

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgavebetegnelse | Edition Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Møller, Carl.

Paa Farten : Kjøbenhavnske Billeder i
Blendramme.

5. oplag.

Kjøbenhavn : Gyldendalske Boghandels Forlag,
1894

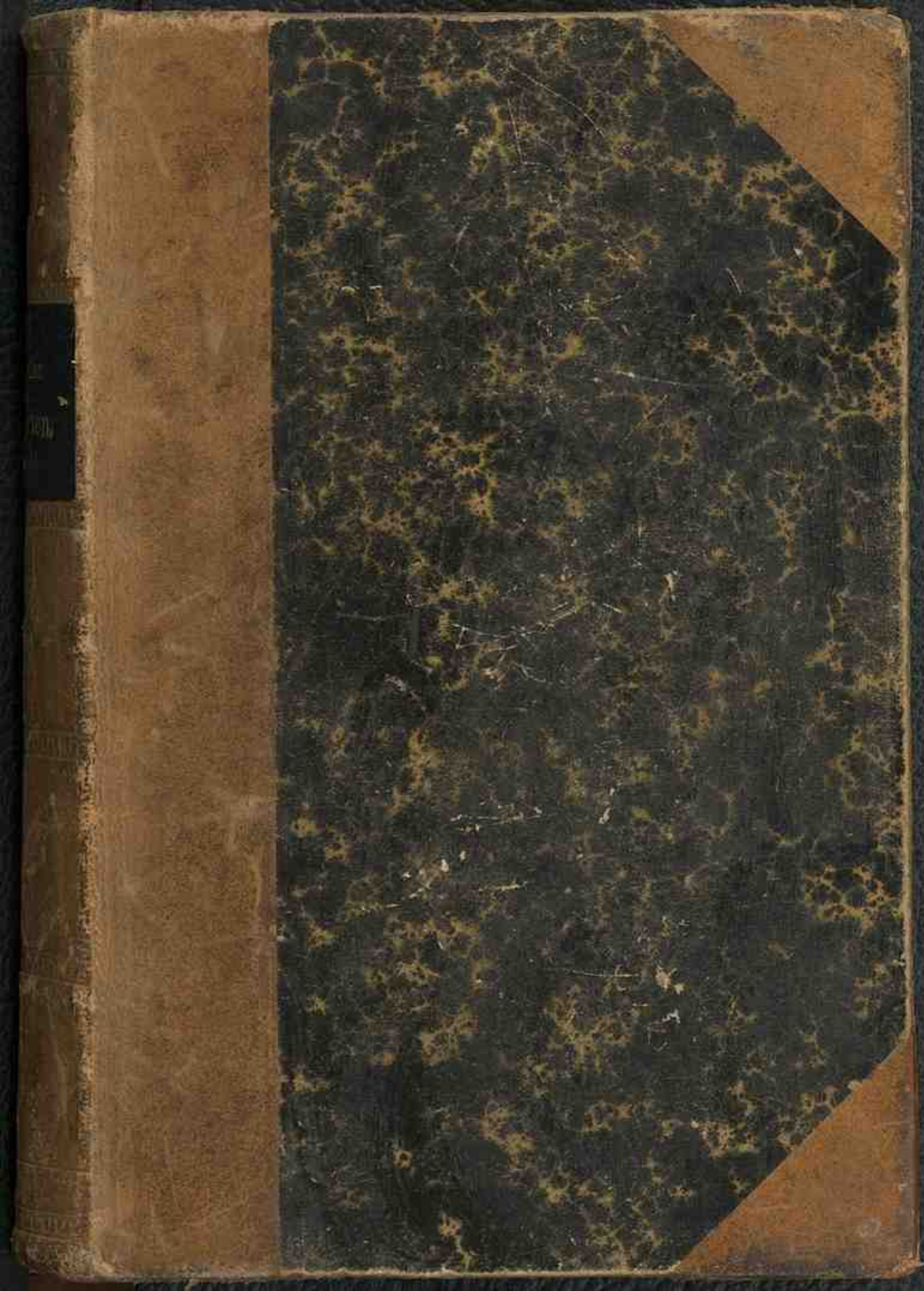
541 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

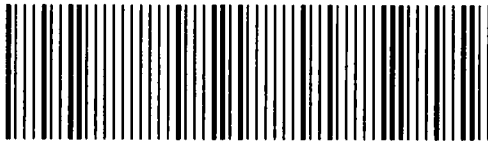
UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

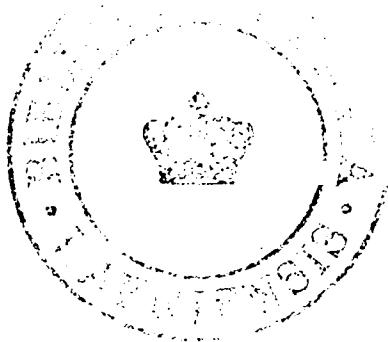

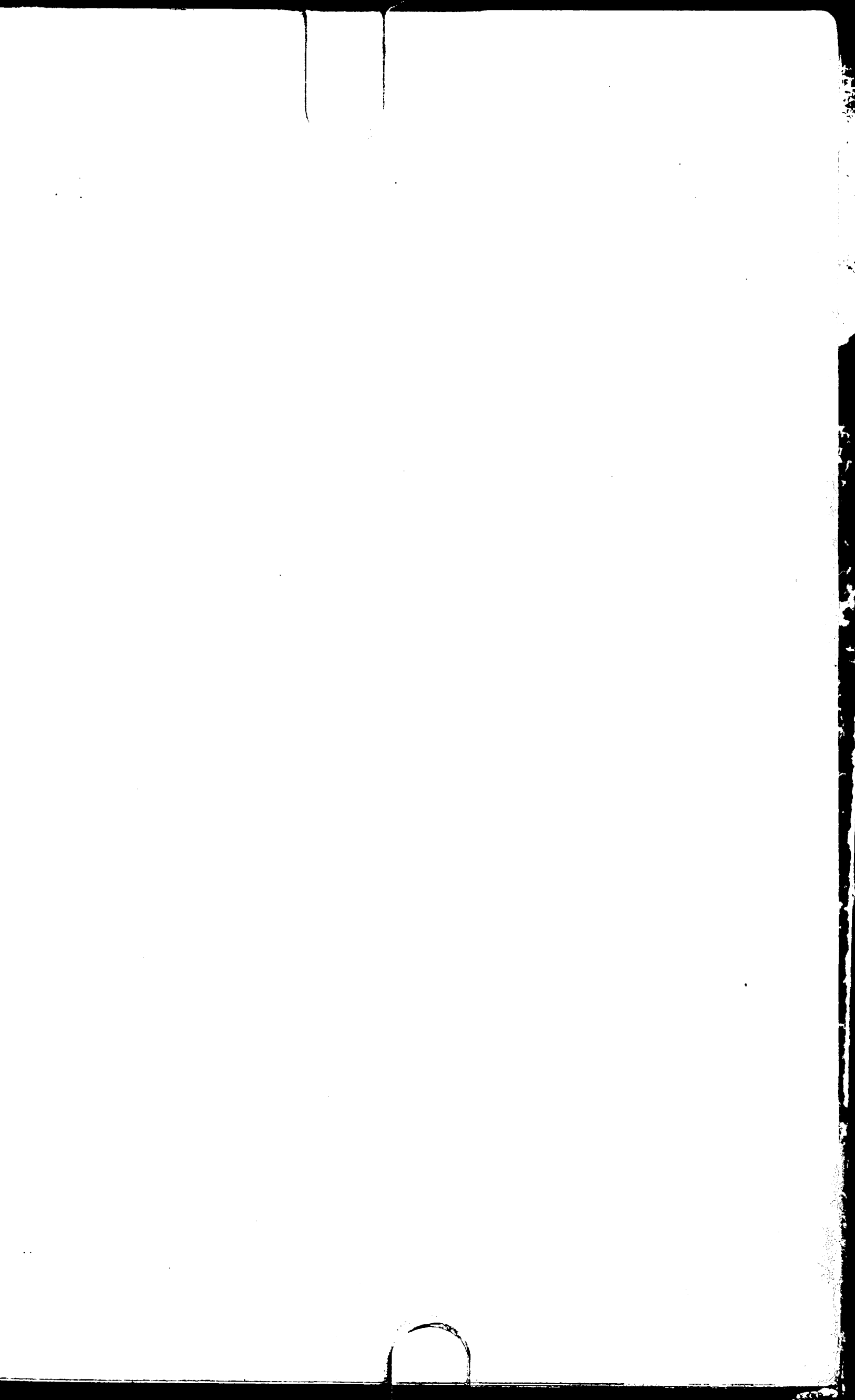
57. - 223

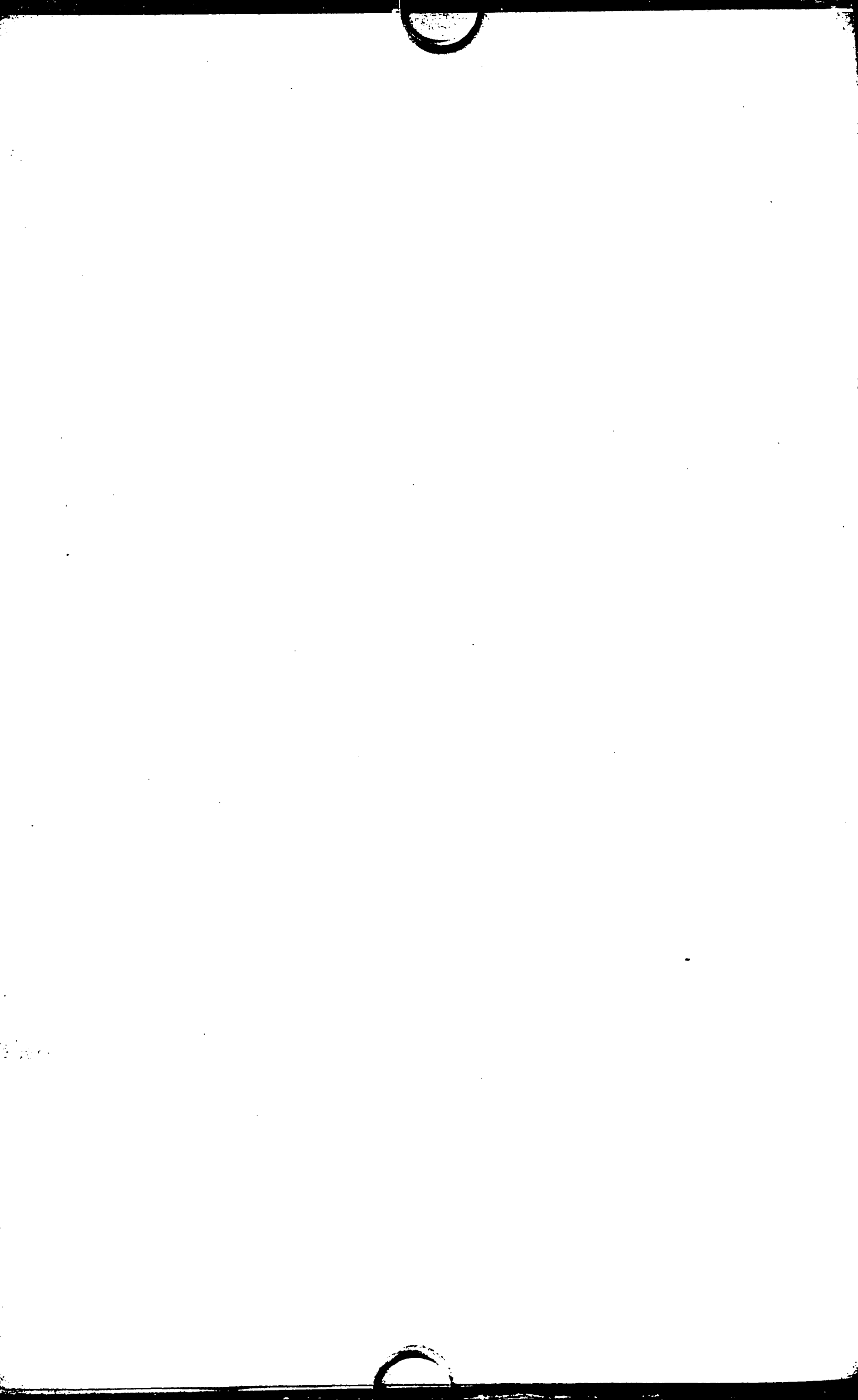
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

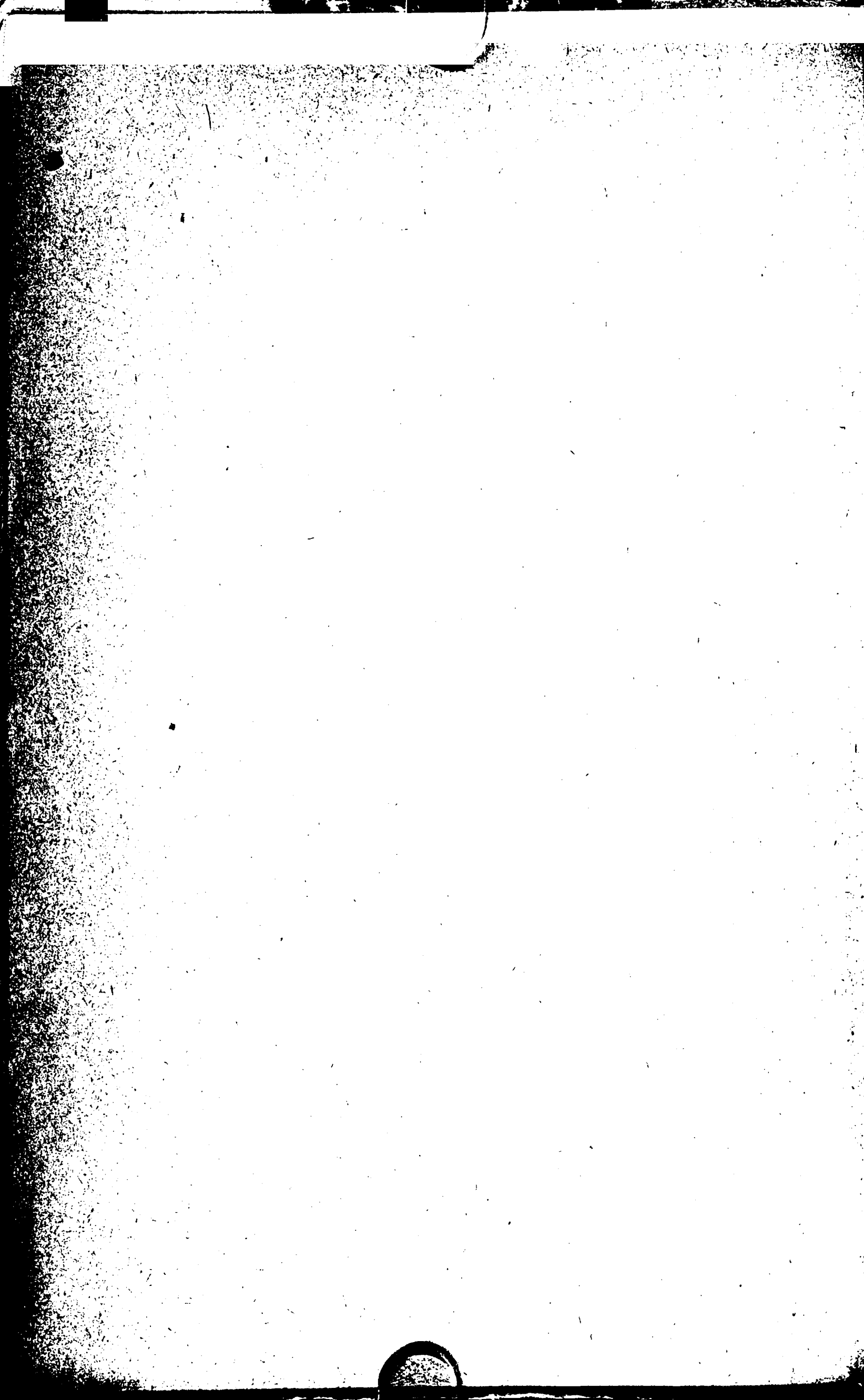
130023409071

Paa

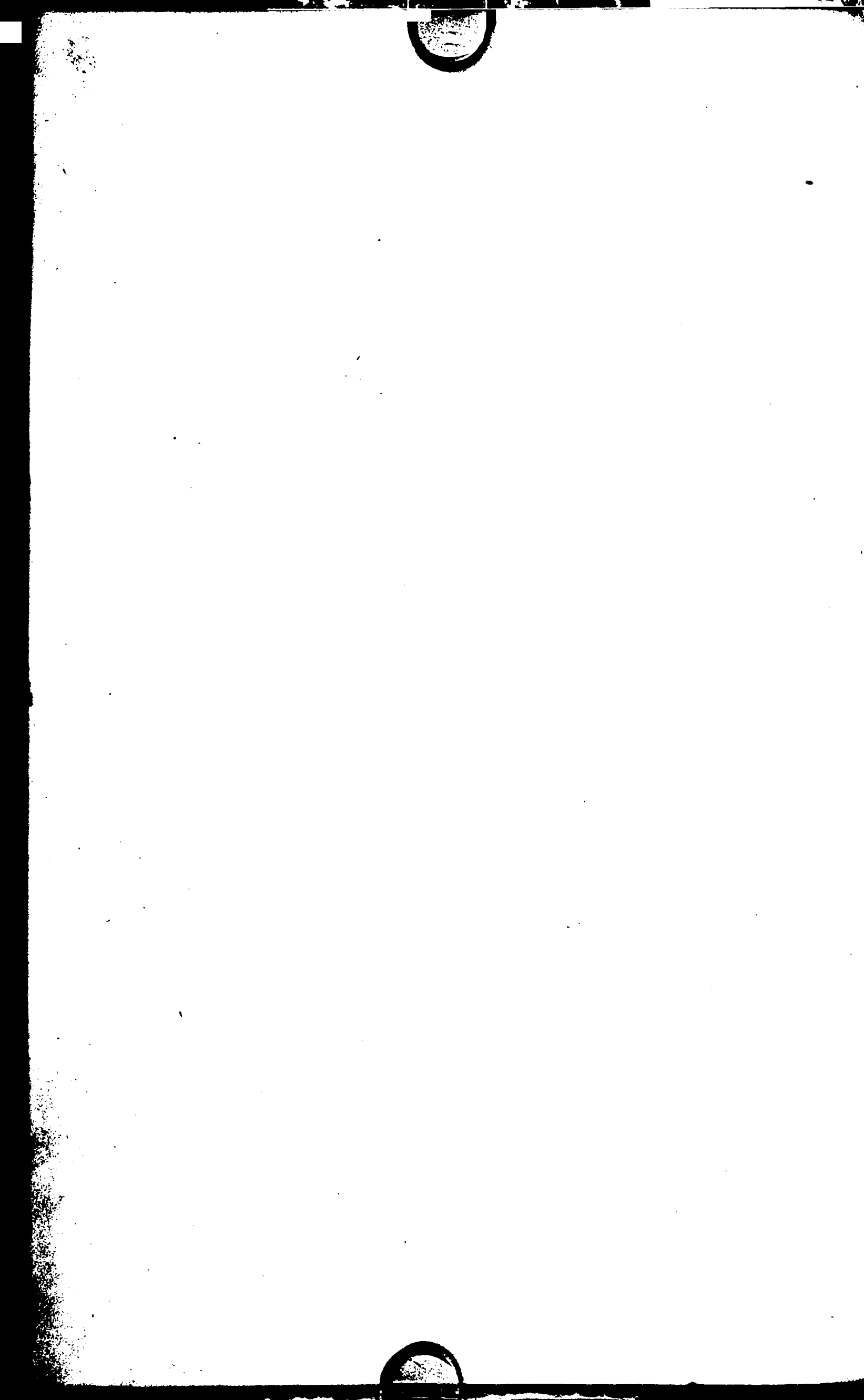
Farten

af

Carl Möller

5te Oplag.

PAA FARTEN.

KJØBENHAVNSKE BILLEDER

I

BLENDRAMME

AF

CARL MØLLER.

FEMTE OPLAG.

KJØBENHAVN.

GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG (F. HEGEL & SØN)

TRYKT HOS J JØRGENSEN & CO. (M. A. HANNOVER)

1894.

I.

Proprietær Lundsgaards lette, lille Jagtvogn kørte ind paa det korte Stykke Stenbro foran Posthuset i den lille jydske Landsby, Hestene dampede med store Skyer i den friske Aprilsluft, og Vognen huggede som et Skib i Brændingen paa Stenbroen, hvis Stigninger og Sænkninger heller ikke havde saa ganske lidt tilfælles med en oprørt Havflade. Lundsgaard kørte selv; stor, tyk og jovial bredte han sig over de to Trediedele af Sædet og saae saa kjernesund ud i den tykke, graasprængte Kavaj og med sine to røde Kinder, der mindede om overmodne Karviller; Resten af Sædet indtoges af hans spinkle, tørre Kone, der altid var ubetydelig ved Siden af sin Mand, men som nu saae ud som en Dukke, der var sat hen i Hjørnet og havde faaet Ordre til at sidde pænt stille og artig.

Lundsgaard slog et vældigt Knald med Pисken, hvad der kun fik Hestene til at stampe og trampe endnu ivrigere, og da der ikke strax viste sig noget Menneske i Gadedøren, raabte han: „Hov! Halloj der!“ med en Stemme, som sagde, at han var vant til at blive lystret øjeblikkelig, og at han ikke var oplagt til at vente. Nu

vilde Tilfældet, at Beboeren af det lille Hus, Hr. Postmester Astrup, ti Minutter forud havde lagt sine smaa, mødige Lemmer til Hvile paa den gammeldags, haarde Sofa med Hestehaarsbetrækket, der var hans Privatkontors vigtigste Prydelse og af hele Familien antoges for at være særdeles magelig, fordi Postmesterens Bedstefader daglig havde siddet i den, og at Hr. Postmesteren ikke een Minut forud var slumret ind med Hovedet støttet mod Roskilde Domkirke, det vil sige en broderet Gjengivelse af den, der smykkede Sofapuden og ved sine livlige Farver fik alle Ens tidligere Forestillinger om denne Bygning til at blegne.

Postmester Astrup var en lille, meget agil og væver Mand paa c. 36 Aar; navnlig var hans Hoved altid i Bevægelse fra den ene Side til den anden, og dette i Forbindelse med en forholdsvis høj Hanekam, der stod lodret op lige midt fra Panden, en spids Næse og et Par stærkt optrukne Øjenbryn gav ham en vis Lighed med en nysgjerrig Allike.

Saasnart Astrup hørte Piskeknaldet og Raabet, rejste han Hanekammen op fra Sofapuden og stod strax efter med eet Sæt paa sine Ben udenfor Sofaen. Han var sandt at sige ikke mere glad over at være bleven vækket, lige som han var falden i Søvn, end Folk i Reglen pleje at være under saadanne Omstændigheder, og de smaa sikre Trin, hvormed han trippede gennem Kontoret og ud i Forstuen, varslede ikke nogen meget venlig Modtagelse. Han rev ogsaa Gadedøren op med et vredt Ryk og stak Næsen og Hanekammen ud for at betyde Vedkommende, at Kontoret var lukket, og tillige gjøre ham opmærksom paa, at det var et kongeligt Posthus og ikke nogen Gjæstgivergaard, og at han selv

var en kongelig Embedsmand og ikke nogen Gaardskarl, der kom springende paa ethvert højrøstet Tilraab; men da han saae Lundsgaards fyldige Skikkelse, blev han paa een Gang tam og glad overrasket og raabte nok saa gemytlig: „Ah, Goddag, min kjære Lundsgaard, er det Dem? Velkommen! Vent et Øjeblik, Frue, saa skal jeg hjælpe Dem ned!“ Han sprang om paa den anden Side af Vognen, knappede Forlæderet op og hjalp Fru Lundsgaard ned, hvilket var forbundet med ikke saa ringe Vanskelighed, da hendes Ben vare anbragte i en Fodpose og hele hendes øvrige Legeme i saa mange Kaaber, Shawler og Tørklæder, at hun lignede en lille Rokkekone uden nogensomhelst Lemmer, da hun endelig stod paa Jorden.

„Jeg kjører kun over til Kjøbmanden og faar Hestene ind,“ sagde Lundsgaard oppe fra Bukken, „og saa kommer jeg ind til Dem; De har vel nok Raad til at give en Kop Kaffe, for det er ligegodt koldt at kjøre.“ Med disse Ord satte Lundsgaard atter Hestene i stærkt Trav, og den lille Postmester, som forekommende havde nærmet sig Vognen for at høre paa Lundsgaard, fik akkurat Tid til at gjøre et baglænds Hop, hvilket var højst nødvendigt, naar han ikke vilde have sine Fødder kjørte over.

Fru Lundsgaard eller Madam Lundsgaard — thi Fruetitlen var endnu ikke rigtig befæstet der paa Egnen — blev derpaa ført gjennem det smalle, lavtloftede Postkontor med dets svage Duft af Lak og de to sorte Borde paa gule Ben, det ene omfattende hele Postexpeditionen og det andet hele Telegrafexpeditionen, og kom ind i Dagligstuen just i det Øjeblik, Fru Postmesterinden kom ud fra Sovekammeret, pyntet med Søndagskappen og det tærnede Silketørklæde om Halsen. Postmesteren

og Kone gav sig til at behandle den lille Frue som en Pakke, der var kommen med Posten, knappede og hængte hende, der endnu var ganske hjælpeløs, op og fik efter et Par Minutters Forløb den tynde Skikkelse ud, og saavidt man kunde se, havde Pakkens Indhold ikke taget Skade under Transporten. Derefter blev Døren til Salen aabnet, thi skjøndt der var varmt og hyggeligt i Dagligstuen, skulde naturligvis saa ansete Fremmede ind i Salen, hvor der først lige var blevet lagt i Kakkelovnen og derfor endnu var fugtigkoldt og klamt.

Det varede ikke længe, inden Lundsgaard indfandt sig, og omtrent samtidig med ham kom Pigen ind med fire dampende Kopper Kaffe og de hjemmebagte Kager, der ikke vare fri for at smage noget af Blikkassen, hvori de havde været opbevarede fra sidste Bagning. Men paa Landet er man ikke forvænt med friske Kager, og derfor smagte de Selskabet udmærket, ja Lundsgaard opfordrede endog sin Kone til af Fru Astrup at faa Opskriften paa dem med Korender i. Da Kaffen var drukket, satte Damerne sig hen ved Sybordet ved Vinduet, for de havde nok at tale om: det var over tre Uger siden, at Fru Lundsgaard havde været i Landsbyen, og Postmesterinden kunde derfor en Mængde højst interessante Nyheder, thi i saadan en lille By passerer der grumme meget i saa lang en Tid som tre Uger; der var kommet en ny Verdensborger hos Bagerens, og Konen havde været lige ved at gaa bort; Distriktslægen havde havt to Selskaber med Vin og Kage fra Kjøbstaden, Gud veed, hvor han fik Raad til det; Kjøbmanden havde allerede slagtet sin Gris og været saa opmærksom at sende Postmesterens Blodpølser, som de jo godt kunde spise, fordi de vidste, at Kjøbmandens Kone var saa

sjelden renlig i sit Kjøkken, o. s. v. Fru Lundsgaard sad tavs paa Yderkanten af Stolen og nød alle disse Historier; den lille Kone holdt altid Lommetørklædet parat i Haanden, da hun ansaa det for fornødent hvert andet Minut at gnide sig dermed ned ad Kinderne og ende med at tørre Læberne og Mundvigerne meget omhyggelig af, skjøndt dette var en ganske overflødig Ceremoni, da de iforvejen vare saa tørre, som Nogen kunde ønske sig.

Imidlertid havde Herrerne taget Plads i den korte Sofa, og ligesom før paa Vognsædet havde Lundsgaard okkuperet de to Trediedele og overladt Resten til Astrup, men der var ogsaa mere end Plads nok til den lille Postmester. Med en Del Besvær havde Astrup faaet tilvejebragt to Cigarer, en af det gammeldags Alabastes Cigarbæger paa Chiffonièren og en fra sin Vestelomme, hvor den imidlertid havde faaet et Knæk, der gjorde det til en blandet Nydelse for Postmesteren at ryge den, da der var en større Ventil midt paa Cigaren, som han søgte at stoppe med et Stykke Papir. Efterat Postmesteren pligtskyldigst havde forespurgt sig til Besættningens Almenbefindende paa Lundsgaards Ejendom og om Markernes Udseende, hvad der ikke i mindste Maade interesserede ham, rykkede Lundsgaard frem med den egentlige Anledning til Besøget.

„Ser De, min gode Postmester,“ sagde han, „nu kommer Jens jo hjem fra Vellingegaard, jeg venter ham en af Dagene, nu er han jo udlært, og Drengen er kommen godt fra det, rigtig godt, men han har jo ogsaa slidt svært i hele fire Aar, og nu vilde jeg, inden han begynder at tage fat hjemme, nok unde Drengen en lille Fornøjelse. Saadan en ung Fyr har godt af at se

sig om her i Livet; man skal muntre sig, medens man er ung, det har vi s'gu begge To gjort, ikke sandt, hvad?" Og ved Tanken om sine Ungdomsbedrifter lo Lundsgaard, saa det knagede i Sofaen, medens den lille Postmester nikkede geskjæftig med Hovedet, blinkede betydningsfuldt og lod sin Finger glide rundt paa Flippen, hvilket altsammen skulde tilkjendegive, at han rigtignok havde været med i sine unge Dage og kunde fortælle adskilligt fra den Tid.

„Men,“ fortsatte Lundsgaard, „det duer ikke at lade ham rejse alene til Kjøbenhavn — ja, for det er begribeligvis en saadan Tur, jeg vil lade Knægten gjøre —; naar han kommer alene derover, faar han ikke set sig saadan rigtig om, som jeg kunde ønske, og derfor vilde jeg give ham en Cicero med, forstaar De?“

„En Cicero,“ sagde Postmesteren, „hm ja, De mener en Ledsager, en Vejviser?“

„Javel! Og veed De, hvem jeg har tænkt paa?“

„Nej!“ svarede Postmesteren, men Stemmen røbede ved en let Dirren, at han allerede anede Opfyldelsen af et af sine kjæreste Ønsker.

„Dem, Fa'ermin!“ sagde Lundsgaard og slog Astrup paa Skulderen, saa han vilde være gledet ned af Sofaen og ind under Bordet, hvis han ikke med sin ene Fod havde faaet Støtte mod et af Bordbenene. „Ja, for De kan vise Drengen Byen og alle dens Herligheder . . .“

„Det kan jeg! Jeg har tilbragt hele min Ungdom i Kjøbenhavn, aa det var en herlig Tid! Gudbevares, hvor man kan more sig i den By, og nu er det naturligvis blevet meget bedre, for det er jo en halv Snes Aar, siden jeg var der, ja det blev akkurat elleve Aar siden den første Januar. Ja, Du milde Himmel, at tænke

sig, at jeg har tilbragt saa mange Aar i denne lille By . . ., ikke for det, det er jo et meget rart lille Sted, men naar man som jeg har været vant til at bevæge sig i store Forhold og er født til det, netop født til store Forhold og stor Virkekreds, saa falder dette her i det smaa! Aa, jeg husker endnu det Afskedsgilde, mine Kammerater gjorde for mig, det var udmærket, det begyndte hos Vincent paa Gammelholm og endte paa Stationen.“

„Paa Stationen?“

„Ja, for der var En af Selskabet, som absolut vilde have en gammel Frøken og hendes Tjenestepige, som vi mødte paa Gaden, til at danse Lanciers med os“

„Det var s'gu vist Dem selv!“

„Næ, det . . . hm, det tror jeg dog ikke! Men forresten tør jeg ikke sige det bestemt, for jeg kan ikke huske rigtig tydelig, hvad der foregik efter Dyrestegen. Ja, er det ikke mærkeligt, at fire Timer saadan kan forsvinde helt af Ens Liv? Den 28de Decbr. 1872 fra Kl. 10—2 er ikke andet for mig end en Lakune. Jeg kom først til mig selv, da jeg stod paa Stationen og holdt en Tale til Overbetjenten om, at jeg aldrig mere skulde ulejlige Hovedstadens Politi, da, efterdi og saasom jeg drog til fremmede Lande og Riger, og saa sluttede jeg med at invitere hele Selskabet paa Kneckbeinere, hvad der forresten nær havde bevirket, at jeg ikke var kommen længere end til Nyborg af Mangel paa Rejsepenge.“

„Naa, hvad siger De saa om at rejse med Drengen?“

„Ja, Lyst fattes det mig skam ikke paa, men De veed, min gode Lundsgaard, et lille Embede, en stor Børneflokk, mange Munde og kun een Portemonnaie . . .“

„Jeg betaler naturligvis!“

„Det forandrer Sagen, saa er der Intet ivejen fra min Side,“ udbrød Postmesteren glad, men fortrød øjeblikkelig, at han ikke havde gjort sig lidt kostbarere, og tilføjede derfor, „jeg tænker nok, jeg kan faa Permission, skjøndt hvem skal besørge Embedet?“

„Aa, lad De Deres Kone om det, hun er jo vant til det. Naar De bare kan faa Permission af hende, saa gaar det andet nok,“ lo Lundsgaard.

Postmesteren rømmede sig skarpt, han holdt ikke af denne uforbeholdne Udtalelse, thi den Anden havde Ret. Dette maa dog ikke forstaas, som om Hr. Postmester Astrup i nogen særlig Grad stod under sin Kones Kommando, men hun var i Virkeligheden ligesaa meget Embedsmand som han, eller rettere Mand og Kone dannede et Slags Konsortium til Varetagelsen af Embedet. Da nemlig for nogle Aar siden den lille Postexpedition skulde ophøjes til ogsaa at være Telegrafstation, lagde hun sig efter Telegrafien, fik da ogsaa Embedet og skaffede derved Familiens Pengekasse en højst kjærkommen, aarlig Tilvæxt. Da den lille Postmester holdt særdeles meget af Penge, fik han fra dette Øjeblik en virkelig Respekt for Konen, som han hidtil kun havde anset for begavet i Retning af at give Penge ud; Respekten steg, da han saae, at hun ligefrem kunde arbejde, og da han trods sit geskjæftige Væsen og al sin Vimsen om dog var en temmelig lad Natur, gik efterhaanden alt Arbejdet, baade hvad Telegrafvæsenet og Postexpeditionen angaar, over paa Fruen, som mærkelig nok aldrig havde travlt, medens hendes Mand syntes nær ved at segne under den daglige Overlæsselse og stedse klagede gudsjammerlig over alle sine Bryderier til Enhver, der vilde høre derpaa.

For at oprette det Knæk, hans Værdighed som Menneske og Embedsmand havde faaet ved Lundsgaards respektstridige Udtalelse, paabegyndte Postmesteren nu et længere Foredrag om sit Embedes Vanskeligheder og sluttede dette med at trække et nyt Reglement om Konvoluteringen og Forseglingen af Pengebreve op af Lommen og forelægge Lundsgaard forskellige Opgaver i denne Retning. Proprietæren kom imidlertid meget slet fra denne Examen, da Postmesteren strax opdagede en eller anden Fejl ved hvert Pengebrev, Lundsgaard afsendte, og derfor øjeblikkelig konfiskerede det. Ved hver saadan Konfiskation saae den lille Postmester ligesaa stolt ud, som om han virkelig til sin egen Fordel havde indkasseret alle disse Beløb, som heller ikke vare Smaasager, da Postmesteren aldrig lod Proprietæren afsende mindre end 1000 Kroner. Hvis denne behagelige Underholdning skulde have varet ret længe, vilde der ikke være gaaet lang Tid, inden Proprietæren var bleven nødt til at gaa fra sin Gaard og hele Herligheden og melde sig til Fattigvæsenet, men heldigvis kaldte Telegrafan i det samme.

Postmesteren foer op som stukken af en Bremse og raabte til Konen: „Amalie, hører Du? De kalder! De kalder!“ Den stiltfærdige Fru Lundsgaard, der slet ikke havde hørt nogen kalde, geraadede i stærk Affekt og spurgte: „Hvem? Hvor? Hvad er det?“, og medens Postmesterinden sindig gik til sit Arbejde, maalte Manden Stuen med smaa trippende Trin og spurgte triumferende Lundsgaard, om denne saa kunde se, hvor meget man havde at gjøre, naar — som han spøgefuldt tilføjede — Ens Liv hænger i en Telegraftraad.

Fru Astrup vendte strax tilbage med et Telegram i Haanden.

„Hvad er det? Hvem er det til?“ spurgte Manden.

„Ikke til Dig!“ svarede Konen kort. „Værs'god, Hr. Lundsgaard! Der er Telegram til Dem.“

„Hvad?“ sagde Proprietæren overrasket, men uden saa meget som at røre sig, „Telegram til mig? Kom hid med det!“

„Javel, først Budpenge, min gode Lundsgaard! Budpenge for tre Fjerdingsvej, det er 99 Øre,“ raabte den lille Postmester gemytlig og rakte Haanden ud.

„Værs'god! der har De en Daler!“ svarede Proprietæren og gav ham et saa forsvarligt Klask i Haanden, at den lille Herre gik forover og nær havde hugget Næsen mod Bordpladen.

„Det er fra Drengen,“ fortsatte Lundsgaard, som imidlertid havde faaet Telegrammet af Fruen, „han kommer hertil med Diligencen i Aften.“

„Gudskelov!“ sagde Fru Lundsgaard paa sin stilsfærdige Maade, og et moderligt Smil forskjønnede hele den lille Skikkelse.

„Det passer udmærket!“ raabte Postmesteren og gned sine Hænder af Fornøjelse, „saa bliver De her og spiser til Aften og tager Fyren hjem med Dem, og saa kan vi saa brillant træffe Aftale om, hvornaar Turen skal gaa for sig.“

„Det er et Ord!“ slog Lundsgaard til.

Fru Astrup, der forundret spurgte, hvad det var for en Rejse, der var Tale om, blev nu sat ind i Planen af Fru Lundsgaard, og da hun hørte til de Hustruer, der gjerne unde deres Mænd al mulig Fornøjelse uden at gjøre Fordring paa nogen saadan for sig selv, blev

hun meget glad paa Mandens Vegne. Imidlertid hviskede Lundsgaard — som han sagde — med Postmesteren, men denne Hvisken var dog stærk nok til, at Enhver, der havde opholdt sig selv paa det fjerneste Sted i det lille Posthus, kunde have hørt, hvorledes han kun forpligtede Astrup til at passe paa Sønnen i een Henseende, da han forlangte Drengen ligesaa fri tilbage, som han sendte ham derover, i Retning af Forlovelser eller den Slags Vidtløftigheder, han vilde Fanden klinke ham ikke vide noget af nogen Karambolage, han havde tænkt sig, at der skulde blive et Parti af Jens og Christen Olesens Datter, Karen Margrethe, der boede lige sønder for hans Gaard, saa mente han ogsaa nok, at det med det samme vilde give sig med det Vrøvl, han laa i med Christen Olesen om disse her Fiskerrettigheder i Aaen. Postmesteren lovede at levere den unge Mand tilbage uden nogen gylden Lænke paa højre Haands fjerde Finger og — saavidt han kunde gjøre noget dertil — ogsaa uden skjulte Fejl i Hjertet.

Derpaa skiltes Selskabet; de to Damer gik i Visitter og drak et Utal Kopper Kaffe, Proprietæren gik Ærinder i Byen, men lod sig ikke nøje med saa lette Drikkevarer, og Postmesteren blev alene tilbage paa Kontoret, hvor han trolig svedte og ligesaa trolig bragte Forvirring i alle Brevpakker, men fandt en stor Trøst i at skjælde de ulykkelige Landpostbude ud for Forvirringen.

Klokken lidt over sex samledes de to Ægtepar igjen, og en halv Timestid senere oplivedes Byen som sædvanlig af den eneste daglige Afbrydelse i den landlige Stilhed, Diligencens Ankomst. Det gulmalede Skrog med den sorte Kasse bagpaa kom støt rullende henad Chausseen, og den rødklædte Kusk blæste paa et gammelt,

trangbrystet Posthorn et af disse Stykker, der i ældre Tider vakte Rejselængsler i Digterens Bryst, men som nu ved den uendelige Melodi mindede en Del om Fremtidsmusikken, med hvilken Stykket tillige havde det tilfælles, at der aldrig kom den Tone, man ventede, men derimod en ganske anden, i Reglen den fjærnest liggende, hvilket ikke undlod at berede Tilhørerne den ene Overraskelse efter den anden og endogsaa fremkaldte Protester fra alle Byens Hunde, der hylede Postillonens Præstationer ud paa det grundigste.

Postmesteren var i egen høje Person traadt ud i Gadedøren og vinkede ad Kusken, at han skulde skynde sig, men uden Resultat. Treven og sendrægtig kom Diligencen kjørende og gjorde Holdt paa det sædvanlige Sted, men den unge Lundsgaard stak Hovedet ud af Vinduet og oplivede hele den søvnige Befordring ved sit unge, friske Ansigt.

„Velkommen Jens!“ raabte Postmesteren, „de Gamle er derinde, skynd Dig, min Dreng!“

Drengen sprang ud og viste sig at være et godt Hoved højere end den lille Astrup, som selv blev ganske flov, da han saae, at „Drengen“ var bleven voxen i de fire Aar, han ikke havde set ham, og derfor lidt genert tilføjede: „Ja, jeg bliver s'gu ved med at sige Du, ikke sandt Du?“

„Naturligvis, Hr. Postmester!“

„Naa, kom nu!“

Postmesteren introducerede derpaa Jens i Selskabet og var nu saa stolt af hans voxne Udseende, som om han selv havde været Mester for det. Den lille Moder omfavnede og kyssede sin store Søn, saa godt det lod sig gjøre, og straaledede over hele Ansigtet af Glæde og

Stolthed, og selv Faderen gav Drengen et Kys, men spyttede strax stærkt, idet han udbrød: „Jeg tror minsæl, Du har lagt Dig Knebelsbart til!“, men han var dog egentlig slet ikke utilfreds dermed.

Der var ogsaa god Grund til at være fornøjet med Jens. Han var bleven høj og velvoxen, rank og bredskuldret, men alligevel søgte Figuren forgjæves i Forbindelse med den lille, let rødlige Knebelsbart at overtyde En om, at Jens var bleven en Mand, man saae endnu Barnet i de bløde Ansigtstræk, det vindende, godlidende Smil og den sarte Sundhedsblussen paa Kinderne.

Saasnart Postmesteren havde faaet Posten vel expederet, hvilket mødtog noget længere Tid end sædvanlig, da han flere Gange maatte ud for at indskærpe Kusken endelig at passe nøje paa, da der var et Pengebrev med 12 Kr. 50 Øre med, satte man sig til Aftensbordet, der havde et vist landligt, solidt, men dog noget ensformigt Præg, idet det indledes med en varm Æggecake med store Skiver bævrende Flæsk uden den mindste formildende Stribe magert, hvorpaa man gik over til de kolde Variationer over samme Thema, Ribbenssteg, Skinke, Sylte, Medisterpølse, røget Svinehoved, Flæskekarbonade, Spegepølse, o. s. v. Postmesteren, som var Byens første Humorist, gjorde en Undskyldning for denne svinagtige Servering, men gjorde tillige opmærksom paa den Fordel, at man netop paa Grund heraf kunde taale saa mange flere Bægere, henholdsvis af Solbærrom for Damerne og Jens, og Aalborg Akvavit for Herrerne, og Lundsgaard, der ret kunde goutere den Salgs Vittigheder, havde allerede drukket den første hele og den tredie halve Snaps, før han erklærede sig for Totalafholdsmand.

Efter Bordet kom Kjøbmandens bedste Cigarer til sex Øre, der virkelig vare særdeles gode og maatte smage Enhver, frem og strax efter Sammes prima gammel Rom til en Krone, der var overordentlig respektabel og uden Spor af Aîsmag, og medens Herrerne, hvortil Jens nu regnedes, røg og drak, diskuterede hele Selskabet i det bedste Humør den projekterede Tur.

Postmesteren blev selvfølgelig betragtet som Autoritet; han havde — som Lundsgaard sagde — aldrig faaet Kjøbenhavneren ud af Hovedet, hvilket den gode Proprietær beviste ved, at Postmesteren selv i det forskrækkeligste Søde aldrig havde været at bevæge til at tage et Par Træsko paa sine Fødder, men altid mødte op i Blanklæders.

„Hvornaar mener De egentlig talt, at Expeditionen skal gaa for sig?“ spurgte Lundsgaard den lille Postmester, „se, det forstaar sig, det skal jo hverken være imorgen eller iovermorgen . . .“

„Nej, naturligvis!“ afbrød hans Kone ham, „vi vil da nok beholde Jens hjemme i nogen Tid for os selv. Det vil Du jo ogsaa nok, ikke sandt, Jens?“

Sønnen nikkede til Svar saa trofast og kjærlig til sin Moder, at hun fik listet sin lille magre Haand til at klappe Sønnens store, kraftige Højre, hvormed han støttede sig paa Sofaarmen, medens han sad og vippede paa sin Stol.

Postmesteren havde imidlertid været ude i Kontoret for at hente den lange, grøntindrammede Almanak; thi denne var ham ganske uundværlig, naar han blot skulde tage en Bestemmelse udover den Dag imorgen, og den var stedse holdt nøjagtig à jour ved Overstregningen af hver tilbagelagt Uge med en vældig Blækstreg, hvilke

zigzagformede Streger saae ud som diminutive Lynnedslag nedad hver Spalte. Han fandt derfor meget hurtig ud af Tidsregningen og sagde, idet han med Cigaren fulgte ned langs Datoerne.

„Se, idag skriver vi jo den 19de April, og saa har vi jo den 26de næste Torsdag.“

Skjøndt dette Faktum kunde synes temmelig selvfølgelig, blev det dog modtaget som en overraskende Nyhed af de Andre, og hans Kone bøjede sig endogsaa over hans Skuldre for med Strikkepinden at kontrollere Rigtigheden af hans Udsagn.

Jens kunde imidlertid umulig faa Lov til at rejse den 26de, da det Dagen efter var Tante Bines Fødselsdag, og saa plejede hele Familien at være samlet hos hende, og da Postmesteren og Kone den paafølgende Søndag skulde til Barselgilde hos Bagerens, blev den første Maj fastslaaet for Afrejsen.

„Den første Maj — det er fortræffeligt!“ udbrød Postmesteren begejstret, „Maj er netop den allerbedste Maaned til at se Kjøbenhavn i. De spiller endnu i Theatrene, der er nok lidt varmt, men Herregud, saa kan man næste Formiddag tage en Tur i Skoven, der er s'gu koldt nok paa den Aarstid. Hehe! Og Tivoli er aabent, Frederiksberghave er allerskjønnest om Foraaret, inden der endnu er voxet al den Masse Smørrebrødspapir op, og inde i Byen er der endnu næsten ingen kridtede Vinduer, for de gjør virkelig et trist Indtryk, det er ligesom der var Lig i Huset, og Langelinie — tænk, hvor der er frisk derude, naar det blæser ind fra Søen, hvor netop alle Skibene, som har ligget stille hele Vinteren, sejler omkaps for at blive første Mand, og i Maj begynder de Rejsende at komme, man ser tyske

Turister med Guldbriller og store Skjæg og saa deres Bådecker i Haanden, og de gaar og ser saa hovne ud og maaler de gamle, kjære Bygninger paa Østergade, og saa er der hele Skarer af svenske Bønder i deres løjelige Dragter af de besynderligste Farver og saa allesammen med disse mærkværdige Kasketter paa Hovedet, og saa er der allerede begyndt at komme Blomsterbuketter paa Amagertorv, og Folk kjører i aaben Droschke — Maj er netop den bedste Maaned for en Tur til Kjøbenhavn, den allerbedste!“

Den lille Postmesters Begejstring smittede det øvrige Selskab, og Lundsgaard gav sig endog til at synge paa en tildels af ham selv komponeret Melodi: „Idag er første Maj, idag er første Tralala, idag er første Maj.“ Endnu en Timestid diskuteredes Rejsen; Jens fik forskellige faderlige Paalæg om nøje at se efter alle nye Maskiner paa Landbovæsenets Omraade og endelig vogte sig for de falske Fruentimmer og diverse moderlige Formaninger om at tage sig godt i Agt for Sporvognene og passe godt paa Rendestenene, og Postmesteren blev allerede belemret af Konen med et Par Hundrede Smaakommissioner af Ting, som det enten var umuligt at faa i den Udørk, hvor de boede, eller som kunde faas saa rasende billig i Kjøbenhavn.

Klokken ti begyndte den lille Fru Lundsgaard at sige i sin stilfærdige Tone til Manden, at Klokken var halv elleve, og at der ingen Maane var, — hvilket er meget bestemmende for Hjemkjørselen paa Landet — og en halv Timestid senere rullede ogsaa den lette Jagtvogn op for Døren; Fatter og Mutter blev pakkede ligesaa godt ind som før, og det var ogsaa nødvendigt, thi den ufortrødne Vestenvind, denne Jyllands daglige Fejekost,

som tyndslider Landets Lyngtæppe, fejer alle Buske og Træer paaskraa i samme Retning og altid river nogle Blade af med det samme, var igjen begyndt at tage fat og blæste paa en højst respektstridig Maade den kongelige Embedskasket af den lille Postmester, saasnart han stak Hovedet ud af Gadedøren, saa at han maatte løbe Væddeløb med den, til den standsede ved Smedens store Slibesten. Saasnart Lundsgaard greb Tømmerne, satte Hestene afsted med et Spring, saa det saae ud, som om Passagererne fik Rygraden knækket, og Vognen var allerede et godt Stykke borte, før man hørte et svagt Farvel fra de Kjørende.

Medens Konen satte Flasker og Glas tilside, gik Postmesteren, dampende paa Resten af sin Cigar, op og ned ad de smalle Strimler Gulvtæppetøj, der dannede ligesom Forbindelsesbroer mellem Stuens forskjellige Døre, og bad Konen erindre, at han lige fra den første Gang, han havde været sammen med Lundsgaard, havde sagt, at det var den fortræffeligste Mand i flere Miles Omkreds der paa Egnen. Lidt efter gik saa Ægteparret tilsengs, og medens Konen strax faldt i Søvn, laa Manden længe og spekulerede og spekulerede; omsider sov han dog ogsaa ind, men drømte hele Natten om, at han kørte omkring med Jens i Kjøbenhavns Gader paa Lundsgaards lette Jagtvogn og havde Møje med at holde Kasketten paa Hovedet, og at han tilsidst endte paa Politistationen, fordi han ved højlys Dag havde danset Lanciers med Fru Lundsgaard paa Amagertorv.

II.

I de fjorten Dage, der var til Afrejsen, herskede der megen Travlhed og Liv paa Proprietærens store

Gaard. Den lette Jagtvogn var stadig i Brug, thi Jens skulde jo præsenteres hos nærmere og fjernere Naboer, først og fremmest naturligvis hos Olesens; og Alle syntes godt om Jens, ikke mindst Karen Margrethe, som blev meget forlegen og helt rød i Hovedet, da hun saae, hvor stor og kjøn hendes fordums Legekammerat var bleven. De unge Mennesker havde jo været Børn, da de sidst saas, og nu vare de Begge blevne voxne. De syntes baade, at de kjendte hinanden, og at de ikke kjendte hinanden, men det var netop saa tillokkende. Hun kunde saa godt forstaa, at det var den samme Jens, der stedse havde taget hende i Forsvar, naar hendes Brødre drillede hende, men at det ogsaa var ham, der saa mange Gange havde kysset hende, baade med og mod hendes Villie, nej, det kunde hun umulig forestille sig, og han kunde saa godt se, at det var den samme lille Pige med de smaa Fletninger ned ad Nakken, der nu stod for ham som en ung Kvinde, blot tifold smukkere og mere indtagende, end han havde tænkt sig, at hun nogensinde vilde blive, men at det ogsaa var den Samme, som han havde havt Mod til at kaste om i Stakken og rulle nedad den stejle Lyngbakke med, det kunde han ikke faa i sit Hoved. Saa var der ogsaa det tiltalende pirrende i Uvisheden, om de skulde sige Du eller De til hinanden; han vilde jo nok have foretrukket, at hun strax havde sagt Du, mest fordi han tænkte paa, hvor jaloux alle de andre unge Mænd der paa Egnen vilde blive, naar de hørte ham sige Du til hende; men han syntes, det klædte hende saa sødt, da hun efter saa længe som muligt at have undgaaet at bruge nogetsomhelst Pronomen endelig tiltalte ham med et lille forvirret De, at han ikke tænkte paa at forlange nogen Forandring.

Da Lundsgaard med Kone sad med Olesens foran Havestuen og saae de to unge gaa som i gamle Dage Side om Side ned ad Lunden til, vare de ogsaa ualmindelig tilfredse med det unge Par, og Lundsgaard benyttede Lejligheden, medens Olesens ikke saae det, til at give sin Kone et Puf i Siden, der nær havde faaet Fiskebenene i hendes Snøreliv til at trænge ind i Kjødet paa den lille Kone, men hun var saa vant til sin stærke Mands noget robuste Opmærksomheder, at hun slet ikke tænkte derpaa. Imidlertid maa det tilføjes, at det var en stor Sorg for Forældrene, at Jens rejste fra dem den første Maj uden at have gjort Karen Margrethe noget endeligt Forslag i Retning af Forlovelsen; navnlig var det hans Fader aldeles uforstaaeligt, hvad han betænkte sig paa, og hvor han kunde være saa meget sammen med saadan en kjøn og rar Pige, uden at det blev til noget, især da det var af stor Betydning at faa dette Fiskerettigheds-spørgsmaal klaret saa snart som muligt.

Ikke mindre travlt end ude paa Proprietærens Gaard var der i det lille Posthus inde i Byen. Hver Dag greb Postmesteren med febrilsk Iver efter de kjøbenhanske Aviser, dels for at studere i Avertissementerne, hvilke Forlystelser der for Tiden gaves i Hovedstaden, og dels for af Erindringslisterne at udgranske, hvilke Seværdigheder man absolut maatte aflægge et Besøg; han havde skrevet direkte til Kjøbenhavn efter en Udklipbog, og heri klæbede han samvittighedsfuldt ind hver Liste og hvert Avertissement, der frembød noget nyt, og utallige vare de Skemaer, han lagde over, hvorledes hver Time i Døgnet skulde anvendes, de Budgetter, han opstillede saa særdeles minutiøst lige til Drikkepenge til Opvarterne og Barberpenge til sig hver Dag og til Jens hveranden,

og de Lister over Kommissioner, han forfattede, hvilke næsten i Antallet af Ærinder kunde maale sig med Leporellos bekjendte Liste. Allerede fire Dage før begyndte han at pakke den store Kuffert, som han havde laant af Distriktslægens Hustru, der engang havde faaet den, da hun skulde opholde sig et Aar i Syden, og da denne blev tømt og paany pakket to Gange hver Dag, vil man forstaa, at han ikke kunde faa Lejlighed til at ofre ret megen Tid paa Kontoret, hvor hans Kone rolig og stille som altid besørgede alle Forretningerne.

Endelig kom den første Maj. Skjøndt man først skulde rejse om Eftermiddagen, var den lille Postmester paa Benene en Time før sædvanlig om Morgenens og tilbragte hele Dagen med at vimse ud og ind efter de mærkeligste Smaating, som han havde glemt. Han kredsede uafadelig rundt om den store Kuffert, der var anbragt paa Stole midt paa Dagligstuens Gulv, dukkede snart med den halve Krop ned i den og smuttede snart over til Kjøbmanden efter mere Indpakningspapir og snart ud i Kontoret for at spørge sin Kone, om hun var vis paa, at han havde husket at faa det eller det med. Tid til at spise havde han selvfølgelig ikke, hans Frokost stod paa Buffeten, og han gjorde smaa Afstikkere herhen for at tage sig en enkelt Mundfuld af Smørrebrødet og en Slurk Øl, men han var langt fra bleven færdig med den, da Middagsmaden kom paa Bordet, og det var ham ganske umuligt at blive siddende ved den.

Fra Klokken fire begyndte han hver femte Minut at løbe ud i Gadedøren og kigge ned ad Vejen efter Jens, og skjøndt der var hele to Timer, til de skulde afsted, forsikrede han hver Gang alle Husets Beboere, at han var vis paa, at Jens kom for sent, det kjendte han

nok, og i den sidste Time var han fuldt og fast overbevist om, at samme unge Mand var kommen ulykkelig af Dage ved at vælte med den lette, da Lundsgaards altid kjørte aldeles uforsvarlig.

Jens kom imidlertid mere end tidsnok, og hans Ro dannede en komisk Modsætning til den lille Postmesters Ilterhed.

„Naa, Gudskelov, Du endelig kommer!“ udbrød Astrup ved Synet af ham og føjede ironisk til, „jeg troede saamænd, Du var bleven helt borte og havde glemt, det var idag, vi skulde afsted.“

„Aa, der er jo over en halv Time til det. Jeg skulde ogsaa først et Ærinde over til Kjøbmanden for Fader.“

„Nej, paa ingen Maade, det faar Du sandelig ikke Lov til! Jeg har heller aldrig hørt Mage . . . Kom nu blot indenfor, saa kan vi faa Kjøbmanden herover; han har Ingenting at forsømme dermed, han skal ikke til Kjøbenhavn . . . Hvor er din Bagage?“

„Her!“ svarede Jens og holdt en Vadsæk op for Postmesteren.

„Hvor? . . . Der? . . . Er det hele din Bagage?“

„Ja, her er mit sorte Tøj og en hel Masse Linned. Hvad skulde jeg med mere?“

Postmesteren rystede højst betænkelig paa Hovedet og forudsagde, at det vilde gaa galt, hvad han da forresten ogsaa paastod, han nok havde tænkt sig.

Alt gik imidlertid foreløbig godt; tre Kvarter efter rullede Diligencen bort med de to Kjøbenhavnsrejsende, og de vare ikke komne stort mere end en Mil fra den lille Landsby, da Postmesteren af sin Haandtaske fremdrog en større Pakke Smørrebrød, som Konen selv havde skaaret til dem, og en lille Rejseflaske med et Tinbæger

ovenpaa og en halv Flaske Sherry indeni, thi det gjaldt om at styrke sig til den forestaaende Rejses Besværligheder, og de to Rejsefæller spiste glad og drak paa et godt Udfald af Turen.

De overnattede i den nærmeste Kjøbstad, og tidlig den næste Morgen gik de ombord paa det Dampskib, som skulde bringe dem direkte til den store Hovedstad og dens mange Herligheder.

Det var en frisk Foraarsmorgen med Solskin og en let kølig Luftning. Solstraalerne hoppede muntert fra den ene Bølgetop til den næste, begge Fjordens Kyster laa smilende med de unge, grønne Marker, og de store Skove stod friske med deres blanke Stammer i det jomfruelige Løvspring, og Lammenes Brægen forude afbrød saa fornøjelig den herskende Stilhed.

Vore to Rejsende sad oppe paa Dækket og nød Naturen, for Postmesterens Vedkommende forhøjet ved en af Kjøbmandens bedste Cigarer, medens Jens til Afsked dampede løs paa en kort Pibe, som Postmesteren havde forbudt ham nogensinde at komme frem med i Hovedstaden paa Grund af dens provinsielle Udseende med det jammerlige Maleri paa Pibehovedet af en grøn Jæger og en brun Hund.

De havde vel siddet der en Timestid, da de blev opmærksomme paa en af de Medrejsende, som for lidt siden var kommen op paa Dækket og nu vedblev at kredse om dem. Det var en middelhøj, fyldig Herre, som fyldte endnu mere, fordi han til Trods for Aarstiden var iført en elegant Skindpels; han havde et rundt, alt andet end blegt Ansigt, der straaled af godt Humør og saae saa gemytligt og jovialt ud, at man slet ikke lagde Mærke til hans øvrige Skikkelse; en fin, bekvem Rejsehue

af et lidt lapset Udseende sad lidt paa Siden af Hovedet og gav ham et letsindigt, glad forsorent Udseende, og de lange Haar paa Pelskraven bævrede saa muntert i Vinden; der var ligesom Liv over hele Figuren, man kom i godt Humør af at se paa ham. Postmesteren og Jens lod som sagt til i høj Grad at tiltrække sig hans Opmærksomhed, snart betragtede han dem fra den ene Side og snart fra den anden, og snart stod han stille ved den modsatte Ræling og stirrede paa dem; især syntes det dog at være Postmesteren, han interesserede sig for. Denne saae ned ad sig, hver Gang den Fremmede betragtede ham, da han antog, at der var et eller andet galt ved Paaklædningen; da han imidlertid ikke selv kunde opdage nogen Fejl, og da Jens, som han spurgte ud, ogsaa forsikrede, at alt var i Orden, saae han over paa den Ubekjendte med et stivt Blik, som tydelig sagde: jeg finder det højst upassende at staa saadan og stirre paa et Menneske, man ikke kjender; men glor Du paa mig, min gode Mand, saa glor jeg igjen paa Dig. Pludselig tog den Fremmede en rask Beslutning og gik lige over mod Postmesteren og spurgte med en meget stærk, men yderst velvillig Stemme: „Undskyld, men er det ikke Hr. Astrup?“

„Jo, det er saamænd!“ svarede Postmesteren ligesaa velvillig.

„Kan Du ikke kjende mig igjen?“

„Nej . . . jo . . . jeg synes . . .“ stammede Astrup en Del generet over ikke at kjende sin Dusbroder igjen, men tillige stolt over at kunne vise Jens, at han var saadan en kjendt Personlighed, som havde saa mange Bekjendte, at han ikke kunde huske dem alle.

„Du er s'gu en rar Fyr!“ udbrød den Fremmede efter en Pause. „ja, maa jeg saa præsentere Dig Peder . . .“

„Bonnesen!“ supplerede Postmesteren, „nu ser jeg, hvem det er! Ja, Du maa s'gu undskylde, men det var de store Bakkenbarter, dem havde Du ikke, sidst vi saas, . . . Du ser jo ud som en Storgrosserer.“

„Jeg har ogsaa slaaet mig paa Handelen,“ svarede Bonnesen og rystede hjertelig Postmesterens Haand; „jeg rejser i Kolonial og Vin.“

„Aa, Du er Handelsrejsende?“

„Ja! . . . Hør, det kan da umulig være en Sønneke, den unge Mand, Du der har med?“

Postmesteren benægtede dette leende, fortalte, hvem Jens var, og hvorhen de rejste, og Bonnesen trykkede strax Jens venskabelig i Haanden.

De to Venner, der saa uformodet havde truffet hinanden, begyndte nu at tale om gamle Dage, et Æmne, der aldrig er videre lysteligt for Tilhørerne, og Jens vilde netop rejse sig for at gaa, da Opvarteren kom og underrettede Herrerne om, at Frokostbordet var dækket, og de tre Herrer fulgtes nu ad ned i Spisesalonen.

Ved Frokosten opførte Bonnesen sig med den Rutine, der er Handelsrejsende egen; ved et eneste Overblik saae han, hvad der var paa Bordet, og lavede sig derefter sin Spiseseddel. Astrup vilde helst spise af det altsammen; det var virkelig ogsaa længe siden, han havde set en saadan Opdækning, at man ikke kunde fortænke ham deri. Da han imidlertid indsaa Umuligheden af at gjøre hver enkelt Fad selv en nok saa lille Visit, opgav han det for sit eget Vedkommende, men indbød med stor Liberalitet Jens til et saadant Forsøg. Denne sad i Begyndelsen meget genert og blev ved at spise løs af

de to nærmeste Assietter, og da Indholdet af den ene var marinerede Sild og af den anden Stikkelsbærkompot, vilde det jo være blevet en aparte Frokost, hvis ikke Postmesteren havde hjulpet ham ved, hver Gang hans Tallerken var tom, at hviske: „Skal Du ikke have noget af den Oxetunge, hvad? Prøv den! Eller lidt Aal i Gelée, hvad siger Du til det? Du maa huske paa, det koster lige meget, hvor meget Du spiser! Eller vil Du ikke smage paa Koteletten, hvad, med Pickles til, Du skal tage af Blomkaalen i Glasset, det er det fineste. Du skal bare ikke genere Dig! Ser Du, paa et Dampskib er der altid nok af alting; saasnart et Fad bliver tomt, vips, snapper Opvarteren det og kommer strax ind med det helt fuldt igjen.“ Og Jens gjorde ikke Opfordringerne til Skamme, han spiste og spiste, som kun et Menneske paa en og tyve Aar kan gjøre.

Skibet var imidlertid kommet ud i rum Sø og begyndte at rulle ikke saa lidt.

„Det skal Du ikke bryde Dig om, Jens!“ sagde Postmesteren.

„Nej, mig generer det ikke.“

„Det var jo godt! Ja, mig heller ikke! Aa Gud, jeg har sejlet saa meget i mine Dage; jeg mærker slet ikke noget til det, det er for mig ikke anderledes, end om jeg sad hjemme i Gyngestolen, det er netop behageligt! . . . Hahaha! Der er mange Mennesker, som slet ikke kan taale at høre Tale om Mad, naar de sejler, men jeg — aa, Gudbevares! . . . Jeg tror, jeg skal have mig et Stykke Lax til, den er saa dejlig fed!“

Med disse Ord stak den lille Postmester sin Gaffel ud, men da Skibet i det samme duvede ned, plantede

han istedetfor i den røgede Lax Gaffelen midt i en Urtepotte der pyntede Bordet ved Siden af.

„Halloj! Hvad er det? Vil Du stikke Asparges i Urtepotten?“ raabte Bonnesen og lo, saa det klukkede i ham.

Skibet hævede sig derpaa igjen, og dette bevirkede, at Astrup ved et ufrivilligt Ryk fik Gaffelen tilbage og uddelte en Regn af Jord over de Nærmestsiddende.

„Ih, Gud, jeg beder mangfoldig undskyld!“ sagde Postmesteren til dem, der havde været Gjenstanden for Jordpaakastelsen. „Jeg kan ikke begribe, hvordan det gik til.“

„Vi er kommen ud i Kattegattet, skal jeg sige Dem, min Herre!“ bemærkede Kaptejnen tørt, „og den ruller lidt idag.“

„Det plejer ellers ikke at genere mig,“ forsikrede Astrup lidt spag og fik Laxen praktiseret hen til sig, hvorpaa han igjen havde et lille Uheld med Peberbøssen, idet han tjattede med den som En, der havde St. Veitsdans, og opfyldte Luften med smaa Peberskyer, saa der begyndte en almindelig Nysen og Hosten rundtomkring ham.

Skibet gik stedse stærkere og stærkere, og enkelte blege Skikkelser forlod meget pludselig Bordet uden at sige Velbekomme, ja undertiden endogsaa med en paa-faldende Foragt for det Stykke Smørrebrød, de lige havde faaet begyndt paa. Jens saae forundret paa denne hastige Forsvinden, men blev underrettet om Aarsagen af Postmesteren, der hviskede „Søsyge“ til ham.

„Tror Du ikke,“ spurgte Bonnesen, „at et Glas Portvin var godt til at staa imod med?“, og uden at oppebie Postmesterens Svar bestilte han en Flaske af den bedste.

Den kom strax. Kaptejnen blev indbudt til at drikke et Glas med, og man kinkede til stor Skade for Dugen, der navnlig rødmede stærkt i Nærheden af Postmesteren.

„Hør, Hr. Kaptejn,“ begyndte denne, „sig mig engang, hvor kan det være, at de altid paa Dampskibe holder saadan forfærdelig store Stykker Ost? De er vist paa et halvt Lispund Stykket.“

„Det skal jeg saamænd forklare Dem?“ svarede den Adspurgte lunt. „Det kommer af, at vi begynder paa Spisningen saadan, saa vi altid kommer ud i rum Sø, inden Folk kommer til Osten, og saa er der, som De ser, saa Mange, der falder fra. De Stykker Ost har saamænd varet fra Juleaften, for det er sjældent, Folk holder saa længe ud ved Bordet.“

„Det er meget godt! Haha!“ lo den lille Postmester. „Men os slipper De ikke for, jeg vilde netop have et Stykke Ost.“

„Maa jeg række Dem den?“

„Tak!“

Nu skulde Uheldet, at der blandt de forskellige Sorter Ost befandt sig en næsten hel Eidammerost, og da disse Oste paa Grund af deres kuglerunde Form altid — endog paa Landjorden — ere nogle højst lumske og upaalidelige Fyre, var det ikke saa underligt, at denne Ost under Skibets Slingren voldte den gode Postmester en hel Del Ulejlighed. Han havde næppe faaet Fadet, før Eidammerosten tog fat paa at rulle paa en underfundig Maade, og da Postmesteren ikke ganske var Herre over sine Bevægelser, producerede han sig en kort Tid som en Akrobat, der spiller med en stor Boldt paa et Fad, og sluttede med pludselig med en voldsom Kraft at slynge Osten hen paalangs ad Bordet ligesom en Keglekugle henad

en Planke; Osten raserede Bordet for alt, hvad der stod paa dens Vej, Tallerkener, Fade, Glas o. s. v., og endte med at rive en Plat-de-menage med sig, hvorpaa den i skjøn Forening med denne omsider fandt Hvile i Skjødet paa den eneste Dame, der havde holdt Stand ved Bordet.

„Men Du gode Gud!“ raabte Postmesteren og foer op og hen imod Damen, „De kom da vel ikke til Skade?“

„Jeg ikke,“ svarede Damen meget spidst, „men jeg tror nok, at min Kjole har faaet, hvad den har godt af.“

„Det er dog frygteligt,“ stammede Forbryderen. „Det var mig ganske umuligt at styre den. Jeg har heller aldrig kjendt Mage, saa det Skib vipper.“

Jens var imidlertid sprungen til med en Karaffel Vand og en Serviet, og da det heldigvis viste sig, at der kun havde været lidt Eddike i Plat-de-menagen, var der ikke sket nogen større Ulykke; men Damen vedblev dog, medens hun vaskede Pletten af, at maale den ulykkelige Postmester, der stod helt ynkelig og fortabt og gned sin Næse ligesaa ivrig, som hun gned sin Kjole.

Da Damen var færdig, kom hun med en meget hvas Bemærkning om, at det vist var bedst, hun gik sin Vej, da det lod til at være farligt at blive, eftersom man ikke kunde være sikker for visse Mennesker — en Bemærkning, som hvem der vilde, kunde tage sig af. Jens tilbød at følge Damen hen i Kahytten, hvad hun med Tak tog imod, hvorpaa hun forsvandt.

Hendes Bortgang frelste i yderste Øjeblik Bonnesen, der lod, som om han samlede forskellige Ting op under Bordet, fra at dø af Mangel paa Luft, og han kom nu op, blaa i Ansigtet, og busede ud i en Latter, som kun blev heftigere, fordi Astrup aldeles ikke kunde finde, at der var nogetsomhelst at le af.

Postmesteren havde imidlertid tabt Appetitten til Osten, og da de Andre vare færdige, foreslog Kaptejnen Bonnesen og Astrup at drikke Kaffe i hans Kahyt. Man begav sig da paa Vej; den lille Postmester var knap kommen op paa Dækket, før han i stærkt Løb stak over til Baaden, hvor han med Hænderne paa Baadens Ræling puttede Næsen saa dybt ned, som om han vilde overbevise sig om, at Baaden virkelig var i sødygtig Stand.

„De behøver ikke at se efter,“ raabte Kaptejnen efter ham, „der er s'gu ingen Huller i den.“

Astrup fik ikke Tid til at agte paa Forsikringer, thi idet han slap sit Tag i Baaden, styrtede han med rivende Fart over mod Damesalonen, mod hvis Rude han paa en meget indiskret Maade trykkede sin Næse flad, hvorefter han, som om han havde gjort en forfærdelig Opdagelse, tumlede et Skridt tilbage og sank om i en tom Barnevogn, der sprængte sin Fortøjning og gav sig til at rulle afsted med ham. Til Lykke fik Kaptejnen Tag i Vognen, halede den lille, forfjamskede Postmester op og tog ham under Armen med de Ord:

„Nej stop lidt, min gode! Det er nok bedst, De faar Lods ombord.“

Medens Kaptejnen trak afsted med ham, forsikrede Astrup, at han ellers plejede at staa saa udmærket paa et Skibsdæk, han havde været ude i ti Gange saa stærk Søgang, saa det var ham aldeles ubegribeligt, hvordan dette Uheld var gaaet til.

Kaffen var næppe kommen paa Bordet, og Cigarerne vare knap blevne tændte, før den lille Postmester blev uhyggelig bleg. Han stirrede om sig med forvirrede, glansløse Øjne, smilede dæmonisk til de Andre, tørrede Sveden af sin Pande, men han var ikke den Mand, der

saa let gav sig; han syntes netop at være i det fortrinligste Humør, lo himmelhøjt af de Andres Historier, talte selv særdeles højt og livlig og var i det hele ikke den mindste Smule forceret.

„Puh!“ blæste dog omsider den Ulykkelige, „jeg synes, her er voldsomt varmt . . . Hvad, er her ikke? . . . Eller det er maaske Cigaren, der er for stærk . . .“

„Tror Du ikke, det er Kaffen?“ spurgte Bonnesen skadefro; han hørte nemlig til den Slags Kraftnaturer, der aldrig generes af slige Smaating som Søsyge, Svimmelhed o. s. v.

„Aa, jeg veed godt, hvad Du mener . . . men det er nu Cigaren, det er vist en Havaneser, dem har jeg aldrig kunnet taale . . .“

„Ja, for Søgangen er det naturligvis ikke?“

„Nej, gu' er det ikke nej! Det er latterligt, at Du vil tro, at den Smule Rullen skulde genere mig . . . Du glemmer nok aldeles, hvor jeg har været vant til at plaske paa Søen fra Barn af; min Fader var jo Told-assistent, og hver Gang han havde Vagt dernede ved Kvæsthusbroen, saa laa vi Drengene altid og pjaskede i Færgebaadene.“

„Ja, ja, godt Ord igjen! Jeg sagde det blot, fordi jeg fornylig har hørt et Middel mod Søsyge, som skal være ganske udmærket . . .“

„Hvad er det? Hvad er det?“ afbrød Postmesteren ham meget spændt, og det syntes næsten, at Haabet om at kunne afvende Faren gjengav hans Kinder lidt af deres almindelige Farve.

„Man skal lade varme noget Hvidtøl og komme dygtig meget Sukker deri . . .“

„Føj for Pokker! Det er jo nok til at faa Kvalme af!“ indflettede Kaptejnen.

„Jamen nu kommer det, der skal hjælpe.“

„Naa, hvad er det?“ spurgte Postmesteren, atter ligbleg i Ansigtet og med et sygeligt Smil.

„Naar Øllet og Sukkeret begynder at koge, tager man et Tællelys . . . Du veed af de gammeldags Spiddelys . . . og det rører man rundt i Øllet, til Tællen smelter, og man kun beholder Vægen tilbage. Naar man drikker det . . .“

Længere kom Bonnesen ikke i sin Recept; Astrup rev med et kraftigt Ryk Døren op og styrtede med vilde Blikke og vanvittige Fagter hen mod Rælingen og ofrede til den vrede Gud. Et Par Minutter efter kom han tilbage og erklærede, at nu var han rask, det var Bonnesens modbydelige Fortælling, der havde været Skyld i det hele. Han holdt derpaa Stand fem Minutter, men styrtede derpaa ligesaa pludselig afsted, vendte igjen strax tilbage og havde nu fundet ud af, at det var den Sindsbevægelse, han var kommen i dengang med Osten; han kunde ikke taale heftige Sindsbevægelser, navnlig lige efter at have spist. Da han havde fortsat saalunde en Timestid, foreslog Bonnesen ham at gaa ned og lægge sig, og da Astrup efterhaanden var sunken sammen som en Klud, lod han sig lede ned af Bonnesen, der ved Hjælp af sit Bekjendskab til Opvarteren skaffede Astrup en Separatkahyt.

Den lille Postmester blev lagt paa Sofaen, men hver Gang Vennen vendte sig om for at gaa, trillede han regelmæssig ned paa Gulvet, hvad der dog ikke generede ham selv i mindste Maade, da han kun bad Bonnesen om at gaa og lade ham dø i Fred. Dette tillod dennes Venskab dog ikke; ved Hjælp af et Par Plaidremme

fik han Astrup spændt fast til Væggen, tog derpaa nogle Morfindraaber frem og gav den lille Postmester en saadan Indsprøjtning, at denne, der troede, Stikket havde en ganske anden Grund, akkurat fik Tid til at fremstamme: „Du! Her er Væggetøj!“, før han slumrede blidelig ind.

Et Par Timer senere blev han atter vækket af Bonnesens muntre Stemme.

„Nu kan Du godt staa op,“ sagde Vennen, „nu har vi ikke mere Bølgerne paatvers af Skibet. Kom op paa Dækket, det er dejlig friskt Vejr, og der er ikke længe, til vi skal spise til Middag. Du maa se at skaffe nogen Appetit, for vi skal have en brillant ung Lammesteg; jeg har været nede at se paa den, og jeg sagde til Opvarteren om at sørge for, at vi fik Nyrestykket.“

Under disse Bemærkninger havde han spændt Postmesteren løs, denne satte sig op og mærkede virkelig, at Skibet næsten ikke bevægede sig. Efterat han var bleven rigtig vaagen ved at have staaet paa Hovedet i Vandfadet, gjaldt hans første Tanke Jens, og han spurgte derfor:

„Hvor har Du Jens?“

„Ham har jeg s'gu ikke set noget til. Jeg har faaet mig en „66“ med Styrmanden.“

„Men, du gode Gud, hvor er Drengen henne?“

Hans Skræk for, hvor den ham betroede Yngling var bleven af, satte ham strax i Aktivitet, og han begav sig, ledsaget af Bonnesen, ud paa en Expedition for at finde den Forsvundne. De søgte længe forgjæves baade nede og oppe, baade for og agter, men Jens var intetsteds at finde. Endelig hørte Astrup ved at passere forbi Damesalonen en munter Støj, efterfulgt af en ungdommelig Latter af flere Stemmer.

„Der har vi ham!“ raabte Postmesteren glad og bankede paa Døren. Han blev ikke lidt overrasket, da han traadte ind og opdagede Jens fordybet i med to unge Damer at spille Hunden efter Haren ved Hjælp af smaa Tvebakker paa en inddelt Voxdugsbakke.

„Naa, her sidder Du, og vi . . .“ begyndte Astrup noget skarpt, men blev strax afbrudt af Jens.

„Vil De spille med? De faar Lov til at spise de Tvebakker, De slaar.“

Astrups Vrede gik strax over, ikke saa meget paa Grund af Jens' Tilbud, som fordi denne strax præsenterede ham for Frøknerne Søeborg; og Synet af de to unge, livlige og glade Pigebørn kunde ogsaa nok have formildet selv en for kvindelig Skjønhed mindre modtagelig Postmester end vor Ven.

Bekjendtskabet var altsaa gjort, og det viste sig nu, at de unge Piger vare Døtre af den Dame, som Astrup havde forsøgt at undlive ved Hjælp af Eidammerosten. Han beklagede meget sit Uheld, men da de unge Piger vare saa elskværdige at betro ham, at der slet ingen Skade var sket, og at de næsten kunde ønske, at Kjolen var bleven spoleret, da det var et gammelt Exemplar, der slet ikke klædte deres Moder, og som de begge vare umanerlig kjede af at se paa, fik Postmesteren snart en Følelse af, at han havde handlet rettest i at sende en hel Del flere Sager ned i det moderlige Skjød.

De unge Damer forsvandt nu et Øjeblik for at vække Moderen, der havde lagt sig lidt til Ro, og imedens udbredte Jens sig i Lovtaler over dem begge, men især dog over den højeste af dem. Han havde aldrig i sit Liv set noget saa fuldkomment, saadan et

Par glimrende Øjne, saadan en indbydende lille Mund og saadan en sød lille Næse, som hun kunde rynke saa morsomt, naar hun tabte i Spillet, og hvor klædte saa ikke den store, opsmækkede Hat hende; han fandt, hun lignede det gamle Kobberstik af den hollandske Dame, som hang hjemme over Kommoden hos hans Bedstemoder, og det Billede havde han altid syntes saa udmærket om, og saa sluttede han med at spørge Postmesteren, om denne troede, de fik de unge Damer at se ofte i Kjøbenhavn, og om det ikke gik an, at de gik derop og gjorde Visit, men blev helt ulykkelig, da Astrup erklærede, at det kunde der ikke være Tale om.

Da Døtrene kom tilbage med Moderen, var denne slet ikke glad ved at erfare, at de havde stiftet Bekjendtskab med Astrup, hvem hun betragtede som en meget uvederhæftig Person, som man ikke kunde betro saa meget som en Eidammerost; i Førstningen var hun meget spansk imod ham, og hver Gang han rørte ved en eller anden Gjenstand, syntes hun at antage, at han vilde kyle den efter hende, og sad parat til at dække sig. Men da den lille Postmester, saasnart der blev kaldt tilbords, traadte frem og bød hende Armen med en humoristisk Undskyldning for den Skjødesynd, han havde begaaet ved at trille Osten ned i hendes Skjød, formildedes Fru Søeborg, og da han senere hen ved Bordet trakterede med en Flaske Château d'Yquem, som han erfarede var hendes Yndlingsvin, drak hun et Forglemmelsens og Forsoningens Bæger med ham.

Jens var i den syvende Himmel, da han havde faaet den høje med de glimrende Øjne og den søde lille Næse tilbords, thi Bonnesen havde været saa taktfuld af Hensyn til Jens at byde den anden Frk. Søeborg

Armen. Og Jens var saa elskværdig, at den høje efter Bordet erklærede, at hun ikke for meget godt vilde have byttet Kavaler med Søsteren, skjøndt denne forsikrede, at hun aldrig havde havt en saa morsom Herre tilbords som Bonnesen, der havde fortalt hende den ene lystige Historie efter den anden. Da man gik fra Bordet, blev Jens tilsidst tilbage, og hvis der havde været Nogen tilstede, vilde man have set ham liste den Blomst ud af sit Knaphul, som den høje egenhændig havde sat deri, og ligesaa forsigtig lægge den ind mellem de første Blade i den lille Notitsbog, som Astrup havde foræret ham til at skrive sine Rejseerindringer op i, og efter Jens' Mening — og da ogsaa efter vor — opvejede den lille Blomst mange tæt beskrevne Sider.

Selskabet drak Kaffe paa Dækket, thi man var kommen ind i Øresund, der laa fredeligt og roligt, uvidende om de høje Bølger og stærke Brydninger i de store Have udenfor. Solen sank længere og længere ned paa Himlen og byggede straalende Fepaladser langs Sjællands Kyst, og inden man naaede Kjøbenhavn, begyndte Himlen at tænde Lys hist og her, akkurat ligesom inde ved Byen, hvor man ogsaa saae det ene Lys efter det andet springe frem.

Omsider lagde Skibet til Bolværket, Selskabet skiltes ad, og hvert Parti kjørte bort i sin Droschke; men medens Jens med Vemod saae efter den med Damerne i, nikkede den lille Postmester til Bonnesens Droschke, hvis Kusk paa Grund af de mægtige Kufferter og Prøvekasser sad halvt udenfor Bukken og dinglede med det ene Ben i Luften til Fare for de Forbigaaende, og raabte, vinkende med Haanden til Bonnesen: „Altsaa Klokken ni i Aften i National!“

III.

Postmesteren lænede sig med stor Værdighed i det ene Hjørne at Droschken og holdt et dybt filosofisk Foredrag for Jens om, hvor store alle Byens Forhold syntes En, naar man kom fra saadan en lille By som han, idet det forekom ham, at den nuværende Kvæsthusbro var dobbelt saa bred som den gamle, hvilket dog var en komplet Umulighed, da der jo var Vand paa begge Sider af Broen, saaledes som der altid havde været.

Kusken, hvem det ikke før, trods flere Forespørgsler, var lykkedes at faa at vide, hvor de vilde hen, lænede sig nu halvt ned i Vognen og udbad sig meget bestemt denne Oplysning.

„Ja, lille Ven,“ svarede Postmesteren, thi som saa mange smaa Mennesker holdt han meget af at tiltale sine Medmennesker, selv om de vare nok saa store, med dette Adjektiv. „De kan jo kjøre os til Hôtel Royal.“

„Hôtel Royal?“ spurgte Kusken, trækkende paa det.

„Ja, Hôtel Royal, det kjender De vel nok? Ved Stranden, Hjørnet af Fortunstræde, ligeoverfor Slottet,“ lød Svaret fra Postmesteren, som derpaa betroede Jens, at det maatte være en meget ny Droschkekusk, og at man egentlig burde melde ham til Politiet, naar han ikke vidste bedre Besked. „Men,“ vedblev han højt til Kusken, „kjør om ad Østergade! Det kunde more mig at se den.“

Droschkehesten, der i Begyndelsen havde taget fat, som om den agtede at løbe Væddeløb med sine Kammerater, var imidlertid kommen over i det sædvanlige ad-

stadige Trav, og Passagererne havde derfor særdeles god Tid til at se sig om.

„Du, Jens!“ begyndte Postmesteren, „dette er St. Annæplads. Den er ikke en Smule forandret, ikke en Smule, den ser ud akkurat, som jeg havde forladt den igaar. Jeg tror tilforladelig ikke, Træerne ere voxede i de elleve Aar, og de forbandede Pakkasser, der ligger og fylder op, de har s'gu ligget der i al den Tid, det er jeg vis paa. Og saa taler man om Byens enorme Fremskridt.“ Postmesteren lo foragtelig, men blev pludselig meget ivrig og rykkede Jens i Ærmet. „Kan Du se der mellem de Træer, derinde?“

„Javel,“ svarede Jens, som syntes at være optagen af noget forude. „Hvad der? Der er jo Ingenting at se.“

„Nej ikke nu, det har Du Ret i! Men der stod i sin Tid Oehlenschlägers Statue, før den blev flyttet hen foran det kongelige Theater.“

Det lod ikke til, at Stedets forhenværende Vigtighed imponerede Jens synderlig, og man drejede ind i Strandstræde, hvor Postmesteren trods Skumringen kjendte hvert eneste Hus, hvert eneste, der var ikke saa meget som en Rude forandret, og han lod til at ane, at alle Udsagn om Byens forandrede Udseende var lutter Fabel og Opdigtelse.

„Og se der,“ udbrød Postmesteren, da de kom ud paa Kongens Nytorv, „der har Du Sandkisterne! Hvad Pokker er det, Kusk, jeg synes der er kommet Vinduer i Sandkisten?“

Kusken, der gik ind paa Postmesterens Betragtning af Bethelskibet, oplyste ham om, at det var en Foranstaltning af Magistraten af Hensyn til de mange vild-

farne Sømænd, der vandrede omkring i Mørket, hvad Astrup fandt overordentlig smukt og menneskekjærligt.

Lidt efter gjorde han Jens opmærksom paa „Hesten“, fortalte ham dens allegoriske Betydning, som han selv aldrig havde anet, medens han boede i Hovedstaden, men som han nu var bleven oplyst om af en Beskrivelse over Byen, som han i Anledning af Turen havde studeret, og blev meget indigneret, da Jens forvexlede Hesten med Sorte Hest, som han havde hørt Faderen tale om. Derpaa lænede Postmesteren sig tilbage med korslagte Arme, betragtede det kongelige Theater med en meget alvorlig Mine, og rømmede sig med en betænkelig Brummen, der betød saa meget som, at nu fik Theatret være, som det var, da det engang var bygget saaledes, men at han ellers nok kunde have ønsket forskjellige, meget betydelige Forandringer.

Jens, der havde været nær ved at vride Halsen af Led for at se bagud over Droschken, spurgte nu, hvad den Gade derhenne hed, men Postmesteren, der var fordybet i arkitektoniske Betragtninger, vilde først ikke svare, men erklærede dog paa en fornyet Forespørgsel, at det var Gothersgade, skjøndt han ikke kunde begribe, hvorfor det interesserede Jens.

„Jo,“ svarede denne, „for saa bor hun i Gothersgade.“

„Hvem? Hvem bor i Gothersgade?“

„Frøken Søeborg! Hendes Droschke kjørte derom ad, jeg har passet paa den hele Tiden.“

„Og derfor tror Du, hun bor i Gothersgade? Hvor det dog er en mageløs Naivetet!“ udbrød Postmesteren og maatte lette sin Hat for at komme til at klø sig i

sin Hanekam af Fortvivlelse. „Hun kan jo kjøre hundrede Tusinde Steder hen ad den Vej.“

Det store Antal forknyttede Jens, som modløs hvi-skede: „Kan hun virkelig?“

„Ja, ser Du, nu kjører vi ned ad Østergade, men derfor skal vi ikke bo i den Gade; og forresten maa jeg sige Dig, at Du gjør bedst i at slaa hende af Tankerne; der er ikke Spor af Sandsynlighed for, at Du nogensinde mere faar hende at se.“

Den Bestemthed, hvormed dette blev sagt, bragte Jens til at sukke; han sad tavs Resten af Vejen, hørte hverken, i hvilken Extase Postmesteren faldt over den nye Peder Madsens Gang, eller saae, hvorledes den brave Mand sad og nikkede til Husene i den øvrige Del af Østergade som til nogle gamle, kjære Bekjendte.

„Det er et flot Hus, vi kommer til at bo i, hvad Jens?“ sagde Postmesteren stolt, da Vognen holdt for det forhenværende Hôtel Royal. Kusken sprang af Bukken, satte efter Astrups Ordre Kufferten og Vadsækken ind i Porten og fik sin Betaling, hvorpaa Postmesteren allernaadigst afskedigede ham, skjøndt Kusken spurgte, om han ikke skulde blive holdende efter dem.

„Blive holdende efter os? Jeg kan ikke begribe, hvad Manden mente . . . Aa, nu er jeg med! Han hørte før, at vi om lidt skal ud i „National“ . . . Ja, de kjøbenhavnske Droschkekuske er virkelig meget opmærksomme, de har forbedret dem ikke saa lidt . . . Hør, det er egentlig underligt, at der ingen Portner er eller Nogen til at tage imod En! . . . Lad os gaa op i Hotellet!“ Med disse Ord forlod Postmesteren Porten, hvor de havde staaet noget og set sig om, og steg, efterfulgt af Jens, op ad Trappen.

Da de vare komne op ad en halv Snes Trin, befandt de sig i Stueetagen, men heller ikke her var Nogen at se.

„Du Jens!“ sagde Postmesteren efter at have drejet sig til alle Sider, „jeg har aldrig kjendt saadan et Hotel, her er ikke et Menneske at opdage.“

„Der sidder en Dame der bagved,“ hviskede Jens og pegede hen mod et Skillerum, i hvilket der var en Aabning omtrent som et Billetkontor.

„Rigtigt! Det er noget nyt, det er naturligvis Hotellets Kontor.“

Postmesteren stilede hen mod den omtalte Aabning, tog kavalmæssig Hatten af, da han nærmede sig den unge Dame, og sagde i sin høfligste Tone:

„Godaften, Frøken! Jeg vilde gjerne have et Par Værelser!“

„Et Par Værelser?“ svarede den unge Pige og saae op. „Hvor mener De?“

„Ja, det gjør ikke saa nøje . . . Er det for Prensens Skyld, De spørger, saa bryd Dem blot ikke om den . . . de maa gjerne være paa første Sal!“

„Jeg forstaar ikke rigtig . . . vil De indlægge Billet?“

„Indlægge Billet . . . nej, det har jeg dog egentlig ikke tænkt paa! . . . Hvorpaa mener De, at jeg skulde indlægge Billet?“

„Paa Værelserne, naturligvis!“

„Paa Værelserne, nej der havde jeg rigtignok tænkt paa at bo.“

Den unge Pige, der var begyndt paa Samtalen i en træt, forretningsmæssig Tone, havde efterhaanden

faaet en munter Mine og spurgte nu med et lystigt Smil:

„Hvad er det egentlig for Værelser, De taler om? Er det nogle, De har set averteret i Bladet?“

„Averteret i Bladet — nej! Hvad skulde det være for et Blad?“

„Nationaltidende, Dagstelegrafen eller Aftenposten.“

„Nej, der bliver ikke holdt noget af de Blade i min Expedition.“

„Jamen saa fatter jeg slet ikke . . . Vil De ikke sige mig, hvor de Værelser skulde ligge?“

„Helst ud til Gaden, men det gjør forresten slet ikke saa nøje . . .“

„Jamen hvor i Byen skulde de ligge?“

„Hvor i Byen? Hvor i Byen?“ gjentog Postmesteren og saae hjælpeløs om paa Jens.

„Ja, for saa kunde jeg maaske finde dem til Dem.“

„Saa kunde De maaske finde dem til os“, stammede Postmesteren og saae meget betuttet ud ved Tanken om, at den unge Dame skulde begynde at løbe Byen rundt for at finde Værelser til ham og Jens.

Den unge Pige var bristefærdig af Latter, og da Jens kom til at se paa hende, brast begge de Unge paa een Gang ud i Latter, medens Astrup drejede sit lille Hoved gesvindt fra den ene Side til den anden for at se, hvad der var at le af.

„Det er vist en Fejltagelse af Dem, Hr. Postmester!“ sagde Jens og spurgte derpaa den unge Pige, om det var et Hotel, de befandt dem i. Da hun havde underrettet dem om, at det var et Aviskontor, styrtede Postmesteren strax uden at tage Afsked ned ad Trapperne og stod yderst flov og ventede paa Jens nede i Porten.

Heldigvis havde Droschkekusken trods Astrups Paa-stand om det unyttige deri ventet paa dem, og lidt efter sad de to Rejsende igjen paa deres forrige Pladser i Droschken og kørte til det nærmeste Hotel. Astrup havde givet Kusken Lov til at vælge, hvilket Hotel han vilde; det gjorde jo ikke saa nøje, sagde Postmesteren til Jens, eftersom de rimeligvis kun blev der en eller to Dage, da Bonnesen havde foreslaaet, at de skulde flytte ind i det Pensionat, hvor han boede, og hvor der vistnok var Plads til dem, og han havde lovet at spørge sig for og sige dem Besked om Aftenen.

Det varede ikke mange Minutter, inden Vognen igjen gjorde Holdt, denne Gang foran et virkeligt Hotel, og Modtagelsen her var en hel anden. En guldgalloneret Portner, som Jens først paa Grund af Uniformen antog for Kjøbenhavns kommanderende General, lukkede Vogn-døren op for dem med stor Værdighed og en Mine, som om han vilde sige, at han slet ikke behøvede dette, og nedlod sig derpaa til egenhændig at tage Overfrakkerne, hvormed han begav sig ind i Porten; her ringede han Allarm paa en Klokke, der gjorde et saadant Spektakel, at Jens troede, at Hotellet stod i lys Lue, en Tro, der blev yderligere bestyrket, da flere Tjenere, Piger og Karle kom farende aandeløse ned ad Trapperne, Mandfolkene i Spring paa 3—4 Trin. Uden at spørge snappede hver sin Ting; et Par Karle tog Kufferten, en tredie Vadsækken, en Tjener bortførte Rejsetaskerne, en anden Overfrakkerne, ja selv Jens' lille Pibe, som han trods Postmesterens Opfordring ikke havde faaet Tid til at gjemme, blev reven ud af Haanden paa ham.

Postmesteren var i Førstningen ligesaa forvirret som Jens, men da han saae, at det saaledes skulde være, satte han en Mine op, som om det var ham den mest dagligdags Ting at blive opvartet af en halv Snes Personer, og fulgte sindig efter den kjoleklædte Herre, som bukkende ilede foran med et „denne Vej, mine Herrer“, idet den lille Postmester gjorde alt for at tvinge sine Ben til en værdig Gang, skjøndt han havde havt den største Lyst til at trippe omkaps med de Andre op ad Trappen.

Snart stod de i de anviste Værelser, og lige i det Øjeblik, de blev ene, foer Jens hen og begyndte en Undersøgelse af Værelsernes Møbler, Gardiner og Tæpper; han havde aldrig set et Par saa fine Sale, end ikke Stadsestuernerne paa Herregaarden i Nærheden af hans Faders Gaard kunde tænke paa at maale sig med dem, han vilde nu slet ikke tænke paa deres egne Stuer. Astrup nød hans Beundring, som om han selv var den egentlige Ophavsmand til Hotellets Montering, men vogtede sig vel for at tilkjendegive sit eget Bifald og indskrænkede sig til i en nedladende Tone at bemærke, at her virkelig var ret komfortabelt, ret komfortabelt.

Vore Rejsende skred nu til at pakke deres nødvendigste Sager ud og gjøre Toilette, hvilket tog ikke saa lidt Tid, da Postmesteren var meget raadvild, om han skulde tage sort Frakke paa eller ej, eftersom han ikke kunde huske, om man beholdt Overtøjet paa i „National“ eller tog det af, men snart mente Jo og snart Nej og en Gang endogsaa syntes at kunne erindre, at han havde læst i en Avis, at Folk mødte i Kjole og hvidt Slips paa denne Anstalt. Da han heller ikke kunde faa nogen Oplysning herom hos Jens, besluttede

han sig til at møde i Rejsedragt, og derpaa satte Toget sig i Bevægelse i saa god Tid, at Jens antog, at det aftalte Mødested laa en Milsvej derfra.

Det var imidlertid ikke en Smule for tidligt, thi der var undervejs særdeles meget at observere for den forhenværende Kjøbenhavner, og da denne fandt sig beføjet til at staa stille, hver Gang han opdagede det mindste nye, vil man fatte, at Spasereturen tog en hel Del Tid længere end nødvendigt.

Hans første Stoppeplads var ligeoverfor Helliggestes Kirke; han forklarede her Jens, at denne Kirke i hans Tid havde været graa og ikke havde slet saa mange eller slet saa høje Taarne; nu var den imidlertid bleven rød og havde faaet Taarnene, og det var det, man kaldte Restauration. Om et Par Hundrede Aar opdagede nemlig nogle vise Mænd saa igjen, at Kirken engang havde været graa og uden Taarne, og saa blev den restaureret derefter; paa den Maade blev det ved at gaa, og herved fik Byens Udseende paa dette Sted altid en behagelig Afvexling. Postmesteren tog derpaa kortere Ophold overfor forskellige Privatbygninger, hvis Modernisering han ikke vidste, om han kunde billige, og da han tillige skulde undersøge Indholdet af ethvert oplyst Vindue og samtidig passe paa Jens, som, saasnart han blev opmærksom paa noget paa den anden Side af Gaden, ytrede Tilbøjelighed til at gjøre ufrivillige hovedkuld's Visiter i de nærmeste Kjældere, er det ikke til at undres over, at den lille Mand maatte tage sit Lommetørklæde op for at tørre Sveden af sit Ansigt, da Rejsfællerne omsider stod ved Enden af Frederiksberggade.

„Det er Synd! Det er minsæl Synd!“ raabte Astrup saa højt, at Jens ganske forfærdet spurgte, hvad han

mente. „At de har revet Volden ned, mener jeg,“ fortsatte Postmesteren, „de rare, gamle Volde med de hyggelige Alleer og det smukke Græs, — der var nok forbandet mange Mælkebøtter deri, men det er ligemeget — det er Synd og Skam alligevel!“

„Men jeg kan slet ikke se noget til nogen Vold...“

„Nej, det kan jeg s'gu heller ikke, for, for det første er de væk, og for det andet er her jo et Ravnemørke, saa det er forfærdeligt.“

Postmesteren talte sandt. Den store Plads foran dem laa i dybt Mørke, kun oplyst af enkelte Gaslygter hist og her, som beskinne en lille Rundkreds nede under sig. Vore Rejsende vare vel vant til det jydsk Mørke, der ved Vintertide godt kunde hamle op med det bekjendte ægyptiske, men dog forekom dette dem at være værre; de enkelte Lyspletter forvirrede dem, og dertil kom det uvante Mylr af Fodgængere, medens Vogne foer forbi paa kryds og tvers i alle Retninger, og Sporvognskuskene kimed advarende med Klokkerne; de blev løbne paa Ærmet af Folk, som havde Hastværk, og kjørte over Fødderne af Barnevogne, som forvildede Tjenestepiger kom halende med, og Begge blev de drejede rundt som to Toppe af de Forbigaaende, snart med en halv Omdrejning til højre og snart med en hel til venstre, thi de havde været saa betænksomme at blive staaende paa det mest befærdede Sted.

„Ja, det nytter ikke noget at staa stille her. Vi maa over, og vi skal over!“ sagde Astrup, og da han i det samme syntes, at der var kommet en lille Standsning i Virvaret, tilraabte han Jens et „Kom med!“ greb ham i Armen og styrede resolut ud i Mørket med saa lange Skridt, som hans korte Ben tillod ham.

„Der kommer en Vogn tilhøjre!“ raabte Jens.

„Der kommer en Vogn tilvenstre!“ raabte Postmesteren samtidig.

Begge sagde sandt, og Faren var ikke saa lille, men Astrup oversaa med den øvede Kjøbenhavners Blik Situationen, slap Jens' Arm, skreg med Generalstemme: „Til Lygtepælen!“ og foer afsted mod den nærmeste Lygtepæl med saadan en Fart, at han, da han naaede derhen, omfavnede Pælen, som om det var en kjær, gammel Ven, han efter mange Aars Forløb atter trykkede til sit Bryst. Jens, der var fulgt lige i Hælene paa Postmesteren, ankom ogsaa lykkelig til Samlingsstedet, hvor de to Rejsende stod lidt og trak Vejret, inden de vovede sig ud igjen, og nu gik det hele Torvet over fra den ene Lygtepæl til den anden, som om de legede Kispus.

Uden Uheld naaede de Fortovet i Vesterbros Passage og gik nu langsomt og med Anstand henad dette som Folk, der ikke vare til at bevæge til at paaskynde deres Gang af Hensyn til nogen Fare. Det tog dog nogen Tid at naa „National“, da Postmesteren undervejs anstillede Betragtninger over, hvorvidt de nu vare naaede til det Sted, hvor i gamle Dage Vesterbros Vagt havde ligget, og da han tilmed antog enhver Kafé, de passerede, for det aftalte Mødested.

Omsider traadte de dog ind i Salen. De blev saa blændede af de mange Lys, saa forvirrede af de mange Mennesker og saa forstyrrede af den larmende Musik, at de maalløse blev staaende indenfor Døren uden at agte paa flere uegennyttige Tilbud fra forskjellige Opvartere om at skaffe dem Pladser paa særlig udmærkede Steder. De vare endnu ikke komne til Besindelse, da

en af disse galante Herrer gjorde dem opmærksom paa, at den Herre, der sad derovre ved den modsatte Væg, vist vilde have fat i dem, og nu opdagede de virkelig Bonnesen, som havde rejst sig op og uden i mindste Maade at generes af, at de Nærmestsiddende saae meget fornærmede og misbilligende paa ham, med høj Røst anraabte dem og vinkede ad dem med Haanden.

Med Besvær fik de skubbet sig frem mellem Stole og Borde, og da de kom hen til Bonnesen, saae de, at han præsiderede ved et Bord, hvor et Par Damer og en Herre havde Plads.

„Kom med et Par Stole til og mere Smørrebrød og to Erlangere!“ raabte Bonnesen til Opvarteren og fortsatte til vore Rejsende: „Og kom nu I og bliv præsenterede for Selskabet! Jeg har taget Eliten af Pensionatet med, saa bliver I hurtigere bekjendt med dem.“

Saasnart Stolene var komne, foregik da Præsentationen. Der var først og fremmest Pensionatets Indehaver, Enkefru Klein, en midaldrende Kone med nogle anstrengte Rynker i Panden, som om hun altid spekulerede over et eller andet meget vanskeligt Problem, hvad der ogsaa senere viste sig at være Tilfældet, da hun førte Mellemregningen med sine Pensionærer udelukkende i Hovedet, men forøvrigt var hun en meget velvillig Kone, og vore Rejsende havde ikke den mindste Følelse af, at det var af egoistiske Grunde, hun ønskede dem hjerteligt Velkommen til Hovedstaden.

Saa var der Frøken Fangel, en meget livlig Ungmø paa et Par og tredive Aar med et vist frejdigt og determineret Væsen, saaledes som unge Damer faa det, som i en tidlig Alder komme til at staa ene i Livet, men uden at der var noget ubehageligt ved denne

Frøkenens Frejdighed. Hun havde Formue nok til at leve af og var derfor ganske tilfreds med Verden undtagen i een Henseende, den nemlig, at det ikke var lykkedes hende at blive en øm og kjærlig Husmoder, hvortil hun efter egen Mening egnede sig ganske fortrinlig.

Den tilstedeværende Herre var en høj, mager Mand i sorte Klæder af et sjattet Udseende, ikke paa Grund af Ælde, men af Mangel paa Façon; han havde et saa paalideligt og troværdigt Udtryk i sit godmodige Ansigt, at han vilde have kunnet binde Enhver de værste Historier paa Ærmet, hvis han havde havt Lyst dertil. Han lod imidlertid til ligesaa lidt at tænke paa det, som overhovedet at have Lyst til at sige nogetsomhelst og saae kun engang imellem forskende paa den lille Postmester, der var kommen til at sidde ved Siden af ham.

Da man havde afspist, henvendte Postmesteren sig til denne Herre med følgende Spørgsmaal:

„Undskyld, Højstærede, jeg er saa fri at spørge Dem, hvilken Stilling De indtager her i Samfundet? Min Ven Bonnesen præsenterede Dem kun som Hr. Sinding . . .“

„Jeg skal sige Dem, jeg har virkelig heller ingen Titel,“ svarede den Tiltalte i en godmodig, meget tør Tone, „jeg er nemlig meget ærgjerrig af mig; det eneste, det kunde tiltale mig at blive, er Gehejmekonferensraad med Rang i 1. Klasse a, 1. Bænk Nr. 1 med Ret til at bære samme, men da jeg aldeles ingen Udsigt har hertil, saa hører jeg naturligvis til dem, der stemmer for at afskaffe Titler og Rang.“

„Ja, Gudbevares, det var slet ikke saaledes ment! Jeg haaber ikke, De tager mig det ilde op; jeg mente blot med Hensyn til Deres Levevej . . .“

„Ja, den er det meget vanskeligt at opgive, det tager Tid, for jeg har en Snes Stykker. Jeg er f. Ex. et Stykke af en Rentier. Alle mine Lommepenge“ — her klappede Sinding paa en umaadelig tom Lomme — „det er Formue, ren Kapital, har ikke kostet mig Spor af Arbejde. Jeg sagde derfor ogsaa til Bonnesen, da han vilde have mig med herud i Aften, at han gjorde vel i at forsyne sig godt med Moneter, da han vidste, hvor dyrt det altid blev, naar jeg var med.“

Bonnesen, der syntes at more sig kostelig over et eller andet, bekræftede dette, og Sinding fortsatte:

„Saa er jeg ogsaa lidt af en Grundejer. Jeg har en lille Grund ude paa Nørrebro, imellem Kapelvejen og Jagtvejen, ikke meget stor, ganske vist, men der er dog Plads nok til mig; men jeg vil ganske ærlig tilstaa, at jeg vil haabe, det vil vare længe, inden jeg skulde synke ned til at blive Jordbruger derude. Saa har jeg en meget vigtig Ansættelse ved et af vore største Blade, jeg maa hver Aften læse det meget nøje igjennem, ikke et Punktum, ikke et Komma faar Lov til at passere, uden at jeg har set efter, om det staar paa sin rette Plads. Og saa nedlader jeg mig ogsaa undertiden til at oversætte Fraklipningsfeuilletonen: det er mig, der har Æren af at have introduceret paa Dansk „Det hemmelighedsfulde Mord i Rue de Faubourg Nr. 176, fjerde Sal, anden Dør tilvenstre“ — ja, den kjender De naturligvis.“

Den lille Postmester rynkede Panden og saae et Øjeblik meget dybsindig ud: han syntes nok, han havde

hørt Titlen før, men forresten var det jo ikke muligt at følge med i den Udkant, hvor han boede.

„Saa underviser jeg i Sang efter den Kellerske Methode. Men forresten ernærer jeg mig ved alt, hvad der tilfældig forefalder; i denne Vinter har jeg f. Ex. havt en udmærket Indtægt som Patient hos en Tandlæge.“

„Som Patient hos en Tandlæge?“ spurgte Postmesteren og trak Øjenbrynene helt op til Hanekammen.

„Ja, Simulant, forstaar sig! Ser De, det var en ung Mand, som ikke havde videre at bestille, og saa fik jeg to Kroner om Dagen for at sidde i Venteværelset i Konsultationstiden. Saasnart der kom Nogen, gav jeg mig til at spasere op og ned ad Gulvet med mit store uldne Tørklæde trukket op for Munden og med Lomme-tørklædet til Kinden og hylede af alle Kræfter: „Uh! Uh! sikke nogle Smerter i den forbandede Kindtand!... Aa, Du hellige Kristoffer, jeg holder det ikke ud, jeg gaar fra Forstanden!“ Saa aabnede Doktoren Døren og sagde: „Den Næste!“ — Den Næste, det var altid mig. Jeg gik ind, kom een Minut efter tilbage, grinende over hele Ansigtet, fejlede ikke det mindste, mageløst Greb, den Doktor havde paa det, kunde næsten ikke mærke noget, og saa lod jeg, som jeg gik, nynnende: „Nu er den borte, den grusomme Smerte! Mange, mange Tak!“

„Det var da den besynderligste Levevej, jeg i mit Liv har hørt!“

„Aa, saadan er der mange! Engang levede jeg af at gjøre Reklame for noget Sundhedspeber, som en Gros-serer havde sat i Handelen: jeg bestilte ikke andet end at gaa fra det ene Konditori til det andet og forlangte Smørrebrød med Lax. — Naar det saa kom, forlangte jeg meget højt Sundhedspeberbøssen. — „Vi 'ar ik' sunde

Peber,“ svarede Opvarteren. — „Hvad for noget,“ raabte jeg, „har De ikke Sundhedspeber? Saa vil jeg ikke have det Smørrebrød! Jeg spiser aldrig Lax uden det Peber, det maa De se at anskaffe, det er ganske udmærket! Har De ingen Appetit, eller lider De af Sultesyge, har De Ansats til Fedme, eller frygter De for at blive mager, er De plaget af Søvnløshed, eller lider De af Sovesyge, — da brug Sundhedspeber!“

„Det er dog nogle højst aparte Næringsveje! . . . Jeg har aldrig hørt Mage!“

„Aa Gud, det er slet ikke de mærkeligste . . . De vilde naturligvis ikke tro det, naar jeg f. Ex. fortalte Dem, at jeg engang har ernæret mig som Lænkehund . . .“

Dette var formeget for Postmesteren, hvis Forbavselse, da han i det samme vilde drikke Resten af sit Øl, skaffede sig Luft ned i Glasset, saa Indholdet sprøjtede om til alle Sider, men han agtede lige saa lidt herpaa som paa, at hans Ansigt dryppede af Øl, og udbusede: „Som Lænkehund?“

„Ja, jeg sagde jo nok, De ikke vilde tro mig, men det er dog sandt! Jeg skal sige Dem, der boede engang to enlige Damer i et afsides Hus ude i Pilealleen. De to gamle Sjæle var forfærdelig angst for alle de Banditter, der strejfer omkring derude om Aftenen, og saa gav de mig frit Logis, Opvarthing og Kaffe om Morgen, mod at jeg, hver Gang Nogen nærmede sig Huset, gav mig til at gøre af alle Kræfter. Jeg gjør nemlig ganske udmærket, aldeles skuffende — nu skal De høre!“

Og Sinding gav sig virkelig til at gøre saa godt, at flere af de Omsiddende og et Par Opvartere gav sig til at vende og dreje Hovederne for at opdage den fredsforstyrrende Hund.

„Nej hør, dette her gaar virkelig altfor tørt til,“ afbrød Bonnesen Sindings Produktioner. „Maa jeg ikke byde Selskabet et Glas af et eller andet?“

„Aa Tak!“ svarede Sinding halvt uvillig, „det skulde blot være for at drikke det, ellers bryder jeg mig ikke om det.“

„Hvad mener De, Fru Klein? Kan De ikke foreslaa noget?“

Pensionatsbestyrerinden svarede, at hun vidste virkelig ikke, om det gik an, det maatte ialfald være noget, der ikke var for stærkt, men hun brød sig sandelig ikke om det ringeste.

„Naa—aa,“ sagde Bonnesen, „jeg veed nok, hvad De sidder og spekulerer paa! Det er vist en lille Major, De tænker paa?“

Postmesteren henvendte sig til Sinding, for at faa at vide, hvad det var for en Major.

„Det var En, der faldt i sidste Krig,“ begyndte den Adspurgte, „det er derfor, Konen ser saa melankolsk ud . . .“

„Nej, nu skal Du værs'god holde op med din Snak!“ sagde Bonnesen og forklarede Astrup, at en Major var en Slags Toddy. „Hvor er der en Opvarter!“

„Der staar en derhenne,“ svarede Sinding og tilraabte i det samme denne: „Hej, De der! Christian, Peter, Jakob, Nikodemus, Cæsar, Spinoza, Caligula!“

Opvarteren kom, skjøndt der ikke er nogen Sandsynlighed for, at det var hans Døbenavn, Sinding havde nævnet; de omtalte Majorer blev bestilte og opmarscherede ogsaa efter kort Tids Forløb i to Geledder. Bonnesen opfordrede Selskabet til uden Tøven at hugge ind paa Majorerne og bad derpaa sine Husfæller om at klinke

med de to vordende Pensionærer paa et fornøjeligt og behageligt Samliv i den Tid, disse tilbragte i Hovedstaden.

Fru Klein, der hidtil ikke havde deltaget i Samtalen, da hun havde været meget optagen af forskellige Regneopgaver, hun havde givet sig selv om havde Udlæg for diverse Pensionærer, gjorde nu i Fortrolighed Astrup opmærksom paa, at han og den unge Hr. Lundsgaard maatte tage til Takke hos hende; det var jo ikke noget Hotel, men hun troede at kunne sige, at Livet i hendes Pensionat nærmede sig saa meget som muligt til Idealet af et Familieliv med opretstaaende Pianoforte, „Berlingeren“ og „Dagbladet“ og to Retter Mad, om Søndagen tre; hun tog ellers aldrig mod Pensionærer paa kortere Tid end en Maaned, men det var Bonnesen, der havde overtalt hende, for ham kunde hun ikke nægte noget; hun ansaa ham for den mest pekuniære Gentleman, hun nogensinde havde kjendt, han havde aldrig i den Tid, han havde boet hos hende, ladet nogen Regning retouchere, men altid betalt strax, hvad hun navnlig ikke kunde sige om Sinding, der altid bad dem komme igjen en anden Gang, men hun lovede at gjøre sit Bedste i de fjorten Dage og haabede nok, hun skulde faa Ros af dem Begge og fire Kroner om Dagen af hver, hvad hun ikke mente, Nogen vilde anse for Optrækkeri, naar Smørret kostede 1 Kr. og 10, og det ene Værelse vendte ud til Gaden og det andet til Gaarden. Den lille Postmester fandt det rasende billigt og mente, at han og Jens netop derved kunde forlænge deres Ophold ikke saa lidt udover den fastsatte Tid.

Lige fra Begyndelsen af Sammenkomsten havde Frk. Fangel, der strax beredvillig havde gjort Plads til Jens

ved Siden af sig, bemægtiget sig denne Yngling ganske for sig selv, dels fordi hun ved første Øjekast var bleven indtagen i Jens' Ydre, og dels fordi hun hørte, at han var Søn af en Proprietær, thi i sin livlige Fantasi forvandlede hun strax Lundsgaards beskedne Gaard til et pragtfuldt Herresæde med middelalderlige, lueforgyldte Taarnspir og brede Borggrave med et passende Antal hvidskinnende Svaner. Jens havde heller ikke Grund til andet end at være tilfreds med Frøkenens Bekjendtskab, thi han havde i Løbet af meget kort Tid faaet de mest detaillerede Oplysninger om saagodtsom hele det tilstedeværende Publikums Familieforhold og Livsvilkaar; hun var begyndt med de nærværende offentlige eller bekjendte Personer, men viste sig snart at vide saa god Besked om hver enkelt Familie, at Jens, hvis slige filosofiske Betragtninger havde ligget for ham, kunde havt god Anledning til at anstille en Sammenligning mellem Konversationsthemaet i den lille jydsk Landsby og Hovedstaden og ganske sikkert vilde være kommen til det Resultat, at Folk i Hovedstaden slet ikke stod tilbage for Landsbyens Indvaanere hverken i Henseende til nøjagtig Underretning om Næstens Levevis eller med Hensyn til letfærdig Omgang med Medborgernes Rygte. Imidlertid var Frøkenen næsten udtømt paa Stof, da et nyt Selskabs Indtræden i Salen atter afgav et velkomment Æmne.

Det var en større, meget larmende Gruppe Damer og Herrer, og af den noget animerede Stemning var det umiskjendeligt, at det ikke var længe siden, de havde rejst sig fra et godt Middagsbord; alle Opvarterne rejste Hovederne og spidsede Øre, saasnart de hørte Selskabets Støj, omtrent som Kavalleriheste, der høre Signalet til Fremad, og de, der paa nogen Maade kunde, ilede da

ogsaa hen for at tilbyde deres Tjeneste til den unge Mand, der gik i Spidsen. Han var kjøn, havde et fint, regelmæssigt Ansigt med en lille koket Knebelsbart og var klædt efter den allersidste Mode, men bar den noget outrerede Dragt med den Finhed og Lethed, der adskiller en Gentleman fra en Skræddersvend; der var slet ikke noget lapset ved den Nonchalence, hvormed han svingede den korte, tynde Spaserestok, og der var intet simpelt ved hans Maade at bære Hatten paaskraas ned paa den ene Side. Der var kun noget aparte ved ham, noget, man lagde Mærke til, og Jens, der grundede paa, om han ikke før havde set den unge Mand, fandt omsider ud af, at han i høj Grad lignede den ene af de kolorerede Broncelysestager, forestillende en parisisk Modeherre, som Jens havde set hjemme hos Godsejerens Søn efter dennes sidste Besøg i Paris.

„Hvem er det?“ spurgte Jens Frøkenen.

„Det er den unge Oxenthal,“ svarede Frk. Fangel, „en Søn af den store Godsejer, De veed.“

Skjøndt denne Oplysning var mindre betydende for Jens, der aldrig i sit Liv havde anet den store Godsejers Existens. lod han dog, som den fuldstændig tilfredsstillede ham.

„Det er en frygtelig Roué!“ fortsatte Frøkenen med den Blanding af Interesse og Misbilligelse, som den Slags unge Herrer altid vække hos Damer, der ikke kjende dem. „Han kommer herind til Byen hveranden Maaned og bestiller saa ikke andet i en fjorten Dags Tid end at slaa en enorm Masse Penge ihjel; han er da nok ogsaa i Gjæld til op over begge Øren, men kjøn er han, synes De ikke?“

„Jo, det er da vist, jeg synes!“ svarede Jens og røbede en høj Grad af Mangel paa Dannelse ved ikke at være det mindste jaloux.

„Faderen er nok ogsaa meget fortvivlet over det Liv, han fører; der har været Tale om at gjøre ham arveløs,“ hviskede Frøkenen, thi det omtalte Selskab passerede just forbi . . . „Saae De — han nikkede ved Gud til Sinding! Ja, den Sinding kjender ogsaa alle saadanne Personager! Men kan De forresten forstaa, at saadan et vakkert ungt Menneske som denne Oxenthal ikke gifter sig? Han maa jo kunne faa Ti for Een, saadan en dejlig Gaard, hans Fader har, og saa skal han selv paa Bunden være et godt Menneske.“

„Jeg troede, det var hans Kone eller hans Forlovede, der gik ved Siden af ham.“

Frk. Fangel kastede et hastigt Sideblik paa Jens for at se, om der skulde være en frivol Betydning i hans Ord, men det Blik, hvormed han besvarede hendes Øjekast, bevidnede saa fuldkomment hans Uskyldighed, at hun indskrænkede sig til med den ubeskriveligste Foragt at sige: „Hun!“

„Ja, hvem er ellers de Damer, der er med dem?“

„Det er ikke Damer!“ lød efter en Pause Frøkenens forlegne Svar.

Skjøndt Jens ikke rigtig fattede Meningen, anede han dog, at Samtalen var kommen ind paa et farligt Gebet, og tav derfor genert, medens Frøkenen vendte tilbage til sin tidligere Paastand om, at den unge Oxenthal burde gifte sig, hvilken Sætning hun derpaa gav Almen-gyldighed til at gjælde om alle Sønner af Proprietærer.

„Nej hør, Frøken Fangel!“ afbrød Bonnesen hendes interessante Underholdning, „De faar ikke Lov til saadan

at beholde den unge Lundsgaard for Dem alene hele Aftenen.“

„Jeg?“ svarede Frøkenen indigneret over Beskyldningen.

„De sidder da ikke og sætter den unge Mand Fluer i Hovedet?“ spurgte Sinding og sang derpaa med smeltende Foredrag: „Men vogt Dig, vogt Dig, Ungersvend, for den falske Havfrus Tale.“

„Uh, hvor De er ækel! Jeg kan ikke begribe, hvor De kan falde paa saadan noget? De veed jo godt, der er ingen Fare ved en gammel Pige som mig . . .“

„Ingen Fare? Tal ikke saaledes! De er en grusom Kvinde, en Petroleuse! Hvor mange Hjerter har De ikke stukket i Brand ved deres Øjnes Fængstof og deres Tales flydende, brændende Strøm? Har De glemt den svære Handelsagent, der af ulykkelig Kjærlighed til Dem mistede sin Førlighed i den Grad, at han tilsidst traadte i sin Vest, naar han gik op ad Trappen, og husker De ikke den unge Musiker, der sukkede forgjæves for Dem i hele to Aar og satte sin forsmaaede Kjærlighed i Musik i 75 Romancer opus 1, allesammen med det Omkvæd: „Jeg el—la, la, la—sker Dig!“

„Gud, hvor De er en Drillepind!“ svarede Frøkenen i den yndigste Forvirring og vendte sig derpaa til Jens. „De skal ikke høre efter, hvad han siger! De kan nok forstaa, at det skal være Spøg . . . og desuden kunde jeg jo godt være Deres Moder.“

Frk. Fangel sendte Jens et Par Øjne, der straaledede af en alt andet end moderlig Ømhed. Jens kom til at tænke paa sin lille, stilfærdige Moder ovre i Jylland og smilede ved Sammenligningen mellem hende og den glimrende, livfulde Dame, der sad ved hans Side, men

var strax paa det rene med, at han ikke vilde bytte for nogen Pris.

Postmesteren kom her med en efter hans Mening fint udspekuleret Allusion til en ung Mand, hvis Hjerte samme Dag havde lidt Havari i Kattegat paa Overfarten til Kjøbenhavn, og blev meget overrasket, da hele Selskabet øjeblikkelig forstod den og fæstede Blikket paa Jens, der blev saa rød i Hovedet, at den lille Postmester fortrød, hvad han havde sagt. Bonnesen erklærede, at det var en utilladelig Maade at stikke en Rival ud paa, thi det var jo klart, at Astrup kun var kommen med denne Oplysning for at nedsætte den unge Lundsgaard i Frøkenens Øjne og saaledes selv blive ene Hane i Kurven, men forresten anbefalede han Astrup til Frøkenen som et ganske overordentlig godt Parti, baade fra Karakterens Side og med Hensyn til det materielle, hvorfor han med stor Foragt for alt, hvad der hedder Anciennet, lod Postmesteren springe de fleste af sine Kollegaer i Jylland forbi og rykke hans Embede op i første Klasse, idet han ikke alene med stor Liberalitet gav Postmesteren det saa længe forgjæves paaregnede Dyrtidstillæg, men adskilligt mere.

Astrup gik ind paa Spøgen; han tænkte, at det kunde have sine behagelige Sider at optræde som Ungkarl under Opholdet i Hovedstaden, og blev strax befæstet i denne Antagelse ved at se den Interesse, Frk. Fangel, der hidtil saagodtsom ikke havde lagt Mærke til hans Nærværelse, med Et fik for ham. Med en Rutine som en gammel Fisker trak hun næsten umærkelig den Snøre, hun havde havt ude efter Jens, op og kastede den ud paa den anden Side af Bordet, hvor Fisken havde slaaet. og hendes Interesse for jydsk Herregaarde tabte sig paa samme Tid, som der viste sig en levende Forkjærlighed

for Posthuse sammesteds med røde Postkasser og dito Skilte med gule Posthorn.

Den lille Postmester var kommen helt ud af Øvelsen i at gjøre Kur ovre i sin Landsby, hvor de smaa Forhold gjorde Kontrollen med ham saa generende let. Det gik pludselig op for ham, at han i elleve Aar ikke havde havt en Samtale under fire Øjne med andre kvindelige Væsener end sin Kone. Selskaberne der vare aldrig større end, at Konversationen var fælles mellem alle de Tilstedeværende; der kjendtes ikke noget til disse smaa fortrolige Samtaler mellem Mand og Kvinde, som, selv om de bevæge sig paa temmelig hverdagsagtige Omraader, dog havde noget pikant ved sig, netop fordi man kun er To; der var et Haandtryk et Haandtryk, hjerteligt nok kunde det være, men aldrig mere, man kunde for den Sags Skyld ligesaa gjerne have trykket et Dørgreb eller en Postestang i Haanden; og skjøndt der paa sin Vis var hvisket nok i Krogene, var den interessante, tillokkende Hvisken i Vinduesfordybninger en Umulighed, alene af den Grund, at der ikke fandtes en eneste saadan i noget af de smaa Huse.

Astrup var derfor i Begyndelsen en hel Del i Forlegenhed med, hvorledes han skulde bære sig ad, og viste derfor en Tilbageholdenhed, som maaske netop var det bedste Middel til at ægge Frk. Fangel, som blev elskværdigere og elskværdigere imod Postmesteren, i en saadan Grad endog, at Jens, der ikke rigtig forstod, hvad det hele vilde sige, var lige ved at røbe Hemmeligheden, men blev tvungen til Tavshed af et forsvarligt Spark paa Skinnebenene fra Postmesteren. Efterhaanden dukkede der dog flere og flere Træk, hvorved han i fordums Dage havde gjort Lykke hos Damerne, op hos

denne i Ungkarlestanden tilbagesatte Ægtemand, og navnlig gjengav det ham en betydelig Grad af hans Selvsikkerhed, at han var saa udspekuleret at faa sin Handske trukken af under Bordet og derpaa faa den om hans Falskhed vidnende Forlovelsesring listet af Fingeren og praktiseret op i Vestelommen.

„Hvad Pokker sidder Du og spekulerer paa?“ spurgte Bonnesen Sinding, „nu har Du i den sidste halve Time ikke sagt et Ord.“

„Aa, jeg sidder og anstiller meteorologiske Iagttagelser.“

„Naa, og hvordan lyder saa Resultatet?“

„Et stærkt Maximum nærmer sig efter at have passeret en Del af Halvøen det øvrige Jylland. Fra en enkelt Poststation meldes Nedslag med voldsom Varme.“

„Er det det hele?“

„Vil Du have mere? Ja, saa bliver det af en hel anden Tønne!“ svarede Sinding og rørte rundt i det Isvand, der var blevet tilbage i hans Glas. „En større Samling Grød- og Sjapis har i Løbet af Aftenen samlet sig og umuliggjør al Trafik gennem Indløbet til Hals. Ingen Udsigt til snarlig Forandring.“

„Nu forstaar jeg; Du vil have mere at drikke! Halloj der!“

Det sidste gjalt Opvarteren med de mærkelige Fornavne; han kom springende, og da Damerne ikke vilde nyde mere, blev der til Herrerne bestilt Sodavand med smaa formildende Kognaker for ikke at forkøle deres kjære Maver. Opvarteren vendte kort efter tilbage, balancerende paa højre Haands Fingerspidser med en stor Bakke, som han derpaa med behørigt Rabalder placerede paa Bordet i Nærheden af Frk. Fangel. Da

Opvarteren derefter selv tog Plads umiddelbart bag Frøkenen og begyndte at løsne Staaltraaden paa en Flaske, var der jo ganske vist en saadan Fare for hendes unge Liv, at Ingen kan fortænke hende i, at hun efter Affyringen af den første Prop foer op med et Skrig, erklærende, at ingen menneskelig Magt fik hende til at blive et Sekund længere paa den Side af Bordet, og flygtede over paa den anden Side, hvor hun tilfældigvis fandt en lille Plads ved Siden af Postmesteren, som hun akkurat kunde knibe sig ind paa. Hun sad her som en forskræmt, svagelig Fugl, og ved hvert Knald af en Prop fandt hun det nødvendigt i sin fortryllende Angst at gribe den lille Postmester i Armen for strax bagefter at le deraf, da hun i Grunden slet ikke vidste, hvad hun var bange for. Da Sodavandet tilsidst sydede og bobled i det Glas, Postmesteren skulde have, havde denne snedige Kvinde-bedaarer da ogsaa faaet den forskræmte Fugl saa vidt beroliget, at han fik den til at nippe lidt af Skummet i hans Glas. Frøkenen fandt, at det smagte afskyelig, og kunde ikke begribe, at Herrerne kunde drikke saadan noget stærkt Stads uden Bunker af Sukker, hvorfor Postmesteren erklærede, at det netop smagte godt saaledes, og følte sig umaadelig mandhaftig, skjøndt han i sit Hjerte var enig i hendes Anskuelse, at et større Kvantum Sukker ganske vist vilde have forhøjet Velsmagen betydelig.

Klokken var imidlertid bleven meget over elleve, og Fru Klein manede til Opbrud, da hun skulde tidlig op næste Morgen for at gjøre Værelserne istand til de nye Pensionærer og just var i det ikke usædvanlige Tilfælde at have en Stuepige, som hun aldeles ikke kunde stole paa, og en Kokkepige, der var endnu mere upaalidelig

end Stuepigen. Selskabet brød derfor op og vendte tilbage til Byen — som Postmesteren udtrykte sig, da han fra gammel Tid betragtede alt, hvad der laa udenfor Enden af Frederiksberggade, som noget, der aldeles ulovlig prætenderede at høre med til Kjøbenhavn.

Ligesom Bonnesen ved Middagen paa Dampskibet havde taget den mindste Frk. Søborg tilbords, for at Jens kunde faa den høje med de glimrende Øjne og den søde lille Næse med de klædelige Rynker, saaledes bød han nu Fru Klein sin Arm, for at Astrup kunde være saa lykkelig at byde Frk. Fangel sin, som hun dog kun tog efter en moden Overvejelse af, om det virkelig ogsaa gik an, og Sinding gik bagefter med Jens, der syntes, at denne mærkelige Mand, af hvis Konversation han ikke forstod Halvdelen, var noget uforbeholden i sine Komplimenter om de forbigaaende Damer, da han ikke tog i Betænkning endog temmelig højt at erklære, at han fandt hver enlig Dame, de mødte, umaadelig sød.

Da de stod foran Gadedøren i det Hus, hvor Pensionatet var beliggende, blev Sinding pludselig greben af en usædvanlig Kjærlighed til sine Medmennesker, in specie Astrup og Jens, og paastod, at det paa ingen Maade gik an, at Bonnesen og han lod de to Fremmede gaa alene hjem til Hotellet gennem de øde Gader, da der paa hvert Hjørne lurede Banditter, parate til at bryde frem og overfalde dem. Skjøndt Postmesteren protesterede, da han godt kjendte Vejen og ikke var en Smule bange for at gaa alene, indrømmede Bonnesen dog ogsaa strax Nødvendigheden af Ledsagelsen, og han lukkede derfor Damerne ind, som godt turde gaa alene op ad Trappen, naar Herrerne vilde blive staaende, til de vare komne op paa tredie Sal.

IV.

Aldrig saa snart havde Damerne med et „Mange Tak, nu er vi oppe!“ bevidnet, at de vare slupne uskadte op, og Bonnesen drejet Nøglen om i Laasen, før Sinding greb Postmesteren under Armen og gav sig til at løbe ned ad Gaden med ham i en voldsom Fart, idet han raabte til Bonnesen: „Karriere! Vi kan nok komme ind paa Kjøbmagergade!“

Bonnesen bemægtigede sig paa samme Maade Jens, der et Øjeblik havde staaet tvivlraadig over sin ældre Vens Bortførelse og tænkt paa, om han ikke skulde løbe efter Sinding og slaa ham til Jorden, og fulgte pustende og stønnende bagefter de to Andre. Saaledes fortsattes den vilde Jagt i nogle Minutter, uden at hverken Postmesteren eller Jens fik noget Svar paa deres forbavsede, forpustede Spørgsmaal om, hvad det betød, hvor de skulde hen, osv., og de fire Herrer standsede ikke deres Løb, før de traadte ind i et Konditori paa Kjøbmagergade, hvor en Konditordreng just var ifærd med at sætte Skodderne for Døren.

„Puh, det kneb!“ raabte Sinding. „En halv Minut senere, og vi var kommen for sent ind — som det hedder i Væddeløbssproget — og havde tabt vort Indskud og forfeit, som jeg slet ikke veed, hvad er, men som lyder godt og er frygteligt at tabe. Lad os faa fire Præmie-toddyer, Vært.“

„Meget gjerne!“ svarede Værten med en sirupsød Stemme med fremmed Accent og bøjede sig ærbødig ned over Disken, hvorpaa han med stor Rutine svingede sig rundt i den bøjede Stilling og raabte ud af en Lem til Kjøkkenet: „Fire Vand til Toddy!“, men denne Gang

havde Stemmen mistet hele sin Blidhed og faaet en afgjort Lighed med den ubehagelige, skærende Lyd, der frembringes ved at rive et Stykke Shirting over.

„Er der nogle Bekjendte derinde?“ spurgte Bonnesen.

„Jo, Hr. Bonnesen, der er temmelig adskillige!“ lød Svaret med den tidligere fløjelsbløde Stemme.

„Ah!“ sagde Postmesteren med Kjendermine. „De er Schweizer?“

„Nej, jeg er fra Walby . . .“

„Fra Walby? . . . Er det et Sted i Graubünden?“

„Nej, det ligger herude ved Frederiksberg, til Tjeneste. Men jeg har i tolv Aar været hos Schweizerne.“

Postmesteren blev noget lang i Ansigtet og saae misbilligende paa den unge forknytte og forkuede Skikkelse, der sandelig selv var uden Skyld, da han som en Dreng paa en halv Snes Aar først og fremmest havde lært, at det var en nødvendig Betingelse for at blive en god Opvarter at radbrække sit Modersmaal saa meget som muligt. Foruden denne lingvistiske Fuldkommenhed havde han tillige under sin Opvarteruddannelse lært en anden, den nemlig at tage sig en Slurk bajersk Øl for at holde sig frisk, hvilket navnlig om Aftenen medførte smaa Besøg ved Ølaftapningsapparatet med kortere og kortere Mellemrum, til han tilsidst blev saa frisk, at der virkelig ikke var den mindste Tanke hos ham.

Under Anførsel af Sinding gik Toget gennem et Par Værelser, hvor der kun sad nogle enkelte Herrer, som vare gledne halvt ned af Stolene af Søvnighed og øjensynlig manglede den fornødne Energi til at rejse sig og gaa hjem i Seng. De kom derefter gennem endnu et Værelse, der kun var oplyst af et eneste Gasblus, som endda var skruet ned paa halv, men Sinding fandt

alligevel med stor Husvanthed Døren til det Allerhelligste, og nu traadte Selskabet ind i en lille Stue, hvis Atmosfære var opfyldt af Tobaksskyer, blandede med Duften af diverse Toddyer og andre Drikkevarer.

Ved forskellige Smaaborde sad en Del yngre Mennesker i Grupper paa tre—fire Stykker og snakkede og lo og pludrede imellem hinanden, saa det hele dannede en ejendommelig Modsætning til den øvrige Stilhed i de Værelser, Selskabet lige havde passeret. Det var imidlertid tydeligt, at alle de Tilstedeværende kjendte hinanden, thi hvert Øjeblik saae man En eller Anden forlade dem, han sad sammen med, og tage Plads ved et andet Bord for at give sig i Snak med de derved Siddende.

Vort Selskab havde, efterat Bonnesen og Sinding havde vexlet kammeratlige Nik med de forskellige Grupper, taget Plads ved et Bord ved et af Vinduerne, og Værten selv bragte kort efter de forlangte Præmie-toddyer, vuggende Bakken med Glassene paa i den ene Haand, som om han havde udset sig en eller anden Plet i Loftet, hvor han passende kunde kyle den op.

Postmesteren, som øjensynlig var bleven skuffet over med saa mange Omstændigheder at være bleven ført ind i et ganske almindeligt Konditoriværelse, var nær ved at vride Hovedet af Led for at se snart tilhøjre og snart tilvenstre, snart op i Loftet og snart ned i Gulvet, som om han ventede, at der et eller andet Sted pludselig skulde vise sig noget højst mærkværdigt. Da hans Forventning imidlertid vedblivende ikke blev opfyldt, kunde han tilsidst ikke dy sig for at spørge: „Hør sig mig engang, hvad skal vi egentlig her?“

„Begaa Nattesæde!“ lød Sindings lakoniske Svar.

Astrup forstod ikke rigtig Meningen og sagde derfor: „Naa!“ med en Betoning, som om han havde faaet den fuldstændigste Oplysning om Grunden til deres Tilstedeværelse.

„Ja, Du forstaar nok Meningen?“ var Bonnesen saa god at tilføje. „Der kan naturligvis ikke være Tale om andet den første Aften, man er i Kjøbenhavn. I er jo ikke kommen herover for at sove, og her plejer hver Aften at træffes en hel Del unge Mennesker, som efter Dagens Anstrængelser muntret sig ved et lille Bæger. Er Du med?“

„Javel! Solder!“ svarede den lille Postmester, hvis Øjne straaede, dels fordi han denne Gang fattede Meningen og dels over Udsigten til at opfriske Ungdomsminder ved et muntert Gilde.

„Solder — Fy, fy, føj! Det var da en ækel simpel Udtale, De har!“ brummede Sinding. „Lad os hellere sige: kvæger sig — det lyder meget bedre!“

„Om Forladelse, som De vil! . . . Men maa jeg spørge, om denne Samling af kvægende Ynglinge er en Forening?“

„Ja! En Forening af Aand, Intelligens, Urbanitet og Elskværdighed — ligesom jeg selv!“ svarede Sinding med klædelig Beskedenhed.

Bonnesen supplerede denne Forklaring med, at dette Værelse ved en stiltiende Overenskomst med Værten var forbeholdt et meget stort, næsten ubegrænset Antal af Kunstnere, Skuespillere, Literater, Musikere, Journalister, osv., som hver havde Ret til at introducere ligesaa mange Besøgende han vilde, og at hver saadan Besøgende efter en eneste Sammenkomst betragtedes som Medlem og altsaa igjen kunde indføre en ny Skare

Besøgende, saa at det i Grunden ikke kunde anses for saa særdeles vanskeligt at blive Medlem af denne Forening.

Postmesteren var nu paa det rene med, hvorledes dette forholdt sig, og spurgte, om der var nogle bekendte Mænd, navnlig Skuespillere, tilstede.

„Her er ikke andet end bekendte Mænd!“ svarede Sinding og fortalte hviskende: „Ser De, de Tre her ved Siden af os er Skuespillere — en stor og to smaa, meget smaa endogsaa — det er den store Mands Protegéer, de har nemlig indset, at den eneste Maade, de kan komme frem paa, er ved at beundre Numer Et, saa falder der dog en Gang imellem en Rolle, som han ikke selv gider spille, af til dem. Naar man ser, hvordan de lader, som de morer sig over hans grinagtige Historier, som de har hørt over hundrede Gange, og naar man hører den hjertelige Latter, de kan sætte op over hans Vittigheder, saa skulde man ikke tro, de kun har saa lidt Talent for Komediespil, som de virkelig har. De fire larmende og diskuterende Herrer, der sidder ved Siden af dem, ere nogle yngre Musikere, som øjensynlig har været paa Koncert i Aften og nu komponerer om paa alle de opførte Sager af ældre og yngre Mestere. Ved det næste Bord er Pressen repræsenteret, den livlig gestikulerende Herre, der staar for Enden af Bordet, er selve Redaktøren; han giver et aandrigt Vue over Situationen, de to Tilhørere er et Par yngre Medarbejdere, som øver sig i at høre paa politiske Foredrag uden at falde i Søvn. Saa kommer et Par unge Kunstnere, der har faaet fat i en ældre Velhaver; han sidder og venter paa, at der skal begynde at blive morsomt, for Kunstnerne er ikke videre underholdende. De to

Herrer, som sidder henne i Krogen og glor lige ud for sig uden at sige et Ord, er to af Byens vittigste Hoveder, men mangler for Øjeblikket En til at lade det gaa ud over.“

„Jeg synes, Du er bitter,“ sagde Bonnesen.

„Bitter? Gud det er jo mine bedste Venner, jeg taler om! Nej, jeg præsenterede bare Selskabet for Hr. Astrup, for saa er det gjort, naar vi senere kommer i Lag med dem.“

„Troer De virkelig, vi kommer sammen med dem?“ spurgte Astrup, allerede i Tanken nydende den Misundelse, det vilde vække hos de Indfødte i den lille jydsk Landsby, naar de hørte, hvormange bekjendte Mænds personlige Bekjendtskab han havde gjort.

„Ja, jeg vil vædde med Dem om, at det ikke varer et Kvarter, før vi rykker sammen.“

Astrup forberedte sig paa Sammenkomsten ved at tage en stor Mundfuld af sit Glas, men havde nær faaet den i den forkerte Hals, da han i det samme hørte en aparte Kradsen paa Ruden bagved sig.

„Hvad var det?“ sagde han hostende og med Taarer i Øjnene.

„Hvilket?“ spurgte de Andre, som ikke havde hørt noget.

„Der lød saadan en underlig Lyd paa Ruden . . . hør, der er det igjen.“

„Det er formodentlig en Kat ude i Gaarden, som er kravlet op til Vinduet,“ mente Bonnesen.

Lyden blev nu tydeligere; en sagte, meget forsigtig Banken paa Ruden lod sig høre.

„Se, hvad det er!“ sagde Sinding.

Postmesteren rejste sig, spærrede med to Fingre et Par af Persiennens Ribber fra hinanden og sagde derpaa:

„Det ser højst mærkeligt ud! Der staar en 3—4 Herrer derude i Gaarden og vinker og gjør Tegn.“

„Lad mig komme til at se!“ sagde Sinding, skubbede Postmesteren til Side og rullede Persiennen op. „Naa, det er de gale Spektakler!“

Han lukkede derpaa det ene Vindue op, og til Postmesterens og Jens' store Forbavselse kom der øjeblikkelig et ungt Menneske kravlende ind ad det.

„Bliv bare ved at snakke, og lad som Ingenting!“ sagde den ad denne aparte Vej indtrædende Yngling til de Tilstedeværende, da der ganske naturlig var blevet en almindelig Pause paa Grund af Hændelsen ved Vinduet.

„Javel,“ sagde Sinding til den nærmeste Gruppe, „Halloj I Skuespillere! Folket mumler i Koulissen!“

Folket o: alle de Tilstedeværende, gav sig til at mumle, saa det lød, som der var en saare livlig Konversation, og under denne steg endnu tre Ynglinge ind ad Vinduet, hvorpaa dette igjen blev lukket og Persiennen rullet ned.

„Hvad Pokker skal det betyde at komme den Vej?“ spurgte Sinding den først indkomne Herre, i hvem Jens med største Forundring gjenkjendte den unge Oxenthal.

„Aa,“ svarede denne, „den Dumrian af en Vært vilde ikke lukke os ind, skjøndt den ikke var mere end et Par Minutter over tolv, og saa fik jeg fat i Privatvægteren og fik ham til at lukke Porten op.“

„Det er brillant, ganske udmærket!“ lo den ene Skuespiller. „Sæt Jer nu ned her ved dette Bord, saa

faar I nogle tomme Glas for Jer og lader, som I har været her ligesaa længe som vi Andre!“

Dette blev arrangeret i en Fart, akkurat tilpas, inden Værten kom ind med nogle tidligere rekvirerede Varer. Da han havde anbragt disse paa Bestemmelsesstedet, kom han til at slaa sine Øjne lidt op, og de søvnigtunge Øjenlaag gled langsomt næsten helt op, da han saae Oxenthal sidde ved Bordet ved Siden af.

„Hvad? . . . Hvordan sidder De der?“ spurgte Værten forbavset.

„Jo Tak, jeg sidder ganske godt!“ svarede Oxenthal overensstemmende med Sandheden.

„Nej, jeg mener, hvorfra kommer De s'gu her?“

„Det synes jeg egentlig er et noget nærgaaende Spørgsmaal, min gode Vært!“

„Ja undskyld, jeg er ikke saadan at forstaa! . . . Der var før nogle Herrer ude paa Gaden, som bankede paa, men det var for sent, og nu troede jeg, det var Dem, som ikke kom ind.“

„Naar jeg ikke var kommen ind, saa kunde jeg jo ikke sidde her.“

Det indlysende i denne Bemærkning bedøvede fuldstændig den stakkels Konditors paa denne Tid af Døgnet ikke paalidelige Hjerne, men der blev dog en lille Tvivl tilbage, og under sin Grublen over, hvorledes det egentlig hang sammen, stod han og vred Viskestykket mellem Hænderne, som om han ventede at kunne vride Sandheden ud af det.

„Kom nu bare med de kolde Arrakstoddyer, jeg bestilte,“ afbrød Oxenthal hans Spekulationer.

„Der er ikke bestilt kolde Arrakstoddyer hos mig,“ svarede Værten bestemt, thi i den Henseende stoledede

han fuldkomment paa sin Hjerne, han glemte aldrig en Bestilling.

„Nu har jeg aldrig hørt saa galt!“ kom Skuespilleren den unge Godsejer til Undsætning, „det er ikke to Minutter siden de blev forlangt . . . kolde Arrakstoddyer, De veed jo nok af den Slags, ikke med varmt Vand, men med Is . . . Hørte Du ikke ogsaa det, Sinding?“

„Jo, jeg hørte nok før da Oxenthal kom, at han sagde, det kneb for ham at komme ind, og at han af Glæde over at være sammen med saa mange fortræffelige og udmærkede Mænd bød samtlige Tilstedeværende et Glas, men om de blev bestilt, veed jeg ikke.“

Denne Forklaring blev afgiven med den største Troværdighed og strax med Glæde greben af Konditoren, som følte sig overbevist om, at det var gaaet saaledes til, og derpaa med denne Bestilling skyndte sig ud til Buffetten, hvor han øjeblikkelig tyede hen til Ølapparatet, da han havde en Følelse af, at Hovedet ikke var rigtig frisk paa ham.

Det lille Intermezzo havde givet Humøret et mægtigt Opsving, og under Spøg og Latter over den vellykkede Mystifikation af Værten rykkedes de smaa Borde sammen til eet stort, og de forskjellige Grupper blandedes mellem hinanden. Der foregik ikke nogen egentlig Præsentation af Astrup og Jens, der vare de eneste Ukjendte i Forsamlingen, men det varede ikke fem Minutter, før alle vidste, hvem de vare, og efter en halv Times Forløb tiltaltes de af det øvrige Selskab paa den kammeratligste Maade med „Postmester“ og „Lundsgaard“, som om der var gaaet et halvt Aar, siden Bekjendtskabet stiftedes.

Ved den almindelige Sammenslutning vare vore fire Bekjendte blevne delte i to Partier, idet Sinding og Astrup havde faaet Plads ved den ene, Ende af det nydannede Bord, medens Bonnesen og Jens vare blevne trængte længere ned. Den lille Postmester var særdeles glad ved sin Plads; han sad omgiven af Skuespillere og de vittige Hoveder, det haglede ned over ham med lystige Indfald, snurrige Replikker og meget hasarderede Brandere, og han kunde have samlet et Forraad af komiske Anekdoter og morsomme Smaahistorier, stort nok til at forsyne den lille Landsby og flere Miles Omkreds med Underholdning i et Par Vintre, hvis han kunde have erindret dem alle. Han lo, saa hans Lommetørklæde blev ganske vaadt af aftørre Taarerne, og hans Hanekam drejede sig uafslædig fra den ene Side til den anden, thi han vilde have alle Historierne med; om hver ny, han hørte, syntes han, at det var den bedste, der endnu var fortalt, besluttede endelig at huske den, og for at hjælpe paa sin Hukommelse raabte han jevnlig ned til Jens: „Husk mig paa de to Skoledrenge og Droschkehesten, naar vi komme hjem!“ eller: „Husk endelig paa, at jeg imorgen fortæller Dig en mageløs Historie om en Mand med en flad Tallerken!“ eller lignende gaadefulde Hentydninger, som næste Dag vare nærved at bringe ham til Vanvid, da det var ham komplet umuligt at erindre Pointet i en eneste Historie.

Jens var som sagt kommen til at sidde længere nede ved Bordet, og her var hverken saa megen Latter eller saa meget Spektakel som ved Bordenden, skjøndt det gik livligt og muntert nok til. Han havde faaet Oxenthal til Sidekammerat og var i Førstningen

slet ikke videre glad ved dette Naboskab, da det Skudsmaal, Frk. Fangel havde givet den unge Godsejer, ikke havde givet Jens Lyst til at gjøre hans Bekjendtskab; men Oxenthal viste sig at være i Besiddelse af en overordentlig smittende Elskværdighed, han talte saa aabent og naturlig, uden Omsvøb, som om han længe havde kjendt Jens, han havde et saa vindende Smil, og navnlig var hans Mund saa kjøn — Jens syntes formelig, det saae ud, som om hans Tænder lo —, at Jens umulig kunde tro andet end, at Frøkenen havde gjort ham altfor sort. Der er mellem unge Mænd, der have den samme Tilbøjelighed til strax at blive forelskede i ethvert kjønt Pigeansigt, og som besidde den lykkelige Evne at behage Damerne, noget vist sympathetisk, der gjør, at de føle sig tiltrukne af hinanden, noget hemmelighedsfuldt frimureragtigt, der bevirker, at de hurtig finde hinanden, og saaledes gik det ogsaa Oxenthal og Jens, der — hver paa sin Vis rigtignok — beundrede og elskede Kvinderne. Oxenthal havde nemlig med den Lethed, der er karakteristisk for Folk, som ere vant til at bevæge sig meget i Livet og blandt mange forskellige Slags Mennesker, efter en kort Underholdning om Landbovæsenet faaet bragt Samtalen hen paa det Væsen, der interesserede ham ulige mere, nemlig Kvinden, og specielt de kjøbenhavnske Damer. Her var et Felt, hvor Jens kunde tale med; han udtrykte paa sin jevne, ligefremme Maade en saa sand Beundring og Begejstring for de Kjøbenhavnerinder, han havde set, ligefra dem paa Dampskibet — han sagde ikke specielt hende — og den lille Jomfru i Aviskontoret, der havde lét saa muntert, at han maatte le med, og til de mange elegante Damer i „National“, som han syntes alle straaledede og smilede

af Skjønhed og Ungdom, at Oxenthal, der i Begyndelsen morede sig over den naive, unge Mand, virkelig kom til at holde af ham og endte med at blive ganske misundelig over hans ufordærvede Friskhed. De drak derfor med hinanden paa et nærmere Bekjendtskab, hvad der lod til at skulle gaa hurtig i Opfyldelse, da det viste sig, at Oxenthal logerede paa samme Hotel som Jens og Astrup.

Der var imidlertid blevet tømt flere af de smaa Arrakstoddyer, thi endnu førend det første Glas var drukket ud, marscherede Værten med Assistance af Opvarteren op med en frisk Forsyning, og det lod til at være en saa selvfølgelig Sag, at Ingen spurgte, hvor Toddyerne kom fra, eller hvem der betalte; man afleverede det tømte Glas og fik et fyldt istedet, dermed var det i Orden. Da der imidlertid opstod en Pause i denne Toddy-Afløsning, kom Postmesteren i Tanker om, at det vistnok maatte anses for passende, om Jens og han gav deres Del til Gildet, og han begyndte nu for at vække Jens' Opmærksomhed og faa dennes Samtykke at rømme sig paa en meget paa-faldende Maade, blinke mystisk med Øjnene, rynke Panden paa en diabolisk Maade, pege paa sit Glas og beskrive Cirkler og underlige Figurer i Luften og i det hele gjøre saa mange Dikkedarer, at de fleste troede, at Toddyerne var stegen Manden til Hovedet.

Jens saae først meget forbavset paa sin ældre Vens sære Opførsel, men det gik snart op for ham, at den i Luften beskrevne Cirkel betød „en Omgang“, og han nikkede derfor naturligvis til Postmesteren. Denne slog derefter til Lyd paa sit Glas, og der indtraadte en Antydning af en Pause i den herskende Larm.

„Vil De have fat i en Opvarter?“ spurgte Sinding.

„Nej,“ svarede Postmesteren bestemt og rejste sig højtidelig, „jeg vilde gjerne sige et Par Ord . . .“

„Holde en Tale?“ udbrød Sinding. „Det er udmærket! Jeg har ikke hørt en ordentlig Tale, siden min Bedstemoders Poppedreng afgik ved Døden med de Ord: „Der er i Himlen en Poppedreng, saa smuk?“ . . . Stille dernede! Postmesteren vil tale!“ raabte han kraftig og fortsatte syngende:

„En Tale vil han holde — lad gaa!

Men hele Talen lyder som saa:“

Han stoppede til Astrups Forundring saa pludselig op, at han saae sig nødsaget til at tilføje:

„Værs'god! Kjør med Lammene!“

„Nej, nej, nej! . . . Det er slet ikke nogen Tale, jeg vil holde,“ stammede Postmesteren forvirret, „det kunde sandelig aldrig falde mig ind i et Selskab af Mænd, der er saa begavede og — og — („begloede“, foreslog det ene vittige Hovede, men Postmesteren fortrak det temmelig tautologiske Udtryk:) „udmærket begavede. Jeg vilde blot med et Par Ord takke Dem for den Velvillie og Forekommenhed, hvormed De har optaget min unge Ven og mig i Deres Kreds, saagodtsom uden at spørge, hvem vi var.“ (Her gav en af Musikerne sig til at synge: „Her spørges ej om Rang og Stand“, medens et juridisk Medlem stillede Forslag om for Fremtiden, ligesom i andre fine Foreninger, at hænge de Besøgende op i to Dage paa den sorte Tavle, der endnu prydede Væggen som et Vidnesbyrd om Værelsets tidligere Brug som Billardstue, men Postmesteren fortsatte ufortrødent:) „Jeg veed, hvor eksklusive Kjøbenhavnerne ellers er ligeoverfor os Provinsbeboere, for jeg

er selv en gammel Kjøbenhavner og . . . og derfor“ . . . (Postmesteren ledte efter Ord, hvorfor en Stemme opfordrede den gamle Kjøbenhavner til bare at hænge i; det gjorde han ogsaa:) „derfor veed jeg det! Vi har forladt vor lille, hyggelige Ravnekrog med dens indsnævrede Synskreds og smaastadsagtige Duft for at fylde vore Lunger med den friske kvægende Duft paa vort Lands . . . vort Lands Parnas, om jeg saa maa sige“ . . . („Værs'god!“ lød det fra flere Kanter, og Taleren benyttede sig strax af Tilladelsen og gjentog:) „vort Lands Parnas og tage os et Bad i Hovedstadens foryngende Strømme.“ (Her fremkom der en saadan Masse Advarsler baade mod Vandet fra Kjøbenhavns Vandværk og det ved Ryssensten, at det varede en længere Stund, inden Postmesteren fik Lov til at slutte:) „Jeg tømmer dette Glas med en Tak og tillader mig at spørge, da De allerede har budt os saa meget at drikke, at jeg sandelig er ganske genert.“ . . . (Hertil bemærkede det andet vittige Hovede, at han lod sig byde overordentlig meget i den Retning, før han gjorde Indsigelser, og endelig endte Taleren:) „Jeg tillader mig altsaa at spørge de Herrer, om de ikke vil gjøre os den Fornøjelse at drikke en lille Bolle med os?“

Slutningen gjorde stor Virkning; fra alle de Unge lød der et enstemmigt Bifald, og den eneste Betænkelighed ved Sagen opstod af Tvivlen, om Værten virkelig ejede en Bolle, hvad der foranledigede det vittige Hovede til at spørge Postmesteren, om han ikke kunde nøjes med to Tvebakker. Sinding beklagede, at Foreningen ikke havde anet, at der vilde blive saadan en Fest, da man saa selvfølgelig vilde have sørget for en passende, smag- og pragtfuld kunstnerisk Udsmykning af .

Lokalerne, og derpaa gik han i Forening med Astrup ud for at se, om Værten kunde stille noget, der lignede en Bolle, paa Benene.

Da de nogen Tid efter atter viste sig med Punschen i en gammel, klinket og enøret Terrin, der ellers gjorde Tjeneste som Opbevaringssted for Æg, overraskedes de ved, at den forønskede Dekoration af Værelset var bleven realiseret. Paa de hvide Glaskupler havde den ene Kunstner tegnet nogle særdeles dristige Karrikaturer af flere af de Tilstedeværende, medens den anden var optraadt som Hurtigmaler ved paa den omtalte sorte Tavle at tegne en idealiseret Gjengivelse af Poststationen i Jylland af slet ikke saa ringe Virkning, naturligvis, da den var tegnet ved Hjælp af Kridt, i et Snelandskab, og de to vittige Hoveder havde ved Tilføjelser og Udslettelser givet samtlige paa Væggen hængende Opslag Allusion til Festen som f. Ex. ved at forandre „Smaa Postejere“ til „Leve den smaa Post-Ejer Astrup!“ Men Hovedinteressen havde dog Dekorationen af Kakkelovnen; her havde nemlig Skuespilleren viist sin Færdighed i at kostumere og maskere, idet han med Rødkridt og en brændt Prop havde forvandlet den antike Buste, der stod ovenpaa den runde Kakkelovn, til en temmelig nøjagtig Kopi af Postmesteren selv, hvortil det naturligvis bidrog ikke saa lidt, at der var anvendt selve Originalens Hat, Halstørklæde og Overfrakke.

Bonnesen blev sat til at forestaa Udskjænkingen af Bollens Indhold, da han antoges at have speciel Færdighed heri, eftersom han var Vinrejsende; han fandtes ogsaa at kunne sørge særdeles godt for de andres Glas uden at glemme sit eget, da han, hver Gang han skjænkede i for en Anden, selv tog, hvad der

blev tilbage i Skeen, ligesom de Urtekræmmersvende, der bruge deres Mund som det bedste og nærmeste ved Haanden værende Gjemmested for alle de spiselige Sager, de faa tilovers ved Afvejningerne; men forøvrigt passede han i det hele godt til Pladsen ved sit røde, smilende Ansigt og glade, gemytlige Ydre. Bollens Indhold blev ved første Glas erklæret for særdeles vel-smagende, hvad der ikke forhindrede, at det blev stærkt kritiseret ved andet Glas, og her spurgte den ældre Velhaver, som fandt Punschen altfor sød, om han ikke maatte komme en Flaske Rhinskvin i Bollen, hvad der allernaadigst blev bevilget; da man derpaa igjen havde drukket lidt, fandt Oxenthal Punschen altfor sur og udbad sig og fik Tilladelse til at hælde en Flaske Banco i, hvilket havde den uheldige Virkning atter at gjøre Punschen saa sød, at der udkrævedes mere Rhinskvin, og saaledes fortsattes det, saa at Selskabet godt for den Sags Skyld kunde have siddet ved Bollen den Dag i Dag uden at have faaet den tømt. Som en Følge af, at det ved hver ny Tilsætning ansaas for nødvendigt at tømme sit Glas for at smage paa den nye Brygning, befandt Alle sig meget hurtig paa et særdeles livligt Stadium; Larmen og Spektaklet tiltog for hvert Minut, det var ganske nødvendigt at brøle, saa stærkt man kunde, saa meget mere som Folk følte en speciel Trang til at fortælle Historier til eller diskutere med dem, der sad længst fjernet fra dem.

Ingen brød sig om, hvad de Andre sagde, men fortsatte sine Meddelelser, ligegyldigt om nogen hørte derpaa. En af de smaa Skuespillere havde faaet fat i Redaktøren og beklagede sig i stærke Udtryk over, at der fornylig havde staaet i hans Blad om Skuespilleren, at han var

pudsigt, hvilket var en ærekrænkende Fornærmelse, hvorfor han erklærede Bladet for en ussel, slet og elendig Avis, hvad Redaktøren velvilligst lovede at erindre ved første Lejlighed. En ung Sportsmand af Godsejerens Følge, der paa en vis Tid af Aftenen stedse fik umaadelige Kræfter, maalte Arme og Lægge med en jævnaldrende Marinemaler, som havde samme Svaghed eller Styrke, og gav denne Sidste Lov til at knække Arme og Ben paa ham, hvis han maatte faa en lignende Frihed til at behandle Marinemalerens Lemmer paa samme Maade. En af Musikerne forlangte den ene Gang efter den anden hos Opvarteren to Violiner, en Viola og Violoncel, da det var ham meget magtpaaliggende øjeblikkelig at faa spillet en nylig komponeret Strygekvartet i Es, men erklærede sig dog villig til at nøjes med, at Opvarteren skaffede et Flygel, da Kvartetten ogsaa var udsat firhændig. De to unge Journalister, der efter længe at have gjort sig kostbare endelig havde udkrammet Nyhederne i Bladets Morgennummer, vare de Eneste, der forholdt sig rolige, da Ingen vilde høre Tale om Politik, og de sad saa iagttagende, som skulde de referere hele Festen. En ung Kunstner vilde endelig hælde Punsch i Pullen paa sin Bulehat og stikke Ild i Punschen, medens han vandrede om med Hatten paa Hovedet for at ligne Ildaanden i „Mer end Perler og Guld“, hvilken for Øjeblikket forekom ham at være den mest efterlignelsesværdige Person, han kunde huske. Skuespilleren opfordrede Oxenthal til at forsvinde ad samme Vej, han var kommen, for at de kunde faa mere Grin med Værten og sige, at Oxenthal slet ikke havde været der; den unge Godsejer var strax parat til at stige ud af Vinduet, men blev dog holdt tilbage af nogle Fornuftige, som

mente, at det ikke var klogt saaledes at lukke denne Vej, som maaske i Fremtiden kunde komme til Nytte.

Omsider hævedes dog Gildet, og man kom ud paa Gaden, hvor Gaslygterne allerede vare slukkede, og hvor Husene i det gryende, graakolde Dagslys saae saa alvorlige og truende ud og syntes at stirre paa Selskabet med deres mange Ruder, der tog sig ud som ligesaa mange Øjne, kastende bebrejdende og forbitrede Blikke. Gadernes Mennesketomhed fremhævedes kun af den enlige Politibetjent, der slentrede afsted, daskende sine Hænder mod hinanden og spekulerende over, hvor Verdens Goder dog vare ulige fordelte, idet de, der kunde ligge i deres varme Seng, ikke vilde, og de, der heller end gjerne vilde, ikke kunde, og den tyndklædte, skuttende Aviskone, der paa sine Slæber gled langs Husrækken, kiggende over Skulderen tilbage paa de fine Herrer og tænkende paa sine unge Dage, da hun tit selv havde været i et saadant Kompagni. Hvert Skridt gav buldrende Gjenlyd fra den anden Side af Gaden, og hvert Latterudbrud fik Gjensvar i en uhyggelig Spøgelse-latter, som syntes at rulle henad Tvergaderne for at udbrede sig over hele Byen og undertiden gav en vagtsom Butikshund Anledning til lydelig at protestere mod denne sene Hjemvenden. Men Selskabet hverken saae eller hørte sligt, det drev muntert afsted, og paa Hjørnet af Amagertorv lød det højrøstet: „Godnat, og Tak for i Aften!“ Nogle gik lige hjem. Flere skulde hen paa den tidlige Morgenkafé og have den afsluttende Kop Kaffe med frisk Hvedebrød, og Andre drev op og ned ad Gaderne, fortsættende deres ørkesløse Diskussion om Smaating, som aldeles ikke interesserede dem.

Astrup, Jens og Oxenthal fulgtes ad til Hotellet, og Jens fandt det fornødent at tage Postmesteren under Armen, da den lille Mand under en Forklaring af, hvor urimeligt meget han kunde taale af stærke Drikkevarer, gjentagne Gange gjorde Attentat paa at tage Fodbad i Rendestenen med Støvler paa. Den unge Godsejer gik vel med lidt slattede Knæ, men var udmærket humoristisk oplagt og gjorde diverse liberale Tilbud om at banke Frugthandlere op for at traktere med Pærer eller om at tænde Gaslygterne for egen Regning, og han fortsatte med disse mærkelige Indfald, efterat de vare komne ind paa Hotellet, hvor det kostede hele den lille Postmesters Autoritet at afholde ham fra at ringe samtlige Rejsende sammen til table d'hôte med den store Klokke, da det ligefrem vilde være ham en Fornøjelse at se saa Mange som muligt til en lille Middag lige paa Stedet, jo Flere jo bedre; bare gemytligt.

De Tre skiltes ved Postmesterens Dør, og den lille Mand formanede flere Gange Jens til ikke at sove over sig; „skjøndt Klokken er saa mange, Jens, staa vi alligevel op Klokken otte, præcis Klokken otte! Man maa ikke spille Tiden, naar man er i Kjøbenhavn! Godnat, Hr. Oxenthal! Godnat, Jens!“ Det var lidt vanskeligt for Postmesteren at finde sig tilrette i sit nye Værelse, eftersom han saa bestemt erindrede, at Sengen stod tilhøjre og Klædeskabet tilvenstre, da han forlod Værelset, men nu vare flyttede om, og tillige var det en højst besynderlig Støvleknægt, som han stadig gled ned ad, hvad der bevirkede, at han meddelte sin ene Fod flere forsvarlige Spark, uden derved at faa Støvlen af den anden.

Han var derfor ikke kommen længere end til at staa paa Hovedet i sin Kuffert efter en Natskjorte, thi det havde ikke været ham muligt at finde den, han havde været saa forsynlig at lægge frem, da han afbrødes af en sagte Banken paa Døren og et „Sover De?“ Da han havde besvaret dette benægtende, kom den unge Oxenthal busende ind, halvkvalt af Latter.

„Veed De, hvad jeg nu har gjort?“ spurgte han.

„Nej!“ svarede Postmesteren, „det er vel igjen nogle gale Streger?“

„Ja! Hahaha! Naturligvis! Jeg har byttet alle Støvlerne, der stod udenfor Værelserne, om . . . Hahaha! . . . Smaa Damesko med lange Vandstøvler og nye Herrestøvler med gamle Børnesko . . . Hahaha! Det bliver magesløst imorgen tidlig! Tænk Dem et Hurlumhej! „Hvor Fanden er mine Støvler henne?“ — „Gud, det er virkelig ikke mine, de lange Ridestøvler!“ — . . . Du søde Kineser, sikken et Styr!“ Stadig leende forlod han Værelset ligesaa pludselig, som han var kommen, medens den lille Postmester med den højeste Misbilligelse af den Slags Flovser gik i Seng.

V.

Skjøndt vor Ven Astrup var kommen saa sent i Seng, vaagnede han dog tidlig den næste Morgen. Han gabede, fik med Besvær Øjnene helt op, skjøndt han havde en Følelse af, at der hvilede noget meget tungt paa Øjenlaagene, og saae paa sit Uhr . . . „Aha! det var dejligt, fem Minutter i syv! Saa har vi endnu en hel Time at ligge i!“ tænkte han, vendte sig om paa den

anden Side, gabede igjen, lukkede Øjnene, hvad der gik meget lettere end Aabningen af dem før, og sov strax ind.

Noget senere gjentog den samme Scene sig, en Gaben, et Blik af de søvndrukne Øjne. „Ikke endnu otte!“ atter en Omdrejning og en Gaben med paafølgende Indslumring.

Der gik derpaa igjen en Stund, hvor der ikke hørtes andet end Postmesterens regelmæssige Vejrtrækning, saa vaagnede han paany, og denne Gang var han vaagen. Atter vandrede hans Blik hen paa Uhret. „Fem Minutter i syv? Hvad Pokker,“ mumlede han, „det var den jo ogsaa sidst, jeg saae paa den.“ Efter i nogen Tid at have søgt at klare dette Fænomen ved at spekulere over, om han havde sovet siden han sidst saae paa Uhret, eller ej, fandt han paa at undersøge, om Skylden ikke skulde ligge hos hans kjære Kronometer. Dette viste sig ganske rigtig at være Tilfældet, thi Uhret stod simpelthen; i et Nu var Postmesteren ude af Sengen og henne ved Servanten, hvor han ved Hjælp af sin Svamp tog en længere Række Styrtebade i Nakkehulen. Paaklædningen gik for sig med overordentlig Hastighed, thi ved at kigge ud paa Gaden og se det Liv og Røre, som allerede herskede der, var han kommen i Tanker om, at han vist havde sovet over sig, og han var derfor meget ærgerlig paa sig selv; det var ikke i alle de Aar, han havde været i Jylland, arriveret ham en eneste Gang at glemme at trække Uhret op. Saasnart det lod sig gjøre, ringede han paa Pigen, bestilte Kaffe og spurgte hvad Klokken var.

„Strax elleve!“ svarede Pigen og forsvandt med et Smæk med Døren, som Postmesteren tilskrev en alvorlig Misbilligelse af hans sene Opstandelse.

„Strax elleve!“ gjentog han heftig, „Gudfader bevares! Paa denne Tid begynder de at lave Middagsmad hjemme i Jylland! . . . Og saa at tænke sig, at Jens ligger ganske rolig og snuer derinde; det er jo en Skandale!“

Han foer ind i Værelset ved Siden af, hvor hans første Forbavselse gjaldt det aabentstaaende Vindue, da han troede, at Jens havde sovet for aabent Vindue, og hans anden og ulige større den redte Seng, som ikke saae ud til nogensinde at have rummet noget sovende Væsen. Han løftede Sengetæppet for at se, om Jens dog ikke skulde ligge der, men da dette viste sig ikke at være Tilfældet, stirrede han raadvild om i Stuen. Han stod endnu saaledes, da Pigen kom med Kaffen.

„Hvor . . . hvor er min unge Ven henne?“ spurgte han med Hænderne i Siden og med en Betoning, som om han vilde gjøre Pigen ansvarlig for Jens' Forsvinden.

„Det veed jeg virkelig ikke . . . den unge Herre gik ud Klokken halvni!“ svarede Pigen og forsvandt med nok et Smæk med Døren, som viste, at hun endnu ikke havde tilgivet Postmesteren.

Denne satte sig til at drikke Kaffe, men havde ikke nogen stor Nydelse, hverken af hvad han spiste eller drak, idet han ved hver Mundfuld mumlede: „Gik ud Klokken halvni — og nu er den elleve!“ og derefter sank han hen i en Grublen, der nærmest gik ud paa at repetere for sig selv alle de gyseligste Ulykkestilfælde, han nogensinde havde hørt eller læst vare foregaaede i Kjøbenhavn, og disse blandede sig paa en besynderlig Maade sammen med de forskellige Kaadheder og Løjer fra Gaarsdagens Gilde.

Han var endnu ikke kommen paa det rene med, om han skulde antage, at Jens var bleven knust af et nedfaldende Patent-Stillads, hvis Fortrin han lod til at formode laa i den Hastighed, hvormed de uden Varsel rutschede ned paa de Forbigaaende, eller om Jens var bleven kvæstet af en nedstyrtet Gesims, da den savnede Yngling traadte ind af Døren, tilsyneladende fuldstændig i Behold, omend et Par fortrydelige Rynker i Panden nok varslede, at der var et eller andet i Vejen.

„Men du min Skaber!“ udbrød den lille Postmester. „Hvor i al Verden har Du dog været henne? Her har jeg siddet i en Angst for Dig, som ikke er til at beskrive.“

Som bekjendt have Folk altid en lille Svaghed for at overdrive i en saadan Situation, og en med Sagerne Ubekjendt vilde ganske sikkert have faaet Indtrykket af, at Postmesteren havde siddet paa samme Plet og været angst uafbrudt i mindst en Maanedstid.

„Aa, jeg har været ude at spasere,“ svarede Jens rolig. „De sov saa godt, da jeg var inde hos Dem, at jeg ikke nænnede at vække Dem.“

„Været ude at spasere?“ svarede Postmesteren, slet ikke tilfreds med denne Jens' Hensynsfuldhed. „Uden at sige et Ord derom . . . hm! Hvor har Du saa spaseret, om jeg maa spørge?“

„I . . . i Gothersgade,“ mumlede Jens og trak forlegen i den lille Knebelsbart.

„Gothersgade? Det var da en besynderlig Gade at vælge . . . Hvor var Du mere?“

„Jeg var ikke flere Steder!“

„Hvad? Har Du i halvtredie Time gaaet op og ned ad Gothersgade? Hvad Pokker har Du bestilt

der? . . . Nej, sig mig nu, hvor Du ellers har været henne?”

„Jeg forsikrer, jeg har ikke været andre Steder! . . . Det er jo en gruelig lang Gade, den er vist over en Mil lang!”

Jens talte i en nølende, usikker Tone, som om der var noget, han vilde skjule, og derfor helst vilde bort fra denne Samtale. Postmesteren saae op paa ham med det samme inkvisitoriske Blik, som han hjemme i Jylland tilkastede et stakkels Landpostbud, der var kommet for sent og gav det daarlige Føre Skylden, medens Postmesteren havde ham mistænkt for at være falden ind i en Kro undervejs; Jens modstod ikke det skarpe Blik, men blev rød i Hovedet, og paa een Gang gik der et Lys op for Postmesteren.

„Aa—aa! Gothersgade! . . . Nu fatter jeg det!” udbrød han stolt over sin Opdagelse. „Det var der, Du troede, Frøken Søeborg boede . . . det er efter hende, Du er gaaet! Ja, saa forstaar jeg, der kunde gaa saa lang Tid med dertil.”

„Ja,” svarede Jens frimodig, da han saae sin Hemmelighed røbet, „jeg mente, at jeg ligesaa gjerne kunde spasere derud som ethvert andet Sted, saa kunde jeg maaske møde hende eller se hende ved et Vindue.”

„Naa, opdagede Du hende saa?”

„Nej, jeg gjorde ikke.”

„Det kunde jeg have sagt Dig iforvejen! . . . Og nu har Du spildt halvtredie Time paa de Narrestreger.”

Det var nu ikke saa besynderligt, at det havde taget nogen Tid for Jens at komme igjennem den omtalte Gade. Han havde nemlig taget fat ved Kongens Nytorv og var begyndt med paa det omhyggeligste at

undersøge hvert eneste Vindue i det første Hus i Gothersgade, var derpaa gaaet videre til det andet og havde fortsat saaledes, at han kun, for hver Gang han ikke opdagede nogen Frøken Søeborg, følte sig yderligere bestyrket i sin Overbevisning om, at det næste Vindue var det rigtige, og at han der vilde se bemeldte unge Dame komme tilsyne og med den yndigste Forvirring nikke til ham med Ejerindens bekjendte Hovede med de glimrende Øjne og den søde lille Næse. Han blev imidlertid forhindret i at fortsætte hele Gaden igjennem paa den Maade, thi da han var kommen til det femte Hus, opdagede han, at en ældre, langsomt gaaende Mand, der en Stund havde staaet ude paa Gaden og fulgt ham med Øjnene, skrævede over Rendestenen og meget ugenert stillede sig op ved Siden af ham, hvorpaa han gav sig til at glo paa det samme Hus som Jens med den mest spændte og alvorlige Mine. — „Med Forlov!“ sagde Manden lidt efter, „er der Ildløs?“ — „Ildløs?“ svarede Jens forundret, „hvor . . . hvor skulde der være Ildløs?“ — „Derovre i det Sted! Ryger det ud af nogen af Vinduerne?“ — „Aa, det er slet ikke det, jeg ser efter!“ brummede Jens affærdigende. — Men Manden blev ligegodt staaende ved hans Side og stirrede blot endnu mere spændt paa, hvad der egentlig var at se efter. Strax derpaa opdagede Jens, at han paa sin anden Side havde faaet en lille, tarvelig klædt Kone, som havde sat sin Kurv fra sig og spørgende saae først paa ham og derpaa over paa Huset. — „Kan De se den?“ spurgte hun endelig. — „Hvad for en den?“ sagde Jens. — „Kanarifuglen?“ — „Kanarifuglen?“ gjentog Jens, der troede, at Konen var gal. — „Ja, jeg troede, det var en Kanarifugl, der var fløjet

fra Dem og nu sad derovre.“ — „Nej gu' er det ikke nej!“ udbrød Jens heftig; men det battede ikke mere paa Konen end den første Affærdigelse havde gjort paa Manden, hun rørte sig heller ikke af Pletten, men betragtede Huset med aaben Mund. Lidt efter kom Butiksdrengen til, som var ifærd med at aabne Cigarbutikken bag dem, men med beredvillig Opofrelse strax opgav dette Arbejde for at slutte sig til Gruppen; saa forøgedes denne med et Bybud, der kom kjørende med en Trillevogn, men øjeblikkelig satte denne af paa Gaden for at gjøre de Andre Selskab, og saa lukkede en Kontorist, som sad ved Vinduet paa 1ste Sal i det betragtede Hus, Vinduet op og lænede sig saa langt ud af samme for at se opad Stedet, at han nær var styrtet ud og paa den Maade havde afgivet en plausibel Grund til det ikke saa ringe Opløb, der efterhaanden havde samlet sig. Jens fandt det raadeligst at fortrække og overlade Forsamlingen selv at vælge mellem de utrolig mange Gisinger om Ildebrand, Kanarifugle, nedstyrtede Børn o. s. v. Han gik langsomt videre, seende nøje paa hver ung Dame, der kom forbi, og af og til kiggende op til Vinduerne, naar han opdagede et Sted, som han syntes saae ud til at afgive en særlig passende Beboelse for Fru Søeborg og Døtre. Da han var vedbleven at gaa ligeud i en efter hans Mening grumme lang Tid, fik han den Idé, at han vist var kommen ind i en anden Gade, hvorfor han spurgte en Forbigaaende, om det var Gothersgade. — Jo, det var Gothersgade! — Jens drev videre, spekulerende over, at Postmesteren dog vist ikke havde overdrevet, da han sagde, at man kunde komme hundrede Tusinde Steder hen ad denne Gade. Der kom flere og flere Folk paa Gaden; hver Gang Jens stod stille, blev han

rendt paa af Karle med Pakker eller Piger med Kurve, og i intet af Tilfældene var det hverken videre venlige Blikke eller synderlig høflige Udraab, der ledsagede disse Sammenstød. Nu kunde det da umulig længere være Gothersgade, mente Jens og spurgte sig igjen for. — Jo, det var fremdeles Gothersgade! — Han fortsatte sin Vandring, men den blev besværligere og besværligere, Vognrummelen og Færdselen tog til og gjorde ham ør i Hovedet; hvert Øjeblik forudsaa han en voldsom Karambolage mellem de forskjellige Kjøretøjer eller en Overkjørsel af de over Gaden smuttende Skolebørn, og dertil kom, at han jevnlig maatte gjøre smaa Excursioner tilbage eller over paa den anden Side, da det forekom ham, at den eller den unge Pige, der ubemærket var sluppen ham forbi, lignede hende paa Gangen eller havde hendes Hat eller Overstykke paa, thi det var bleven ham meget vanskeligt at følge med i den tætte Folkestimmel. Da han saae sig om, opdagede han en stor smuk Have og sluttede heraf, at han var kommen ud paa Landet, langt udenfor Byen; han spurgte atter en Forbigaaende, hvad dette var. — Det var botanisk Have. — Jamen, hvad det kaldtes, hvor han gik. — Det var endnu fremdeles Gothersgade. — Han havde den største Lyst til at vende Karlen en ordentlig jydsk Lussing, da han ansaa det for en kjøbenhavnsk Vittighed, som han ikke forstod; men han styrede sig dog og besluttede at faa rigtig Besked hos den første Politibetjent, han mødte. Beskeden blev dog ikke anderledes, men han fik Anvisning paa at sætte sig op i en Sporvogn. Dette gjorde da Jens, og paa den Maade lykkedes det ham at komme tilbage til Kongens Nytorv, træt og modløs over ikke at have havt det mindste Udbytte i den paaregnede Retning, idet

han heller ikke paa Tilbagekjørselen fik et Glimt at se af sin Elskede og i det hele ikke opdagede andet mærkeligt end, at der endnu stod en hel Flok Mennesker og gloede opad det femte Hus i Gothersgade.

Alt dette fortalte Jens imidlertid naturligvis ikke Astrup et Ord om; han bad kun om at faa noget Frokost, da han var frygtelig sulten, hvad man ikke, naar man kjendte hans Bedrifter, kunde undres over. Frokosten kom; Astrup lod, som Grunden til hans Mangel paa Appetit var den skrækkelige Angst, han havde udstaaet, og omtalte ikke det mere sandsynlige, at det kom af, at han lige havde faaet sin Morgenkaffe; men det gjorde nu heller Ingenting, thi Jens havde Appetit og spiste for dem Begge.

Astrup vedblev under Maaltidet at anmode Jens om at slaa Frøken Søbørg af Tankerne; der var saare lidt Sandsynlighed for, at de vilde faa hende at se, og ialfald fik Jens ikke ham til at traske ud med paa Opdagelse efter hende; men Jens vilde ikke love ham nogetsomhelst; han stolede paa sin Lykke. Tilsidst saae Postmesteren, som begyndte at finde Jens' Standhaftighed meget farlig, sig nødt til at spille sin sidste Trumf ud; han erindrede Jens om Karen Margrethe. Jens bad ham bestemt ikke at nævne hende, men Postmesteren, der havde talt sig varm, endte med ligeud at erklære det for utilladeligt af Jens at løbe efter københavnske Pigebørn, naar han vidste, der sad en god og smuk lille Pige ovre i Jylland og ventede paa ham.

„Er De saa vis paa det?“ spurgte Jens kort.

„Ja! Og jeg veed, at det er baade dine og hendes Forældres Ønske, at det bliver til noget, og det helst saa snart som muligt!“

„Ja Tak, jeg veed det nok! . . . For disse Fiske-rettigheders Skyld, ikke sandt? . . . Men naar vi To nu ikke bryder os om denne dumme Trætte . . . og naar nu hverken hun eller jeg har det samme Ønske som vore Forældre — hvad saa?“

„Det mener Du ikke! . . . Det er blot fordi Du ikke har truffet hende — den Anden —, at Du er gnaven!“ bemærkede Postmesteren, men afsluttede hermed yderligere Forhandlinger om dette Thema, da han ikke fandt Øjeblikket rigtig belejligt.

Efter Maaltidet foreslog Postmesteren, at de skulde gaa ud at se sig lidt om i Byen, de skulde jo ikke flytte ind i Pensionatet før om Eftermiddagen, og han havde ment, at de skulde tilbringe Aftenen i det kongelige Theater. Skjøndt Postmesteren endte med en meget skarp ironisk Bemærkning om, at Jens formentlig havde rendt sig træt paa sin Morgentur, erklærede Jens sig dog parat til strax at bryde op, og vore to Rejsende begav sig derpaa ud paa Vandring.

Turen gik først ned til det kongelige Theater, hvor der skulde kjøbes Billetter. Postmesteren gik vigtig, som om han var særdeles godt kjendt med Forholdene, hen til den midterste af de tre aabne Gitterdøre og tog et Tag i den, men hvad enten han trak til sig, eller han rendte Skulderen imod den, lod den sig ikke rokke. Lidt mindre vigtig gjorde han derpaa et Forsøg paa at aabne den højre Dør, og da den heller ikke vilde gaa op, prøvede han betydelig mindre vigtig sin Lykke med den venstre Dør med samme negative Resultat. Han ilede derpaa hen og studerede Plakaten.

„Jo vist havde jeg Ret, naturligvis!“ sagde han til Jens. „Kan Du se, der staar det: „Til ordinære Priser fra Klok-

ken tolv“ . . . og nu er den strax et Kvarter paa et, og der er ikke aabent endnu! Det er en Skandale! Det skal jeg dog fortælle min Ven, Redaktøren . . . Men hvad skal vi gjøre? Hvor længe skal vi blive staaende her, man veed jo ikke, hvornaar de finder for godt at lukke op?“

Jens havde imidlertid faaet Øje paa de velbekjendte Tavler, der bekjendtgjøre, at alt er udsolgt, og gjorde Postmesteren opmærksom paa sin Opdagelse.

„Det var dog ærgerligt!“ sagde den lille Mand og lettede paa sin Hat for at klø sig i sin Hanekam, hvor han altid syntes at udlade sin Ærgrelse. „Hvad skal vi saa gjøre? — — Havde jeg bare tænkt paa det i Aftes, saa kunde jeg have faaet en af mine Venner, Skuespillerne, til at skaffe os Billetter . . . Hm! Ja, her kan det jo ikke nytte at blive staaende!“

De gik ned paa Torvet, spekulerende over, hvad der var at gjøre ved Sagen, og seende ned i Jorden, saa at de ikke lagde Mærke til, at de splittede to føre Herrer ad, som stod ude paa Torvet i en tilsyneladende meget interessant Samtale. Paa een Gang lød det baade for Postmesterens og Jens' Øren: „Ønsker Herrerne Billetter til i Aften?“ Postmesteren saae op, men da der ikke var andre Mennesker at opdage i Nærheden end de to føre Herrer, sagde han:

„Undskyld, jeg syntes, De talte noget om Billetter til i Aften?“

De to føre Herrer standsede ikke, men kredsede paa en hemmelighedsfuld Maade omkring Astrup og Jens, omtrent som et Par Theaterskurke bevæge sig om Offeret, og ligesaa visse paa at henlede Alles Opmærksomhed paa sig ved den besynderlige Opførsel, og da de

derhos blinkede paa en mystisk Maade og lod høre en gaadefuld Rømmen, fik Postmesteren Mod til at spørge, om de havde nogle Billetter, skjøndt han egentlig generede sig for at rette dette Spørgsmaal til de fine Herrer.

„Nej, jeg har ingen hos mig,“ sagde den Ene, „men jeg kan sige Dem, hvor De kan faa nogle.“

„Hvortil vil De have?“ spurgte den Anden.

„Ja, det gjør saamænd ikke saa nøje,“ svarede Postmesteren meget forbindtlig. „Jeg vil være Dem meget forbunden, naar De blot kan overlade mig to Billetter . . .“

Postmesteren kom ikke videre, thi med Et forsvandt begge Herrer hver i sin Retning, som om de pludselig havde faaet Forretninger ved den modsatte Ende af Kongens Nytorv.

„Det var da højst besynderligt!“ bemærkede Postmesteren til Jens. „Kan Du begribe, hvad der gik af dem? — Hvorfor tror Du, den Politibetjent ser saadan paa os?“

Betjenten gik videre, og vore to Rejsende stod endnu og grundede over, hvad det var, der var foregaaet, da den ene af de føre Herrer vendte tilbage og, idet han strejfede forbi, hviskede: „Gaa hen i Cigarbutikken i lille Kongensgade!“

Han gik selv den antydede Vej, og Astrup og Jens fulgte efter. Da de vare komne ind i Butikken forsvandt paa een Gang det hemmelighedsfulde Skjær, der hidtil havde hvilet over den føre Herre, og han udtalte sig med meget høj og meget gnaven Stemme.

„Jeg har ingen gode Pladser paa Gulvet, de er væk! Men her er nok til Etagerne, ikke sandt, Frederik?“

De sidste Ord gjaldt den anden føre Herre, der

allerede befandt sig i Butikken, skjøndt Postmesteren for et Par Minutter siden havde set ham ile over mod Nyhavn med største Hast.

„Her er to udmærket gode Pladser til Balkonen,“ svarede nævnte Frederik paa Forespørgselen.

„Balkonen? Nej . . . nej Tak!“ bemærkede Postmesteren, „Balkonen er jo helt oppe ved Loftet.“

„Hvad er det? Det er jo den allerfineste Etage!“ lød det i Kor fra de to føre Herrer.

„Saa? Nej, det kan De bilde Andre ind og ikke mig!“ svarede Astrup. „Jeg er nok fra Provinserne, men saa meget veed jeg da, at Balkonen er den øverste Etage . . . Ja, jeg er en gammel Kjøbenhavner, skal jeg sige Dem, en gammel Kjøbenhavner, forstaar De!“

„Naa ja,“ svarede den første føre Herre, som om han var meget skuffet over at være bleven opdaget, „naar De veed saa god Besked, saa kan det jo ikke nytte . . . Men saa er her to til anden Etage!“

„Ja, det er noget andet, det lader sig høre! . . . Det er vel ikke for langt henne paa Siden?“

„Nej, det er netop lige midt for, ikke sandt, Frederik?“

„Jo, det er ligesaa midt for, som det kunde være Kongelogen selv.“

De to udmærkede Pladser blev kjøbte og betalte — lidt højere, syntes Postmesteren nok, end den almindelige Pris, men dog ikke saa meget, at det var værd at gjøre Ophævelser for, thi han var glad ved Kjøbet og stolt over at have havt Lejlighed til at vise Jens, at han ikke var saadan til at rende med, dertil kjendte han altfor godt Byen fra gamle Dage.

Vore to Hovedstadsgjæster vandrede ud ad Bred-

gade, da Postmesteren ingen Ro havde paa sig, før han havde set sin kjære Langelinie; thi skjøndt han ikke gav sig ud for at være nogen meget poetisk Natur, elskede han dog Havet, og det var et af hans største Savn ovre i Jylland, at der milevidt om den lille Landsby ikke fandtes andre Søer end dem, Regnen og Sneen ved Vintertide vare saa gode at improvisere paa Markerne, og hvor anselige disse Søer end kunde være, saa var der dog — som han engang i en humoristisk Tale havde sagt — ligesaa stor Forskjel paa dem og rigtige Søer, som paa den Kirsebærvin, hans Kone selv lavede, og ægte Cherry cordial, for ikke at tale om, at de vare det rene Vand mod Havet.

Det var ikke nogen Ilmarsch, de to Spaserende satte op; deres Vandring havde sandt at sige i Tempo ikke saa lidt tilfælles med Jens' Morgentur i Gothersgade. Men nu var det Postmesteren, der standsede for at betragte Husene, ikke for nogen ung Dames Skyld, men for at se, om der var foretaget væsentlige Forandringer ved dem, og hver Gang en saadan opdagedes, var det jo nødvendigt at rive det nye Hus ned og bygge det gamle op — i Tankerne naturligvis — for at finde ud af, om han ogsaa kunde billige den skete Forandring. I Begyndelsen af Gaden vare disse Ombygninger heldigvis ikke saa hyppige, men efterhaanden som de nærmede sig Marmorkirken, blev de talrigere og talrigere; navnlig tog det megen Tid for den gode Postmester at faa anbragt alle de Stenhuggerværksteder med tilhørende fotografiske Atelierer, som han paastod tidligere havde optaget hele den ene Side af Gaden fra Moltkes Palæ til Kadetakademiet og utallige vare de Gravmonumenter, han rejste og atter sløjfede paa denne Strækning. Ved

selve Marmorkirken gjordes der et længere Ophold, da den maatte beses fra alle Sider, for at Astrup kunde forvise sig om, at den vilde komme til at svare til den glimrende Tegning, han havde set af den i et af de illustrerede Blade, og da han omsider erklærede sig for saa temmelig tilfreds i denne Retning, maatte de gaa et godt Stykke ned ad Frederiksgade for at faa det rette Overblik over Taget, thi han vilde dog nok se, hvor han helst skulde ønske, at den Kasserolle og det Fyrfad, som Konen og han havde skjænket for at faa Taget kobbærtækt, fik deres Plads.

Endelig naaede de Langelinie. Postmesteren havde ikke overdrevet i sin Beskrivelse; Jens blev ganske overvældet af dens Skjønhed. I det glimrende Solskin var der saa frit og luftigt, og Spaserestien laa saa indbydende, skjøndt det gule Grus var saa sirlig revet, at det næsten var Synd at trykke sit Fodspor deri; Træerne og Grønsværet stod saa frisk og grønt i Foraarsvæxten. Vandet boltrede sig saa lystigt i smaa klare Bølger, der plaskede op mod Trekroner som en Opfordring til ikke at ligge der saa alvorlig og bøs, og store Skibe og smaa Baade, tunge Dampskibe og lette Lystsejlere smuttede forbi hinanden og ind og ud mellem hinanden. Der var Liv i dette Billede, og dog var der saa stille og fredsommeligt, hvor de gik, som om de vare langt fra den store By; thi det var Langelinies Hviletid, Morgengjæsterne vare forlængst vendte tilbage til Byen, og de Middagsbesøgende havde endnu ikke begyndt at indfinde sig: man saae kun enkelte svage Rekonvalescenter og gamle Holmens Folk, og Stilheden afbrødes kun, naar en Sømand kom gaaende og stillede

sig op ude ved Kanten for med Hænderne for Munden at raabe sin Skude an.

Astrup og Jens satte sig paa en Bænk og blev længe siddende uden at tale til hinanden, men deres Tanker gik den samme Vej, hjem til Jylland, og Begge anstillede Sammenligning mellem den tyngende melankolske Stilhed, som hvilede der over de ensomme Banker og livløse Flader, og den, der herskede her saa nær ved Livet.

„Nu begynder Folk at komme,“ sagde Astrup, da et Par unge Piger passerede forbi, fulgte i tilbørlig Afstand af et Par unge Herrer.

„Hvilke Folk?“ spurgte Jens.

„Beaumonden!“ svarede Astrup og røbede ved at bruge dette gammeldags Udtryk sit Ubekjendtskab med det nyere fransk-danske Sprogs „Hele Kjøbenhavn“. — „Jeg vil vædde paa, at Klokken er to . . . Ganske rigtig! Vil Du se, fem Minutter over to! . . . Nu gaar vi hjem ad Bredgade, saa faar vi Strømmen imod os, det er netop det rigtige! . . . Jeg forsikrer Dig for, Du vil ikke kjende Gaden igjen; Du fandt vist før, at den var mennesketom, men nu skal Du se was anders! Bredgade er i det hele en mærkelig Gade. Til daglig Brug er den noget nær den kjedeligste Gade, der findes i hele Byen, men naar det er godt Vejr, saa skal alle Mennesker derud i Middagsstunden mellem to og fire. Den er, om jeg saa maa sige, Kjøbenhavns Stadsestue; under almindelige Omstændigheder sætter ikke en Sjæl sin Fod i den, og Kjedsommelighedens Overtræk hviler over alt ligesom det Møbelsirts Overtræk over de fine Stole i Stadsestuen; men naar Beaumonden tager imod eller holder aabent Hus, saa vrimler der af Folk i de

fine Stuer, man sætter hinanden Stævne, hilser paa hinanden og er altid vis paa at træffe Bekjendte.“

Jens fattede ikke ganske den lille Postmesters aandrige Parallel, men han forbavsedes dog over alle de Spaserende, der dukkede op, uden at han kunde begribe, hvor de kom fra, og hvis Antal voxede, jo længere han kom ned ad Gaden, men han havde langt fra den Glæde deraf som hans Ledsager, han interesserede sig kun for de unge Damer, da han nærrede det lønlige Haab pludselig at opdage Frk. Søeborg og kun følte sig skuffet, da det ikke gik i Opfyldelse. Han var jo ikke Kjøbenhavner; han forstod ikke de betydningsfulde Hilsener, der blev vexlede mellem de unge Balkavalerer og deres Damer fra Gaarsaftenen; han saae ligesaalidt Stoltheden hos Moderen, der præsenterede sine Døtre, som han opfattede Forskjellen i hendes Hilsen til den velsete og den forsmaaede Kurmager; han kunde ikke opdage noget mærkeligt ved det lykkelige, nyforlovede Par, som Folk vendte sig efter for at se, hvorledes de passede sammen i Højden, og hvordan de gik sammen med hinanden under Armen; han kunde ikke begribe den Opsigt, det nye Ægtepar vakte ved at følges kjærligt ad, thi han vidste jo ikke, at det velvillige Rygte fornylig havde separeret dem fra Bord og Seng; han saae ikke de unge Pigers begejstrede Blik, naar de mødte den feterede Skuespiller, eller de unge Herrers vel frejdige Stirren paa Skuespillerinden. Men alt dette saae og nød Postmesteren. Han kunde vel have ønsket at have været lidt bedre á jour med Begivenhederne, men han forstod dog saa meget, at han nok kunde konstruere Resten af de forskjellige Smaahistorier, og de Slutninger, han paa egen Haand fabrikerede, vare ofte ligesaa sande og sandsynlige som de, Rygtet forfattede.

Da Postmesteren og Jens vare komne tilbage til Hesten paa Kongens Nytorv, gik de over paa den mod det kongelige Theater vendende Side, da Postmesteren nok vilde betragte Bygningen i fuldt Dagslys, eftersom den ikke var traadt tilstrækkelig frem i Skumringen igaar. Han stillede sig derfor op med Ryggen mod Gelænderet efter paa det bestemteste at have forkastet Jens' Forslag om at tage Plads paa en af Bænkene, da han strax havde opdaget, at dette maatte anses for yderst simpelt, og nu optog han sit arkitektoniske Foredrag fra igaar, hvilket han i det hele fastholdt; navnlig gav han sig selv Ret i den Bemærkning, at Theatret trykkede Torvet, hvilket Udtryk han gjentog saa ofte og med en saadan Vægt, at Jens hver Gang kiggede efter den Bule, som han mente, Theatret havde trykket i Torvet, uden dog at kunne opdage samme.

„Jeg tror, det begynder at regne,“ sagde Astrup og slog den nye Paraply op, som han havde været inde at købe undervejs. „Det er udmærket, saa faar jeg Brug for den . . . jeg tror nok, at det vil more Fuldmægtigen derhjemme at høre, at hans Paraply er bleven indviet paa Kongens Nytorv — for det er til ham, jeg har kjøbt den, det er en Kommission!“

Uden at inklade sig paa nogen Betænkning om Spørgsmaalet om, hvorvidt det kunde antages at ville more Fuldmægtigen, foreslog Jens Postmesteren at slaa Paraplyen ned, da det ikke regnede.

„Jo vist regner det! Jeg har allerede faaet flere Stænk.“

„Det er jo umuligt, det er jo det dejligste Solskin!“

„Det er det ogsaa,“ indrømmede Postmesteren, som kiggede ud under Paraplyen, „men det regner alligevel.“

„Aa, der er jo ikke en Sky paa Himlen, og Stenbroen er jo helt tør.“

„Det er den ogsaa,“ indrømmede igjen Postmesteren, „men hvad kalder Du det?“

Med disse Ord viste han Jens sin Haand, som han havde strakt ud, og som virkelig var bedækket med nogle faa Draaber.

„Det var da besynderligt,“ svarede Jens, bøjede sig for dette Faktum og krøb ind til Postmesteren under Fuldmægtigens Paraply.

Under denne Meningsudvexling, der var ført temmelig højt, havde Postmesteren nok lagt Mærke til, at de Forbigaaende saae paa ham og Jens og derpaa trak paa Smilebaandet, men da dette vedblev, og Alle, som passerede forbi, lod til at blive i særdeles godt Humør, blev han fortrydelig. Det nyttede ikke, at han satte sin allerstrengeste Mine op og heftede sit Blik stivt paa de Forbigaaende; saasnart de kom til at se paa ham og Jens, begyndte de at more sig; de unge Herrer lo meget ugenert højt og hviskede til hinanden, og de unge Damer puffede til hinanden og skyndte sig forbi, røde i Hovedet af at tilbageholde deres Latter.

„Hvad Pokker kan der være i Vejen?“ spurgte Postmesteren og mønstrede baade sin og Jens' Klæde-
dragt.

„Ja, noget er der, hvad det saa er!“

„Der maa være noget galt ved Paraplyen, skjøndt jeg ikke kan opdage noget. Gaa udenfor og se, om Du kan opdage, hvad det er!“

Jens gik udenfor Paraplyen og vendte derpaa Ansigtet mod Plænen, men næppe havde han gjort det, før ogsaa han stak i at le.

„Hvad Pokker er der saa morsomt ved den Paraply?“
raabte Postmesteren ærgerlig.

„Det er slet ikke Paraplyen . . . Hahaha! Veed De, hvor Regnen kommer fra?“

„Hvor Regnen kommer fra? Hvad er det for et dumt Spørgsmaal?“

„Fra den lille Tingest, der snurrer rundt derinde i Haven.“

Postmesteren slog Paraplyen ned og opdagede nu ogsaa den lille Turbine, der drejede sig lystig og geskjaeftig rundt for at vande Plænen. Han blev noget lang i Ansigtet, men kunde slet ikke indse, at der havde været nogensomhelst Grund til at le af, at han havde taget fejl og slaaet Paraplyen op.

„Det er mærkværdigt, saa Folk er lattermilde her i Kjøbenhavn,“ svarede han, „ovre hos os vilde ikke en Eneste have taget Notits af det . . . Hvad Pokker gaar Du og griner af? Hold op med den dumme Latter!“

Jens maatte adlyde, thi hans lille Ledsager var virkelig bleven vred, men det kostede Jens Møje, og endnu længe efter afviskede han en Gang imellem, naar Postmesteren ikke saae det, en lille Taare.

De spaserede flere Gange frem og tilbage mellem Kongens Nytorv og Skovbogade i en overordentlig adstadig Pasgang; Postmesteren bevægede sig med en for Jens forbavsende Færdighed mellem de Passerendes Klynger, medens denne Yngling selv ikke kom slet saa godt fra det; han løb stadig bus paa Folk, skilte, saasnart han kunde se Lejlighed dertil, de Spaserende, der fulgtes ad, fra hinanden og var altid parat til at deltage i den bekjendte anden Tour af Française, idet han, naar En veg af Vejen for ham, stedse gik til den samme Side, hvor

de derpaa gjorde et Par Pas-de-basques for hinanden for lidt efter at følges ad til den anden Side for at gjøre de samme Trin, inden det lykkedes Vedkommende at slippe forbi Jens. Foruden at Jens paa denne Maade fik opfrisket sin Danseundervisning, erfarede han, at det ikke var fint at vende om ved Rutens Endepunkter saaledes, at Folk opdagede det, men at det udkrævedes i kort Tid at beundre de udstillede Sager i et eller andet Vindue, før man gik tilbage.

Efterhaanden udtyndedes de Spaserendes Rækker, og Postmesteren overraskede sin Ledsager ved heraf at slutte, at Klokken var fire. Da det viste sig, at Postmesteren havde Ret, gik de derfor op paa en af Byens flotteste Restaurationer, hvor Postmesteren satte Jens i en ubeskrivelig Forvirring ved at række ham den alenlange Spiseseddel og bede ham, vælge. Jens havde aldrig anet, at der existerede saa mange Retter, og efterat han havde prostitueret sig grundig ved forskellige Forespørgsler som f. Ex., om Fisketunge var Tungen af forskellige Fisk, hvad han ikke var utilbøjelig til at anse for noget yderst delikat, nedlagde han det ham betroede Hverv i Postmesterens Hænder, og denne gamle Kjøbenhavner viste sig ogsaa at være betydelig mere skikket til at udføre det, skjøndt Sandheden byder at tilstaa, at han undertiden valgte en Ret, om hvis Beskaffenhed han ikke var ganske overbevist, hvorfor han ogsaa paa Jens' Spørgsmaal, om hvad de nu skulde have, flere Gange diplomatisk svarede: „Ja, nu skal Du bare se!“ og endda var glad, naar han efter at have smagt paa Maden kunde give Jens en nogenlunde fyldestgjørende Forklaring af sammes Bestanddele.

VI.

Efter Middagen begav de sig hjem til Hotellet for at pakke deres Kufferter, og en halv Time efter forlod de dette Sted i en Droschke for at forlægge deres Residens fra Hotellets elegante Sale til Pensionatets tarveligere, men — som Fru Klein udtrykte sig — med mere familiær Hygge udstyrede Værelser.

I Pensionatet modtoges de af Fruen og Frk. Fangel og førtes ind i den med det omtalte Opretstaaende udstyrede Dagligstue, hvor Fruen trakterede dem med Kaffe af hendes egen berømte Tillavning, suppleret med nogle fine Likører, som Bonnesen mødte op med og erklærede for ganske nødvendige, for at man ikke skulde faa Hjertebanken. De gjorde her Bekjendtskab med flere af Pensionærerne, og Samtalen gik meget let og livlig, takket være Likørerne, der serveredes i Fruens elegante Stel, som kun havde den Fejl, at Glassene vare saa lilleputagtige, at Bonnesen, hver Gang han greb efter sit Glas, var bange for at faa det op under Neglen, hvorfor der ogsaa maatte drikkes ud flere Gange, før man kunde smage, man havde faaet noget.

Efter en Timestids behagelige Underholdning begav de to Fremmede sig paa Vej til Theatret, bevæbnede med Fru Kleins og Frk. Fangels Kikkerter, hvilken sidste Postmesteren senere opdagede havde en lille Skavank, idet det ene Glas var løst, hvad der gjorde den lille Mand meget nervøs, da alle de paa Scenen optrædende Personer en Gang imellem pludselig dejsede bagover, som om de havde faaet Ligfald, saa at han tilsidst maatte nøjes med

at anvende Kikkerten som en Skibskikkert, ved kun at se igjennem det ene Glas og holde Fingeren paa det andet Øje.

De vare komne i særdeles god Tid i Theatret, hvilket kom dem tilgode, da det kostede dem megen Møje at finde deres Pladser. Astrup var nemlig naturligvis ukjendt med hele den nye sindrige Udstyrelse med Trappegange, men da han fandt, at det vilde være en Falliterklæring ligeoverfor Jens at spørge sig for, tilbragte de først en længere Tid med at vandre op og ned ad Trapper og ud og ind gjennem Døre uden nogen sinde at blive klar paa, hvor de egentlig befandt sig. Omsider maatte dog Astrup give sig, og han spurgte et Par Herrer, som stod med deres Kontramærke i Munden og trak Handsker paa, om dette var anden Etage.

„Nej, det er Balkonen!“ lød Svaret i den haanlige Tone, hvormed Folk, der have Billet til bedre Pladser, tilrettevise dem, der skulle sidde paa ringere.

„Balkonen!“ sagde Astrup. „Vi er kommen for højt op, Jens, vi maa ned igjen!“

Jens fulgte villig den lille Postmester, der ilede ned ad den nærmeste Sidetrappe. Da de vare komne ned ad den, mente Postmesteren, der stadig stod i den Formening, at Balkonen var den øverste Etage, at de nu vare ved anden Etage, hvorfor han igjen spurgte sig for.

„Nej, det er første Parket!“ lød Svaret endnu haanligere.

„Første Parket?“ gjentog han forbavset, da det var det, han mindst af alt havde ventet. „Jeg turde ikke spørge Dem, hvor jeg gaar hen til anden Etage?“

„Derhen,“ svarede den Adspurgte og forsvandt ind i Theatret, hvor Postmesteren hørte, at Orkestret begyndte at stemme Instrumenterne.

Postmesteren gik i den paapegede Retning med Jens, først ligeud, saa ned ad nogle Trapper, og da de ikke kunde komme længere ned, op ad en Trappe; her stod en Kontrollør, som syntes at gumle paa den sidste Mundfuld af sin Aftensmad.

„Er dette anden Etage?“

„Nej, det er Parterret!“

„Parterret, Du gode Gud, nu har jeg aldrig hørt saa galt! Hvor gaar vi da hen til anden Etage?“

„Ned ad Trappen her, op ad Trappen tilhøjre, ind gjennem Døren tilvenstre og op ad Trappen der.“

„Hvadbehager?“

Kontrolløren gjentog sin Ramse, Postmesteren saae betuttet paa Jens og denne betuttet paa hin, og saa begav de sig videre paa Vandring. Igjen gik det op ad Trapper og ind gjennem Døre, ned ad Trapper og ud gjennem Døre, over Gange og langs ad Korridorer. Postmesteren gik nu til den modsatte Yderlighed og spurgte Alle og Enhver, de mødte, om Vej, Folk havde travlt, thi Tiden nærmede sig, og han fik derfor korte Svar; Nogle anbefalede dem at gaa tilhøjre, Andre mente, de stod sig ved at gaa tilvenstre. Forpustet og hed i Hovedet trippede Postmesteren afsted, fulgt af Jens, der ikke forstod en Smule af det hele.

„Vi kommer for sent, det er vist begyndt,“ pustede Postmesteren og hastede videre henad en lang, tom Gang. „Jeg har heller aldrig kjendt Mage til Masser af Trapper, de ere ligefrem gjorde, for at Folk kan brænde inde! . . . Naar jeg bare kunde komme ned til Ind-

gangen, saa kunde vi begynde forfra, og saa tror jeg nok, jeg kunde klare det! . . . Og saa er her ingen Mennesker, man kan spørge sig for hos . . . Naa, Gudskelov, der kommer en Familie!“

En Mand og en Kone kom aandeløs farende ud af en Dør, fulgte af tre yngre Skabninger, som saae ud til først for ganske nylig at have opnaaet den lovbefalede Theateralder.

„Hvor gaar vi hen til anden Etage?“ raabte Postmesteren, længe før de naaede Familien.

„Ja, spørg mig om det!“ svarede Manden kort. „Her render jeg selv og Mutter og kan ikke finde Parterret.“

„Parterret?“ svarede Postmesteren overlegen. „Det er let at finde! Der var vi før: det er . . . det er . . . Ja, det er ikke saadan at forklare, men det er der henne ad den Retning.“

„Tak for god Besked!“ raabte Manden og foer videre med Familien.

„Nu begynder Ouverturen! Afsted!“ brølede Postmesteren og vilde haste videre.

„Det kan jo ikke nytte noget,“ sagde Jens rolig, „vi veed jo ikke, hvor vi skal gaa hen!“

„Jamen hvad skal vi gjøre? Vi kan jo dog ikke blive staaende her! Jeg har en Gang i mit Liv været oppe i Kancellibygningen, men dette er meget værre, meget værre!“

„Kunde vi ikke faa den Kontrollør til at hjælpe os derhen?“

Postmesteren syntes om Jens' Idé, han fik virkelig ogsaa overtalt den paagjældende Embedsmand til at følge dem saa langt paa Vej, at de ikke kunde tage

fejl, og lidt efter stod de paa Gangen udenfor deres Loge, hvor de i en Fart skilte sig af med Overtøjet.

Tæppet var netop gaaet op, da de traadte ind i Logen, og den bratte Overgang fra Lyset paa Gangen til Mørket paa Tilskuerpladsen blændede dem ganske. Det var ikke den mest gjæstfri Modtagelse, hvormed de hilstes af de i Logen Tilstedeværende, der blev en almindelig Tyssen, de Fleste vendte sig om og maalte de Ankommende fra Top til Taa med de mest indignerede Blikke, et Par yngre Medborgere blev enige om, at de aldrig havde oplevet Mage til Uforskammethed, og to ældre Damer mente, at Theatret burde lukkes under Forestillingen, ligesom de havde hørt, at nogle Præster nu brugte at lukke Kirken under Konfirmationshandlingen. Postmesteren stod urokkelig under alle disse Angreb, og da Jens opfordrede ham til at gaa videre ved at puffe ham blidt i Ryggen, sagde han blot temmelig højt: „Jeg tør ikke! Jeg kan ikke se nogetsomhelst!“ hvilken Erklæring øjeblikkelig efterfulgtes af flere ironiske Tilbud fra Sidelogerne om Laan af Tændstikæsker og Opfordringer til Theaterdirektionen om at skrue Gassen op. Der maatte jo imidlertid gjøres noget, og Postmesteren, der ved den sidste Lysstraale fra Døren havde været saa heldig at opdage noget, som han antog for en skinnende, rund Kugle paa et Gelænder, anbragte derpaa, for at støtte sig, sin Haand paa denne Kugle med et forsvarligt Tryk. Han blev ikke lidt overrasket ved at høre Kuglen brøle: „Av for Fanden! Hvad er dette her for noget?“ og gjorde nu den Opdagelse, at Kuglen var en ærværdig Theatergængers skaldede Hovede, som han havde presset saadan ned mellem Ejermandens Skuldre, at Manden var nær ved at faa det i Vrangstruben. „Ih

Gud, jeg beder om Forladelse! Jeg troede . . .“ Længere kom Postmesteren ikke, thi berøvet sin Støtte med Haanden trimlede han ned ad Trinene uden mindste Begreb om, hvad han traadte paa, og standsede ikke, før han med et Brag stødte mod Balustraden.

„Nu er jeg nede!“ lød hans noget overflødige Bemærkning op til Jens, og derpaa advarede han de Omkringsiddende ved et: „Der kommer En til!“

Jens havde imidlertid fundet det raadeligst at sætte sig ned paa det øverste Trin og paa denne Maade stage sig ned fra det ene Trin til det andet, hvilket i og for sig nok kunde være en praktisk Fremgangsmaade, men senere af Astrup blev karakteriseret som en det kongelige Theaters Værdighed i høj Grad krænkende Methode.

„Hvor er det, de spiller Komædie?“ hviskede Jens, da de endelig vare komne til Sæde.

Der var nok nogen Grund til Spørgsmaalet, thi de kunde fra deres Pladser kun overse en lille Trekant af Scenen, og paa den befandt der sig for Øjeblikket ingen af de Optrædende.

„Det er dernede!“ hviskede Astrup tilbage. „Det er uforskammet! Den Slyngel har narret os med Pladserne, det er helt henne paa Siden.“

En almindelig Hyssen umuliggjorde imidlertid en videre Debatteren af Sagen; der var ikke andet for at gjøre end at finde sig tilrette saa godt som muligt, og efter meget kort Tids Forløb vare de to bedragne Provinsialister blevne saa skjævhovede, som om de Begge led af et stærkt Anfald af Faaresyge.

Foruden denne noget generende Omstændighed var der en anden, som næsten endnu mere hindrede Jens i

den fulde Nydelse af Forestillingen. Postmesteren, for hvem de fleste Skuespillere og Skuespillerinder vare ukjendte, nye Kræfter, var nemlig meget utilfreds med disses Udførelse af de dem betroede Roller, og han ansaa det for rigtigst at meddele Jens sin Skuffelse; hver Gang Publikum gav sit Bifald tilkjende, rystede han foragtelig paa Hovedet, purrede sig misbilligende i sin Hanekam og betroede Jens, at det var Ingenting mod i hans Ungdom, eller opfordrede Jens til at tænke sig Fru Nielsen eller Michael Wiehe i den og den Rolle — et Tankeexperiment, som det vilde have været noget vanskeligt for denne Yngling at anstille, da disse Kunstnere vare døde, længe før Jens havde lært at gaa paa sine Ben, endsige at gaa paa Komedie — og Postmesteren syntes først at faa noget Udbytte af Forestillingen, efterat det var lykkedes ham at faa alle de væsentligere Roller i Stykket besatte med forskjellige Koryfæer med den behørige Anciennetet.

Saasnart Tæppet gik ned efter første Akt, henvendte Postmesteren sig til sin Naboerske i Sidelogen; det var en mager, tarvelig klædt Kone med et noget ordinært Udtryk i Ansigtet og en mægtig sort Tylls Kappe med nogle i botanisk Henseende højst interessante Misvæxter af Blomster; skjøndt Kappen var særdeles stor i Omfang, formaaede den dog ikke at skjule de ubevoxede Steder paa Siden af Hovedet, hvilke grinede frem under Tyllen ligesom i visse Skabe med offentlige Bekjendtgjørelser de hvide Opslag skinne gennem Staaltraadsgitteret. Forøvrigt var Konen som saa mange Folk af de tarveligere Klasser meget villig til at inklade sig paa en Passiar, ihvorvel Samtalen begyndte mindre behagelig, thi da Astrup gjorde Undskyldning, fordi han og Jens

vare komne noget sent, svarede hun spidst, at det var hun saa vant til, eftersom det var en Sjøverloge han sad i; et Udtryk, som Astrup fandt temmelig upoleret, indtil han til sin store Overraskelse erfarede, at de to fine Herrer, der havde overladt ham Billetterne, ikke vare andet end et Par af de mest bekjendte Billetsjovere. Konen vidste overordentlig god Besked, ikke alene om Theatret og alt, hvad dertil hørte, men ogsaa om den største Del af Publikum, og hun gav alle mulige Oplysninger med den samme Blanding af Beredvillighed og Stolthed, hvormed Samlere fremvise deres Samlinger, og udpegede ligesom disse de værdifuldeste Stykker, navnlig dem, der sad paa Yderpladserne i Parkettet og i Skuespillerindelogen. I Pauserne mellem disse officielle Meddelelser indviede hun Astrup i sine mere private Forhold, saasom at hun og Datteren — en opløben ung Dame ved hendes Side, der sukkede sværmerisk, hver Gang Elskeren viste sig, og i de andre Scener gnaskede brændte Mandler og Chokoladepestiller af et meget krøllet, uappetitligt Aviskræmmerhus, — havde abonneret paa to halve, da de saa mageløs tilpas havde vundet noget Dækketøj og saadan noget Pilleri, som de ingen Verdens Brug havde for, i et af Industrilotterierne, men begribeligvis meget hellere vilde have abonneret hos Frk. Johansen, den Dame med den røde Haarpynt, der for Øjeblikket sad bagved paa Klappen, men ellers levede af Musikinformationer, hvorfor det jo ogsaa var nødvendigt, at hun fulgte med i Theatret, navnlig til Operaer, hvoraf hun kunde nynne alle de rigtige Melodier med, og som selv engang havde tænkt paa at gaa til Theatret med sin rigtig brillante Stemme, naar det ikke var, fordi

hun var kommen for sent til det til at lære det rigtig med alle disse Kuløraturer.

Til Gjengjæld fortalte Astrup hende, at de vare fra Jylland, men at han forresten var en gammel Kjøbenhavnner, en rigtig god, gammel Kjøbenhavnner, og meddelte hende de Vanskeligheder, hvormed det havde været forbundet for dem at komme i Theatret, først fordi de ingen Billetter kunde faa, og dernæst fordi de ikke kunde finde deres Pladser. Dette sidste foranledigede den velvillige Kone til at tilbyde sig som Vejviser i næste Mellemskue, som netop var den rigtige til at se den nye Foyer og alle de fine Dekorationer, da der saa var flest Folk, og hun tilføjede en Forsikring om, at hun kjendte Trapperne i Theatret ligesaa godt som sin egen Kjøkkentrappe, hvad der vilde sige ikke saa ganske lidt, da hun tilbragte en ikke saa ringe Tid af sit Liv paa denne sidste med Konversation og Intriguer sammen med den øvrige kvindelige Befolkning af Huset.

I Mellemskuen gik de altsaa under den kloge Kones Anførsel ned i Foyeren. De kom tidlig; der havde endnu kun indfundet sig enkelte Par af unge Piger og yngre Herrer, der med raske, lange Skridt maalte Korridoren fra den ene Ende til den anden og drejede saa hurtig omkring, at den hele Marsch, de satte op, fremkaldte glade Barndomsminder hos Postmesteren, som kun syntes, at der manglede, de skulde synge: „Vi har faaet Lov af Fa'er og Mo'er at gaa paa Bø-ørsen!“ Efterhaanden fyldtes dog Gangen; der dannede sig hist og her større spærrende Grupper af unge Damer, som pludrede i Munden paa hinanden og lo af ingen Verdens Ting, blot det, at de traf hinanden var nok til at vække Latter; her vandrede en Samling unge Æstetikere op

og ned, heftig gestikulerende med Armene og diskuterende de sceniske Præstationer saa højt, at man skulde tro, det var beregnet paa at høres af en større Tilhørerkreds, hvad det maaske ogsaa var; her spaserede Arm i Arm to unge Piger, smukke og glade, og hver af dem havde ved Siden sin unge, kurgjørende Kavalier, der var saa fordybet i Samtalen med og Beskuelsen af hende, at han slet ikke ænsede alle de Nejninger, som de Damer, han passerede, gjorde, ikke saa meget af Hensyn til ham som af Hensyn til deres Kjoler, hvis Rynker han ubekymret traadte fra; her kom et Par ældre, fyldige Damer indad Døren, pustende og stønnende paa Grund af de mange Trapper, de havde arbejdet sig op ad, og foreløbig ude af Stand til at svare ved andet end villige Smil og forekommende Nik; her stod to alvorlige Forretningsmænd opad Væggen, fordybede i en interessant Samtale, uden at agte paa de støjende Omgivelser og stirrende mørkt ned i Gulvet, som om de skulde hente deres næste Replik op fra en derværende Souffleur, her stavrede nogle Provinsfolk afsted og rendte bus paa overalt, da de vare ivrig beskjæftigede med at undersøge Loftsdekorationen, og her var det endelig lykkedes en ung Mand, medens Moderen var optagen af en Del ældre Veninder, at komme til at tale lidt i Enrum med Datteren, som stod forlegen og bed i sin Vifte. Larmen tog til for hvert Minut, og Trængselen blev tættere og tættere, Talen steg og faldt som de hinanden afløsende Ildhalers Futten i et Fyrværkeri, og Latterudbrud spruttede løs snart hist, snart her som pludselig opdukkende og ligesaa hastig forsvindende Sværmer-raketter.

Astrup befandt sig i sit Es i al denne Forvirring, og hans Velvære forøgedes ikke saa lidt, da Jens betroede ham, at han var lidt fortumlet i Hovedet af Støjen. „Jeg kan godt forstaa det,“ sagde Postmesteren, „naar man er født paa Landet og altid har levet derude, saa gjør saadan et Spektakel En konfus; men naar man som jeg er en gammel Kjøbenhavner, saa befinder man sig netop derved i sit Element. Mange Mennesker, Liv, Larm, Trængsel, Virvar — store Forhold! Store Forhold, det er det, jeg er skabt til at leve i.“

I det samme gav et elektrisk Apparat sig til at ringe paa en myndig, arrig Maade, hvorpaa en uniformeret Mand strax faldt ind med at kime paa en større og stærkere Allarmklokke; alle Mennesker kom i Bevægelse. Ligesom de Lededukker, der ere indrettede til at trække i Snore, gjorde de først paa Stedet nogle forvirrede, meningsløse Fagter med Arme og Ben, drejede Hovederne med hastige Bevægelser fra den ene Side til den anden og styrtede derpaa afsted tilhøjre eller tilvenstre.

„Min Gud, hvad er der paa færde?“ spurgte Astrup deres Vejviserske, da han ikke fattede det pludselige Oprør, Alle kom i. „Er der Ildløs, eller hvor er det galt?“

„Der! Se derhenne!“ raabte Jens uden at svare Astrup og vendte sig tilhøjre for at komme bort.

„Det er ikke andet end Signalet til, at nu begynder de igjen,“ beroligede Konen Astrup og tilføjede, da hun saae Jens skynde sig afsted: „Men sig dog til den unge Herre, at vi skal slet ikke den Vej!“

„Halloj, Jens, det er galt!“ raabte Postmesteren efter ham.

„Nej vist ikke nej!“ svarede Jens tilbage og kæmpede sig frem i Trængselen.

„Hvad er det, han mener? Se, hvor han har travlt . . . Vi maa efter ham!“

Med disse Ord banede Postmesteren sig Vej, saa godt han kunde, efter Jens, og Konen og Datteren fulgte efter Postmesteren, stadig protesterende og forsikrende, at det var en forfærdelig Omvej.

„Hvor blev han nu af?“ spurgte Postmesteren og vendte sig om.

„Han løb ud af den Dør,“ svarede Konen. „Men hvad gaar der af Mennesket?“

„Jeg kan ikke begribe det! Han maa være bleven vild . . . han er vist bange for at brænde inde, fordi jeg spurgte, om der var Ildløs.“

Afsted stormede Selskabet, først Jens, der havde et godt Forspring, saa Postmesteren, derpaa Konen og bagest Datteren; da de Sidste vare komne igjennem den omtalte Dør, saae de akkurat Jens dreje om et Hjørne og løbe op ad nogle Trapper.

„Der er ingen Fare!“ brølede Postmesteren.

„Det er til den forkerte Side,“ skreg Konen.

„Vi kommer for sent til vore Pladser!“ hvinede Datteren.

Men Jens hørte Intet, han løb saa hastig, det var ham muligt. Man var imidlertid kommen ud paa Gangen bag første Etages Loger; Jens rev resolut en af Logedørene op og vilde styrte ind, men han stødte Panden imod noget, saa han tumlede tilbage.

„Halloj! Riv mig ikke af Pinden!“ lød en gemytlig Stemme inde fra Logen, og den unge Mand, som Jens havde gjort Attentat paa at lette ned fra hans Klappads,

stak Hovedet ud og spurgte, hvad Jens havde et saadant Hastværk for, og hvor han vilde hen.

Jens svarede, han vilde ind i Logen, men den unge Mand lo og sagde, han tog fejl, han kunde ikke komme ind der, de havde virkelig ingen Plads til ham. Jens gjorde imidlertid endnu et Forsøg paa at trænge ind, men heldigvis var Postmesteren nu kommen til, han trak Jens tilbage ved Frakkeskjøderne, og Døren til Logen blev smækket i.

„Rolig, Jens! Hør rolig paa mig!“ sagde Postmesteren og lagde begge sine Hænder paa Ynglingens Skuldre.

„Fat Dem, unge Mand!“ sagde Konen, og Datteren sluttede sig til denne Opfordring ved at nikke mildt til Jens.

„Jeg giver Dig mit Æresord paa, at der Ingenting er paafærde,“ forsikrede Postmesteren alvorsfuld.

Jens, som stod og gned sin Pande, saae højst forundret fra den Ene til den Anden i Anledning af disse højtidelige Erklæringer og spurgte, hvad de mente.

Postmesteren mente Ildløs, men der var ingen.

„Jamen hvem tror da, der er Ildløs?“ forespurgte Jens sig.

„Det gjør Du!“

„Jeg? Nej . . .!“ Jens kunde ikke fortsætte, thi han brast i Latter ved at se de Andres forfjamskede Ansigter.

„Jamen hvad løb De da for, min Herre,“ spurgte Konen forundret, og Postmesteren gjentog irriteret: „Ja, det maa jeg ogsaa spørge om, hvad løb Du da for, min Herre?“

„Aa, det var af en ganske anden Grund,“ svarede Jens og vilde slaa det hen, men den unge, opløbne Dame, hvis Næse ellers ikke udmærkede sig ved Finhed hverken i Form eller Farve eller nogensomhelst anden Retning, lagde pludselig for Dagen, at hun besad en meget fin Næse, saasnart der var Tale om Kjærlighed, ved at spørge Jens, om det da var efter de to unge Piger, der vare smuttede ind i Logen lige før Jens' Ankomst, at han havde løbet.

Jens blev saa rød i Hovedet, at han ikke behøvede at give noget Svar; Datteren fik med Et Interesse for Jens, og Moderen mumlede godmodig noget i Kappelbaandene om unge Mennesker og altid den samme Geschichte, men Postmesteren blev vred for Alvor og busede ud: „Nej det er Pinedød for galt, Jens! Faar Du ikke alene mig, men ogsaa disse fremmede Damer til at løbe grassat her efter Dig for de Narrestregers Skyld! Var det nu igjen Frøken . . .“

„Ja,“ afbrød Jens ham kort, da han ikke ønskede, at hendes Navn skulde nævnes, „jeg tror idetmindste, det var hende.“

„Kom Frue, lad os gaa op paa vore Pladser!“ sagde Postmesteren, idet han med den dybeste Harme vendte Jens Ryggen og gik foran med Fruen.

Jens fulgte bagefter med den unge Dame med den fine Næse og benyttede Lejligheden til undervejs at forhøre sig ad, om hun kjendte noget til de omtalte unge Piger, men han opnaaede ikke her at faa nogen Oplysning, da hun ikke vidste, hvem det var, men saa meget kunde hun sige ham, at det var ingen af de faste Abonnenter, for saa havde hun ganske sikkert vidst Besked om dem, og hun var ikke langt fra at gjøre Undskyld-

ninger, fordi hun ikke vidste, hvem det faldt Abonnementerne ind at forære deres Pladser til.

Men Postmesteren var saa vred, at han under hele Resten af Forestillingen ikke henvendte et eneste Ord til Jens, hvilket denne forøvrigt ikke sørgede videre stærkt over, da han derved slap for de tidligere omtalte Tankeexperimente om, hvorledes de ham ubekjendte Kunstnere vilde have sagt de forskjellige Replikker.

Efter Forestillingens Slutning vilde Jens naturligvis ned for at se at finde Frk. Søeborg, men Astrup nedlagde et saa bestemt Forbud, at Jens resigneret gav Afkald derpaa, saa meget mere som han for sig selv maatte erkjende, at der ikke var Spor af Sandsynlighed for at træffe hende, da han var aldeles uvidende om, hvor han skulde gaa hen.

Astrups Gnavenhed holdt sig, da de kom ud af Theatret; han vilde tidlig i Seng, og de gik derfor over til à Porta for at spise til Aften istedetfor som egentlig paatænkt at begive sig hen paa Kjøbmagergade. Det kom dog til at vare noget længere end paaregnet, thi for det første var Kaféen saa overfyldt, at det knobbaade med at faa Plads og med at faa det rekvirerede Smørrebrød, skjøndt de fik mange Tilbud af de forskjellige Opvartere om andre Leverancer, som disse kom løbende med uden at kunne finde Bestillerne deraf, og da de dernæst havde spist og stod ifærd med at bryde op, traadte netop et Par af Skuespillerne og Journalisterne fra den foregaaende Aften ind i Lokalet, og efter at have set sig lidt om efter Plads, udbad de sig Lov til at sætte sig ved samme Bord. Dette bevilgedes selvfølgelig med Glæde, og Postmesteren saae med Stolthed,

hvorledes Jens og han øjeblikkelig steg ikke alene i Gjæsternes, men ogsaa i Opvarternes Agtelse.

Hvorledes det saa videre udviklede sig, er det overflødig at fortælle, men det maa dog berettes, at vore Rejsende meget hurtigt opgav enhver Tanke om at komme tidlig i Seng og af Hensyn hertil ligesaa godt kunde være gaaede hen paa Kaféen paa Kjøbmagergade, samt at Postmesteren gjorde den interessante Opdagelse, at det var Skik paa flere Kaféer i Kjøbenhavn at rykke Bordene sammen paa et temmeligt silde Tidspunkt af Dagen.

VII.

I Fru Kleins Pensionat var det indrettet saaledes, at Frokostbordet stod dækket fra Kl. 10—12, og i den Tid kom og gik Pensionærene, som det konvenerede dem bedst. Samtlige kvindelige Beboere vare meget præcise til at møde paa Slaget halv elleve og blev siddende længe ved Bordet, hvorimod Herrerne kom drattende en for en, slugte deres Mad i en Fart og forsvandt. Den Sidste var altid Sinding, som stedse først naaede at komme, lige som der skulde tages af Bordet, til Fortvivlelse for Husmoderen og Pigen og slet ikke til Fordel for sig selv, da de bedste Stykker mærkværdig nok aldrig vare tilbage, og enkelte Retter endogsaa vare helt forsvundne, thi det gjaldt ikke om Fru Kleins Pensionat, hvad Astrup havde sagt om Frokosten paa Dampskibe, at naar et Fad var tømt, vips blev det taget ud og et fyldt sat i Stedet.

Astrup og Jens mødte den første Formiddag ligesaa præcis som Damerne og fik Plads mellem Fru Klein og Frk. Fangel, hvilket betragtedes som en saa stor Hæder, at et Par af Damerne hviskende forespurgte hos hinanden, om de to nye Herrer vare Prindsere af et eller andet i Udlandet regerende Fyrstehus, siden de blev satte saaledes til Højboards, og et andet Par løb om og søgte efter deres Pladser ved Bordet, da de affekterede, at alt var saa forandret, at de slet ikke kunde finde sig tilrette. Fru Klein var ulykkelig herover, forudsaa allerede flere Opsigelser og gav sig øjeblikkelig til at regne ud, hvorledes Sagerne vilde stille sig ved en saadan Afgang i Indtægterne, medens Frk. Fangel indskrænkede sig til at sende spottende Blikke til de Paagjældende, være dobbelt opmærksom mod de Fremmede og ved højrøstet Latter og forøget Livlighed vise, hvor udmærket godt hun syntes om disse.

Postmesteren søgte forgjæves at raade Bod paa denne lille Misstemning ved at faa en almindelig Samtale igang; men dette var ikke gjørligt, da Damerne udgjorde flere Partier, og hvert Parti havde sin Mening, modsat alle de andres og meget bestemt og uforanderlig. End ikke om et saa almindeligt Æmne som Vejret kunde der opnaas nogen Enighed, thi da Postmesteren kom med den uskyldige Bemærkning, at det var godt Vejr til at se sig om i, erklærede en Dame, at det havde været en ækel, raakold Blæst, dengang hun aabnede sit Vindue, hvilket foranledigede Frk. Fangel til at le ringeagtende og paastaa, at det var fuldstændig Sommer ligesom i Hundedagene, hvorpaa en ældre Dame optraadte som Spaakone og forudsagde et ualmindelig heftigt Regnskyl inden en halv Time, og en yngre dito bekjendtgjorde,

at hun agtede at tage sin Skindkaabe paa, naar hun gik ud.

Frk. Fangel hviskede til Astrup, at han ikke skulde bryde sig om, hvad de sagde, for saaledes skjændtes de altid, og da Fru Klein, som paa Grund af sine Regnestykker ikke havde fulgt med, i det samme spurgte ham, om han ikke fandt, at Konversationen gik akkurat ligesaa ugenert som i en Familie, bekræftede han dette, da han nok mindedes nogle Familier, hvor de forskjellige Medlemmer førte en Samtale paa samme behagelige Maade.

I Anledning af de nye Pensionærer var Anretningen lidt flottere end sædvanlig, og da Frk. Holst, en midaldrende, skrutrygget Dame, som altid laa i Strid med Frk. Fangel og somoftest med de fleste andre Husfæller, opdagede en Daase Sardiner, udbad hun sig Oplysning om, hvem der havde Fødselsdag, eller hvad der ellers var paafærde. Fru Klein blev ulykkelig over Snærten og forsikrede spagfærdig, at der ikke var noget paafærde, men Frk. Fangel rykkede hende til Undsætning, hun kunde saa godt forstaa, at Frk. Holst ærgrede sig, da det jo var en bekjendt Sag, at denne Dame aldrig spiste Sardiner, hvilket Frk. Holst strax paa Stedet modbeviste ved at tage de to største Fisk og fortære dem med Skind og Ben, hvorpaa Frk. Fangel i en højst godmodig Tone bad om Daasen, hvis der var mere i den.

Astrup opdagede snart, at samme lille, skrutryggede Dame just ikke var det elskværdigste Væsen at sidde tilbords med. Hun stirrede misundelig med sine stilkede Øjne paa hver Mundfuld, de andre puttede i Munden, og lignede en Edderkop, der sad paa Lur, thi saasnart hun saae, at En og Anden kastede et Blik

paa et Fad, foer hun løs paa Fadet, slog med sine Arme en Klo i Resten af Beholdningen og kvækkede derpaa skadefro beklagende til den Narrede: „Aa Gud, De vilde maaske have havt det? Havde jeg bare vidst det . . . jeg brød mig saamænd aldeles ikke om det!“ Frk. Fangel, der naturligvis for længe siden havde opdaget dette, morede sig med at hviske til Astrup: „Nu skal De se, nu skal jeg faa Frk. Holst til at spise Frikadellerne!“ Hun kastede derpaa nogle kjærlige Blikke til nævnte Ret, og øjeblikkelig slog Frk. Holst ned paa Fadet, spiddede med to korte, rasende Stød de to sidste Frikadeller paa sin Gaffel og vendte sig derpaa med et onskabsfuldt Blik til Frk. Fangel. „De vilde da vel ikke have havt dem? De kan saa godt faa den ene, maa jeg ikke give Dem den?“ — „Nej Gud, mange Tak! Jeg tænkte saamænd slet ikke paa dem,“ svarede Frk. Fangel og værgede sin Tallerken for den tilbudte Gave, og lidt efter fortsatte hun hviskende til Astrup: „Jeg kan faa den lille Skruptudse til at spise, hvad det skal være paa den Maade! Naar hun nu har proppet sig med dem, saa skal hun have noget af det salte Kjød, det er saa skrækkelig sejt!“

Da Kaffen blev serveret, var det igjen galt. Frk. Holst spurgte, om Frk. Fangel havde det Prærogativ fælles med regerende Dronninger, at der altid skulde bydes dem først af alt, thi Pigen havde ogsaa igaar budt hendes Højhed, Frk. Fangel, først; og da derpaa Turen kom til Frk. Holst, tillod hun sig med mangfoldige bestemte og forurettede Hovednik at anmode om, at hendes Kop for Fremtiden, ikke idag, idag kunde det naturligvis være det samme, men om den ikke nok for Fremtiden maatte blive skjænket helt fuld, da der var

visse Personer, som ikke undsaa sig for, naar der blev budt dem først, at tage de fulde Kopper og overlade Slatterne til Andre, der vistnok havde den selvsamme Ret som disse Personer.

Bonnesen aflagde som de andre Herrer et meget kortvarigt Besøg ved Bordet; han kom mere forpustet og rød i Hovedet end sædvanlig, spiste sin Mad i overordentlig store Mundfulde og saae ved hver paa sit Uhr, som om han kontrollerede, hvor lang Tid det tog at tygge den, og lod endelig ved sin Bortgang det halve af sin Kaffe staa, fordi den var ham for varm, og han ikke havde Tid til at vente paa, at den skulde blive kold. Astrup søgte forgjæves at indlede en Samtale med ham, han svarede i Øster, naar Astrup spurgte i Vester, men var selv den Første til at le deraf, naar Misforstaaelsen opdagedes, og forklarede det af sin unaadelige Travlhed, han havde allerede været en halv Snes Steder og skulde endnu en hel inden Middag. Alligevel paatog han sig med største Tjenstvillighed at skaffe forskjellige af Damerne diverse Smaating, som han i sin Egenskab af Handelsrejsende kunde levere dem billigere, end de kunde kjøbe dem, og tillige overtog han, trods Astrups Indsigelser om det urimelige i at volde ham Ulejlighed, at sørge for Billetter til de to nye Pensionærer, Sinding og sig selv til et af Privattheatrene; han havde nemlig det Princip — sagde han — strax de første Aftener efter sin Ankomst til Hovedstaden at gaa disse Theatre rundt, saa var det besørget, og saa slap man for at tænke mere paa dem i den første Tid, da de som bekjendt vedblev at terpe det samme Stykke hver Aften, saalænge det vilde give Mønt, hvad han fandt var en meget priselig og for-

staaelig Skik, da den mindede ham om hans egen Metier, der bestod i at holde ud i hver By, saalænge der var noget at presse ud af den Citron. Udviklingen af denne Sag havde taget saa lang Tid, at han lige efter den saae sig nødsaget til at springe op fra Bordet, fare ud i Entréen og løbe ned ad Trapperne, trækkende sin Overfrakke paa og tyggende den sidste Bid undervejs.

Efter Frokosten gik man ind i Dagligstuen med Undtagelse af Fru Klein, der gik ud paa Rekognoscering efter, om Sinding snart kunde ventes til Frokosten, og her ilede den unge Dame, der vilde tage Skindkaaben paa, naar hun gik ud, strax hen til det Opretstaaende og gav sig til at hamre løs paa det, formodentlig for at varme sig. Hendes Præstationer havde en dobbelt Virkning; først tog Konversationen et mægtigt Opsving, og Enhver skreg saa højt, som om han talte til et Auditorium af Tunghøre, og derpaa flygtede de fleste Damer ind paa deres Værelser efter at have indset det forfængelige i deres Haab om at kunne tage Tonen fra Hornung & Møller, ligesom Per Degn i sin Tid kunde tage den fra alle de andre Degne paa Bjerget. Den unge Virtuosinde, som aldrig i Selskab var at formaa til at vise sit Talent, da hun forsikrede, at det var hende rent umuligt at spille, naar bare et eneste Menneske hørte derpaa, tog det ikke desto mindre meget unaadigt op, at saamange Tilhørere forlod Lokalet, rejste sig krænket og trak sig tilbage i fornærmet Majestæt, saaledes at Frk. Fangel, Astrup og Jens tilsidst vare i Enebesiddelse af Dagligstuen.

Frøkenen havde taget Plads ved Fru Kleins Sybord og arbejdede paa et deminutivt Hækletøj med nogle smaa, rappe Haanddrejninger, som Postmesteren blev

ganske ør i Hovedet af at se paa. Hendes Tunge gik ligesaa gesjæftig som Hæklenaalen, der iøvrigt selv ved sin vimsede Bugten frem og tilbage og Spillen op og ned i Luften mindede om en lille, kløftet Slangetunge, og hun foer fra det ene Æmne til det andet, saa det hverken vilde have været Postmesteren eller Jens muligt fem Minutter efter at sige, hvad hun egentlig havde talt om. Efter i nogen Tid at have anstillet moralske Betragtninger over den værste af alle Dødssynderne, Misundelsen, nærmest foranlediget ved, at samtlige øvrige Damer, der ikke saaledes som Fru Klein og hun havde været inviterede ud paa „National“ iforgaars, havde tilbragt hele Gaarsdagen med at debattere det Spørgsmaal, om der virkelig kom Damer paa nævnte Etablissement, kom hun til at spørge om, hvor Herrerne havde tænkt at tilbringe deres Dag, og tilbød sin Assistance, hvis de paa nogen Maade havde Brug for den, hvad der dog vel næppe var tænkeligt, og hvis de da ikke hørte til den Art af Hovedstadsbesøgende, som kun tænker paa at traske om paa Musæer og Samlinger.

Som galant Kavalier svarede Astrup, at Byens Seværdigheder kun vilde faa saa meget større Tiltrækning, naar han nød dem, ledsaget af en saa skøn Dame, hvorpaa Frøkenen til Svar truede med at jage Hæklenaalen dybt, frygtelig dybt ind i Armen paa ham, hvis han kom med mere af den Slags, og hvad det andet Punkt angik, gjorde han opmærksom paa, at han som gammel Kjøbenhavner havde studeret Musæerne og Samlingerne saa grundig som ganske ungt Menneske, da hans Forældre hver Søndag Formiddag havde sendt ham hen paa et saadant Sted, hvor Horats' Forlangende om „at gavne og fornøje“ fyldestgjordes paa saa særdeles

konvenable Betingelser i pekuniær Henseende, og som en Følge heraf ansaa han sig for at være fritagen for nogensinde mere i sin øvrige Levetid at sætte sine Ben paa den Slags Anstalter. Forresten havde han tænkt paa at anvende Formiddagen til at aflægge Visitter hos en Del ældre Bekjendte, hvis Frøkenen ikke havde et andet bestemt Forslag at gjøre ham.

Det havde Frk. Fangel ikke, og hun mente desuden ogsaa, at det var behageligst for ham at faa saadan noget som Visitter fra Haanden saa snart som muligt.

En halv Time senere gik Postmesteren pyntet og pudset nedad Trappen, trækkende de staalgraa Handsker paa, thi han fulgte dog saa meget med Literaturen, at han vidste, at Handsker absolut bør være staalgraa, naar det skal være rigtig fint.

VIII.

Saasnart Postmesteren havde forladt Pensionatet for at begive sig ud paa sine omtalte Visitter, foreslog Jens, hvem Sinding jo havde lovet at tage sig af, denne Husfælle at gaa en Tur. Sinding der i sit Værelse havde strakt sin lange Krop henad Chaise-longuen, ud over hvis Endestykker hans Ben ragede ligesom et Par Læse-træer paa en Høstvogn, forsikrede, at han netop havde tænkt sig en umaadelig lang Spaseretur paa et Par Mil eller saadan noget, men at han desværre i Øjeblikket var forhindret i at iværksætte denne sunde Legemsøvelse, eftersom han havde været nødt til at sende sine Støvler til Skomageren, da han iaftes havde opdaget,

at han ved at gaa to Gange op og ned af Gulvet i Konditoriet havde høvlet flere af Plankerne hule, fordi hans Støvler havde hængt i den mindste Splint og oprevet lange Stykker af Plankerne. Da Jens imidlertid ikke vilde nøjes med hans Tilbud om at beskrive de Steder, de skulde have gjæstet, saa nøjagtig, at Jens kunde finde Vej der, selv efterat Gassen var tændt, mindedes Sinding, at han var i det heldige Tilfælde at passe Støvler med Bonnesen, og han gik ind paa dennes Værelse for at gjøre et Udvalg blandt de derværende tre Par Støvler, og Sandheden byder at tilstaa, at han ikke var saa beskeden at tage de daarligste.

Efter endnu at have aflagt et Besøg paa Bonnesens Værelse for at finde et Par Handsker, gik Sinding ned ad Gaden med Jens. Sinding tilstod, at han var lidt skjørhovedet, eftersom det mærkværdigvis var trukket lidt ud paa Kjøbmagergade Aftenen før, og da han derfor trængte til Stilhed, førte han Jens ned i det lille tiloversblevne Stykke af Kirsebærgangen mellem Vesterbro og Ryssensten. Da de vare komne til det Rækværk, der afspærrer den privilegerede Del af denne Spaseresti for profane Besøg, udbrød Sinding:

„Aa, det var dog forbistret! Nu er her lukket af . . . og jeg har ingen Nøgle med.“

„Kan vi da ikke komme ind?“

„Jo, naturligvis, De ser jo nok, at her staar malet paa Rækværket: „Nøglen faas i Stadens Økonomi-Kontor“, saa vi kunde bare gaa derop og hente den; men det er saa langt borte, saa jeg tror, det er mere økonomisk at gaa over Rækværket. Saadan lidt Morgengymnastik har man godt af!“

Med disse Ord kravlede Sinding over Rækværket, og Jens fulgte efter i et Spring, hvilket vakte den Førstes udelte Beundring.

„Her er kjønt!“ sagde Jens, da de havde gaaet et Stykke.

„Ja, stille, landlig Fred hviler over Landskabet,“ svarede Sinding. „Det er en Stump Idyl midt i Hovedstaden. Det minder om de Aaløb ved de store Herregaarde, som unge Digttere sværme for at glide nedad i en lille Baad med Hovedet i den Elskedes Skjød, medens de smaa Fugle synge: „Elsk mig lidt og elsk mig længe!“ i de gamle Piletræer, hvis Grene hænge ned over den spejklare Flade, saa Bladene kunne nysse de legende Vover — det var poetisk, hvad?“

Skjønndt Sindings Poesi ikke gjorde noget dybt Indtryk paa Jens, indrømmede han dog atter, at Stedet var meget smukt.

„Dejligt!“ fortsatte Sinding. „Man skal se det om Morgenens; Gud veed, hvor mange Gange jeg har gaaet herved ad og saa rundt om Tømmerpladsen; det er et dejligt Sted for Tømmermænd! . . . Og saa er alle Mennesker, man møder her, saa rene, for de kommer lige fra Ryssensten. De tykke, blussende Herrer, der bevæge sig saa sindig, have været nede at skolde sig i et tredive Graders Bad og gaa nu og puste og dampe, medens de blegnæsede, iltre Handelsfolk have faaet sig et koldt Styrtebad og fare derfra med en Fart som en Kat, der ved en Fejltagelse har været under Posten; og saa er der noget pikant ved at møde unge Piger, naar de kommer fra Bad, de ser saa forførende friske ud, og saa er de altid en Smule undselige, det klæder dem saa Pokkers godt.“

Jens blev pludselig ivrig med at spørge, om de mødte mange unge Piger, og var allerede vis paa ved næste Omdrejning at løbe lige mod Frk. Søeborg, da Sinding til hans Fortvivlelse paastod, at han ikke gik et Skridt videre, og stærkt fordømte sit eget Hang til Lapseri, der havde forledet ham til at tage Bonnesens nye Støvler istedetfor de gamle magelige; men da Sinding forklarede Jens, at det var meget bekvemmere at tage Plads paa en Bænk og lade de unge Damer passere Revue forbi dem, gav Jens efter, og de satte sig paa en Bænk.

„Der er altsaa en ung Kjøbenhavnerinde, der allerede har gjort Indtryk med ø?“ spurgte Sinding.

Jens blev flov, men da den Anden lovede ham sin Assistance, og da Jens med Et fik det Haab, at Sinding kjendte hende, rykkede han efterhaanden ud med sin lille Historie.

„Det er Pokkers faa Oplysninger, De kan give, unge Mand, men vi skal nok faa fat i hende.“

„De kjender hende altsaa ikke?“

„Nej, men det skal De ikke blive fortvivlet over; vi finder hende nok!“

„Kjøbenhavn er saadan en stor By.“

„Kjøbenhavn er en lille By, en Ravnekrog! Det vil sige, det rigtige Kjøbenhavn . . . alle Folk kjender hinanden . . . Jeg vil forpligte mig til i Løbet af to Dage at skaffe Dem alle tilfredsstillende Oplysninger om Frøken Søeborg, hendes Familie, Bopæl o. s. v.“

„Sinding talte med en saadan Sikkerhed, at Jens ikke var langt fra at anse ham for en Troldmand, men to Dage forekom ham en urimelig lang Tid, og han sukkede saa dybt, at Sinding udbrød:

„For Himlens Skyld, De hører da ikke til disse romantiske Elskere med Maaneskin og Hjertekvababbelse? Vogt Dem endelig for det! Tag et advarende Exempel af mig, jeg er selv bleven et Offer for Romantikken. I min Tid var nemlig den Maner at skrive paa godt Latin, og disse Niddinge af Forfattere indbildte nu mig og andre godtroende Ynglinge, at Kvinden var i Besiddelse af saa mange overmenneskelig guddommelige Egenskaber, at vi Mandfolk var det elendigste Havannaudskud i Sammenligning med dem. Og saa tænkte jeg som saa, naar det virkelig er sandt, at Du ikke er værdig til at løse en af disse Helgeninders Skotvinge, hvorfor skal Du saa risikere at gaa hen og komme under Tøflen? Da saa tilmed hun — med stort H, De forstaar nok, hende jeg elskede — da hun saa fandt paa at tage en Anden uden at spørge mig om Forlov, saa sagde jeg til mig selv: „Der er ikke noget ved den Kasko, lad gaa til Mellemlaanden!“ . . . Jeg har i det hele aldrig gjort Lykke hos Damerne; jeg tror, jeg er for grotesk i min Komik.“

Som alle unge Mennesker var Jens meget nysgjerrig i dette Kapitel, og da det forekom ham, at der var noget forceret i Sindings Munterhed, spurgte han med umaadelig Interesse: „De har altsaa været ulykkelig forelsket?“

„Ja, een Gang!“ lød det nølende Svar i en dyb Alvorstone.

„Ah! . . . Hvad gjorde De da?“ spurgte Jens spændt.

„Jeg skød mig!“ svarede Sinding med ligesaa urokkelig Alvor som før.

„Skød Dem?“ raabte Jens, som først maatte sunde sig lidt ovenpaa denne forbausende Oplysning, hvorpaa han surmulende tilføjede: „Aa, De er ogsaa en underlig En; De kan ikke være alvorlig i fem Minutter.“

„Ja, Herregud, saaledes er jeg nu engang skabt; naar jeg faar saadant et Indfald, saa maa det frem, om det skal ud af mine Sideben. Men lad mig nu faa hele Geschichten mit Umständén; jeg lover Dem, jeg skal være saa alvorlig som en Ligvognshest i den travle Tid.“

Jens maatte nu fortælle alt; Sinding hørte efter med samme betænksomme Mine, hvormed en Doktor følger en Patients Forklaringer, og udspurgte ligesom en saadan om en Mængde Smaating, der forekom Jens ganske betydningsløse.

„Det er udmærket,“ udbrød Sinding, da Jens havde sluttet. „Det er aldeles som en Komédie! Elskeren i Stykket er bestemt for en Anden end den, han elsker; de grumme Forældre havde givet den unge Mand en Hovmester med for at vaage over ham, men Gud Amor beskytter ham og lader ham træffe en snu og forslagen Person — det er mig! Den unge Mand tager denne Person i sin Tjeneste, og denne hjælper ham ved sin utrolige Snedighed til sit Hjertes Udkaarne . . . Gud, hvor det er rart, at saadan noget virkelig passerer endnu . . . saasnart jeg kommer hjem, skal jeg se efter hos Holberg, hvordan Henrik i Reglen bar sig ad. Det har altid været mit højeste Ønske at komme til at spille en saadan Rolle; jeg tror nok, den ligger for mig . . . „Ej Monsieur Leander, det er min Tro ikke værd at fortvivle for saa lidet, jeg skal nok finde paa noget Anslag!“ Saa gaar Henrik med korslagte Arme rask trippende frem og tilbage langs Lamperækken . . . Av

for Pokker, de forbandede Støvler! Jeg tror ikke, det forekommer i noget Stykke, at Henrik har for smaa Sko paa.“

Sinding var nemlig sprungen op og havde for at tydeliggjøre Scenen givet sig til at gaa op og ned, men maatte pludselig afbryde Forestillingen for at sætte sig ned igjen, tage sin ene Fod i Haanden og trykte den ømt, som om han kondolerede den af ganske Hjerte.

„Naa, hvad befaler min Herre mig først at gjøre?“ spurgte Sinding, undertrykkende sin Smerte. „Naar det bare ikke er løbende Forretninger, skal jeg strax paa Stedet udføre det.“

„Ja se, allerførst maa jeg ud i Elsdyrsgade.“

„I Elsdyrsgade?“ raabte Sinding med en saa fortvivlet Stemme, at Jens forknyt spurgte, om det var meget langt fra, hvor de for Øjeblikket befandt sig.

„Aa nej, bare et Par Mil!“

„Et Par Mil?“

„Naa ja, det er maaske lidt vel rigelig beregnet, som Manden sagde, da Opvarteren præsenterede ham Regningen; men heldigvis er der jo noget, der hedder Sporvogne, og for en lille, rund Tiøre kan man komme langt frem her i Verden . . . Men sig mig, hvad vi skal i denne gamle Del af Kjøbenhavn?“

„Jeg skal træffe en ung Mand, som jeg har noget at sige . . .“

„Retfærdige Himmel! Det er da ikke en Rival, som De vil udfordre?“

„Nej, dog ikke!“ lo Jens. „Jeg kan ikke sige Dem mit Ærinde til ham, for det er en Hemmelighed, som jeg ikke tør røbe . . .“

„Men hans Navn er dog vel ingen Hemmelighed?“

„Nej, det er en medicinsk Student Vissing.“

„Vissing . . . da ikke Villiam Vissing?“

„Jo! Kjender De ham?“

„Om jeg kjender Vissing, min gamle Dusbroder? Han er nok en hel Del yngre Student end jeg, men der var en Tid, hvor vi saas næsten daglig . . .“

„Paa Universitetet?“

„Ja, det var dog ikke saa meget i Universitetets hellige Haller som i visse andre Haller der i Nærheden, hvor vi med stor Udholdenhed studerede visse smaa hvide Kuglers Bevægelse henover et givet Plans Flade; jeg var ofte paa Parti med ham, og vi fik tidt Opgaver, som vi kun kunde klare med Mas. Ja, det er nu et Par Aar siden, og jeg vidste slet ikke, hvor han var bleven af; paa een Gang trak han sig tilbage med Afslag . . . han læser nok til Examen.“

Under denne Samtale vare de to Spaserende komne op paa Volden ved uden videre at begive sig op ad Skraaningen paa den for Sinding meget magelige Maade, at Jens gik iforvejen og halede den stærkt haltende Sinding efter sig ved Hjælp af dennes Stok, og nu steg de ned i Filosofgangen, hvor Sinding forberedte Jens paa, at de vilde komme til at vente en halv Timestid paa en Sporvogn, thi det var en Kjendsgjerning, at de kjøbenhavnske Sporvogne altid kørte i den modsatte Retning af den, man ønskede.

Sindings Meddelelse om Sporvognenes Drilagtighed viste sig dog meget snart at være en skammelig Bagvaskelse, og Sinding blev saa forbavset over, at den første Sporvogn virkelig kørte den Vej, de skulde, og

ikke var nogen Kristianshavner, at han erklærede at ville skrive en Artikel herom i Bladet med Overskrift: Storartet Held. De krøb ovenpaa, fordi Sinding fandt, at der var saa rart højt til Loftet, og efterat denne Kapitalist havde været saa flot at betale for Jens med, der jo altid efter hans Proposition kunde gjøre Gjengjæld en anden Gang ved f. Ex. at give Vogn til Skoven, ankom de lykkelig og vel til Grønningen.

De begav sig nu hen i Nyboder, hvis smaa Huse vakte Minder hos Jens om de Legetøjshuse, hvoraf han i sin Barndom havde opbygget blomstrende Byer paa Dagligstuebordet med amerikansk Hurtighed, og hvoraf de fleste havde havt den samme skjønne, gule Farve. De vare begyndte paa deres Vandring midt ad Gaden, men Sinding stoppede meget snart, da han ikke turde bevæge sig videre paa de smaa, spidse Brosten af lutter Frygt for at skjære Bonnesens Støvler itu paa dem, og de trak sig ind paa Fliserne, idet Sinding meget omhyggelig udsøgte sig de smaa, græsbevoxede Oaser, hvor der var saa rart blødt. Her blev Sinding atter Herre over sine Bevægelser, og han gjorde nu Jens opmærksom paa Nyboders ejendommelige Fysiognomi med den enkelte gammeldags Post, der stod ude paa Gaden og var aflaaaset, de smaa mærkværdige Udsalgsboder med Klukflasken, Tvebakkerne og Brystsukkerstængerne i Vinduet, og den aabentstaaende Dør, der gav et Indblik i Kjøkkenet, hvor Konen altid stod ved Vaskeballen, medens Pattebørnene vare anbragte paa Dørtærskelen, som de morede sig med at krybe ind og ud over ligesom Hundehvalpene ved et Hundehus, de mange Urtepotter med de mærkeligste Landskaber og Buketter, som stod i Vinduerne med store, skinnende Blomster,

især Kaktus, og saa fremfor alt det gammeldags, hyggelige Familieliv paa Gaden, hvor de gamle Pensionister stod, støttede til deres Stokke, og varmede sig i Solen, medens Konerne fik en lille Passiar ved Posten, og Børnene laa og legede midt paa Gaden, ubekymrede for Vogne eller nogensomhelst anden Færdsel.

Da Sinding var ubekjendt baade med Nyboders Zoologi og Botanik, varede det noget, inden de fandt Elsdyrsgade, men da de først vare komne ind i den, var det jo meget let at finde Husnummeret, eftersom Numrene her fulgte en aldeles modsat Ordning af den, der brugtes i hele det øvrige Kjøbenhavn. Sinding, som var midt i en Udvikling om det utrolige Antal Børn, der fandtes i denne Del af Byen, fik et fuldgyldigt Bevis paa sin Paastands Sandhed, idet der, da han lukkede den paagjældende Dør op, væltede tre Unger ud paa Gaden, som om Huset var fyldt til Randen med slige Væsener.

De klatrede op ad den stejle, smalle Trappe, thi Vissing boede paa første Sal, og et muntert Kom ind lød som Svar paa Sindings Banken paa den med Vissings Visitkort forsynede Dør. Det lavtloftede Værelse, de traadte ind i, var ikke videre overdaadig udstyret med Møbler, men var til Gjengjæld rigelig forsynet med aparte Vægdekorationer, bestaaende dels af forskellige kolorerede Fremstillinger af diverse opsprættede Dele af det menneskelige Legeme og dels af en Del Knokler og Skeletdele in natura, der vare arrangerede ligesom de af Jægerne saa yndede Ophængninger af Jagttrofæer, hvad der gav det lille Rum en uhyggelig Lighed med en Menneskeæders Telt. Ejermanen af alle disse anatomiske Herligheder sad i Skjortearmer oppe paa det lille

Bord med Fødderne anbragte paa en Stol og studerede i en Bog.

„Halløj! Sinding, er det virkelig Dig? Hvad Fanden vil Du? . . . Om Forladelse, jeg mener hjertelig velkommen!“ udbrød Vissing ved Synet af de Indtrædende, sprang ned fra sit ophøjede Sæde og stak Fødderne i sine Morgensko, som han havde skubbet af, og gav sig til at hale op i sine Benklæder og ned i sin Vest, thi den unge Mand havde altid meget Besvær med at faa de to nævnte Klædningsstykker til at slutte sig til hinanden og forhindre Skjorten fra at vælte ud ligesom Flødeskum i en Flødebolle.

„Idet jeg takker for den festlige Modtagelse, der er bleven mig og min Suite tildel, skal jeg kun oplyse Dig om, at dette Besøg aldeles ikke skyldes mit Initiativ, men derimod skriver sig fra denne unge Mand. Maa jeg præsentere Dig Hr. Jens Lundsgaard, som har en stor Hemmelighed at tale med Dig om.“

„Det er slet ikke saadan noget, jeg har at sige Dem,“ begyndte Jens, der blev forvirret over Sindings højtidelige Sprog, „jeg er nemlig kommen fra Jylland . . .“

„Fra Jylland?“ spurgte Vissing.

„Ja, min Fader er Nabo til Olesen, hvor De jo tilbragte Juleferien.“

„Kom her, sæt Dem ned! . . . Hvordan staar det til derovre? . . . Maa jeg ikke byde Dem en Pibe? Jeg har desværre ikke Cigarer . . . De har det vel godt hos Olesens?“

Vissing foer omkring, saavidt det lille Rum tillod det, og Sinding bemægtigede sig strax en Pibe, medens Jens frabad sig en saadan, mest fordi han saae, at Sinding

gav sig til at stoppe den med Tobak af et gennemsavet Kranie, der gjorde Tjeneste som Tobaksdaase.

„Her bor Du forresten rigtig rart,“ sagde Sinding. „Jeg har altid sværmet for saadanne smaa, lave Værelser, de ere saa hyggelige.“

„Ja ikke sandt? Der er saadan noget kahytsagtigt ved dem.“

„Aa ja, man har en Følelse, som om man befandt sig i en Kuffert. Det vilde nu ikke være noget for mig, for jeg kunde da ikke trække Skjorte paa herinde uden ved at lægge den paa Gulvet og kravle ind i den, men for Smaafolk er her ret hensigtsmæssigt . . . det er heldigt, Du ingen Hængelampe har, for saa maatte Du da spørge Familien nedenunder, om Du maatte faa Lov til at slaa Hul i Gulvet.“

Vissing ændsede ikke Vennens kritiske Vurdering af Lejligheden, men skaffede Plads i Sofaen til Jens ved at rykke en hel Del Knive, Tænger og andre Torturinstrumenter tilside og viskede derpaa Bordet, hvor der var flere Rande af Spiritusglas med diverse indbydende Præparater i, af med sin Haand, hvilken han derpaa igjen tørrede af i sit kort studsede mørke Haar, der lignede de bekjendte Svinehaars-Penneviskere og gjorde Tjeneste ikke alene som en saadan, men ogsaa som Støvekost, Karklud, Neglebørste og endnu flere nyttige Husholdningsrekvisiter. Under denne sin Virksomhed havde Vissing uafbrudt stirret paa Jens og sagde nu:

„Hør, jeg synes bestemt, jeg har set Dem en Gang før.“

„Saa?“ svarede Jens. „Da er det dog første Gang, jeg er i Kjøbenhavn, og jeg var jo ikke hjemme i Julen, da De var ovre paa vor Egn.“

„Nej, jeg kan heller ikke begribe hvor det er, men det forekommer mig . . . Vent lidt! De var da ikke i Theatret i Aftes?“

„Jo, i det kongelige Theater.“

„Hahaha! Saa var det Dem, der kom styrtende ind i Logen til os og var lige ved at lette mig af den Klap, jeg sad og dinglede paa.“

„Var det Dem? . . . Jeg beder Dem saa mange Gange om Forladelse; jeg . . . jeg tog fejl . . .“

Jens stoppede i det; han vilde ikke fortælle, hvorfor han var faret saaledes ind i Logen, ikke fordi han generede sig ligeoverfor Vissing, men fordi han var bange for, at Sinding skulde le ad ham; der opstod derfor en lille trykket Pavse.

„Naa,“ sagde Vissing for at sige noget, „De har vel altsaa fornylig talt med Olesens?“

„Ja, det er da vist, og jeg har mange Hilsener til Dem fra hele Familien, især . . . især . . .“

Jens stoppede atter i det, og der indtraadte paany en Pavse.

„Jeg mærker nok, jeg er tilovers!“ udbrød Sinding, „jeg føler mig som et femte Hjul til et Dampskib, jeg antager ikke, at de Herrer bliver altfor bedrøvede, naar jeg meddeler Dem, at jeg for en kort Tid agter at trække mig tilbage til det forreste Gemak — jeg mener Trappegangen; — men jeg vil sige Jer en Ting: I er saa gode at ruppe Jer lidt med Jeres Hemmeligheder, saa det ikke varer altfor længe, inden I kan raabe Kom frit til mig.“

Med disse Ord forføjede Sinding sig ud paa Trappegangen, og hans Antagelse viste sig at være rigtig, idet de unge Mennesker slet ikke tog sig hans Bortgang

nær, men strax rykkede sammen i Sofaen og gav sig til at udøse deres Hjerter for hinanden, som om de vare gode gamle Bekjendte.

Vi ville imidlertid være lige saa diskrete som Sinding og slet ikke gjøre noget Forsøg paa at aflure de to Ynglinge deres store Handlinger, dels fordi de saa bestemt have frabedt sig Vidner til deres Samtale, og dels for ikke at berøve denne Fortælling noget af dens overordentlig spændende Handling. Saa meget kunne vi dog sige, at Jens og Vissing gjensidig fandt saa stort Behag i hinanden, at de efter faa Minutters Forløb fuldstændig glemte Sindings Tilværelse, og der vilde sikkert være hengaaet adskillige Timer, inden han havde faaet Lov til at komme frit, hvis han ikke selv havde fremskyndet en Afslutning af deres fortrolige Meddelelser.

Saasnart Sinding var kommen ud paa Trappegangen, saae han sig om for at indrette sig saa hyggelig som muligt paa sit midlertidige Opholdssted; han tog først Plads paa det næstnederste Trin af en primitiv Stige, der førte op til Loftet, men da han havde siddet der et Par Minutter, rejste han sig op for at overbevise sig om, at han ikke af en Fejltagelse havde sat sig paa Æggen af en Øxe eller noget andet skarpt, thi han havde en Følelse af, at der var skaaret en stor Trekant ud af hans Kjød paa det paagjældende Sted, og han fik nu indrettet sig et mageligere Sæde ved at trække en Pakkasse hen til Stigen, saa denne kunde tjene til Rygstød, medens han brugte en omvendt Balle til Skammel.

Her havde han det efter Omstændighederne ret godt og manglede blot nogle bløde Hynder for at kunne bilde sig ind, at han laa som en tyrkisk Sultan paa en Divan og nød en lang Pibe. Da der var gaaet en halv

Snes Minutter, blev han imidlertid kjed af at vente, og han begyndte at henlede de Andres Opmærksomhed paa sig ved at fløjte, hvilket var en noget vanskelig Operation, da han i hver Sextendedels Pavse i Melodien maatte tage fire Fire- og tresindstyvedeles Sut paa Piben for at holde Ild i den. I Førstningen fløjtede han meget delikat smaa stemningsfulde Melodier, der vare vel afpassede til Situationen, som „Hyttten er lukket“, „Giv Tid“, o. s. v., men da det ikke hjalp, stemmede han stærkere i og gav sig til at fløjte de nyeste Boulevardmelodier stærkere og mere skærende end den største Virtuos blandt Skomagerdrenge. Pludselig blev Døren nede i Stueetagen reven op, og Nybodersmanden, som havde lagt sig for at tage en Middagsskraber, tørnede ud i Skjorteærmer og brølte op ad Trappen, at hvis den Fløjten ikke øjeblikkelig holdt op skulde han kalfatre Koncertgiverens Agterspejl, thi Manden stod i den For- mening, at det var hans ældste lovende Pøde, der producerede sig. Skjøndt Sinding maaske nok kunde trænge til at kalfatres paa det angivne Sted, formedelst det Indsnit, Stigens Trin havde gjort i ham, fandt han dog ikke Grund til at tage mod Tilbudet, men tav stille uden at have opnaaet at vække sine unge Venners Opmærksomhed.

Efter at have ventet saa længe, til han antog, at Nybodersmanden var slumret blidelig ind, gav han sig til at anstille Forsøg med en af sine andre Færdigheder, nemlig sit Talent for at gjøe. Først lød det som en stor Hund kom løbende ude paa Gaden og nærmede sig med en gemytlig, godmodig Gjøen, men paa een Gang foer en lille arrig Vindbeutel af en Hund ud fra en Gadedør og jog med Bjæffen og Snærren lige i Hælene

paa den store, som først aldeles ikke ændsede den lilles Angreb, men dog efterhaanden gav sig til at knurre og tilsidst blev tvungen til at bide fra sig. Og nu begyndte en reglementeret Slagsmaalsscene imellem de to Køtere, der var saa naturlig gjort, at de smaa Børn nede ved Trappens Fod tog paa at vræle af fuld Hals, da de vare overtydede om, at de om kort Tid vilde blive bidte ihjel paa Stedet, og Moderen forlod Vaskeballen og greb en Gulvskrubbe for at faa de forbandede Hunde, der paa en gaadefuld Maade vare slupne ind i Huset, jagede ud igjen. De Eneste, der ikke hørte noget, vare Jens og Vissing, de sad i Sofaen og talte rolig videre sammen.

Sinding gjorde igjen en Pavse for at spekulere paa noget mere virkningsfuldt, og med eet rejste han sig, sparkede Ballen og Kassen ned af den første Trappeopsats og gik derpaa jamrende sig højt ned ad Trapperne og lagde sig rolig mellem Ballen og Kassen, stadig udstødende hjerteskrærende Smerteskrig. Denne Gang lykkedes det; Vissing og Jens kom styrtende ud af Værelset for at se, hvad der var paa færde, og ilede ned for at hjælpe deres Ven op. Halv baaren af dem blev Sinding ledet op paa Vissings Værelse og lagt paa Sofaen.

„Hvordan Pokker gik det dog til?“ spurgte Vissing.

„Aa,“ svarede Sinding, „jeg tror, jeg var falden i Søvn af at vente paa Jer.“

Jens, der var bleven frygtelig angst, kom med det i slige Tilfælde almindelige Spørgsmaal, om han nu havde det bedre, skjøndt det ikke er let at indse, hvoraf denne Bedring skulde være kommen.

„Jo,“ svarede Sinding med mat Stemme, idet han

strakte sig magelig paa Sofaen, „nu har jeg det bedre! Jeg ligger idetmindste ikke saa lidt bedre end dernede.“

„Har Du stødt Dig nogen Steder?“ spurgte Vissing med hele en ung Mediciners urokkelige Tillid til sig selv. „Hvor føler Du Smerte?“

„I Fødderne.“

„Der er da vel ikke nogen Fraktur?“ sagde Vissing og begyndte at vrikke Sindings ene Fod frem og tilbage.

„Av for Fanden! Det gjør s'gu ondt!“

„Gjør det ondt der, det er godt — saa skal vi nok finde, hvor det er!“

„Ja, jeg tvivler ikke paa, at Du var Mand for at finde et helt Ankelbrud og for at holde mig i Sengen en 5—6 Uger, men der vanker ingen Praxis denne Gang, min gode Doktor, for jeg fejler ingenting . . .“

„Javel, det veed vi bedre! Hvorfra skulde ellers Smerterne i Fødderne komme?“

„Tror Du ikke det var muligt, at de skriver sig fra, at det er min Ven Bonnesens Støvler, jeg har paa, og at disse er lovlig smaa til mig? . . . Du kan se, jeg kan godt bevæge Benene!“

Med disse Ord gav han Vissing, som havde vendt sig om for at tage nogle af sine nye Instrumenter, et kraftigt Spark bagpaa og sprang med det samme selv op, hvorpaa han gik til Bekjendelse af, at hele hans Fald nedad Trappen havde været Komediespil for at afbryde Vissings og Jens' Underholdning.

Vissing følte sig krænket i sin Værdighed som Mediciner, men Jens var saa glad over, at Sinding ikke var kommen til Skade, at Vissings Vrede snart gik over, og alle Tre lo ad hinanden.

Kort efter opdagede Sinding, at Klokken var saa mange, at Jens og han maatte trække sig tilbage, hvis de vilde komme tidsnok til Fru Kleins to Retter ordentlig og proper tillavet Middagsmad, og de forlod Vissing med Løfte om snart igjen at se ud i Nyboder.

Sinding var ikke videre hurtig tilbends, og det gik ikke raskere, fordi han bevægede Overkroppen stærkt, skjøndt han øjensynlig mente, at det forøgede Hastigheden ikke saa lidt. Han gjorde Undskyldninger for Jens for det langsomme Tempo, men holdt ham skadeløs ved at anstille forskjellige filosofiske Betragtninger over for smaat Fodtøjs Indvirkning paa Gemyttet.

„Der gives intet,“ sagde han, „som kræver mere Sjælsstyrke end at have Støvler paa, der kniber En; man bliver ubillig og grusom mod sine Medskabninger! . . . Skjøndt jeg aldeles ikke har den Ære at kjende Bonnesens Skomager, finder jeg dog Lindring i det Haab, at han — hvis der er nogen Retfærdighed i Himlen — vil komme til at gaa igjen til evige Tider med for smaa Støvler. Og naar jeg saa engang møder ham i Paradiset, saa vil jeg sørge for at have Fortovsret og ikke gaa af Vejen for ham, men jage ham ud af Fliserne med et Fur og et Nips, som man bruger i Paradis; det er nu akkurat, som det gaar her i Verden, for vil De se, om der er en Eneste, der gaar tilside for mig, skjøndt de ser, jeg har ondt ved at gaa. Nej, der er ingen Ret, mine kjære Bysbørn holder saa strix paa, som Fortovsretten. Se bare, hvor vigtige de gaar, som om de ejede hele Gaden, blot fordi de har den Smule Rendesten paa deres højre Haand. Vil De nu tjene mig i at se de to tykke Damer, som triller afsted der foran os med den mest irriterende Langsomhed, de spærrer

hele Fortovet, vi maa ud paa Gaden for at komme forbi dem. Jeg er det godmodigste Menneske af Verden, men jeg har en ustyrlig Lyst til at give dem et Spark, saa de røg ud i zoologisk Have til de andre Vraltegjæs! . . . Goddag, Hr. Grosserer, Goddag! Sikken han styrter afsted! Hvorfor tror De, han gjør det?"

„Aa, for hans Støvler generer ham vel ikke,“ mente Jens, som ikke kunde lade være at more sig over den Andens misanthropiske Bitterheder.

„Javel, Tak! . . . Nej, det er blot for at bilde Folk ind, at han har saa voldsomt at bestille.“

Sinding og Jens vare imidlertid komne et godt Stykke op ad Store Kongensgade og nærmede sig Dronningens Tvergade, da den Sidste uden at sige et Ord pludselig stak i Løb.

„Halloj! Stop!“ skreg Sinding og fægtede i Luften med Armene efter at have gjort et afmægtigt Forsøg paa at følge efter.

I den nærmeste Kjælderhals stod en lille, menneskekjærlig Børstenbinder og røg sin Eftermiddagspipe, der var saa kort, at Røgen syntes at stige fra Pibehovedet lige op i hans brede Næseboer og derpaa komme ud af hans Mund igjen. Da denne tjenstvillige Sjæl saae Sindings frugtesløse Anstrengelse for at holde Jens tilbage, humpede han barhovedet og paa sine gamle Slæber afsted for at indhente Jens, som drejede om ad Dronningens Tvergade, medens Sinding med stor Ro opgav Forfølgelsen og slentrede videre, spekulerende paa, hvad der var gaaet af den unge Jyde.

Da Sinding lidt efter kom til Hjørnet af Dronningens Tvergade, blev han overrasket ved at se en storartet Sammenstimlen af Mennesker og havde nær tabt

Næse og Mund, da Hoben veg tilside, og han saae Jens blive ført midt nedad Gaden i Triumftog med en Politibetjent ved den ene og den lille Børstenbinder ved den anden Arm.

Sagen var nemlig den, at Børstenbinderen, som ikke kunde vinde ind paa Jens, havde raabt: „Stop ham!“ til en opløben Snedkerdreng, som øjeblikkelig smed sine Tøfler og pilede afsted med det samme Raab. „Stop ham!“ brølte Sælgekonen, der kom trækkende med sin Vogn under Udførelsen af sin Livarie om Holstensk Sild. „Stop ham!“ skreg Bagersvendene, som stod og drev i Porten med bare Arme og deres hvide Kalotter; „Stop ham!“ hvinede det gamle Fattiglem og truede i Luften med sin Stok ad Jens, „Stop ham! Stop ham!“ lød det videre nedad Gaden, og afsted gik den vilde Jagt efter Jens, der uden at ane Uraad løb videre saa stærkt, han kunde.

Heldet eller Uheldet — som man vil — skulde nu, at det sjeldne Tilfælde indtraf, at der virkelig viste sig en Politibetjent, da der var noget paafærde, men som formildende Omstændighed kan det anføres, at det ikke var den patrouillerende Betjent, men en tilfældig passerende, som drejede om Hjørnet af Borgergade og med eet Blik oversaa Situationen. Han sprang frem og spændte Ben for Jens, der blev saa vred over denne ubejlige Standsning og mildest talt uhøflige Fremgangsmaade, at han greb fat i Betjenten og rev ham med sig om paa Gaden; en utrolig Masse Mænd og Drenge mylrede frem fra Porte, Gadedøre, Kjældere og Sidegader, styrtede over Jens og greb den farlige Forbryder. „Det er en Tyveknægt!“ lød de forvirrede Stemmer imellem hinanden. „Han har stjålet en Frakke i Store Kongens-

gade! . . . Han har myrdet en gammel Kone i Bredgade! . . . Paa Stationen med ham, paa Stationen med ham!“ Dette blev vedtaget med stor Majoritet, og Jens blev transporteret afsted mellem Betjenten og Børstenbinderen, der troede, han havde gjort en Heltegjerning, og vigtig fortalte de Nærmeste, at han var den Første, der havde opdaget Tyveknægten og sat efter ham, thi i Stridens Hede havde Børstenbinderen aldeles glemt Begyndelsen.

Paa dette Stadium var det, at Sinding kom til; med stort Besvær lykkedes det ham at faa Børstenbinderen til at sige Sandheden og derved fri Jens ud af Politiets Kløer, skjøndt der var og blev det mistænkelige tilbage, at Jens ikke godvillig havde ladet sig spænde Ben for, men trukket Betjenten med i Faldet, hvad der stærkt nærmede sig Overfald paa en i Uniform værende Øvrighedsperson.

For at redde sig ud af Vrimlen steg Sinding og Jens op i en Droschke, der blev fulgt et godt Stykke paa Vej af en Flok hujende Dreng, som først blev kjede af at danne Eskorte, da de saae, der ikke blev mere Sjov ud af det.

„Hvad Pokker løb De egentlig efter?“ spurgte Sinding, da de havde kjørt lidt.

„Aa, det var ingenting!“ svarede Jens forlegen og vilde slaa det hen.

„Nej værsgod, herud med Sproget!“

„Ja, naar De vil love mig ikke at sige det til Astrup, saa var det, fordi jeg saae Frøken Søeborg og hendes Moder kjøre ned ad den Gade i en aaben Droschke.“

„Hahaha! De er brillant! Gudbevares, hvor jeg godt kan lide Dem for det! . . . Men hør, De maa s'gu

betale denne Droschke, det er ikke mere end billigt. Det tænkte jeg ikke paa, da jeg før ovenpaa Sporyog-
nen sagde, at De ved næste Lejlighed kunde give Vogn, at det skulde gaa saa snart i Opfyldelse!"

IX.

Paa Grund af Episoden med Jens' Anholdelse naaede han og Sinding først til Pensionatet, efterat de øvrige Beboere vare gaaede tilbords, hvad der gav den lille, skrutryggede Frøken Holst Anledning til i den mest deltagende Tone at spørge, om Fisken ikke i den lange Ventetid var kogt ud. Den troskyldige Jens benægtede dette paa det kraftigste, hvorimod Sinding nok fandt, at der var en Bismag af Galde, som han dog ikke vidste, om han turde tilskrive Fisken. Forøvrigt oplivede samme elskværdige Dame Middagen ved snart at beklage, at Agurkerne vare blevne bløde, hvad der jo slet ikke var saa løjerligt paa den Aarstid, men dog ikke forhøjede deres Velsmag, snart at gjøre Fru Klein ulykkelig ved at spørge, om det virkelig var nye Gulerødder, der allerede vare saa store, og snart at holde Regnskab over, hvormange Kartoffler hver af de Tilstedeværende spiste, ikke fordi hun misundte Nogen de Kartoffler, da hun selv ikke holdt af den Gemyse, naar den var overgjemt og havde været saa uheldig at faa Frost i Vinteren Løb, men kun fordi det morede hende at se, hvor Smag og Behag var forskjellig.

Frk. Fangel havde ikke Tid til at tage Frk. Holst under Behandling, thi hun var altfor optagen af at kon-

versere Postmesteren, som forholdt sig temmelig tavs; hun viste tilfulde, hvilken flink lille Husmoder hun vilde kunne blive, ved at sørge for ham paa det bedste. Hun rakte ham Saltkarret, naar hun saae, hans Øjne søgte det, hun anbefalede ham de bedste Stykker af Stegen, hun forhørte hver anden Minut om der ikke var noget, han manglede, og ramsede ved disse Lejligheder Indholdet af Plat-de-menagen op, og hvor klædte det hende ikke fortryllende, naar hun med ungdommelig Rødmen blev forvirret, fordi hun virkelig ikke vidste, om det var hans eller hendes Brød, der laa imellem dem. Tilsidst anstillede hun en Prøve med ham, om han vilde blive en god Ægtemand, ved Hjælp af det bekendte afgjørende Faktum, om han holdt af Syltetøj eller ej, og da Postmesteren med heroisk Foragt for sit Velbefindende Resten af Dagen konsumerede store Kvantiteter baade af Ribsgeléen og Kirsebærmarmeladen, erklærede hun sig meget tilfreds med ham og havde gjerne strax taget ham til Mand — hvad hun forresten ogsaa uden mindste Betænkning havde gjort, selv om han saa aldrig havde rørt ved det mindste af Syltetøjet.

„Fik Du saa Billetter til Theatret?“ spurgte Postmesteren Bonnesen.

„Billetter . . . Død og Pine, det er s'gu sandt! . . . Dem har jeg glemt!“ svarede den Adspurgte.

„Det var jo rart! Og nu er det vel for sent til at faa nogle ordentlige!“

„Ja, det er det!“

Postmesteren blev vred og erklærede skarpt, at han aldrig glemte noget, og det skjøndt en Mand i hans Embede maatte have tusinde af Ting i Hovedet hver Dag, men Bonnesen tog sig det meget rolig og syntes

endogsaa at finde det særdeles morsomt, at man kunde glemme saadan noget, hvad der foranledigede Sinding til at meddele Selskabet, at Bonnesen hørte til de tjenstvilige Mennesker, der paatage sig alt uden at paatage sig at huske, hvad de paatage sig, hvilken Meddelelse øjeblikkelig havde den Følge, at samtlige Damer, for hvem Bonnesen skulde udføre forskjellige Kommissioner, faldt over denne og forlangte Erklæringer af ham om, at han dog for Guds Skyld ikke havde glemt dem. Bonnesen afgav stadig leende de mest beroligende Forsikringer i saa Henseende, og paa Astrups Spørgsmaal om, hvad de da skulde foretage sig om Aftenen, svarede han, idet man rejste sig fra Bordet, at det fandt de nok ud af.

Man gik ind i Dagligstuen, og her gik Sinding til Bonnesens udelte Forbavselse omkring og var elskværdig, idet han konverserede Damerne een for een med en Overlegenhed, som om det var en fyrstelig Person, der efter Tafflet følte det som sin Pligt at henvende et Par venskabelige Ord til hver Enkelt. Opholdet her varede dog ikke længe, thi den unge Dame, der lod til at have opfundet den nye hygiejniske Regel, at Musik befordrede Fordøjelsesprocessen, gav sig igjen til at hamre løs paa det Opretstaaende, saa alle de Øvrige flygtede snarest muligt.

Herrerne begav sig ind paa Bonnesens Værelse for at nyde deres Kaffe og Cigar i Ro. Bonnesen gjorde et Forsøg paa at drille Sinding for hans Optræden som det galante Pindsvin ligeoverfor Damerne, men denne afgav den beroligende Forklaring, at han kun havde søgt en Oplysning, som han imidlertid ikke havde kunnet faa af dem, han fik talt med; men Samtalen døde snart hen, og hver af Herrerne hengav sig til den tvivlsomme, men

efter en Middag meget yndede Beskjæftigelse, at være beskjæftiget med sine egne Tanker.

Pludselig afbrødes den herskende Stilhed af en larmende Trippen, ledsaget af et flerstemmigt Skjænderi og Skrigeri ude i Korridoren.

„Min Gud, hvad er der paafærde?“ udbrød Postmesteren, som var bleven saa søvnig, at han havde gjort flere Attentater paa at brænde Hul i sine Benklæder med Cigaren, men nu vaagnede op. „Skal jeg ikke se, hvad der er i Vejen?“

„Behøves ikke!“ svarede Sinding rolig. „Hvad er Klokken?“

„Klokken? . . . Den er halvsex . . . men hvad kommer det det ved?“

„Jo for jeg skal sige Dem, saa er det Aftenberlingen, der kommer.“

„Aftenberlingen? . . . Er det den, der gjør saadan et Spektakel?“

„Nej, det var Synd at sige; men forstaar De, det er Damerne, som slaas om at faa den først. Den Scene gjentager sig hver Aften. Jeg skal nemlig sige Dem, at Feuilletonen er meget spændende, og saa gjælder det jo om at være Førstemand til at læse den, dels af Interesse for, om den unge Lord endelig har faaet Øjnene op for, at hans Kone bedrager ham, og dels fordi den, der først har læst Feuilletonen, er saa venskabelig at fortælle de Andre, hvad der staar i den, skjøndt de protesterer og holder sig for Ørerne for ikke at faa det at vide paa denne uauthentiske Maade.“

Det lod til, at Sinding havde Ret, thi der var atter blevet ganske stille i Korridoren. Herrerne tog fat paa den Tankebeskjæftigelse, hvor de slap, men dette blev

Bonnesen for meget; han rejste sig op, skammede dem ud, fordi de sad der og sov, navnlig de To, som vare komne herover for at se sig om, og endte med at sige, at nu havde han fundet ud af, hvor de skulde tilbringe Aftenen eller idetmindste en Del af den, hvorpaa han indbød dem til at være hans Gjæster paa en Tur til zoologisk Have og spurgte, om de havde noget imod, at han tog Fru Klein og Frk. Fangel med.

Ideen tiltalte ikke alene de Tilstedeværende, men ogsaa de to Fraværende, da Indbydelsen blev overbragt dem, og en halv Time efter kørte to Droschker ud ad Frederiksberg til med Selskabet.

Den lille Postmester havde ikke glemt, hvorledes man skulde gerere sig, naar man kørte til Frederiksberg i aaben Droschke; han sad flot henslængt i det ene Hjørne med Armen hvilende paa den nedslaaede Kalesche, hvad der i øvrigt paa Grund af hans ringe Højde slet ikke var ham ubetinget behageligt, men han havde gjerne stukket et Ben ud af hver Dør eller staaet paa Hovedet paa et af Sæderne, hvis han havde turdet haabe derved at give Droschken det Udseende af en Selvejervogn, som det var hans ivrigste Formaal at bibringe den. Med usigelig Medlidenhed saae han ned paa de Fodgængere, de passerede, og ynkede de Stakler, som maatte trave afsted der i Hede og Trængsel, thi for Øjeblikket var det hans oprigtige, faste Beslutning aldrig mere at gaa et eneste Skridt i dette Liv, og imedens dampede han vældig paa sin Cigar, plaprede væk og lo overdrevent højt over de mindste Bagateller, altsammen for at de Gaaende kunde blive rigtig tilgavns misundelige over, hvor mageløst han havde det. Naar Droschken gjorde en Standsning eller blev tvungen til at kjøre lang-

sommere, var han ikke langt fra at springe op og befale den foran kjørende Arbejdsvogn øjeblikkelig at vige tilside, og det eneste, der kunde tæmme hans Overmod, var at møde en Selvejervogn eller en Hyrevogn med to Heste, saa fik han stedsepludselig Øje paa noget meget interessant til den anden Side, som han gjorde de Andre opmærksomme paa, og som ganske optog ham, til Vognen var passeret. Frk. Fangel sad i det andet Hjørne og vuggede sig i behagelige Drømme: hun forestillede sig, at hun kjørte om i Byen for at præsentere sin Forlovede, og nu gjorde hun Prøve paa, hvilke Stillinger hun skulde indtage, og hvorledes hun skulde hilse paa sine Veninder, og navnlig var det hende vanskeligt til de ældre, uforlovede Stakler at finde en Hilsen, som ikke var altfor medlidende og dog triumferende nok.

„Hvor er Farimagsvejen bleven af?“ udbrød Astrup, saasnart de vare komne forbi Jernbanestationen, og kiggede forbavset om. „Og Trommesalen Det er sandt, den er jo væk!“

„Ja, og Farimagsvejen er rykket et Stykke længere ud,“ svarede Bonnesen.

„Hm . . . saa . . . se, se! . . . Vil Du tro mig, jeg savner baade Farimagsvejen og Trommesalen.“

„Det er vist snarere Glacisholm og Acciseboden, Du savner, for de andre har Du aldrig haft noget at gjøre med, men der var Du jo en temmelig stadig Gjæst, da der var Sangerinder.“

Baade Bonnesen og Frk. Fangel lo af Astrup, der blev en Del generet over saaledes at blive røbet og vilde slaa det hen. Dette fik han dog ikke Lov til af Frøkenen, som absolut vilde vide nøjere Besked med de to nævnte Anstalter og talte saa frit med, at Postmesteren

blev slaaet af den Forandring, der var foregaaet paa dette Omraade, thi i hans Tid havde det været enhver ung Piges Pligt idetmindste at lade, som hun ikke anede Existensen af slige Væsener som Sangerinder.

De kjørte videre, men heller ikke Vesterbrogade tiltalte den gamle Kjøbenhavner; han syntes ikke om de store, moderne Huse paa 5—6 Etager, og han havde Møje med at konstruere Gaden, som den forhen saae ud med de lave Steder, gennem hvis aabentstaaende Port man saae ind i den udstrakte Slagtergaard med Baasene og de Bindingsværks Staldlænger. Han blev ærgerlig, Byen forekom ham at være bleven for hovedstadsagtig, for ens, for kjedelig; Vesterbro var ikke mere den gamle karakteristiske Vesterbro, den kunde ligesaa gjerne hedde Gothersgade, Krystalgade eller have hvilket-somhelst andet Navn. Han saae ingen Slagterdreng komme galopperende ud af en Port med en Kalv, der foer afsted med de vildeste Krumspring, fordi Drengen brugte dens Hale som Haandtaget paa en Lirekasse; han hørte ingen hvinende Pift i Fingrene, og han spejdede for-gjæves efter den mindste Draabe Blod i Rendestenen. Til hans store Glæde og Overraskelse existerede dog „Sorte Hest“ endnu, han havde ikke været forberedt derpaa, thi — som han sagde — hvor skulde man vente, at Folk, som rev Oehlenschlägers Fødehus ned og nøjedes med at sætte en lille Marmortavle paa den nye vældige Kaserne, skulde vise Pietet for en sort Hest, det undrede ham kun, at der ikke var sat en Legetøjshest med en Pibe istedet.

Under saadanne melankolske Betragtninger naaede Selskabet ud til Bestemmelsesstedet. Det var klart og varmt Solskinsvejr, zoologisk Have laa og straaledede i

hele sin Skjønhed, som ikke er saa ringe endda, og fremfor alt saae den saa sirlig og pyntelig ud, at man kom til at tænke paa et Kjøkken Lørdagften, naar alt er skuret og pudset; i det ene Bed stod de hvide Blomstergrupper saa snorlige og med saa nøjagtige Mellemrum som en lang Række Tallerkener, og i det andet skinnende gule og røde Blomsterpartier som Messing- og Kobbertøj, Plænerne saae ud, som Støvekosten for et Øjeblik siden var gaaet hen over dem, og Gangene lignede et renvasket Gulv, bestrøet med det hvideste Sand fra de mange Frugttræer. Der var hyggeligt og stille derude, kun en Gang imellem hørte man Sangsvanen trompete sin ensformige Melodi eller et af de store Rovdyr give et kort, utaalmodigt Brøl fra sig, der oversat paa Kjøbenhavnsk betød saa meget som: „Opvarter! faar jeg ikke snart den Boeuf?“

Folk vandrede om i smaa Grupper; der var husvante Hovedstadsbeboere, som gik paa Spor efter Havens nyankomne Befolkning, og tilbageholdne Provinsfolk, som beundrede de Førstes Mod, naar de lod nogle af Dyrene tage Brødet af Haanden; der var unge Mennesker af begge Kjøen, som stak deres Stokke eller Parasoller ind i hvert Bur i den kjærlige Hensigt at opmuntre dets Beboere lidt, og der var Forældre, som blev satte i den skrækkeligste Forlegenhed ved den Appel, Børnene rettede til deres naturhistoriske Kundskaber.

Vort Selskab begav sig strax op til Konditoriet og forsynede sig her saa rigelig med Brød, at det godt paa Stedet kunde have aabnet en lille Bagerbutik, og herpaa begav de sig rundt paa Vandring, i Begyndelsen omhyggelig mønstrende Dyrene i hvert Indelukke men snart tabende Interessen for de mindste Dyr og holdende

sig til de store og stærkest farvede. Den velvillige Fru Klein bombarderede ethvert Dyr — ligegyldigt hvilket — med store Brødstumper, da hun lod til at betragte de forskjellige Skabninger som nogle ulykkelige, forsultne Pensionærer, der blev holdte paa smal Kost; det nyttede ikke, at Konen blev oplyst om, at Rovdyrene ikke spiste Brød, hun trøstede sig med, at de spiste det nok, naar Selskabet var gaaet fra dem. Frk. Fangel derimod hørte til de Mennesker, for hvem der i zoologisk Have ikke gaves noget mere fristende end Plakaten: „Maa ikke fodres“; hvor hun saae en saadan Indskrift, skulde hun altid prøve, bare med en lille Smule Brød, det kunde da ved Gud ikke skade, for Dyret spiste saamænd ikke andet, end hvad det kunde taale, og naar Dyret saa tog Brødet, raabte hun triumferende: „Der kan De se, den spiser det virkelig!“ Bonnesen gjorde forgjæves Indsigelser, og da han kunde en lille Historie til enhver Lejlighed, meddelte han her, hvorledes man i en zoologisk Have i Udlandet tilsidst havde forandret Paaskriften: „Maa ikke fodres“ til „Spiser aldrig“, hvilket havde det forventede Resultat, at Publikum ikke tilbød Dyret noget, da Folk tabte Næse og Mund over at se et Dyr, der aldrig spiste, og strax tænkte paa at anskaffe sig saadan et billigt Husdyr.

Postmesteren blev glad henrykt, hver Gang han traf paa et eller andet Dyr, som han kunde kjende igjen, og det var med sandt Vemod, han modtog den sørgelige Efterretning, at hans store Yndlingsbjørn, „gamle Nalle“, var gaaet i sin Bjørnegrav, men da han saa til Gjengjæld opdagede den rigtige, gamle Isbjørn, sjappende rundt om Bassinet i samme forretningsmæssige Luntetrav som altid, udbrød han ganske rørt: „Aa nej — Herregud, lever

den endnu? Den maa da være frygtelig gammel!“, som om den var bleven hundrede Aar ældre i den halve Snes Aar, der var forløben. Bonnesen var i udmærket Humeur som altid og morede sig især over Jens, som var ligesaa morsom at have med som et Barn, der første Gang ser en zoologisk Have, og Sinding drev om og lod, som han kjedede sig og slet ikke saae paa noget af hele Stadsen, men observerede alligevel alting.

I Begyndelsen fulgtes vort Selskab pænt ad, men lidt efter lidt delte det sig i tre Par, og efter forskellige Gange at have ventet paa hinanden og derefter igjen være skilte ad, opgav de efterhaanden at passe paa hinanden. Frk. Fangel havde lagt Beslag paa Postmesteren og var ved en nærliggende Tanke kommen fra de stakkels indespærrede Dyr her til det fra Hyrdedigtene saa berømte, ubundne Dyreliv paa Landet, og i sin livlige Fantasi forsynede hun strax den lille Postgaard i Jylland med en saadan Overflod af Køer og Faar, Høns og Ænder, o. s. v., at den vilde være bleven mere overfyldt end nogen overfyldt Noahs Ark, og at der næppe vilde være blevet Plads til Postmesteren og hende som Hr. og Fru Noah, hvad der spillede en ikke uvæsentlig Rolle i Arrangementet. Sinding havde taget sig af Fru Klein og proppede den godtroende Kone med en Mængde saa mærkværdige Træk af Dyrenes Liv, at Konens Forsikringer om, at hun aldrig i sit Liv havde hørt Mage, vare fuldkomment troværdige; og Bonnesen og Jens havde sluttet sig sammen, thi som de to store Børn, de vare, blev de staaende udenfor Abekatteburet og morede sig af Hjertens Lyst, længe efter at de andre vare blevne kjede af at se paa Dyrenes Spilopper og vare gaaede videre.

Da Bonnesen og Jens langt om længe havde faaet nok af Abekattene, opdagede de til deres store Forbavselse, at den øvrige Del af Selskabet var forsvunden. Jens blev urolig og vilde strax give sig til at lede efter dem, men Bonnesen beroligede ham med, at de kom nok, Haven var ikke saa stor, at de saadan kunde blive borte, og da der nu ikke var mere af Interesse at se — hvilket var en stor Usandhed af den gode Bonnesen, nærmest fremkaldt af Magelighedshensyn —, saa foreslog han, at Jens og han ganske rolig tog Plads ved Konditoriet, der havde den dobbelte Fordel, dels at man derfra kunde overse det meste af Haven, og dels at man der kunde faa en Sodavand med Pommerants, hvad han trængte svært til paa Grund af en tør Plet paa Tungen, en sygelig Affektion, som han oftere var plaget af. De satte sig altsaa ganske rolig ved Konditoriet og afventede de Andres Komme.

Imedens dette foregik, havde nogle halvvoxne Drengene af den rigtig elskværdige, kjøbenhavnske Slags med de fladskyggede Kaskjetter ned i Nakken og de forbudte Cigarer i lange, merskumsmalede Trærør i længere Tid moret sig med at bombardere Lamaen med Smaasten. Denne Sport havde i og for sig ikke tiltalt Dyret videre, og det var blevet saa meget ærgerligere ved, at dets Plageaander havde været saa forsigtige at stille sig uden for Skudvidde, saa det ikke kunde faa Anvendelse for sit eneste, noksom bekjendte Forsvarsmiddel. Saa snart de fire Øvrige af vort Selskab, der igjen vare trufne sammen, nærmede sig, holdt Drengene imidlertid inde med deres Løjer, og Lamaen spankulerede tilsyneladende meget fromt og skikkeligt om paa sin indhegnede Plads.

„Ah!“ udbrød den lille Postmester, „der har vi jo Lamaen! . . . Se, se; ser den saadan ud? Jeg havde nu ikke tænkt mig den saadan, for i den „Robinson Crusoe“, jeg havde i min Barndom, havde den meget mere Lighed med et Paaskelam. Men det er alligevel højst interessant, for man kommer til at tænke paa den stakkels Sømand, som . . . som . . .“

„Som kastet op paa en øde, ubeboet Ø var overladt til sig selv og sine elskværdige Naboer, Menneskeæderne,“ var Sinding saa god at supplere.

„Hvad er det for en Plakat, der staar? Maa man heller ikke fodre Lamaerne?“

Inden de Andre kunde forhindre det, var den lille Postmester løben lige hen til Gitteret for at læse Opslaget om ikke at nærme sig for meget, og Lamaen, der i de Nyankomne saae flere Fjender og derfor strax var begyndt at samle paa Spyt ved at bevæge Kjæberne paa samme Maade som en Skoledreng, der er beskjæftiget med en lignende Indsamling, udsendte nu en tyk Straale med stor Kraft og saa godt Sigte, at Postmesteren blev ligesaa fuldstændig berøvet Vejr og Syn, som om han havde faaet et Styrtebad over sig. Drengene istemmede et rungende Hurra og forsvandt derpaa til alle Kanter, da Sinding vendte sig om mod dem, skjøndt han var meget mere tilsinds til at raabe med dem end til at tugte dem.

„Sikke noget Svineri!“ gispede Postmesteren og begyndte at tørre det værste af sit Ansigt. „Det forbandede Dyr!“

Medens Damerne kom Astrup til Hjælp, trøstede Sinding ham med, at det vist var et forkert Nummer, der stod paa Rækværket, da det øjensynlig ikke var en

Lama, men en gemen Spyttegjøg. Frøken Fangel viste den største Medlidenhed og tog ikke i Betragtning at ofre sit broderede Lommetørklæde, der forresten paa Grund af dets diminutive Størrelse øjensynlig ikke var bestemt til at benyttes af en Lama, og Fru Klein faldt i Forbavselse over, hvad det skulde betyde, at Naturen lærte et Dyr saadanne Kunster, hvilket gav Sinding Anledning til at opstille den sindrige Hypothese, at Lamaen først havde lært at spytte ved sin Omgang med Robinson, da Matroser som bekjendt ere meget tilbøjelige til denne Idræt. Sporene af Styrtebadet vare snart fjernede, og Astrup var kun bange for, at det skulde plette, men ogsaa her kunde Sinding yde Trøst og berolige med, at det kunde blive godt en Gand endnu fra Onsdag til Fredag, hvortil han af Hensyn til Robinsonaden rettede den oprindelige Texts Lørdag.

Man skulde just til at forlade Stedet, da Astrup opdagede to ældre Damer, som havde staaet ved Zebrahuset og herfra været Vidne til den passerede Scene; skjøndt Damerne gjorde sig Umage for at skjule det, var det dog tydeligt, at de havde moret sig over Optrinnet, hvilket irriterede den lille Postmester saa meget mere, som han opdagede, at den ene af Damerne var Fru Søeborg.

„Fru Søeborg?“ sagde Fru Klein og vendte sig om. „Ja, det er det ogsaa!“

„Fru Søeborg? Hvilken en Fru Søeborg?“ spurgte Sinding.

„Aa det var en Dame, vi traf paa Dampskibet!“

„Kjender De ogsaa Fru Søeborg?“ henvendte Sinding til Fru Klein.

„Ja vi har saamænd tidligere kjendt hinanden godt, men nu er vi ikke kommen sammen i flere Aar,“ svarede Fru Klein, og tilføjede derpaa for at trøste Astrup: „Men De skal forresten ikke bryde Dem om hende, hun har altid været saa skadefro af sig!“

„Men det er alligevel ikke gentilt at le af Andres Uheld!“ brummede Postmesteren.

„Men der er dog Retfærdighed til i denne Verden . . . Ser De Nemesis?“ spurgte Sinding.

De Andre saae sig om for at se, hvad han mente — Fru Klein saae for sit Vedkommende op i Luften, da hun stod i den Formening, at Nemesis var Navnet paa en eller anden udenlandsk Fugl —, medens Sinding nærmede sig Fru Søborg og den anden Dame og sagde i sin galanteste Tone: „Undskyld, at jeg tillader mig at gjøre Damerne opmærksomme paa, at det ved Opslag er forbudt at fodre Zebraerne.“

„Det har vi virkelig heller ikke gjort!“ svarede begge Damerne som med een Mund.

„Ja, for jeg vil blot sige Dem, at De bliver dømt til at betale en meget stor Bøde, naar det bliver opdaget, at De overtræder Forbudet!“

„Men Du gode Gud, hvorved overtræder vi Forbudet, hvorved?“

„Ved at staa der og lade Zebraen æde Deres dejlige nye Straahat!“

Begge Damerne vendte sig som ved et Ryk i en Snor, og da Zebraen ikke havde forudset denne pludselige Bevægelse, beholdt den af Fru Søborgs Hat den Buket Ax, som havde fristet den til en nærmere Under søgelse af den botaniske Mærkværdighed af fuldmodne Hvedeax paa denne Aarstid. Fru Søborg og hendes

Veninde gav sig til at løbe, som om det skrækkelige Dyr var lige i Hælene paa dem, og paa den Maade fik hverken Postmesteren eller Fru Klein hilst paa hende.

Vort Selskab savnede nu paa en Gang Bonnesen og Jens, men da Sinding med sjelden Skarpsindighed gjættede, hvor de kunde træffe Bonnesen, varede det ikke længe, inden Alle vare samlede igjen, og man begav sig nu ud af zoologisk Have for at se at faa fat paa nogle Droschker eller en Sporvogn ved Frederiksberg Runddel.

Paa Vejen tog Sinding Jens til Side og forbavsede denne højlig ved pludselig at sige: „Hør, sig mig engang, er det den lyse eller den mørke af Søborgs, De er charmeret i?“

„Hvorfra veed De, at den Ene er lys og den Anden mørk? Det har jeg jo ikke sagt Dem noget om.“

„Det er bare noget, jeg tænker mig! Det er aldeles nødvendigt, hvis der skal blive noget ordentligt ud af Romanen, at de to unge Piger har Haar af forskjellig Farve. Har De i nogensomhelst Bog truffet paa to Søstre, der begge vare lyse eller begge mørke?“

„Nej, jeg tror det ikke,“ indrømmede Jens, „men forresten har De Ret og det er den Lyse, som jeg synes om.“

„Det glæder mig, for det er naturligvis den Bedste af dem; hun er kjøn, ikke nogen regelmæssig Skjønhed, nej kjøn, og er i Besiddelse af alle herlige Egenskaber, hun er god, rar, elskværdig . . .“

„Hun er sød, er hun — mageløs sød!“

„Tak for det Udtryk! Hun er altsaa kjøn og sød! . . . Se Søsteren er maaske nok en regelmæssig Skjønhed . . .“

„Nej aldeles ikke!“

„Naa, saa siger vi, Søsteren er ogsaa kjøn, men ikke nær saa sød . . .“

„Ikke nær!“

„Jeg tænkte det næsten! . . . Hun er saadan mere — skal vi sige mere af en Grinebider?“

„Man skulde virkelig tro, De kjendte dem!“

„Nej, det gjør jeg dog ikke! . . . Skal vi saa sætte, at de er mellem sytten og nitten Aar gamle?“

„Ja saadan omtrent.“

„Nej, ikke omtrent! Den Ældste er nitten, den Yngste henad de atten; passer det?“

„Udmærket!“

„Skal vi saa endvidere sætte, at deres Fader er Grosserer og bor paa Kultorvet Nr. 19. Jeg synes, det lyder ganske godt: Grosserer Søbørg, Kultorvet Nr. 19, hvad? Og naar saa Faderen var en gemytlig Mand, der nok havde Lyst til at more sig, og Moderen ogsaa var en ganske behagelig Kone, maaske med en lille Tilsætning af Sikkerhed og lidt vel megen Lyst til at være med alle Steder, det vil sige alle Steder, hvor Kjøbenhavnerne bør og maa være med, vilde De saa være tilfreds?“

„Jo fuldkommen!“

„Og De vilde virkelig forlove Dem med Frøken Pouline?“

„Hvad . . . De veed ogsaa hendes Fornavn?“

„Jeg veed det Hele! Det forholder sig altsammen, som jeg har sagt.“

„Og jeg troede, det var noget, De gik og lavede.“

„Nej, det er Ord til andet sandt! . . . Jeg paastod i Formiddags, at Kjøbenhavn var en lille By, hvor alle Folk kjendte hinanden, og jeg lovede som Bevis inden

to Dage at skaffe Dem de fornødne Oplysninger om Familien Søeborg, hvad siger De nu?"

„Jeg forstaar slet ikke, hvorledes De har baaret Dem ad? . . . Vi har jo ikke været fra hinanden siden dengang . . . Hvor i al Verden har De dog faaet det at vide fra?"

„Ja, se det bliver nu foreløbig min Hemmelighed; og jeg haaber, at jeg kan . . . Naa, det er nu ikke værd at love for meget!"

„De er et mageløst Menneske!" raabte Jens og var nær fløjet Sinding om Halsen.

„Lad os bare ikke overdrive! Nu har jeg i de sexogtredivte Aar, jeg har gaaet omkring her i Verden, saa ofte faaet at vide, at jeg var en morsom Fyr, en komisk Fætter, en grinagtig Snegl o. s. v.; men mageløs — uh nej, lad være! Jeg bliver ganske flov!"

„Hør kan det ikke gaa an, at jeg uden videre gaar op til Søeborgs?"

„Hvis Familien blot kjendte saa meget til Dem, som jeg gjør, vilde jeg svare Ja; men at introducere sig i et Hus, fordi man har sejlet paa Dampskib sammen med Familiens Damer — Nej unge Mand!"

„Ja men jeg mener naturligvis under et eller andet Paaskud . . . Jeg kunde jo f. Ex. spørge, om det ikke var derfra, der havde staaet et Værelse i Avisen . . ."

„Ak nej, de ledige Værelser, de bortfløjne Kanarie-fugle, o. s. v. med paafølgende Præsentation for Familien tilhører en forsvunden Tidsalder; i vore Dage vilde Resultatet kun blive, at De fik Døren smækket i paa deres Næsetip af den impertinente Tjenestepige . . . Men man kunde maaske nok finde paa en anden Methode . . . Tys, der er de Andre! . . . Og Slottet, som er

bygget i italiensk Stil, blev benyttet som Sommerresidens af Kongerne, sidst af Frederik den sjette, hvis Bronze-statue vi om et Øjeblik kommer til.“

Med denne noget pludselige Overgang afsluttede Sinding deres Overvejelser til ligesaa stor Forundring for Jens som for de Andre, der troede, at Sinding paa hele Vejen havde holdt historiske Forelæsninger om Frederiksberg Slot for den unge Jyde.

Da Selskabet arriverede til Runddelen opdagede det, at Tiden var løben saaledes fra dem, at de ikke vilde kunne komme tidsnok hjem til Aftensbordet, og den flotte Bonnesen inviterede derfor strax til Aften og Tyrolere paa „Sommerlyst“, hvor der netop optraadte et saadant Sangerselskab. Herrerne var strax villige, især Sinding, der efter hans eget Sigende ligefrem sværmede for Tyrolere; men Damerne ansaa det for nødvendigt at gjøre en Del Ophævelser, skjøndt de maaske havde nok saa stor Lyst som selve Sinding, de udbade sig først samtlige Herrers højtidelige Forsikringer om, at det var anstændigt, og stillede som Betingelse, at de først vilde have Lov til at kigge ind i Salen, om der var andre Damer derinde.

Da dette ved det foretagne Eftersyn viste sig at være Tilfældet, gik Selskabet ind. Bonnesen vilde absolut saa nær som muligt, og medens det blev debatteret, hvor man skulde tage Plads, traadte som sædvanlig en af Tyrolerne frem for at annoncere det kommende Nummer og lettede paa Hatten. Jens, som ikke kjendte denne Skik, men troede, det var en speciel Opmærksomhed mod hans Selskab, hilste meget forekommende igjen. Den tykke Tyroler gjengjældte jovialt Jens' Hilsen, og dette tiltalte Sinding saa meget, at han ogsaa tog sin

Hat meget alvorlig og ærbødig af, hvilket foranledigede samtlige Tyrolere til at blotte deres Hoveder i dybeste Underdanighed, medens Tyrolerinderne stak Hovederne sammen og fniste. Bonnesen brast som sædvanlig i Latter, da han saae denne Scene, men Frk. Fangel blev indigneret, da det ved Gud i Himlen var rædsomt flovt, saadan som alle Mennesker saae paa dem, og hun erklærede bestemt, at hun paa Øjeblikket gik sin Vej, hvis Sinding ikke opførte sig ordentlig.

Medens Tyrolerne istemmede den bebudede Sang, satte vort Selskab sig; da Bonnesen var kommen til at sidde inde i en Krog, bad han Sinding kalde paa en Opvarter og bestille Aftensmad, hvilket denne beredvillig efterkom ved meget højt at anraabe de tjenende Aander med et „Opvarter, Hallojdaidu“.

Da Bonnesen var bekjendt for sine gode Drikkepenge og Sinding for sit gode Humør, havde en lille Skare af Opvartere fulgt deres Bevægelser med Interesse og luret paa, at der skulde blive kaldt paa dem. Sinding engagerede strax den Første den Bedste og sagde til ham: „Können Sie mir a bischerl Butterbrod geben, zwanzig Stück mit dem Besten, wass sich auf die Alma gegiebt mögen werden können, und dazu vier Seydel, swei The und a kleines Kümmel. Aber geschwind, mei liebes Schatzer!“

Opvarteren forsvandt med Servietten for Munden for ikke at buse ud i Latter, men Frk. Fangel erklærede igjen, at nu gik hun ganske bestemt. Det hjalp ikke, at Sinding forklarede hende, at det under de forhaandenværende Omstændigheder var aldeles nødvendigt at tale Tyrolsk, og det lykkedes kun ved Postmesterens Over-

talelser at faa den vrede Frøken til at blive god igjen og atter tage Plads.

Under Aftensmaaltidet vovede Sinding ikke at aabne sin Mund for andet end for at spise, og efter det var han ogsaa saa forsigtig, hver Gang han vilde give sit Bifald tilkjende, forud at indhente Frk. Fangels Tilladelse til at klappe eller sige Bravo; og han glemte det kun een Gang, da nemlig under Afsyngelsen af „Andreas Hofers Tod“ den optrædende Sanger med mægtig Stemme gav Ordre til at affyre den i Bagværelset anbragte Pistol med det bekjendte „Gebt Feuer!“, thi da derpaa Pistolen var saa uheldig at klikke, men Sangeren alligevel segnede om med det næste Udraab: „Ach wie schiesst Ihr schlecht!“, kunde Sinding ikke dye sig, men gav lydelig tilkjende, at han var fuldstændig enig med Andreas Hofer.

Først henad tolv brød Selskabet op for at komme ind med den sidste Sporvogn, hvilket ogsaa lykkedes, da Herrerne satte sig ovenpaa den, hvor Sinding hele Alleen igjennem øvede sig paa at jodle, hvad der medførte nogle saa mærkværdige Hyl, at de Familier, der endnu vare oppe, styrtede til Vinduerne for at se, hvor det gyselige Mord foregik, og blev meget skuffede over næste Dag ikke at læse noget i Avisen om det skrækkelige Overfald i Frederiksberg Allee.

X.

Saasnart Jens var staaet op næste Morgen, kom han i Tanker om, at det ikke gik an at opsætte sit

Besøg paa Kvægtorvet længer, da Faderen i en lille Efterskrift i det Brev, Jens Dagen før havde faaet fra Moderen, havde undret sig over, at Jens ikke allerede i sit første Brev havde beskrevet denne nye Institution, som gamle Lundsgaard ansaa for det bedste og interessanteste nye i hele Kjøbenhavn.

Jens gik ind til Postmesteren og fik efter diverse Ruskninger Liv i den lille Mand, som strax erklærede sig parat til at følge med og ikke var en Smule morgengnaven, skjøndt han var bleven forstyrret midt i den herligste Drøm, netop som han befandt sig i den effektfulde Situation med sine Hænder at have spærret Gabet op paa den største Løve i zoologisk Have for at drage den besvime, men dejlige Frk. Fangel uskadt frem fra Dyrets Tænder, medens Løven med skrækindjagende Brøl protesterede mod saaledes at blive berøvet denne Lækkerbidsken. Postmesteren foreslog Jens at gaa ind til Sinding og se at faa ham med, da han vidste saa god Besked i Byen, ikke for det, Postmesteren var nok Karl for at klare det alene, Gudbevares, for naar man bare var en gammel Kjøbenhavner, saa kjendte man det nye Kjøbenhavn, selv om man aldrig havde set det, men Sinding var ganske rar at have med, og da Jens fandt det samme, gik han ind til ham.

Sinding laa og sov de Retfærdiges Søvn, hvis det kan antages, at de Retfærdige ere istand til at sove med den halve Krop ud af Sengen, thi Sindings Overkrop var gleden saa langt ud over Sengekanten, at Jens troede, han var beskjæftiget med at kigge ind under Sengen efter en Mus eller et andet forstyrrende Væsen. Da denne Undersøgelse imidlertid varede Jens mistænkelig længe, tog han blidt fat i Sinding og lagde ham op

i Sengen igjen, uden at dette dog havde anden Virkning end, at den Sovende udstødte en misfornøjet Brummen, som om han var kommen til at ligge meget daarlig.

„Halloj!“ raabte Jens. „Kan De ikke vaagne?“

„Hvad?“ drævede Sinding og saae paa Forstyrren med et idiotisk Blik. „Naa, det er Theen! Ja Tak, De maa gjerne tage den ud igjen; jeg bryder mig ikke om den!“

„Nej, vist ikke nej; det er jo mig! . . . Jeg vilde blot spørge Dem, om De ikke vilde gaa en Tur med?“

Det aparte i dette Forslag paa denne Tid af Døgnet bragte Sinding saa meget til Besindelse, at han satte sig overende i Sengen, purrede op i sit Haar og stirrede med stærkt klippende Øjne paa Jens.

„Jeg spørger, om De vil gaa en Tur med?“

„Hvad . . . hvad er Klokken?“

„Strax otte!“

„Otte? . . . Hvor vil De hen paa denne Tid? Der er ikke Andre end Mokka-Meyer, der har aabent . . .“

„Postmesteren og jeg vil ud paa Kvægtorvet . . .“

„Paa Kvægtorvet?“ gjentog Sinding og faldt tilbage i Sengen, fuldt og fast overtydet om, at han drømte.

Jens gav imidlertid ikke fortabt, og hans Udholdenhed kronedes da ogsaa tilsidst saaledes, at de efter en god halv Timestid begav sig ned ad Gaden — efterat Sinding havde aflagt flere Besøg i Bonnesens Værelse for at komplettere sin Paaklædning. Sinding gik i Søvn det første Stykke, og da han endelig vaagnede op, saae han sig om med spørgende Blikke og udbrød:

„Hvad Pokker er det for en Gade? Hvor er vi henne?“

„Kjender De ikke Vimmelskaftet?“ spurgte Astrup leende.

„Vimmelskaftet? Er dette Vimmelskaftet? Men du store Kineser, der plejer jo Solen at skinne paa den anden Side af Gaden.“

„Ja, om Eftermiddagen.“

„Ja, jeg indrømmer, jeg har rigtignok aldrig set Gaden i Morgenbelysning . . . Det forvirrer alle mine Begreber! . . . Hør, tror De virkelig, der er lukket op paa Kvægtorvet paa denne Tid af Natten?“

Det mente da baade Astrup og Jens, og de gik videre, idet Sinding lovede sig selv for Fremtiden at give sig til at studere Byen i Morgennebligé, dels fordi det var interessant at se Folk aabne deres Butikker, Karlene feje Gaden og de forbudte Bærmevogne kjøre afsted med deres bævrende Indhold, og dels fordi han saa kunde haane alle disse Mennesker, der laa og snuede til helt opad Formiddagen og derved gik glip af den allerbedste Tid af Dagen.

De gik ned ad den gamle Tømmerpladsvej og drejede derpaa om ad den gamle Jernbanevold. Postmesteren havde sikkert ikke kjendt Stedet, naar ikke den fra Gasværket kommende behagelige Duft havde sagt ham, hvor han var. Først troede han, at den Række grimme, klodsede Huse, som saa tydelig bare Spor af at afgive Boliger for en Mængde Smaafamilier, var en Del Baghuse, der ved Gadernes Omlægning vare blevne blottede, saa smudsige og lysskye saae de ud; men nogle Butikker med et Par Kaalhoveder og en lille Kasse Sand i Vinduet og med det obligate Rulleskilt udenfor og et enkelt Etablissement, over hvis Dør nogle primitivt malede Bogstaver bekjendtgjorde, at her dreves

„Detailhandel“, viste, at det virkelig var Façaden af Husene i en af det nye Kjøbenhavns Gader, man saae. For at trøste Postmesteren for dette ubehagelige Syn henledte Sinding hans Opmærksomhed paa nogle Oplagspladser til den anden Side, hvor der laa enorme Bunker af de skjønneste tilhugne Brosten, da Sinding mente, det var en særdeles trøsterig Tanke at tænke sig, hvor fortrinlig Hovedstadens Gader vilde blive brolagte om et hundrede Aar eller saa.

Indenfor Indgangen til Kvægtorvet stod til begge Sider opmarscherede to Rækker Drivere, mere eller mindre pjaltede og lasede, men Alle i Dragter, som andre Mennesker gaa af Vejen for med Undtagelse af unge Kunstnere, der endog opflammes til Begejstring, naar de faa Øje paa et rigtig vellykket Exemplar af saadan en Klædedragt. De stod sløve og ventede paa, at der skulde blive Brug for dem, og med de Messingplader, de bare paa Brystet, mindede de om to Rader Flasker med Vinmærker om Halsen; og stod der end ikke lignende Indskrifter paa Drivernes Skilte, saa stod der saa meget tydeligere Øl og Brændevin at læse i deres Ansigter.

Torvet havde et lejragtigt Præg med de lave, baraklignende Bygninger og de snorlige Stræder derimellem, men der herskede en Støj og et Spektakel, som stærkt kontrasterede mod Tavsheden paa et saadant Sted; højrøstet Tale, Skjændsmaal, Tilraab til Dyrene blandede sig med hidsige Studebrøl, ængstelig Lammebrægen og søvsnig Kalvebrummen, og Folk trængte sig frem og tilbage mellem Menneskemassen og Dyrehoben. Jens fandt stort Behag i det hele Arrangement og saae med Kjenderblik paa Dyrene, medens Postmesteren slet ikke var

tilfreds; han vidste selv ikke rigtig, hvad han havde at indvende, der var ham for pænt, det gik ham for ordentlig til, der var slet ikke det Humør, som der havde været paa den gamle Trommesal. Sinding vandrede om og studerede Befolkningen. Det interesserede ham at se alle disse Slagtere og Kreaturhandlere, der syntes med Protest mod Forbudet mod at oppuste Kalvekjød at have oppustet deres eget saa meget som muligt; flere af dem bare desuden, for at fremhæve deres skjønne Former, stramme Benklæder og korte Jakker, der sluttede saa tæt, at man maatte frygte for, at de i næste Øjeblik vilde sprænges i alle Sømmene og Knapperne springe af og trille hen ad Jorden. Hattene sad paa Snur, og i Haanden havde disse Herrer tynde Stokke, hvormed de gav de forbigaaende Dyr, der tiltalte dem mest, smaa velvillige Svip, men i Reglen havde deres Ansigter det samme godmodige, i Bevidstheden om deres fysiske Styrke rolige Udtryk som de mægtige Hunde, der dvaskede afsted i Hælene paa deres Herrer. Ved at høre smaa Brudstykker af Samtalerne mellem de unge Slagtersvende, der i Reglen havde et forvaaget, noget blisset Udseende, da de vare komne sent hjem fra Danseboden, faldt det Sinding ind, at det i Grunden er denne Kreds af Medborgere, der forsyne de rigtige Kjøbenhavnere med deres Slag-Udtryk, og han glædede sig over, hvor betegnende Adjektivet „sejg“ var ikke alene for deres Væsen, men ogsaa for deres Tale. Deres tørre Maade at være vittig paa tiltalte ham, og han kom til at tænke paa en Historie, han engang havde hørt, som ret betegnende for Arten. Det var paa et Provinsmarked, at to Kreaturhandlere vare blevne ærgerlige over, at Bønderne holdt Kørerne i altfor høj Pris, lad os

f. Ex. sige 300 Kroner; de gik derfor lidt ud ad Landevejen, ad hvilken Bønderne kom trækkende med deres Dyr, i det Haab at faa billigere Kjøb. De mødte snart en Bonde med en Ko. „Hvad skal Du have for den?“ spurgte den Ene. „350 Kr.“ svarede Bonden. Kreaturhandleren blev skuffet og gal i Hovedet over, at Bonden forlangte endnu mere end de Andre, men han gav sig ikke til at skjælde ud, han spurgte blot meget høflig: „Mig for Lov: kan den gjøre Kunster?“

Alt som Tiden gik, blev der fuldere og fuldere paa Torvet. Den ene Drift Kreaturer blev dreven ind efter den anden under hæse Raab og bandende Trusler fra Drivernes Side og gjenstridige Tilbageryk og protesterende Brølen fra Dyrene; her jollede en af de store Kvægtransportvogne afsted, proppet fuld med Svin, som ved hvert Stød, Vognen gav, klaskede mod hinanden og derpaa opløftede et Hyl, som om de havde faaet alle Ribbenene stødt ind; hist kom en Driver langsomt trækkende med en Tyr med Ring i Næsen og et Reb fra det ene Ben til Hornene, der bevirkede, at den bevægede sig paa en haltende, polichinelagtig Maade; og her kom to andre Mænd, den ene piftende i Fingrene og den anden svingende sin Trøje i Luften for at holde sammen paa den Flok Lam, de drev, og Lammene løb brægende og fortumlede mellem hverandre, omtrent som en Flok Mennesker, der en varm Sommersøndag skulle med Klampenborgtoget, puffende til hinanden, halende afsted snart tilhøjre og snart tilvenstre, prøvende paa at komme ind ad alle aabentstaaende Døre, og alle stormende efter, naar en enkelt viser forkert Vej.

Astrup, der var kommen bort fra de Andre, havde imidlertid givet sig i Snak med en Slagter, og som

smaa Folk i Reglen gjøre, havde han foretrukket at indlade sig med den største og tykkeste, han kunde finde. Denne var i Førstningen temmelig tvær til at svare; han saae med mistænkelige Blikke paa Astrup, thi han kunde ikke strax regne ud, hvad det var for en Herre, og hvad han havde at gjøre her, og han vendte Skraaen med nogle foragtelige Trækninger ved Mundvigerne, hver Gang Astrup kom med en Bemærkning, der røbede hans Mangel paa fagmæssigt Syn paa Dyrene.

„Herregud, hvor den Kalv er mager!“ bemærkede Postmesteren om en Kalv, der blev trukken forbi.

„Ja, det er en slem Klumpesluger,“ svarede Slagteren og tilføjede paa den Andens spørgende Blik: „Saadan kalder vi dem, der skal fedes for at faa lidt Syn paa sig.“

„Naa! Ja, jeg forstod ikke . . . Jeg skal sige Dem, jeg er ikke her fra Byen . . . det vil sige, jeg har nok levet her i mange Aar — jeg er egentlig en gammel Kjøbenhavner, men nu bor jeg i Jylland.“

„De er kanskesens Landmand?“

„Nej jeg er Postmester!“

Det lod ikke til, at Astrups Værdighed gjorde noget overvældende Indtryk paa Slagteren; men da Astrup i en halvt undskyldende Tone bemærkede, at han kun var gaaet herud for at se den nye Indretning, blev Slagteren nogenlunde venlig og tilbød at føre Ud-lændingen lidt omkring, thi skjøndt han havde hørt til Oppositionen, saalænge der var Tale om et nyt Kvægtorv, var han dog nu ganske stolt af det.

Postmesteren var et taknemmeligt Menneske at vise om, han interesserede sig for alt og beundrede alt, og

der vilde upaatvivlelig være kommet et virkeligt Venskab istand mellem Slagteren og ham, hvis han ikke ved Synet af en Slagtervogn, der kom forbi i skarpt Trav, belæsset med bundne Kalve, der blev rystede sammen som Numrene i en Lotteripose, havde ført Talen hen paa dette Dyrplageri i Særdeleshed og Dyrplageri i Almindelighed og lejlighedsvis berørt, at han var Formand i Selskabet til Dyrenes Beskyttelse hjemme paa sin Egn.

Slagteren gav ham Ret i, at det var skjændigt at binde Kalvenes Ben sammen, det var naturligvis deraf, de blev saa kalveknæede; men skjøndt Postmesteren godt forstod Snærten heri, opgav han dog ikke sine dyrebeskyttende Foredrag, da han mente, at der netop her var Lejlighed for ham til praktisk at udbrede Selskabets Lærdomme.

Den kolossale Slagter saae med ubeskrivelig Foragt ned paa den lille Mand og førte ham derpaa ind i en Staldlænge, der for Øjeblikket stod tom. Postmesteren saae sig om, men kunde ikke bemærke anden Forskjel fra alle de andre Staldbygninger, end at her ingen Dyr var i den, hvorfor han spurgte sin Ledsager, hvorfor han egentlig viste ham den.

„Jo,“ svarede Slagteren, „for her skal Badeanstalten være.“

„Badeanstalten?“

„Ja, for Fremtiden skal nemlig ethvert Kreatur have et varmt Bad, ligesaasnart det arriverer.“

„Virkelig? . . . Hvad skal det gjøre godt for?“

„Renlighed og Sundhed! De veed nok, det bruger de ogsaa paa Hospitalerne; der bliver jo ogsaa Patien-

terne puttet i en Balle med varmt Vand . . . Og saa skal jo hvert Dyr have sin egen Baas.“

„Det er meget godt!“

„Det er det! Hver sin Baas med udpolstrede Sider, begribeligvis! Der bliver jo desværre altid lidt fodkoldt for Kavallererne, for man kan jo ikke godt lægge Tæppe paa Gulvet.“

„Nej, naturligvis!“

„Og give dem Ble paa, det er de s'gu for store til . . . Men ellers faar de det som paa et Hotel, første Klasses Hotel! Og Foder faar de nok af, baade Morgen og Aften, og Table d'hôte om Middagen — men staaende Spisning, forstaar sig! Og saa bliver der elektrisk Ringeapparat i hver Baas, saa de bare behøver at trykke paa Knappen, med et af Hornene, naar de vil have fat i Opvarteren.“

Postmesteren syntes, at hans Cicerone begyndte at blive temmelig vittig, og fixerede ham med et af disse bekjendte Blikke, som saa mange Landpostbude i Jylland vare sunkne sammen under; men Slagteren udholdt med en ubegribelig Lethed den lille Mands skarpe Øje og saae dertil saa skrækkelig stærk ud, at Postmesteren drejede sig rundt paa Hælen og gik foran ud i det Frie.

„Her skal den staa!“ sagde Slagteren, da de vare komne til en lille aaben Plads.

Postmesteren stirrede paa Brostenene, men da det var ham umuligt af dem at finde ud af, hvad der engang i Tiden skulde staa der, var han nødt til at spørge: „Hvad for en den?“

„Guillotinen! . . . De har maaske nok hørt, at det er blevet os forbudt at bruge Haandøxe mere til Slagt-

ning af Kreaturerne; vi skal absolut bruge Faldøxe, for saa gaar det i saadan Gesvindighed, at Hovedet dejses af, inden Kroppen ser sig om . . . Det var nu Skade, at det ikke blev til noget med denne hersens Elektricitet, for det vilde dog immervæk have været Plaser at faa saadan elektrisk ringede Svin.“

Istedetfor at forlyste sig ved den kostelige Tanke, at en ganske ubekjendt Slagter dristede sig til at gjøre Forsøg paa at være vittig paa Bekostning af en Mand, der hjemme i Jylland var anerkjendt ikke alene som Byens, men ogsaa som den nærmeste Omegns vittige Hovede, blev Postmesteren vred; han stemmede Hænderne i Siden, betragtede sin Ledsager med knusende Foragt, hvad dog kun tildels lykkedes, da det som bekjendt er meget vanskeligt at se foragtelig paa et Menneske, naar Ens Øjne kun ere i Højde med Vedkommendes nederste Vesteknapper, og oplyste Slagteren om, at han ingen Aborre var. Dette erklærede denne Gentleman sig villig til at tro, naar han selv sagde det; men denne Beredvillighed irriterede blot yderligere Postmesteren, som med mange smaa, sikre Hovednik fortalte, at han ikke vilde finde sig deri. Den Anden opfordrede ham til for alt i Verden ikke at blive gnaven i Ansigtet; men da Postmesteren kom med nogle ironiske Hentydninger til det ædle Slagterlav, følte det tilstedeværende Medlem sig krænket paa denne ærværdige Institutions Vegne, der lige havde fejret sit 200aarige Jubilæum. Det ene Ord tog det andet, og det er ikke let at forudse, hvad Enden vilde være bleven paa dette Skjænderi, der allerede var blevet temmelig højrøstet og havde begyndt at samle Tilhørere, hvis det ikke itide var blevet afbrudt paa en meget uventet Maade.

I den anden Ende af Torvet var nemlig en Tyr begyndt at blive urolig, formodentlig paa Grund af de talrige Undersøgelser af dens Legemsbygning med tilhørende Berørelser, der vare blevne den tildel fra den tidlige Morgenstund; den stampede med sine Forben i Brostenene, snøftede paa en vild, uheldvarslende Maade og udstødte af og til korte, skarpe Brøl, der mindede om de afbrudte Tordenskrald, som bebude et kommende Uvejr. Med et pludseligt Ryk rev den Tovet ud af Vogterens Haand og satte afsted i vild Flugt, kun lidt hindret i sin Fart af en Slagterdreng, der akkurat fik Tid til at gribe fat i Halen paa den, og som nu blev trukken med, dinglende ved Enden af Halen, snart med det ene og snart med det andet Ben paa Jorden og snart svævende frit i Luften, kastet om fra højre til venstre paa samme Maade, som naar en Dreng galopperer afsted med en Cigarkasse ved et Stykke Seglgarn uden at ænse, om denne hans Ekvipage kører paa Siden eller paa Hovedet.

Advarende Raab lød hen over Pladsen fra Mennesker, som flygtede til alle Sider, Dyrene rundtomkring foer forskræmte af Vejen og bragte Forvirring, hvor de kom hen, men Tyren fortsatte sin vilde Fart uden at lade sig standse af de Karle, som med opløftede Arme stillede sig i Vejen for den og ved Spring til Siden i yderste Øjeblik maatte frelse sig selv, og kun mere op-hidset af de forfølgende Mænds og Hundes Skrigen og Gjælen.

Tyren stormede løs mod den Gruppe, der havde dannet sig om Postmesteren og Slagteren, og det var i sidste Øjeblik til at forhindre en Skandale, at den kom; thi Slagteren havde just gjort vor lille Ven et Tilbud

om, hvis denne blev ved at skabe sig hjulbenet, aldeles gratis at traktere ham med Pandemad, hvilket sidste Udtryk Postmesteren dels ved sin medfødte Skarpsindighed og dels ved Hjælp af et meget betegnende lille Slag, som Slagteren gjorde med Hovedet, ganske rigtig forklarede sig som ensbetydende med at drikke en Skalle. Han var imidlertid for opirret til at lade sig forknytte, han havde i dette Øjeblik bundet an med, om det saa havde været selve Oldermænden for Lavet.

I det samme spredtes pludselig de Omstaaende og gjorde Plads for Tyren, der styrede Kursen lige imod de to stridslystne Kæmper. Med en Behændighed, man ikke skulde have tiltroet det svære Menneske, frelste Slagteren sig med et Sidespring, medens Postmesteren tabte Kontenancen ved Synet af den ny optrædende Fjende, med hvem han trods alt sit Mod dog ikke havde Lyst til at drikke Skaller. Han blev staaende maalløs og vilde sikkert være kommen til at gjøre en lille Luftrejse, hvis han ikke med et kraftigt Ryk var bleven reven tilbage, medens Tyren foer videre for snart efter at blive standset af et udspændt Tov. Det Ryk, Postmesteren fik, var saa stærkt, at han gik bagover og satte sig paa Ryggen af en velnæret So, men dette Sæde havde dog saa øjensynlige Fordele fremfor Pladsen paa et Par Tyrehorn, at Postmesteren var meget tilfreds med det, skjøndt Soen hylede i vilden Sky, da den stod i den Formening, at det var Tyren, der dansede Reel paa Ryggen af den.

Postmesteren saae op for at se, hvem det var, han skyldte sin Frelse, og kom med eet Spring paa Benene, da han opdagede Frk. Fangel staa yndig rødmende og halvt undselig over sin udførte Heltegjerning. Sinding

og Jens, der noget fra havde været Vidne til Scenen, kom nu ogsaa til, og det lykkedes hurtig Sinding at berolige Slagteren; thi til Jens' store Forbavselse viste det sig, at Sinding ogsaa kjendte Slagteren, og Jens kom til det Resultat, at Sinding kjendte alle Mennesker i hele Byen.

„Men hvordan kommer De dog her, bedste Frøken?“ spurgte Postmesteren.

„Aa,“ svarede den Adspurgte lidt genert, „jeg var herude i Nærheden min Syjomfru bor i en af Gaderne her ved Torvet, og saa . . . saa havde jeg imorges hørt, at De og de Andre var gaaet herud, og saa fik jeg Lyst til at se, om De var her endnu, for jeg har aldrig set Kvægtorvet.“

„Og saa løb De til for at frelse mig, da De saae, jeg var i Fare — det var heroisk gjort!“

Sandt at sige var Frøkenen ikke saa meget søgt hen til Postmesteren for at redde ham, men meget mere for selv at blive reddet, thi hun var bleven helt fortumlet i Hovedet ved strax ved sin Indtrædelse paa Torvet at blive Vidne til den vilde Jagt efter Tyren; dette fandt hun sig imidlertid ikke beføjet til at meddele de Andre, og hun nøjedes derfor med at svare med et beskedent Smil, som Enhver kunde forklare sig, som han vilde. Baade Postmesteren og Jens tolkede det da ogsaa til hendes Fordel, medens Sinding baade paa Hjemvejen og ved Frokostbordet hjemme grublede over det mærkværdige Tilfælde, der havde ført Frøkenen ud i Nærheden af Kvægtorvet saa tidlig paa Dagen.

Saasnart man rejste sig fra Frokosten, tog Postmesteren Afsked med de Andre, da han nemlig havde en Del Indkjøb at gjøre hos en gammel Ven, der var

Materialist, thi han var ganske naturlig bleven erindret om disse Ærinder ude paa Kvægtorvet, da de for en stor Del bestod i at købe Kreaturvaskepulver til en halv Snes af Omegnens Landmænd hjemme.

XI.

Materialist Gottschalk vimsede om i sin Butik med sædvanlig Iver, drejede med mangeaarig Øvelse om Diskeshjørnerne uden at støde paa, rutschede ned ad de tre Trappetrin, der førte ned til Lageret bagved, med en saadan Fart, at de i Butikken værende Damer regelmæssig udstødte smaa Angstskrig i den Tro, at Manden styrtede nedad Trapperne, og under denne Virksomhed talte han uafbrudt til Kunderne, hvis der var nogle, ellers til Medhjælperen og Drengen, og i Nødsfald med sig selv.

Det var en fregnet, mager Mand, der gik indad paa det Sted, hvor andre Folk have deres Mave; hans Ansigt forskjønnedes væsentlig af en bred, viskelæderagtig Mund med nogle enkelte sorte-grønne Tandstumper og nogle lyse, forpjuskede Haar, der hang udover Panden og syntes, naar han saae i en Krukke eller undersøgte en Skuffe, at kigge nysgjerrig med ned heri.

Gottschalk havde hele Livet igjennem stedse været lige ved at blive til noget; i Skolen var han hver Uge lige ved at rykke op fra den nederste Bænk, var senere lige ved at blive Student, havde paa et hængende Haar nær arvet en kolossal Formue, var saa nær som muligt ved at blive Apotheker, men slog sig saa ned som Mate-

rialist og var i denne Stilling lige ved at blive hovedrig, da han vilde have været Førstemand til at opfinde Kreaturvaskepulveret. hvis ikke en halv Snes Andre vare komne ham i Forkjøbet med samme Ide og havde skummet Fløden, skjøndt deres Vaskepulver selvfølgelig ikke kunde taale Sammenligning med hans.

Den travle Materialist var i fuld Virksomhed og var netop ifærd med at danne Hjørner i en stor Papirspose, da Postmesteren traadte ind i hans Butik.

„Nej, hvad ser jeg! Astrup! . . . Hvordan har Du det, gamle Dreng?“ udbrød Gottschalk og rakte i sin Glæde over Synet af sin Ungdomsven denne Haanden med Posen paa.

„Udmærket!“ svarede Postmesteren, som blev i godt Humør ved den hjertelige Modtagelse.

„Hør Du, gaa indenfor i Kontoret . . . jeg kommer strax!“

Postmesteren gik ind, efterat Vennen havde smækket Døren op med en Kraft, som om det var hans Hensigt at sprænge Hængslerne, og satte sig til Hvile i den læderbetrukne, gammeldags Sofa. Da han ikke havde andet at bestille, gav han sig til at spekulere over, hvad det var for en ejendommelig Lugt, der herskede i Værelset; først syntes han, der lugtede af Ingefær, men lidt efter forekom det ham, at det var Kamfer, og derpaa grublede han over, om det ikke var Klor, indtil han tilsidst blev enig med sig selv om, at det ganske bestemt var Kanel, hvis det ikke var Svovl.

Gottschalk lod ikke vente længe paa sig, men kom rygende ind til sin Ven, som om han tog Tilløb til et vældigt Spring.

„Naa, hvad skal det være? . . . Sodavand?“ spurgte han og raabte paa Postmesterens samtykkende Nik ud i Butikken: „To Sodavand'er, af de kolde fra Kjælderen!“

„Naa,“ vedblev han til Vennen. „Du har det godt? ser brillant ud! . . . En Cigar, hvad? En udmærket en, som jeg kan anbefale: tolv Kroner 100, eller halvtreds 1000! Ikke stærk, kaster Røgen brillant, Aske ligesom af det rene Bøgebrænde! . . . Naa, Du lever godt derovre? Konen har det godt? Det gaar godt med Embedet? Og saa har Du gjort en lille Afstikker herover? . . . Nu skal Du smage en extra Kognak, tre Stjerner, 4 Kroner Flasken, i Partier billigere; vil Du lugte, sikken Buket! Violer, min Ven, Violer! . . . Du undskylder, Kjære, der er bare en Besked, jeg maa sige ude i Butikken, medens jeg husker den: „Der skal ogsaa to Pund Borax og sex Potter af den nye Seletøjs-sværte ud til Rasmussen!“ . . . Naa, saa Du er kommen herover for at se Dig lidt om? Hvorlænge bliver Du? En halv Snes Dage vel, kan jeg tænke. Svup! Der gik den Prop! Ikke spildt en Draabe — ja, man har jo Øvelsen! Siger bare: En, To, Tre, Svup! Død og Pine, om Forladelse, kom der noget paa dine Benklæder? Naa, det var jo ikke noget, det pletter heller ikke, og selv om det plettede, saa har jeg en brillant Pletsæbe, som jeg kan anbefale, ikke mere end 35 Øre Stykket, tager Pletter af alt, af Tøj, Møbler og selv af Rødspætter . . . Det er en Butiksvittighed, forstaar Du!“

Det havde ikke været vor jydsk Ven, der dog ellers var ganske godt skaaren for Tungebaandet, muligt at faa indført et eneste Ord, og det var kun ved hastig at gribe ind, da Gottschalk nu var nødt til at trække Vejret,

at det lykkedes ham dels at faa gjort sine Bestillinger og dels at faa spurgt, hvorledes Handelen gik.

„Aa, saa slidelig! Der er ikke noget tilovers til Kuldbøtter, men der er jo heller ingen Fornøjelse ved at drikke Champagne hver Dag, vel? . . . Men nu har jeg forresten fundet paa noget, som jeg venter at gjøre min Lykke ved. Det er en ny Toiletsæbe Hvad siger Du om „Pilatus Sæbe“? Er det ikke et brillant Navn?“

„Aa jo! Hvorfor er det egentlig bedre end saa mange andre? Hvordan har Du fundet paa det?“

„Jo, for Pilatus er den Første, om hvem man læser, at han vaskede sine Hænder. Er det ikke sandt? Jeg venter ogsaa at tjene mig en Formue alene paa Navnet.“

Gottschalk kom i Tanker om nok et Ærinde, bad undskyldte og gjorde et lille Løb ud i Butikken, og Postmesteren, der vidste, at det ikke var let at faa sagt noget, naar Vennen først fik begyndt at tale, var saa snedig, da denne strax efter vendte tilbage, at foregribe hans mulige Udtalelser ved at spørge, hvorledes deres fælles gamle Venner havde det.

„Jeg omgaaes næsten ingen af dem,“ lød Svaret. „De er allesammen bleven saa skrækkelig store paa det, med Tjenere og Kjøretøjer og Middage paa en halv Snes Retter og Formiddagsvisitter med Hatten i Haanden og ingenting i Glasset, det er ikke noget for mig! . . . Den Eneste, jeg endnu en Gang imellem slaar et lille Slag med, det er Fløjte-Carl.“

„Fløjte-Carl?“

„Ja, kan Du ikke huske ham? Tykke Carl, som altid gik og fløjtede, baade naar han var glad, og naar han var gal i Skrallen . . .“

„Jo, det er s'gu sandt! Nu husker jeg ham! . . . Hvorledes har han det, og hvordan gaar det ham?“

„Ja, han har prøvet paa meget her i Livet Du kan nok huske, han forsøgte i en tidlig Alder som Skjønaand, men jeg tror nok, han studerede Folkelivet lidt vel grundig . . .“

„Man sagde, han slog nogle svære Volter . . .“

„Gebommerligt! Saa fik jo Familien ogsaa sat et Frimærke paa ham og sendt ham til Amerika, og der var han saa et Par Aarstid og prøvede paa alting, var først Guldgraver og saa Ølkusk og saa Tandlæge og saa Opvarter paa en Floddamper, og Gud veed hvad. Saa blev han syg, kunde ikke taale Klimaet og kom saa tilbage uden en Øre i Lommen . . .“

„Men hvad er han da nu?“

„Nu sidder han s'gu godt i det! Han er Grosserer, eller hvad man vil kalde det . . . han kalder sig selv for Direktør; han har saadan en Slags Bureau med de nyeste amerikanske Opfindelser, Damp, Elektricitet o. s. v.“

„Naa, Humbug!“

„Nej, paa ingen Maade! Rigtig solid, han har allerede Penge . . .“

„Se, se! Det var jo morsomt at høre! Men hvordan er han ellers?“

„Fuldstændig den Gamle, gemytlig, med paa Noderne . . . Han er bare bleven lidt republikansk, siden han var udenvælts.“

„Jeg kunde s'gu have Lyst til at se op til ham.“

„Det skal Du gjøre! Du vil blive brillant modtaget, det svarer Undertegnede for, ærbødigst C. E. Gottschalk.“

Medhjælperen kom i det samme ind fra Butikken og

gik hen og hviskede sin Principal noget i Øret, hvorpaa man hørte denne sige: „Ja Død og Pine, det er sandt! De kan sige, at . . . Nej, bed ham hellere vente! Sig, jeg kommer strax!“

„Jeg forstyrrer nok?“ sagde Postmesteren, da Medhjælperen var forsvunden. „Nu har jeg ogsaa optaget din Tid saa længe.“

„Ja, Du veed nok, saadan gaar det altid. Ellers plejer der aldrig at være noget at gjøre paa denne Tid, men saa kommer det, naar man mindst ønsker det.“

„Det kjender jeg saa godt fra mit Embede! Naa, Tak for Skjænken! . . . Og hør, saa sig mig, hvor Fløjte-Carl bor, jeg tror, jeg gaar derhen med det samme, der er Tid nok før Middag.“

„Ja, jeg maa ogsaa have din Adresse . . . Vi skal vel tømme et Bæger sammen, inden Du rejser.“

De to Venner udvexlede de paagjældende Adresser, og Postmesteren begav sig strax hen til den glemte Ungdomsven. Paa hans Ringen aabnedes Døren af en opløben Yngling, hvis Paaklædning var en Mellemtung mellem et Tjenerliberi og en Kontorbudedragt og derfor maatte siges med en sjælden Nøjagtighed at angive den unge Mands Stilling her i Samfundet.

„Er . . . Er Herren tilstede?“ spurgte Postmesteren med et lille Ophold, da han greb sig i, at han nær havde spurgt, om Fløjte-Carl var hjemme.

„Det tror jeg nok! Vil Herren træde herind?“

Postmesteren blev lukket ind i et Kabinet. Fra Værelset ved Siden af, til hvilket Døren stod aaben, hørte han muntre Damestemmer, og da han frygtede for, at hans Indtræden ikke var bleven hørt, rømmede han sig først svagt, men derpaa stærkere.

En ung Pige traadte ind fra Sideværelset og gik ham et Par Skridt imøde, men blev pludselig staaende og udbrød: „Nej, er det Dem, Hr. Postmester?“

„Ih, Gudbevares, Frøken Søeborg, er det ikke Frøken Søeborg?“

„Kom, Moder! Hr. Postmester Astrup er her!“ raabte den unge Pige ind i det andet Værelse, hvad der havde til Følge, at ikke alene Fru Søeborg, men ogsaa den anden Frk. Søeborg viste sig i Døren. Fruen hilste meget stivt og saae forbavset paa Postmesteren, der blev ganske forvirret i det og stammede: „Undskyld! Goddag, Fru Søeborg! . . . Jeg er meget overrasket over, at De er den Fru Søeborg, der er gift med Søeborg . . . Om Forladelse! Jeg mener, jeg vidste ikke af, at Deres Mand hed Søeborg . . . Ja, det vil sige, det vidste jeg nok — naturligvis, men det er slet ikke falden mig ind, at den Mand, jeg søgte, hed Søeborg, og at De var Fru Søeborg, som jeg nu ser, De er . . .“

I Fortvivlelse over ikke at kunne udtrykke, hvad han mente, greb den lille Postmester til sin sædvanlige Udvej: at ruske sig selv i Hanekammen, og han saae saa ulykkelig ud over Situationen, at de to unge Piger brast i Latter, medens Moderen sendte dem et bebrejdende Blik, skjøndt hun selv ikke var langt fra at følge deres Exempel. Hun bød Astrup ind i Dagligstuen, og her kom han saa meget til sig selv, at han kunde fortælle Sammenhængen, naturligvis med Udeladelse af Vennens gamle Øgenavn.

„Saa begriber jeg Deres Overraskelse,“ sagde Fruen. „Men det var da et morsomt Træf, at De er en Ven af Carl. Ja, han kommer nok strax!“

Den sidste Forsikring var noget overflødig for Post-

mesteren, thi han havde allerede hørt en sig nærmende Fløjten, og det var ham ikke vanskeligt at sige sig selv, hvem der anmeldte sit Komme paa denne Maade. I det samme kom ogsaa Søeborg ind og trykkede Postmesteren hjertelig i Haanden, da han strax gjenkjendte ham. Søeborg havde et ganske karakteristisk Ansigt, det var af den Slags, man huskede; Trækkene vare stærkt markerede, navnlig vare baade Næse og Øjenbryn fremtrædende, men det, der gav Ansigtet dets ejendommelige Udseende, var den Mod-sætning, hvori Over- og Underansigtet stod til hinanden. Den brede Pande, der — som det hed i gamle Dage — var furet af Lidenskabelighedens og et vildt Levnets Rynker, gav nemlig denne Ansigtsdel et strengt, alvorligt Udtryk, der stod i fuldstændig Modstrid med det lystige Udseende, som en skjæv, om Apoplexi mindende Trækning ved den højre Mundvig bibragte Underansigtet; det saae ud, som om Alvor og Latter altid kæmpede i dette Ansigt, og Folk, som ikke kjendte ham, antog da ogsaa altid, enten at Manden lige havde faaet sig en hjertelig Latter og nu søgte at lægge Ansigtet i alvorlige Folder igjen, eller at han for et Øjeblik siden havde været frygtelig vred over et eller andet, men nu var mest tilbøjelig til at tage Sagen fra den lystige Side.

Hans Kone og Døtre satte ham naturligvis strax ind i Situationen; de fandt det saa særdeles mærkeligt, at den Mand, de havde truffet paa Dampskibet, var en Ven af ham; han blev ikke nær saa overrasket, men sagde: „Jeg tænkte skam paa, om det ikke var Dig, da de fortalte, de havde været sammen med en Postmester Astrup . . . Ikke sandt, kan I ikke nok

huske det? Jeg sagde, det vist maatte være en af mine Ungdomsvenner!“

Husets Damer attesterede højtidelig Sandheden heraf med en Forretningsmæssighed, som viste, at de vare vante til paa Overhovedets Opfordring at bekræfte Gjenpartens Rigtighed.

Fra dette Udgangspunkt kom Søborg med Lethed op paa sin Kjæphest, de skrækkelige smaa Forhold herhjemme, og galopperede strax paa dette sit Yndlingsdyr over til Amerika, hvor han tumlede sig snart paa de vidtstrakte Stepper, snart i Kæmpebyerne og snart i Guldgravernes Teltlejre, saa den lille Postmester blev ganske skamfuld over nogensinde at have næret den taabelige Tro, at der existerede store Forhold i Kjøbenhavn.

Damerne, der havde hørt disse Rejseskildringer et Par Tusinde Gange, havde imedens taget fat paa deres Haandarbejde; Moderen havde sat sig ved Bordet foran Sofaen, i hvilken Herrerne havde lejret sig, medens Døtrene havde taget deres Enklaver o: Pladserne ved Vinduerne i Besiddelse. De havde nemlig hver sit Vindue; en lille Stol med broderet Sæde og Ryg, en blød Skammel til at sætte de smaa Fødder paa og et spinkelbenet Sybord udgjorde deres hele Kongerige, og her thronede de hele Dagen, efter deres egen Forsikring arbejdende af al Kraft, men efter Moderens Udsagn drivende Tiden hen med at se paa Gaden. Men hvor blev der ikke af rette Vedkommende vaaget over Territoriets Hellighed — det kunde ligesaa lidt falde Pouline ind at sætte sig ved Cajas Vindue eller omvendt, som en Hofdame kunde faa den formastelige Tanke at tage Plads paa Dronningens Throne — og med hvor stor Omhu passede ikke hver paa Nøglen til sit Sybord, thi dette

var tillige deres Gehejmearkiv, hvor alle deres Hemmeligheder hvilede, gjemte for profane Blikke, de tørrede Blomster fra det Bal eller den Skovtur, de smaa fortlørlige Breve fra de forskjellige Veninder, og alle de andre Smaating, saa intetsigende for alle Andre, men saa veltalende for Ejerinden.

De sad tavse, bøjede over Sytøjet, og deres Profil tegnede sig saa smukt mod Dagslyset, at Postmesteren betroede sig selv, at det egentlig slet ikke var saa underligt, at Jens var bleven forelsket; havde han selv været i Jens' Alder, var han vis paa, det vilde være gaaet ham akkurat ligesaadan, kun vilde det have voldet ham en Del Besvær at afgjøre, hvem af de To han skulde have givet Fortrinet.

Af og til kastede de et resigneret Blik hen paa Faderen — de vidste, det var en lang Historie, naar han var inde paa sit Yndlingsthema — og en Gang imellem gjorde de Forsøg paa at faa ledet Samtalen hen paa et andet Æmne ved at spørge Postmesteren, hvorledes han morede sig i Kjøbenhavn, om han kunde kjende Byen igjen o. s. v. Men det var dog egentlig ikke dette, de vilde spørge ham om; Begge kredsede om et helt andet Spørgsmaal. De savnede Jens og vilde gjerne vide, hvor han var henne; det var Sagen. Pouline var sikkert den mest nysgjerrige, men det var Søsteren, der endelig tog Mod til sig og spurgte Postmesteren derom. Denne svarede i en ligegyldig Tone, at Jens vist var hjemme i Pensionatet.

„De skulde have taget ham med,“ sagde Fru Søeborg, og begge Døtrene tilkjendegav ved smaa, umærkelige Nik, at de fuldstændig vare af Moderens Mening.

„Ja, det var nok en rar ung Fyr!“ bemærkede Søeborg — Pouline kunde være bleven vred paa Faderen for den Tone, hvori han talte om den unge Lundsgaard.

„En rar ung Fyr . . . det var et sjældent elskværdigt Menneske!“ rettede Fruen ham — Pouline kunde have kysset hende for de Ord.

„Aa ja! Aa ja!“ supplerede Postmesteren. „Rigtig god, men noget ubetydelig og meget ung!“ — Pouline kunde have kastet ham Sytøjet (med Synaalen i) i Hovedet.

„Du sagde, Du bor i Pensionat . . . Hvor?“

„Hos en Fru Klein, en meget rar og behagelig Dame . . . Ja, det er sandt, Fruen kjender hende vist?“

„Ja vist saa, meget godt . . . Det kunde more mig igjen at træffe hende, det er saa mange Aar siden . . . Nu forstaar jeg, at De var sammen med hende i zoologisk Have igaar . . .“

„Hør Du!“ afbrød Manden hende. „Min Kone fortalte en mageløs Historie om Lamaen derude . . .“

„Saa?“ sagde Postmesteren med et stivt Blik paa Fruen, som blev synlig generet.

Søeborg begyndte at fortælle den mageløse Historie, men kom ikke langt ind i den, da hans Ven afbrød ham med den Erklæring, at han kjendte den særdeles godt, men tvivlede paa, at Søeborg havde hørt det morsomste af det hele, nemlig at Zebraen paa samme Tid spiste Hatten af Hovedet paa en af de Damer, der stod og morede sig over vedkommende Herres uforskyldte Uheld med Lamaen. Baade Søeborg og Døtre gav sig til at le og overraskedes ikke lidt ved at høre Fruen paastaa, at der aldeles ingen Grund var til Latter.

„Det var maaske Dig?“ spurgte Manden.

„Ja, det var netop!“

„De undskylder, Frue,“ sagde Postmesteren, „men det var kun simpel Retorsion! Da De havde fortalt om Lamaen . . .“

„Det var maaske Dig?“

„Ja . . . Har din Kone ikke sagt det . . .“

„Nej!“

„Ih Du gode Gud, om Forladelse! . . . Det lader til, jeg stadig skal komme galt afsted ligeoverfor Dem.“

Postmesteren sendte Fruen et saa ynkeligt Blik, at hun kom til at le, og de ufrivillige Afsløringer af hinandens Ulykker endte under megen Munterhed saavel fra Parterne selv som fra de Andre.

Noget efter tog Postmesteren Afsked fra den elskværdige Familie, og han blev fulgt til Døren under mange Anmodninger fra Damerne om snart at gjøre Visitten om, medens Søeborg truede ham med, at hvis han ikke kom med det allerførste, vilde de sende Bud efter ham, de vidste jo nu, hvor de kunde finde ham.

Paa Hjemvejen gik Postmesteren og glædede sig over, at Jens ikke havde været med; thi det fulgte af sig selv, at han ikke med et Ord vilde omtale denne mærkelige Visit til den forelskede Yngling — ja maaske nok engang i en lang, lang Fremtid, naar Jens og Karen Margrethe havde været gifte i mange Aar, saa vilde han drille Karen Margrethe med, at hun dog egentlig kunde takke ham for, at hun havde faaet Jens, og saa fremhæve sin Troskab mod hende ved ikke at fortælle Jens om denne Visit paa Bekostning af den unge Mand, der forliebede sig i den første Kjøbenhavnerinde, han saae. Saa nødig han vilde, besluttede han derfor ogsaa selv at

holde sig borte fra Søborgs saavidt muligt og navnlig ikke forcere Omgangen med dem.

Da han kom hjem, blev han modtagen af Frøken Fangel, som meddelte ham, at hun havde skaffet Herrerne Billetter til Theatret, med en Vigtighed, som om hun havde udført det største Kunststykke af Verden. Dette hæderfulde Hverv var nemlig blevet frataget Bonnesen, da han Dagen forud havde konstateret sin mageløse Upaalidelighed, og overdraget til Frøkenen, som fulgte Privattheatrene med langt større Interesse end det kongelige Theater, fordi hun var Veninde med en af Primadonnaerne, som hun — tænk en Gang! — havde Lov til at kalde ved Fornavn. Og en i Sandhed opofrende og uegennyttig Veninde var Frk. Fangel, hun sørgede næsten mere end vedkommende Skuespillerinde, naar Aviskritikken gik denne imod, og var mindst ligesaa vigtig, naar Udførelsen af en Rolle blev til en Succes; hun sendte Primadonnaen Blomster og Smykker trods nogen mandlig Beundrer, og skjøndt Pengene ellers ikke sad løse hos Frøkenen, betragtedes det dog som en Selvfølge, at hun, naar de vare sammen, stadig afholdt alle løbende Udgifter til Konditorer, Droschker, o. s. v. Til Gjengjæld for disse Ydelser var Kunstnerinden saa god at tage Frøkenen med paa Raad ved Arrangementet af de forskjellige Toiletter, hun skulde bruge paa Scenen, og ikke saa ganske sjeldent overlod hun helt og holdent Frøkenen at sy en eller anden Dragt, aldeles ikke for at spare Udgiften til en Dameskrædderinde, men fordi Frk. Fangel virkelig havde saadan en sjelden Smag og altid fik det til at sidde saa superbt. For med det samme at blive færdig med denne lille Ejendommelighed hos Frøkenen kan det tilføjes, at hun kjendte alle Kon-

trollørerne i vedkommende Theater og hilste paa dem med meget fortrolig-nedladende Nik, og at hun saae hvert nyt Stykke, til hun kunde det udenad, og tilsidst kun morede sig, hver Gang der blev sagt noget, som ikke stod i Stykket.

Ved Middagen diverterede Frk. Holst Selskabet med en ny Variation paa sin Utilfredshed, denne Gang i indirekte Form. Nævnte Dame var nemlig ikke fri for at være lidt kræsen, og Dagens Retter, Grød og Fisk, vare meget langt fra at kunne kaldes hendes Livretter; i den Anledning opfandt hun en Halvfætter, der levede her i Byen som Ungkarl og kjendte alle Restaurationer og en god Del private Middagsabonnementer, og hun plagede nu den stakkels. skikkelige Fru Klein med Beretninger om, hvilke lukulliske Maaltider denne mystiske Halvfætter indtog paa forskjellige Steder til fabelagtig billige Priser. Den gode Kone gav sig strax til i Hovedet at opstille forskjellige Kjøkkenregnskaber, saa hun blev ganske ør og endte med at erklære sig ude af Stand til at fatte det; hun kunde ikke begribe, hvorledes de Folk bar sig ad, og naar man vidste, hvad alting kostede, vilde enhver Husmoder give hende Ret i, at man ikke kunde levere det samme, naar det skulde være propert og ordentlig tillavet og have en lille Smule Kraft i sig, til den dobbelte Pris. Uden egentlig at ville det, kom Sinding Frk. Holst til Hjælp ved at erindre om en ejendommelig Slags Beværtninger, de saakaldte „Billigheder“, hvor Maden og Øllet ere lige fortræffelige, og hvor det ikke er muligt for noget Menneske, han være nok saa udrustet med den mest glubende Appetit og heftigste Tørst, at drive sin Regning op over halvanden Krone. Han talte med en saadan Begejstring om Levemaaden

paa disse Steder, at Postmesteren højtidelig tilkjendegav, at han ikke vilde forlade Byen, før han havde besøgt et saadant Sted. Sinding indbød strax ikke alene Postmesteren, men ogsaa Jens og Bonnesen til efter Theatret at være hans Gjæster, hvilken Indbydelse blev modtagen med megen Tak, ikke mindst af Bonnesen, der var i højeste Grad forbavset over Sindings Flothed; men da han tillod sig at komme med en ironisk Hentydning hertil, svarede Sinding, at han ikke var af dem, der altid lod sig traktere, og dette Svar blev afgivet i en saa alvorlig, krænket Tone, at Bonnesen ikke fandt Anledning til at drøfte dette Spørgsmaal videre.

I Theatret fandt Herrerne strax deres Pladser, takket været Bonnesens og Sindings Lokalkjendskab, skjøndt Postmesteren gjorde, hvad han kunde, for at blive borte fra de Andre, og særlig havde han en stærk Tendens til at forsøge paa at echappere ad alle de Reserveudgange, ved hvis Hjælp Theatret skulde kunne rømmes i utrolig kort Tid. Allerede strax i første Akt troede Postmesteren, at der var noget galt paafærde, thi saasnart Tæppet var faldet, foer en stor Del Herrer af Publikum op fra deres Pladser og forsvandt skyndsomt ud af alle Døre. Da dette gjentog sig i hver Mellemakt, spurgte Postmesteren, om der maaske den Aften blev gjort Prøve paa, hvor hurtig Theatret kunde tømmes, men blev underrettet om, at dette dog ikke var Tilfældet, men at det af en overvejende Del af Privattheatrenes Herrepublikum ansaas for nødvendigt i hver Mellemakt at indtage en Bajer eller en lignende oplivende Forfriskning.

Forøvrigt havde Postmesteren ikke saa stor Fornøjelse af Forestillingen, som han havde ventet. Der

blev nemlig opført en meget overgiven Farce med adskillige Allusioner til de sidste Dages Begivenheder saavel fra Forfatterens som fra Skuespillernes Side, og Postmesteren kunde hverken opfatte Spøgen i Farcen eller Pointerne i Allusionerne. I Begyndelsen henvendte han sig, hver Gang Publikum brød ud i Latter, til Bonnesen om en Forklaring, men da denne i Reglen ikke var sluttet, før der kom en ny Hentydning, blev det jo noget generende for Begge, og han hørte derfor op hermed og sad blot og ærgrede sig over de mange Ting, han ikke forstod. Bonnesen, der, som man siger, var en ualmindelig god Griner, irriterede ham, men da han ikke havde Mod til at bebrejde Vennen dennes Lystighed, lod han sin Harme gaa ud over Jens, som ganske vist heller ikke forstod alt, hvad der blev sagt, men som istedetfor at tage sig dette nær lo med, fordi han syntes, det lød saa muntert at høre saa mange Mennesker le. Og det var dette, som gjorde Postmesteren ærgerlig; han gjorde Jens opmærksom paa, at han opførte sig meget taabeligt, der var ikke noget saa dumt som at le, naar man ikke vidste, hvad man lo af, og han forsikrede Jens om, at der overhovedet slet ingen Grund var til at more sig over det Tøjeri, de gav, nej den Gang han levede i Kjøbenhavn, da var der Stykker, som det var værd at le af.

Efter Forestillingens Slutning begav man sig paa Vej til den saakaldte „Billighed“, og Bonnesen og Sinding, som førte Troppen an og undervejs syntes at more sig kostelig over et eller andet — Postmesteren mente, det var Stykket, de endnu gik og lo af, og han spurgte ikke derom, for ikke at komme til at ærgre sig mere

endnu — standsede udenfor et stort Hus i en af Hovedgaderne.

„Her ser De de gjæstfrie Saloner med de omtalte Kjødgryder!“ sagde Sinding og pegede paa Kjælderen, over hvis Dør der med store Bogstaver stod malet Ølhalle, og hvis eneste Vindue var prydet med et Rullegardin, hvorpaa der med stærke Farver var afbildet en højfyrstelig Person af et mildest talt noget fordrukkent Ydre, som iført Hermelins Kongekaabe og med Kronen noget letsindig paa tre Haar red overskrævs paa en Øltønne og holdt et skummende Krus Øl i den højre Haand.

„Er . . . er det hernede?“ spurgte Postmesteren noget skuffet.

„Ja! Jeg haaber ikke, De taber Modet paa Grund af Stedets uanselige Ydre? Jeg vil i Forvejen sige Dem, at De ikke maa vente at komme til at spise paa Sølv og drikke af Guldpokaler; De veed, hvad De er indbudt paa!“

„Javel,“ svarede vor lille Ven gemytlig, „jeg skal nok sørge for, at De ikke slipper med halvanden Krone for mig! . . . Naa ja, lad os gaa derned!“

Postmesteren havde allerede Foden paa det første Trin ned til Kjælderen, da Sinding trak ham tilbage og udbrød: „Nej, Død og Pine, hvad tænker De paa? Det gaar s'gu ikke an at gaa den Vej!“

„Gaar det ikke an?“

„Nej, min kjære Landboer, hvad tror De Folk i Hovedstaden vilde sige om En, naar de saae, man gik ned paa saadan et billigt Sted?“

„Naa . . . jamen hvordan kommer vi da derned?“

„Bare ikke fra Gaden!“ hviskede Sinding og tilføjede til Oplysning for de Forbigaaende med meget høj

Stemme: „Jeg synes, der er Lys oppe hos Uhrmageren; skal vi gaa op og se paa det Uhr med det samme?“

Uden at oppebie Svar gik han foran op ad Gadedøren og lod, som han gik ind til Uhrmageren, men drejede pludselig om og løb ned ad en Trappe, som førte til en anden Indgang til Ølhallen.

De Andre fulgte efter, og de traadte nu ind i Lokalet, som bestod af tre lange Rum, eller egentlig kun eet Rum, afdelt ved to Rækker Jernpiller. I det forreste Rum var en lang Disk, paa hvilken foruden Øltræerne de forskjellige Madvarer stod opstillede, renlig arrangerede, pyntede med Grønt og særdeles indbydende at se paa, og bag Disken færdedes tre nette Jomfruer i tarvelige Kjoler med store hvide Forklæder for, ved deres beskedne, tilbagetrukne Væsen langt fra mindende om Opvartningsjomfruer, hvad de da heller ikke vare; thi Opvartningen besørgedes af en 4—5 halvvoxne Opvartere i Trøje og med grønne Skjødskind, hvilket øjeblikkelig mindede Postmesteren om Alleenberg og Sommerlyst i gamle Dage.

I det øvrige Lokale stod Stole og Borde langs Væggene meget tæt op ad hinanden, og Bordene stræbte, saa godt det var dem muligt, at se ud, som om de vare af fuldt Mahognitræ, skjøndt den slidte røde Maling paa flere af dem røbede Fyrretræet, og her sad Gjæsterne meget nær paa hinanden, nogle med Hattene paa Hovedet, og enkelte i Arbejdsdragt. Det var hovedsagelig ældre, smaa Haandværksmestre, som stilfærdig nød deres Øl, og yngre Svende, som lo højt af den Historie, Spasmageren iblandt dem gav tilbedste, eller diskuterede alvorlig og højrøstet, med Slag i Bordene, som viste deres kraftige Hænder og aabenbarede de Voxdugs Manchetter, der skulde skjule Skjortens mindre rene Linninger.

Publikum var altsaa ikke overdrevent fint, og det var derfor ingenlunde sjeldent at høre en Ordre til Opvarteren blive given i den fortrolige, gemytlige Form: „Halløj Du, Jensen! Kan Du give os et Par Bajere til her!“ Men der var dog ogsaa Folk udenfor Haandværksstanden; smaa Bestillingsmænd, som efter at have halvsultet hele Dagen spiste sig mæt her om Aftenen og derpaa fik deres Domino og Extra-Bajerne; vigtige Seminarister, som sad og brallede op og bildte sig ind at være Stedets Matadorer; unge Akademi elever, som studerede Folketyper og fandt de forskjellige Gjæsters Dragter og Figurer „Fandens morsomme“, o. s. v. Der var varmt i Lokalet, og Luften var ikke synderlig god; Lugten af Spise- og Drikkevarerne blandedes med Tobaksrøgen og suppleredes af den Lugt fra Værkstederne, som hang i Haandværkernes Klæder.

Vort Selskab gik ind i den inderste Stue, hvor der kun sad enkelte enlige Gjæster, og medens de Andre tog Plads ved et Bord, kaldte Sinding en Opvarter tilside og indviede denne i den Plan, Bonnesen og han selv havde udklækket undervejs, og som nok egnede sig til at give den lille Postmester Respekt for de billige Beværtninger, da den bestod i intet mindre end at servere dobbelte Portioner af alt, hvad Postmesteren forlangte. Opvarteren syntes meget godt om Ideen og gav sit Bifald tilkjende ved at grine over hele Ansigtet og gnide sig meget stærkt paa den ene Albue, medens Sinding vendte tilbage til sit Selskab.

„Naa, mine Herrer,“ begyndte han, „tør jeg saa bede Dem udvælge, hvad De ønsker! . . . De vil se, at den udsøgte, men ikke overdrevent righoldige Menu er optegnet paa Tavlen der paa Væggen . . . Værten er

nemlig en Mand af den gamle Skole og ynder ikke den ny, moderne Skik, at Folk Dagen efter et Gilde render om med Spisesedlen i Lommen og viser, hvad de fik der og der igaar.“

Sindings Gjæster saae hen paa det paapegede Sted, hvor der var ophængt en Ramme, i hvilken smaa Indskudsplader angav de Retter, der fandtes, og Priserne paa samme; Astrup kunde ikke lade være at læse højt: „Rødspætter 20 Øre, Aal i Gelee 25 Øre, Flæskesteg 25 Øre . . . Det er rasende billigt, det maa jeg sige! Det forstaar sig, hvis det er nogenlunde store Portioner.“

„Om det er?“ svarede Sinding krænket. „Nu kan De jo se ad! . . . Naa, hvad ønsker De saa? Lidt Fisk til at begynde med?“

„Ja Tak! . . . Aal i Gelee er en af mine Livretter, og saa er det den dyreste, hehe! Det maa jeg ogsaa tage Hensyn til, naar det gjælder om at faa den op over halvanden Krone.“

„Ganske som De vil, De har kun at kræve ind . . . Jeg foretrækker nu Rødspætter — hvad siger Du, Bonnesen?“

Den Adspurgte var enig med Sinding, og der blev derfor bestilt Aal i Gelee til Astrup og Jens, og Rødspætter til de Andre hos Opvarteren, som bragte fire Krus Øl, der imidlertid for en saa overvejende Del bestod af Skum, at Sinding indprentede den opvartende Yngling, at dette Selskab af Sundhedshensyn foretrak afskummet Øl.

„Salamander reiben!“ raabte den som Vært fungerende Sinding og gned til Velkomst sit Glas mod de Andres, og Astrup skrev sig strax dette tekniske Udtryk bag Øret for ved Lejlighed at forbavse Jyderne dermed.

„Du milde Gud, er alt det een Portion Aal?“
udbrød vor lille Ven strax, da Opvarteren satte en
Tallerken for ham med et Stykke Aal, der uden Over-
drivelse var halvanden Kvarter langt og et halvt Kvarter
bredt.

„Ja, det er nu ogsaa et specielt godt Stykke!“
svarede Sinding rolig, medens Bonnesen forsvandt
under Bordet for at lede efter sin Cigarstump, og Op-
varteren saae umaadelig lystig ud. „Det bliver vist
nødvendigt, at vi faae en Flacon med Brændevin, for at
Fisken kan faa noget at svømme i!“

„Femogtyve Øre!“ fremstammede Astrup og saae
fra Aalen hen paa Tavlen og fra Tavlen hen paa Aalen.
„Tager han ikke mere end 25 Øre for saadan en Portion?
Det er aldeles ubegribeligt! Rødspætterne ere ikke nær
saa store i Forhold!“

Sinding svarede med en længere Kalkule af alle de
Udgifter, Befordringen af Rødspætter fra Frederikshavn
til Kjøbenhavn K medførte, hvilket gjorde det indlysende,
at Aal fra Kastelsgraven kunde leveres meget billigere,
hvorpaa Bonnesen for at aflede Opmærksomheden fra
dette Æmne gav Samtalen en anden Vending. Postmesteren
havde imidlertid en ypperlig Appetit, da det var længe
siden, han havde spist til Middag, og det store Stykke
Aal blev temmelig hurtig mindre og mindre; men alligevel
havde han dog, da Sinding spurgte, hvilken Kjøddret de
skulde spise, havt mest Lyst til at tilstaa, at han ikke
brød sig om mere. Da han imidlertid ikke vilde komme
med en saadan Falliterklæring, valgte han Kalvekarbonade,
medens Bonnesen og Sinding vare saa forsigtige at
vælge en anden Ret.

Til sin store Forskrækkelse saae han, saasnart han var bleven færdig med Aalen, Opvarteren nærme sig med en Tallerken med to Stykker Karbonade, hvert omtrent saa stort som en lille Stegepande.

„Fyrretyve Øre!“ udbrød han. „Den Mand maa jo gaa fallit, hvis der bliver spist meget hos ham!“

Sinding svarede øjeblikkelig med en ny Kalkule, af hvilken det fremgik, at Værten regnede hele sin Fortjeneste paa Drikkevarerne, da det ikke var rimeligt, at det kunde betale sig at sælge Kjød i tilberedt Stand billigere end raat, selv om han solgte aldrig saa meget deraf.

„Jeg vilde ønske, at den Beværtning laa lidt nærmere ved os derovre!“ sagde Astrup. „Han skulde faa min Søgning; jeg vilde strax sætte vor Pige paa Kost her. Det er et Menneske, der kan spise — Gud Fader bevares, sikken en Appetit! Nu skal De blot høre et lille Exempel! Vi havde i Efteraaret faaet fire røgede Skinker; da vi havde spist den første, gaar min Kone en Dag ned i Kjælderen for at hente Nr. 2, men kommer løbende tilbage efter mig og siger, jeg maa gaa ned med og se, hvad der fejler Skinkerne. Naa, jeg gik derned, og de saae virkelig ogsaa højst aparte ud; de var ikke brune, som røgede Skinker ellers, men hvide. saadan omtrent som de Marzipanskinker, man ser i Konditorvinduerne. Kan De tænke Dem, hvad der var ivejen?“

Bonnesen gættede paa Mus eller Rotter, medens Sinding formodede, at Skinkerne vare blevne mugne over at maatte ligge saa længe i den fugtige Kjælder, istedetfor at komme paa deres rette Hylde i Spisekammeret.

„Nej, ingen af Delene!“ lo Astrup. „Det var den Slughals af en Pige, som havde spist alle Sværene; hun mente ikke, det gjorde noget, sagde hun, for hun havde set Fruen tage Sværet af den første Skinke og vidste altsaa, at det ikke blev brugt.“

Under Fortællingen kæmpede Astrup sig møjsommeligt igjennem den første Karbonade, indtil han blev afbrudt ved et højt Raab gjennem Lokalet. „Nyt Fad!“ lød det fra den ene Opvarter til den anden, Gjæsterne gjentog det ligesom et Feltraab, satte med vanvittig Hast deres Krus for Munden og skyllede Indholdet ned, medens der ude fra Disken lød en Banken og Hamren paa Tønder.

„Men Gud, hvad er der paafærde? Hvad er det, de raaber?“ spurgte Postmesteren Sinding, men denne var ude af Stand til at svare, da han som de fleste Andre havde Kruset for Munden.

„Drik ud! drik ud for Pokker!“ svarede Bonnesen i hans Sted, som om det gjaldt Livet.

Befalingen lød saa bestemt, at Postmesteren uvilkaarlig adlød, og ligesom han var færdig hermed, snappede Opvarteren alle Krusene fra Bordet og styrtede afsted med dem uden at ænse alle de tomme Krus, Gjæsterne strakte ud efter ham ligesom to Rækker fældede Lanser.

„Men hvad betyder dog hele denne Hurlumhej?“

„Aa, det er slet ikke andet end, at der bliver stukket et nyt Fad an; det er en Skik fra Tyskland.“

„Er det det hele? . . . Hahaha! Det er dog mageløst, hvad de Kjøbenhavnere kan finde paa!“

Det begyndte at knibe for vor lille Ven med at faa mere ned; han puttede nok, saasnart han havde faaet

sunket en Mundfuld, tappert den næste i Munden, men hver Bid opholdt sig foruroligende længe med at løbe rundt i Munden. Det hjalp ikke, at han flyttede den fra højre til venstre i det Haab, at den undervejs skulde komme Spiserøret saa nær, at den uforvarende gled ned deri; han maatte somoftest tage en Slurk Øl til Hjælp, ryste det hele godt sammen og saa skylle det ned gennem Halsen omtrent efter Princippet for Flaske-skylning.

„Der er da ikke noget i Vejen med Karbonaden?“ spurgte Bonnesen. „Jeg synes, det gaar saa langsomt?“

„Nej, den er virkelig særdeles god, jeg kan ikke sige andet; men jeg veed ikke ... Hør, sig mig, hvor meget har jeg nu spist og drukket for?“

„Aa Gud, ikke mere end 85 Øre; Du er kun godt Halvvejen ... Du begynder da ikke at blive mæt?“

„Nej, aldeles ikke — nej! Men jeg kan egentligt heller ikke sige, jeg er sulten længere,“ sagde Astrup og pustede som en stoppet Gaas; han indsaa det haabløse i at naa de halvanden Krone ad denne Vej og besluttede at drikke for Resten, hvorfor han noget bøs tilføjede: „Maa jeg faa en Bajer til!“

„Med største Fornøjelse!“ svarede Sinding og bestilte for ikke at forurette Nogen en Omgang Bajere. „Vi skal vel have et Stykke Ostebrød til at ende med?“

„Jeg bryder mig egentligt ikke om mere, men ... et Par Kiks med Ost kan man jo altid spise,“ lød Astrups Svar. Den første Del af Sætningen var ubetinget overensstemmende med Sandheden, hvorimod den anden vidnede om en overdreven Selvtillid, som strax forsvandt, da Opvarteren bragte to Kiks, der svarede til Post-

mesterens Forestillinger om Kiks som et Møllehjul til en Buxeknap.

„Jeg vil ogsaa have en Snaps til!“ skreg han, fortvivlet ved Synet.

„To, om De vil!“ svarede Sinding som den gjæstfri Vært.

Hvorledes det gik eller ikke, kunde Postmesteren selv ligesaa lidt forklare som nogen Anden, men Kiksene kom ned, og skjøndt han endnu efter de Andres Sigende havde 30 Øre tilbage af den bestemte Sum, var han dog ikke at bevæge til at nyde mere. Han lovede imidlertid, at han ikke skulde undlade at fortælle alle Venner og Bekjendte i Jylland om denne exempelløse Billighed, og han har ogsaa holdt Ord uden at have havt andet Udbytte deraf, end at blive anset for en skrækkelig Løgnhals ovre paa Egnen.

Da Lokalet ikke fristede til et længere Ophold, besluttede man som sædvanlig at ende paa Bonnesens og Sindings Stamkafé paa Kjøbmagergade, og Sinding greb i Lommen for at klarere.

„Død og Pine!“ udbrød han efter nogen Søgen. „Det er sandt, nu glemte jeg at tage Penge med! . . . Aa, Bonnesen, laan mig en halv Snes Kroner.“

„Har Du ingen Penge med? Det er storartet at invitere til Aften uden en Skilling i Lommen!“

„Du kan jo nok begribe, det er en ren Forglemelse! . . . Kom nu med en Lap!“

„Nej, gu' gjør jeg ikke nej!“

Sinding tog sig aldeles ikke Afslaget nær, men da Postmesteren tilbød sig at betale denne umaadelig billige Aftensmad, blev Bonnesen nødt til at rykke ud med en Tikroneseddel, for at Vennen ikke skulde opdage, de

havde havt ham tilbedste. Det komiske i Situationen tiltalte tillige Bonnesen, der svor paa, at Sinding burde være Forretningsmand, thi hvis Sinding om Eftermiddagen havde anmodet ham om et Laan af ti Kroner, havde han ganske sikkert sagt Nej; men nu var han jo nødt til at give ham dem.

Medens Sinding var ude for at betale, brød Selskabet op, og da Sinding var vendt tilbage — med en Del flere Penge paa Lommen, end han var kommen derned med — gik man op ad den samme Trappe, man var kommen ad. Bonnesen gik i Spidsen, og da han var bleven oplagt til flere Løjer, fandt han paa en meget passende Afslutning paa disse.

Trappen fra Kjælderen gik nemlig omtrent i Flugt med Stedets Hovedtrappe, og da Gassen var slukket, gik han, istedetfor at dreje ud af Gadedøren, op ad Hovedtrappen uden at sige et Ord derom. Sinding anede strax hans Hensigt, men var saa langt fra at røbe den for de Andre, at han tvertimod for at aflede Opmærksomheden fra de mange Trapper blev ved at underholde Selskabet med diverse morsomme Historier. Man vandrede saaledes i Mørket op forbi Stuen, første, anden og tredie Sal, Postmesteren holdende Bonnesen i Frakkeskjøderne, Jens klamrende sig fast til Postmesteren paa samme Maade, og Sinding ladende sig trække paa Slæbetov af Jens.

Da man var kommen en 70—80 Trin op, standsede Sinding midt i en Fortælling med Udbruddet: „Det var da Fanden til dyb Kjælder!“, og nu gik det først op for de to Jyder, at de vare gaaede op ad Trapper i en urimelig lang Tid. Til Held for Bonnesen kunde man ikke se hans Ansigt, thi det konvulsiviske Udtryk, det

havde af tilbagetrængt Latter, vilde øjeblikkelig have røbet alt, og det var kun med den yderste Anstrengelse, at han blev saa meget Herre over sit Organ, at han kunde fremkomme med en Formodning om, at de vist vare gaaede galt.

„Ja, hvordan hænger det sammen? Hvor ere vi?“ spurgte Astrup og traadte hen til Gangvinduet.

Ved at opdage den skønne Udsigt til Nabotagene, belyste af den opgaaende Maane, som viste sig ude i Horisonten, udbrød han:

„Du store Gud, vi maa være kommet meget højt op!“

„Ja,“ tilføjede Sinding og pegede paa Maanen, „vi er ovenover Maanen.“

Disse Ord gav Bonnesen en kjærkommen Lejlighed til at briste ud i den Latter, han saalænge havde kæmpet med. Hans Latter var ikke mindre gennemtrængende end hans Stemme, og det var derfor ikke saa underligt, at de pludselig hørte en grov Stemme raabe: „Hvad Pokker er det for et Spektakel? . . . Hvem er det?“

„For Guds Skyld hold dog op med at le saadan!“ hviskede Postmesteren; men Bonnesen havde altfor megen Latter tilgode, til at han kunde standse saadan strax paa Kommando.

I det samme gik en Dør op en Trappeafsats højere oppe, og en Skikkelse viste sig i Døren med et Lys i Haanden, kun iført det Klædningsstykke, der i Hankjønnet hedder en Skjorte.

„Hvem er De? Og hvad gjør De her paa denne Tid af Natten?“ brølte Skikkelsen med den just ikke blide Betoning, der er egen for Folk, der vækkes af deres Søvn.

„De maa undskylde mange Gange,“ begyndte Postmesteren og tog yderst høflig Hatten af, „men vi er vildfarende . . .“

„Vildfarende? . . . Hvad er det for en Passiar?“

„Nej, det er ingen Passiar . . . Vi kommer fra Ølhallen nede i Kjælderen . . .“

„Hvad Fanden vil De saa heroppe paa Kvisten?“

„Men Gudbevares, vi vil jo ud paa Gaden!“

„Gjennem Kvistvinduerne? . . . Ja, det skal I strax komme, hvis I ikke rubber Jer ned igjen!“

„Ja, nu gaar vi ned i Ølhallen igjen, saa kan vi jo spørge Værten om Vej . . .“

„Ja Værten, det er netop mig, skal jeg bare fortælle Jer . . .“

„Det var mageløs heldigt, er De Vært?“ blandede Sinding sig i Samtalen. „Hør, jeg er bleven saa forskrækkelig tør i Halsen af den Traven op ad Trapperne, kan vi ikke faa noget Sodavand? Undskyld, jeg bestiller det hos Dem selv, men jeg ser ingen Opvarter . . .“

„Ja, vent I bare lidt, saa skal jeg give Jer Sodavand — med Blaabær til!“

Med dette Løfte forsvandt Skikkelsen, og man hørte En i en Fart give sig til at trække nogle højst nødvendige Beklædningsgjenstande paa. Vore Venner fandt dog ikke for godt at oppebie det lovede Traktement, men ilede skyndsomst ned ad Trapperne under Anførsel af Bonnesen, som denne Gang med stor Lethed fandt ud af Gadedøren.

Eftersom Klokken endnu manglede en halv Snes Minutter i Tolv, begav man sig i et meget værdigt Tempo

hen til Kaféen paa Kjøbmagergade, hvor det lod til, at man kun ventede paa deres Ankomst for at rykke Bordene sammen.

XII.

Den næste Formiddag Klokken elleve dampede det samme Kompagni afsted ad Klampenborgbanen, idet de vistnok ikke med Urette mente, at et længere Ophold i Luften vilde virke heldbringende paa deres Nerver og hele Velbefindende ovenpaa Aftenens Anstrengelser.

De vare komne lige i det sidste Øjeblik før Togets Afgang, farende afsted i en Droschke, det sidste Stykke Vej med Døren paa Klem og Bonnesen med det ene Ben paa Trinet; thi først havde det været meget vanskeligt at faa Sinding op af Sengen, og da dette endelig var lykkedes, viste det sig umuligt at bevæge samme flegmatiske Herre til at skynde sig den mindste Smule. Paa alle Opfordringer i denne Retning havde han svaret med et stereotyp: „Aa, der er jo god Tid! Vi kommer nok med!“ hvilket Astrup hver Gang meget bestemt havde benægtet, hvorefter han hviskende forsikrede de Andre, at Sinding af bare Stædighed var dobbelt saa længe som ellers om hver Del af Toilettet; og navnlig var der sket et længere Ophold, da Sinding i Hastværket havde taget fejl og dyppet sin Tandbørste i Kaffekoppen, som Postmesteren i det Haab, at det fremskyndede Afrejsen, havde stillet hen paa Toiletbordet; thi dette affødte et længere Skjænderi, som først blev bilagt, da Bonnesen erklærede, at Postmesteren naturligvis havde

taget fejl og istedetfor Kaffe anset det for Løvetandvand, hvilken Sort Brandere Sinding paa det bestemteste frabad sig saa tidlig paa Morgen.

De kom dog som sagt tidsnok, og Sinding irriterede yderligere Postmesteren ved paa det første Stykke Vej at gjentage: „Kan De se, vi kom dog med!“ i en Tone, som om de havde havt en halv Time tilovers; den lille iltre Mand var flere Gange lige ved at benægte, at de vare komne med, men han indskrænkede sig til egentlig at være gal i Hovedet herover og at pointere, at det ikke var Sindings Skyld.

Da det var saa tidlig paa Aaret, var der ikke noget synderlig stort Antal Passagerer med Toget; de Rejsende bestod hovedsagelig af Folk, som skulde ud at se til deres Landsteder, da Tiden for Udflytningen jo nærmede sig stærkt; nogle Skarer Studenter og andre unge Mennesker, som begyndte deres Skovtur med et særdeles godt Humør og ansaa samtlige Medrejsende, der ikke vare i samme Feststemning som de selv, for nogle gruelige Tværdrivere; flere Smaaselskaber af ældre Damer, som gjorde en Formiddagstur, og hvis Kurve udbredte en gennemtrængende Duft af Kaffeboenner; og enkelte triste Skikkelser af Dyrehavsbakkens Befolkning, som tog ud for at paabegynde deres Arrangementer til den kommende Sæson.

Vort Selskab var gaaet ovenpaa i en af de dobbelte Vogne, da Astrup nok efter sin Hjemkomst vilde kunne sige, at han var kjørt til Skoven paa en første Sal, og da de havde hele Beletagen for sig selv, strakte de sig magelig hver paa sit Sæde, thi for Øjeblikket var Ingen af dem oplagt til at inklade sig paa nogen Samtale.

Da Toget standsede ved Hellerup, rejste Jens sig og lagde sig med Armene i Vinduesrammen og med Hovedet ud af samme for bedre at betragte Landskabet, der var saa vidt forskjelligt fra de tavse, ubefolkede Egne, han var vant til at færdes i. Man var kommen i Nærheden af Charlottenlund, da den unge Mand paa een Gang begyndte at vise en højst besynderlig Opførsel. Han strakte Halsen længere og længere ud af Vinduet, lod tilsidst et godt Stykke af Forkroppen følge med og rømmede sig paa en meget opsigtsvækkende Maade, saa de Andre kastede forbavsede Blikke hen paa ham.

„Hvad er der?“ spurgte Postmesteren; Jens svarede ikke, men vedblev med sine underlige Manerer.

„Hvad er der?“ raabte Bonnesen højere, men fik kun samme Besked.

„Hvad er der?“ brølte alle Tre i Kor og rejste sig fra deres magelige Stillinger.

Denne Gang hørte Jens det; han trak Kroppen ind i Vognen igjen og forsikrede, at der ikke var det mindste paafærde, i en Tone, som tydeligere end Ord sagde, at der var noget højst sælsomt ivejen.

„Er De syg?“ spurgte Bonnesen.

„Har De ondt?“ spurgte Sinding.

„Jeg . . . nej vist ikke nej!“ svarede Jens. „Jeg fejler ingenting.“

„Jo, Du gjør!“ paastod Astrup. „Hvad er der i Vejen? Du er ganske rød i Hovedet og ser helt vild ud af Øjnene.“

Jens rystede paa Hovedet og forsøgte at se saa normal ud som muligt, uden at det dog lykkedes ham; men efterat han igjen et Øjeblik havde kikket ud ad

Vinduet, kom han tilbage med et endnu mere aparte og forvirret Udtryk i Ansigtet.

I det samme holdt Toget ved Charlottenlund, Jens styrtede som en Besat hen mod Udgangsdøren; men paa Vejen skulde han passere Postmesteren, som, da han opdagede hans Hensigt, sprang op og stillede sig i Vejen for ham.

„Men min kjære Dreng, hvad er der? Hvor vil Du hen?“

„Ingen Steder . . . Jeg vil ud! Jeg vil af!“

„Jeg vil ud, jeg vil af! . . . Jamen Herregud, lille Ven, dette er jo Charlottenlund, og vi skal til Klampenborg . . .“

„Det bryder jeg mig ikke om! . . . Lad mig blot komme forbi!“

„Hvad Fanden gaar der af Dem?“ spurgte Bonnesen, som ogsaa var kommen paa Benene. „Vil De se, De bliver her!“

Bonnesen havde gemytlig grebet fat i Jens' Frakkekrave, men Jens var ikke til at spøge med i dette Øjeblik. Han raabte: „Slip mig!“ og vilde kaste Bonnesen tilbage; det var lige ved at udarte til et lille Haandgemæng, men nu lagde Sinding sig imellem.

„Sig mig, unge Mand,“ begyndte den optrædende Fredsmægler, „har De Mavepine? Er det det, De generer Dem for at sige?“

„Aa, De kan selv have Mavepine . . .“

„Det vilde ganske vist ikke være andet end velfortjent efter alt det, jeg drak iaftes; men jeg har det dog ikke.“

„De gjør mig rasende . . . Lad mig nu komme fri af Dem!“

Det lykkedes virkelig Jens at rive sig løs, men i det samme satte Toget sig i Bevægelse, og det heftige Ryk bevirkede, at alle Fire dejsede om paa Tempo paa de respektive Sæder, der vare bag ved dem.

„Det er virkelig en Skam af Dem!“ surmulede Jens.

„Jens!“ sagde Postmesteren strengt, „jeg vil bare sige Dig, at din Opførsel forekommer mig mildest talt usømmelig!“

„Ja, det kan nok være, men De skulde bare vide . . . Hør, sig mig en Ting, den underste Del af Vognen her kører vel sammesteds hen som den øverste?“

Postmesterens Øjenbryn foer af Forbavselse over dette Spørgsmaal saa højt op paa hans Pande, at de nær havde skubbet Hatten af Hovedet paa den lille Mand, og det var med Nød og næppe, at han kunde fremstamme: „Du milde Himmel, hvad mener Du, Jens? . . . Har Du nogensinde set en Vogn kjøre med Hjulene til den ene Side og Overdelen til den anden? . . .“

„Aa Herregud, jeg mener naturligvis, om de nederste Waggoner i denne Vogn ogsaa kører til Klampenborg?“

„Han er bleven gal!“ bekendtgjorde Postmesteren og slog Hænderne sammen.

„Giv ham en Sodavand; det er det, han trænger til!“ sagde Sinding med Kjendermine.

„Det er den rene Dimmelim!“ lo Bonnesen, men kastede dog et noget betænkeligt Blik paa Jens.

„Aa, kan De ikke forstaa, hvad jeg mener? Jeg taler begribeligvis om de Folk, som sidder nedenunder . . . Men forresten kan det være det samme, jeg faar det nok opklaret om lidt!“ sluttede Jens Samtalen og trak

sig fornærmet tilbage i et Hjørne uden at have Øre for Bonnesen, der trøstede ham med, at de om et Par Minutter vare i Klampenborg, og der skulde han faa ligesaa meget Sodavand, han vilde have.

Saasnart Toget atter standsede, fløj Jens som en Pil ned ad Trappen og skubbede sig frem og tilbage mellem de Folk, der kom ud af Vognene.

„Hvad gaar der af Mennesket? Hvad leder han efter?“ sagde Astrup og raabte efter ham: „Jens! Jens!“

„Han kan naturligvis ikke finde Konditoriet,“ forklarede Bonnesen og vinkede ad Jens: „Det er denne Vej, Lundsgaard! Her er Sodavand!“

„Det er naturligvis slet ikke det, der er i Vejen med ham, kan I ikke begribe det!“ sagde Sinding. „Lad mig bare faa fat i Fyren og faa talt lidt alene med ham . . . Gaa I i Forvejen ind i Stuen, vi kommer strax!“

Sinding gik hen til Jens, der stod og saae haabløst paa Folk, som allerede fjernede sig, og tog ham under Armen; Jens lod sig villieløst føre med, og Sinding begyndte nu: „Naa, sig mig saa, hvad det var!“

„Hun er her ikke, hun er staaet af — jeg tænkte det nok!“

„Hun — Frk. Søbørg? . . . Aa, jeg Fæhovede! At jeg ikke kunde begribe det strax! . . . Hun var altsaa med Toget?“

„Ja! . . . Nu skal De høre! Medens jeg bedst ligger og kigger ud af Vinduet, opdager jeg pludselig et lille Damehovede, som kommer ud af et Kupévindue nedeunder. Jeg var strax vis paa, det var hende! Jeg kunde kjende hendes Hat med de gule Baand . . . saa paa een Gang vendte hun Ansigtet opad for at se, om det reg-

nede! . . . Aa, hvor hun saae mageløs yndig ud; det er ikke til at beskrive! . . . Men hun drejede det strax nedad igjen; saa begyndte jeg at rømme mig, for at hun skulde faa Øje paa mig, men saa kom jo de Andre med deres Raaben og Skrigen om, hvad der var i Vejen.“

„Og saa stod hun af ved Charlottenlund? Det var ogsaa bandsat uheldigt!“

„Aa, jeg skal nok finde hende! . . . Hvor ligger Charlottenlund?“

Jens ventede øjensynlig kun paa den forlangte Oplysning for øjeblikkelig i Galop at sætte afsted i den opgivne Retning, og det var med stor Møje, at Sinding fik ham afholdt herfra ved at gjøre ham begribeligt, hvor usandsynligt det vilde være at træffe hende der saa længe efter, og ved at give ham Haab om at møde hende paa Hjemvejen, thi det var blevet aftalt allerede hjemme i Pensionatet, at Selskabet fra Klampenborg skulde gaa over Ordrup til Charlottenlund og spise Frokost der.

Astrup og Bonnesen vare gaaede forud, men de Andre indhentede dem snart, og man begav sig nu ind i Dyrehaven. Vejret var smukt og frisk med en let Foraarsvind, for hvilken de smaa Skyer sejlede hen over Himlen ligesom Skibene ude i Sundet, Skovbunden mylrede med Blomster, paa sine Steder dækkede Anemonernes hvide Farve næsten som et Snelag over det Grønne, og de unge Bøgetræer havde i Tillid til de sidste Dages Solskin og Varme iført sig deres lette, lyse Sommerdragt, medens de ældre endnu ikke havde trukket ud af Vintertøjet. De kjendte af Erfaring de kolde Majnætter, og ved hvert Vindpust rystede de misbilligende paa Hovedet

af de Unges Letsindighed og hviskede til hinanden: „Det er ogsaa skrækkeligt med den Ungdom! Aldrig har den Tanker for andet end at pynte sig og se godt ud! Men de kan jo vente, til de blive saa gamle som vi, saa klæder de dem ogsaa paa efter Sundhedens Regler og ikke efter Almanakken! . . . Lad os nu bare se imorgen, saa staar de naturligvis og ryster over hele Kroppen og har Frost i Bladene; men det kan jo ikke nytte, man siger saadan noget til dem!“

Postmesteren tænkte imidlertid ikke saa meget paa Fremtiden, han var fornøjet med det, som det var; ovre i den bare jydske Egn, hvor han havde hjemme, havde han næsten glemt, hvor stolt og rank en Bøgeskov kan knejse, ved hvert tyvende Skridt tvang han Bonnesen til at staa stille og høre paa hans Udbrud: „Hvor smukt! — Hvor mageløst! — Hvor herligt!“, og det kjølnede ikke hans Begejstring, at Vennen, ærgerlig over disse Standsninger, svarede nok saa prosaisk: „Aa ja, hvad Pokker! Det kjender vi jo; det er jo den gamle Dekoration fra ifjor!“ Jens fandt ligesaa lidt Behag i disse mange Ophold, han længtes efter at komme til Charlottenlund, og det trøstede ham kun lidt, at Sinding til hans Opbyggelse af fuld Hals foredrog: „Du, som har Sorg i Sinde, gak ud i Mark og Lund.“

Da de naaede Kirsten Pils Kilde, gjorde de som efter fælles Aftale Holdt og tog Plads paa Bænkene ved det simple Træbord.

„Er dette Charlottenlund?“ spurgte Jens.

„Hahaha! Gudbevares, hvor Du er naiv! Det er Kirsten Pils Kilde!“ svarede Postmesteren og tilføjede, da Jens saae meget lidt oplyst ud efter denne Med-

delelse: „Du kjender da vel nok baade Oehlenschläger og Heiberg?“

„Naa ja . . . Ja, naturligvis!“ stammede Jens og saae sig om for muligvis et eller andet Sted at opdage et Par Buster af de nævnte Herrer.

„Unge Mand,“ udbrød Sinding, „Deres Kundskaber i Fædrelandets Geografi er meget mangelfulde! De veed ikke, at „det Kildevæld, som her sit Udløb haver taget, har Kirstine Pil først fundet og opdaget“; men jeg haaber, De har hørt Tale om Dyrehavsbakken og Teltene . . .“

„I Charlottenlund — jo!“ busede det ud af Jens.

Baade Sinding og Postmesteren brast i Latter over Jens' Naivetet, men standsede, da de saae Bonnesens fortrædelige Mine; denne havde nemlig været ude paa en Expedition rundtom Pavillonen og meddelte nu Udfaldet af denne saaledes: „Vil I bare tænke Jer sikken en Skandale! Butikken er lukket! Der er ikke noget at faa ved Kilden!“

Jens tillod sig at oplyse, at man godt kunde drikke af den hule Haand til stor Moro for Kjøbenhavnerne, der aldrig havde hørt, at noget Menneske havde besøgt Kilden for at drikke Vand.

Bonnesen hørte ikke til de Mennesker, der kunde dvæle længe paa et Sted, hvor der intet bestemt er at foretage, og da han tilmed som Handelsrejsende i Vin-faget maatte synes specielt daarlig om et med Drikkevarer saa slet forsynet Opholdssted, foreslog han de Andre strax at se at naa Charlottenlund. Han havde imidlertid næppe hastet saa meget med at komme afsted, hvis han havde kunnet huske Vejen rigtig, men han var ikke spaseret den, siden han var Skoledreng. Paa Grund

af sit ikke ringe Omfang blev han meget hurtig baade varm og træt, og han klagede sig nu gudsjammerlig, paastod snart, at de havde marscheret en 3—4 Mil, og følte sig ved hver Sidevej overbevist om, at de gik forkert; han forsikrede, at han ikke i hele sit Liv tilsammen havde gaaet saa langt som paa denne ene Formiddag, og forhørte sig hver femte Minut, om der ikke var en Vognmand i Nærheden, hos hvem man kunde faa en Vogn.

Omsider naaede dog Selskabet — og han med — „Over Stalden“, hvilket Sted efter Astrups Paastand var aldeles uforandret; det gjorde ikke noget, at det var flyttet over paa den anden Side af Vejen, og at den ene Restauration var bleven til to, der hver for sig ikke havde den mindste Lighed med den tidligere; men det er maaske ikke unødvendigt at tilføje, at denne Paastand fremkom, da den lille Mand sad og kastede et kritisk Overblik over de Retter, hvoraf det kolde Kjøkken bestod, thi Selskabet havde selvfølgelig bestilt „Varmt og Koldt“.

Bonnesens Humør rettede sig med hver Mundfuld, og han glemte snart de utrolige Lidelser, han havde gennemgaaet, takket være flere Glas Porter; thi han havde faaet denne sin Livdrik sat igjennem, skjøndt Astrup havde protesteret under Paaskud af, at den var for svær, men egentlig fordi han ikke kunde lide den. Henimod Slutningen af Maaltidet blev Bonnesen endogsaa særdeles humoristisk, og hans noget vel massive Løjer gik som sædvanlig ud over Postmesteren, idet han f. Ex. benyttede Lejligheden, medens hans Ungdomsven og Jens vare gaaede ind for at tage Koncertsalen i Øjesyn, til at kaste den lille Rest af Porter, Astrup havde levnet i

sit Glas, bort og istedetfor hælde Soyaflaskens Indhold heri, og da saa Astrup kom tilbage, sagde Bonnesen: „Naa, kom nu og drik de Slatter ud, og lad os faa lidt Kaffe!“

Postmesteren drak ligesom de Andre, men sagde intet, skjøndt det nok forekom ham, at Porterens smagte mere end almindelig ubehagelig. Da Glassene vare tømte, henkastede Sinding let: „Jeg kan egentlig ikke lide Porter; Smagen minder mig altid saa forbandet om Soya.“

„Soya!“ raabte den lille Postmester og slog med Overbevisningens Begejstring i Bordet. „Det er rigtigt, det er Soya, det ligner! det er ogsaa derfor, jeg ikke synes om den . . . Nu har jeg i flere Aar spekuleret over, hvad det var, det smagte som — det er Soya!“

Som sædvanlig ved slige Lejligheder var Bonnesen dukket ned under Bordet for at lede efter noget, men Løjerne forekom ham saa kostelige, at han kun kom tilsyne for at styrte ud af Døren til stor Forbavselse for Astrup og Jens og til ikke mindre Overraskelse for Opvarteren, der lidt efter traf ham staaende paa Gangen med Panden mod Væggen, vridende sig og stampende i Gulvet og paa een Gang hostende, leende og grædende.

Kaffen var næppe drukken, før Jens rejste sig og til almindelig Forundring bestemt erklærede, at han ikke vilde blive siddende indespærret her, men vilde ud i det frie. Han var nemlig meget nedstemt over ikke at have opdaget Spor af Frk. Søbørg paa deres Tur gennem Charlottenlund, og det var nu hans Agt at gennemstrejfe Skoven paa kryds og tvers, da han mere end nogensinde var sikker paa at træffe hende netop denne Gang. Sinding og Astrup mente, at man gjerne

kunde føje den unge Mand i at spasere lidt omkring, men Bonnesen forsikrede højt og hellig, at ingen menneskelig Magt skulde faa ham til at gaa længere end til den nærmeste Plads, hvor der var saa meget grønt, at man kunde bilde sig ind, man laa i Græsset, da han agtede at kaste sig der, ligesaa lang han var, og blive liggende der, til de skulde kjøre hjem.

Efter at have betalt Regningen, der ved sit rigelige Beløb godtgjorde Postmesterens Paastand om, at Stedet var uforandret, vandrede man afsted, og Bonnesens skarpe Blik opdagede meget snart en skyggefuld Plet, der ligefrem indbød til Hvile. Man gjorde sig det mageligt, og Samtalen, der ikke havde været synderlig livlig undervejs, døde snart hen; der indtraadte længere og længere Pauser, Stemningen blev meget søvnig, og Jens, der med Forsæt havde lagt sig lidt fra de Andre, listede sig bort for at begive sig ud paa den paatænkte Expedition, der ganske vist vilde føre til et gunstigt Resultat. De Andre mærkede det ikke; en dyb Snorken forkyndte snart, hvad Bonnesen tog sig for; Astrup laa paa Ryggen med Hatten over Ansigtet og spekulerede paa et enormt langt og overmaade underholdende Brev, han vilde skrive til sin Kone, saasnart han kom hjem, thi han var altid, naar han havde spist godt, baade meget kjærlig stemt og udmærket oplagt til at arbejde, kun Skade, at Omstændighederne i Reglen forbød ham at tage fat strax, da det ofte bidrog til, at Arbejdet aldrig blev gjort; og Sinding laa paa Maven og stirrede ned i Græsset, hvor utallige smaa Insekter smuttede ind og ud, frem og tilbage, tilsyneladende uden noget Maal for deres Vandring, hvorfor han fandt ud af, at det var Lystrejsende, som vare ude at se sig om i Verden, og navnlig syntes det

at bestyrke ham i hans Antagelse, at de alle med største Besvær kravlede op til Toppen af ethvert Græsstraa for, naar de havde naaet den højeste Spids, at stille sig et Øjeblik paa Bagbenene og slaa Forbenene sammen i Luften, som om de faldt i den største Henrykkelse over den henrivende Udsigt, og derpaa fare med Tungen ud af Halsen ned ad det Græsstraa og bestige det næste for at faa den Udsigt med.

Vi ville imidlertid — som det hedder i Roman-sproget — forlade dette Sted, hvor der oprigtig talt begyndte at blive lumsk kjedeligt, og begive os hen til en anden, ikke overdrevent langt derfra beliggende Plads i Skoven. Paa en Bænk her sad to Damer af vort Bekjendtskab, nemlig Fru Klein og Frk. Fangel; de vare for et Par Timer siden ankomne til Charlottenlund, og Frøkenen havde i hele den mellemliggende Tid trukket saaledes afsted med den stakkels Frue ad alle Veje og Stier i Skoven, at Konen af Udmattelse bogstavelig var segnet om paa Bænken og havde erklæret sig ude af Stand til at følge med længere. Frk. Fangel var ikke i det bedste Lune over sin Venindes Kraftløshed, som hun ikke generede sig for at kalde Affektation; Fru Klein var virkelig for medtaget til at tage til Gjenmæle, men hun var meget uenig med Frøkenen, og der herskede derfor just ikke nogen hyggelig Stemning over nogen af dem.

Paa een Gang opdagede Frk. Fangel en Skikkelse i en lysegraa Dragt, som bevægede sig afsted paa en højst mystisk Maade; snart var den paa den ene Side af dem og snart paa den anden, snart kom den tilsyne foran dem, og snart dukkede den op bag ved dem, men hele Tiden bevægede den sig inde imellem Træerne,

staaende stille en kort Stund og derpaa sættende afsted i Galop for atter strax at standse ligesaa pludselig. Først troede hun, at det var En, der legede Skjul, men da hun ikke kunde opdage Nogen, han kunde lege med, opgav hun denne Tanke og fik den Ide, at det var et fortvivlet Menneske, der løb om og søgte efter et Træ til at hænge sig i. Hun meddelte Fruen sin Mistanke, og denne, der havde begyndt at gjøre flere Nik forover med Hovedet, som om hun vilde forvise sig om, at Blomsterne paa hendes Hat sad fast, vaagnede forvirret op, og alle hendes Erindringer om skændige „graa Mænd“ stod med Et klart for hende.

De to Damer sad saa stille som Mus og iagttog Skikkelsen, der blev ved med sin sælsomme Jagen frem og tilbage. Pludselig lod det til, at den fik Øje paa dem, thi den styrtede lige hen imod dem. I samme Øjeblik var Fruen paa Benene og løb trods sin omtalte Træthed afsted med en meget antagelig Fart, rimeligvis baaren paa de Vinger, hvormed Angsten i slige Tilfælde efter Sigende skal forlene selv det svageste Menneske, Frøkenen fulgte efter, smittet af Venindens Angst, og deres Forskrækkelse blev ikke mindre, da de ved at se sig tilbage opdagede, at Skikkelsen øjensynlig forfulgte dem. Trods deres Anstrengelser halede den godt ind paa dem, og da den kom noget nærmere, syntes de at kunne høre, at den raabte til dem, hvad der blot forøgede deres Hastighed. Saaledes fortsattes det en Stund; Frøkenen, der kom i Tanker om alle de raa Overfald paa smukke unge Piger, hun nogensinde havde hørt om, satte forud for Fruen, som forgjæves mindede sin Led-sagerinde om, at de havde boet sammen i halvniende Aar og delt Godt og Ondt og nu ogsaa burde dele Faren

sammen, og det var klart, at det ikke vilde vare længe, inden den graa Mand havde indhentet dem, da Frøkenen heldigvis opdagede nogle Mandspersoner liggende i Græsset; hun styrede afsted i denne Retning, og saasnart hun var nær nok til at kunne høres, gav hun sig til at raabe om Hjælp, som om Skoven stod i Brand, sekunderet af Fruen, hvis spæde Stemme dog ikke var istand til at raabe højere, end at man nok kunde have resikeret at høre det, hvis man havde havt hende under Armen.

De opdagede Mandspersoner vare naturligvis de tre Herrer af vort Selskab, som vi nys forlod i en interessant Situation, og Sinding sprang strax ved Raabet op, medens Postmesteren, der under Udarbejdelsen af sit underholdende Brev først havde lukket Øjnene for at tænke bedre og dernæst aabnet Munden for at trække Vejret lettere, først syntes, at der var En, der raabte paa mere Porter, hvorfor han kom til sig selv for at opponere. I et Nu oversaa han Situationen og stillede sig en garde med Fuldmægtigens Paraply, som han havde laant sig selv med paa Turen, da han ikke stolede paa Vejret. Da imidlertid baade Damerne og den graa Mand, der selvfølgelig ikke var nogen Anden end Jens, vare arriverede, dengang Postmesteren stillede sig til Raadighed, var Sammenhængen ham egentlig ikke ganske tydelig, og det lettede ham ingenlunde Forstaaelsen, at Damerne paa hans Spørgsmaal om, hvad de løb for, svarede, at de vare løbne for Jens, især da han svævede i den Tro, at Jens havde sovet til Middag ved Siden af ham. Imidlertid var jo Forklaringen snart given saavel til Postmesteren som til Bonnesen, der maatte vækkes specielt for at høre herpaa, thi denne herlige Mand

havde sovet saa fast, at han af hele Tummelen og Raabene ikke havde faaet andet ud end en dunkel Anelse om, at der summede en Bi om Hovedet paa ham og gjorde Forsøgg paa at sætte sig paa hans Næse.

Alle morede sig over den Maade, hvorpaa de vare trufne sammen, og Sinding spurgte paa sin henkastede Maade, hvorledes det var gaaet til, at Damerne ogsaa havde faaet den Ide at tage til Charlottenlund.

„Aa, det var aldeles tilfældig, vi fik Lyst til det,“ svarede Frk. Fangel.

„Ja,“ supplerede Fruen, „det vil sige, det var . . .“

„Det var det dejlige Foraarsvejr, som lokkede os,“ afbrød Frøkenen hende. „Det er jo næsten Sommer idag, og saa . . . saa foreslog Fru Klein, vi skulde tage herud.“

„Jeg?“ udbrød Fruen overrasket og uden at opdage Frøkenens heftige Blinken med Øjnene. „Nej, veed De hvad, det var virkelig Dem! Kan De ikke huske, at det var, da De kom ind til Frokostbordet, og jeg saa fortalte, at . . .“

„Var det mig? . . . Hvor kan De dog sige det?“

„Jo, det kan jeg netop, for det var det! . . . Er det maaske ikke ogsaa Deres Skyld, at vi har halet igjennem Skoven her, som om vi var paa Klapjagt efter en udbrudt Tugthusfange?“

Frøkenen blev fornærmet over Venindens mærkværdige Paafund, og der opstod et lille Mundhuggeri, da enhver af dem bestemt fralagde sig Æren af at have faaet den gode Ide; men dette fik dog en brat Afslutning, da Fruen nemlig for at konstatere, hvor længe de havde stormet igjennem Skoven, tog sit Uhr frem og opdagede, hvad Klokken var.

„Du gode Gud!“ udbrød Pensionatsbestyrerinden for-
tvivlet. „Fem Minutter i Tre! Og Frøken Holst og
Melbollerne! . . . Ja, le De kun, Hr. Bonnesen, men
det gjorde De ikke, hvis De var i mit Sted og havde
lovet Frk. Holst Melboller paa Suppen idag . . . Jeg
maa strax hjem, for er der ikke Melboller, saa faar jeg
ikke andet at høre Resten af Ugen af hende, for jeg har
aldrig kjendt et Menneske, der er saa grusom til at
imponere som hun.“

Fruen var ikke altid stiv i fremmede Ord, men da
samtlige Tilstedeværende kjendte Frk. Holsts Talent for
at opponere, fattede de Fruens Mening, og man skyndte
sig til Jernbanestationen.

Undervejs lykkedes det Sinding et Øjeblik at
manøvrere Frk. Fangel bort fra Postmesterens Side, og
han benyttede dette Øjeblik til at hviske til den lille
Mand: „De forstaar vel nok, hvorledes det hele hænger
sammen?“

„Javist saa, naturligvis!“ svarede Postmesteren med
en dybsindig Mine. „Det vil sige, jeg indser egentlig
ikke, hvad der er at forstaa ved det.“

„Det er Dem, hun løber efter!“

„Hvem?“

„Frk. Fangel! Det er hende, der har sat dette Møde
i Scene; hun har faaet at vide af Fru Klein, hvor vi
var taget hen, og saa har hun faaet den skikkelige Kone
til at følge med.“

„Tror De virkelig? Blot for at træffe mig?“ spurgte
den lille Mand og kløede sig smigret bag Øret.

„Amager!“ svarede Sinding og halshuggede sig selv
med den ene Finger, hvorefter han paa Postmesterens
studsende Mine forklarede, at det for Tiden var Kjøben-

havnernes højeste Ed. „Det var mig allerede mistænkeligt, at hun fandt os saadan igaar ude paa Kvægtorvet; men nu er der ingen Tvivl mere. Tag Dem iagt, det er et farligt Fruentimmer! . . . Hun forfulgte engang en ung Mand, der var ansat ved Jernbanen, saaledes med sin Kjærlighed, at han maatte lade sig forflytte til Fredensborg bare for at faa Fred for hende. Men det hjalp ikke, hun tog Abonnementskort paa Jernbanen og overraskede ham allerede Dagen efter derude; tilsidst blev han nødt til at gifte sig med en Anden, bare for at faa Fred for Frøkenen. Og nu sidder han paa en anden lille Station med en lille Gage og Kone og fem Børn, to Gange Tvillinger — det kan nok være, der er Moderation pr. Jernbane for Tvillinger, men alligevel er det haardt!“

Postmesteren lo og var lige ved at røbe sin Hemmelighed, men da han fandt noget aparte tiltrækkende ved at være Gjenstand for en ung Dames Efterstræbelser, betænkte han sig og forsikrede Sinding, at denne kunde være ganske rolig for ham og Frk. Fangel, hvad Sinding ogsaa erklærede var hans Hensigt, selv om Astrup giftede sig med Frøkenen.

Her blev de afbrudte af den omtalte Dame, som atter lagde Beslag paa Postmesteren for at vise ham forskellige Forbedringer i Skoven, og Beslaglæggelsen varede lige til Pensionatet, hvor Selskabet heldigvis ankom i saa god Tid, at Fruen kunde faa lavet de skæbnesvangre Melboller til Frøken Holst.

XIII.

Ligesaa behagelig som saadan en Formiddagstur i Foraarstiden er, ligesaa ubehagelig er den paafølgende Eftermiddag; man er ikke oplagt til at tage sig noget alvorligt for, det er ikke for det, i Reglen er man heller ikke stemt for Løjer, man har størst Tilbøjelighed til at lægge sig paa en Sofa eller i en Lænestol med Fødderne oppe, thi Blodet dunker ligesaa stærkt i Fødderne som i Hovedet. Man prøver paa at læse lidt Morskab, men efterat man har gjentaget de første Sætninger flere Gange, uden at Meningen dog er gaaet rigtig op for En, opgiver man det og sidder døsende med halvtlukkede Øjne; man forsøger paa at tænde en Cigar, men den smager ikke rigtig, man har røget for meget om Formiddagen, og saa er man saa tør i Halsen som en Vandhane i Sommermaanederne, naar Familien ligger paa Landet; og til alle disse Behageligheder kommer en stadig Prikken i Kinder og Næse, en Fornemmelse af, at man har Spindelvæv over hele Ansigtet, og en nedtrykkende Anelse om, at man er saa rød i Kammen som en fordrukken Skibskaptejn.

Vore fire Venner havde i Erkjendelsen af, at denne Tilstand ikke gjør En synderlig selskabelig, trukket sig tilbage hver til sit Værelse strax efter Middagen. Jens, der var mest vant til den friske Luft og derfor var mindst medtaget, havde benyttet Lejligheden til at sætte sig til at skrive hjem til sin Moder; han var imidlertid ikke kommen mere end halvt ned paa den første Side, da Pigen kom ind og overrakte ham et Brev.

Da han saae, at det ikke var fra nogen af Forældrene, blev han urolig, og han var langt fra færdig med alle de Ulykker, han tænkte sig, der vare passerede hjemme, da han havde faaet revet Konvolutten op. Indholdet beroligede ham dog strax, thi det var et tykt Kort, og han gjættede paa, at det var en Anbefalelse fra en eller anden driftig Handlende, som havde faaet opspurgt hans Adresse, men hvor forbavset blev han ikke ved at læse:

*Direktor Sæborg og Hustru udbede sig
Øren af Hr. Jens Lundsgaards behage-
lige Nærværelse til Middag i Morgen
Fredag Kl. 5.*

S. u.

Med den største Foragt for Fru Kleins Bordtæppe kastede han Pennen fra sig, sprang op og foer midt ud paa Gulvet. Hans første Følelse var en næsten uimodstaaelig Tilbøjelighed til at raabe Hurra, ligegyldigt for hvem eller for hvad, og dernæst følte han en stærk Lyst til at sammenkalde alle Pensionatets Beboere og betro dem sin Lykke. Ved nøjere Eftertanke opgav han imidlertid begge disse Forehavender og blev staaende raadvild paa Pletten. Hvor kom den Indbydelse fra? Han læste den atter og atter igjennem, besaa Kortet paa

alle Ender og Kanter og vendte og drejede Konvolutten uden at faa anden Oplysning, end at Indbydelsen kom fra Direktør Søeborg og Hustru, der udbad sig Æren o. s. v. . . . Han havde nær bukket, saa fint syntes han, det lød. Pludselig gik det op for ham, at Sinding var det eneste Menneske, der var istand til at skaffe ham Adgang til Familien; han erindrede Sindings hemmelighedsfulde Antydninger af, at der maaske kunde findes en Udvej, og jo mere han tænkte over Sagen, desto vissere blev han paa, at det var denne mærkelige Mand, der ved sine utallige Konnexioner havde faaet dette arrangeret.

Imidlertid laa Sinding inde hos sig selv i sin yndede Stilling med Fødderne ud over Chaiselonguen. Han var ulykkelig af to Grunde: først var han saa hed i Hovedet, som om han havde været til en storartet Formiddagssvir, og han var kommen til det Resultat, at en Formiddagskovtur er ligesaa virksom som et sædvanligt Sold med Hensyn til at skaffe Deltagerne Tømmermænd; og dernæst var han ulykkelig over, hvad han skulde gjøre ved Aviserne. Morgenbladene laa nemlig urørte paa hans Bord; han savnede paa den ene Side stærkt, at han ikke som sædvanlig havde faaet dem læst til Morgenkaffen, han havde en Følelse af at have været bortrejst en Maanedstid, og han turde ikke vise sig paa noget offentligt Sted, da han var vis paa ikke at kunne følge med i den alleralmindeligste Samtale; men paa den anden Side kunde det aldrig falde ham ind at læse Morgenbladene nu Klokken 5—6 om Eftermiddagen; han ansaae et saadant Arbejde for den uforsvarligste Tidsspild, saa kunde han ligesaa gjerne tage fat paa sin gamle Logarithmetabel igjen, hvilken han ogsaa i sin Ungdom

havde gennempløjet en Time daglig i et Par Aar, uden at han nogensinde havde havt det mindste Udbytte af de hver Dag lige overraskende Nyheder, den meddelte ham.

Han var endnu ikke kommen saa vidt, at han kunde se, hvorledes han skulde klare dette Dilemma, da Døren til hans Værelse blev reven op, og Jens styrtede ind.

„Tak! tusind Tak!“ raabte Jens. „De er et mageløst Menneske! Hvordan skal jeg nogensinde kunne takke Dem tilstrækkelig for, hvad De har gjort for mig?“

„Aa, jeg beder!“ svarede Sinding yderst rolig. „Ingen Aarsag! Ingenting at takke for! Lad os bare aldrig tale om den Bagatel! . . . Jo, lad os forresten det, for ærlig talt: hvad Fanden siger De Tak for?“

„For Indbydelsen!“

„Indbydelsen? . . . Er det Turen i Billigheden forleden De mener? Anden Indbydelse veed jeg ikke, jeg har tilstillet Dem.“

„Nej ikke til Dem, men den Indbydelse til Søborgs, De har skaffet mig.“

„Naa, De har altsaa faaet en Invitation til Søborgs?“

„Ja, se her!“

„Ja, det er en Invitation til Middag hos Søborgs, det er klart!“

„Og De kan jo nok begribe, jeg er henrykt.“

„Naturligvis!“

„Jeg skal være sammen med hende, se hende og tale med hende!“

„Naturligvis!“

„Aa, imorgen — imorgen!“

„Imorgen Klokken fem — ja!“

„Ja, det er skrækkelig sent; sikken lang Formiddag, det bliver! . . . Men det er det samme, jeg er alligevel saa lykkelig, og det kan jeg takke Dem for!“

„Mig? . . . Næ, gu' om De kan!“

„Hvad . . . hvad . . . Er det da ikke Dem, som har skaffet mig den Indbydelse?“

„Nej, jeg forsikrer Dem, nej!“

„Jamen du gode Gud, hvor kommer den da fra?“

„Fra Søborgs.“

„Ja . . . ja vel, men . . . Det er dog ikke nogle Løjer, De har for med mig?“

„De er et stort Barn, Lundsgaard! Det vilde være ligesaa stor Synd at gjøre den Slags Løjer med Dem, som at give et Barn en Gave og saa strax tage den fra det! . . . I det Hele maa jeg for det første sige Dem, at mine Løjer altid er uskyldige, og for det andet har jeg i den Sag gjort mere for Dem, end jeg vilde gjøre for de Fleste; jeg har, skjøndt mine Støvler trykkede mig frygtelig, ledsaget Dem fra Filosofgangen og ud til Elsdyrsgade . . . Død og Pine, det falder mig ind! Har De ikke talt til Vissing om Søborgs?“

„Jo!“

„Og kjendte han Familien?“

„Ja! ja vist saa, han har jo baade abonneret sammen med dem og kommer meget i deres Hus.“

„Saa kan De spare Deres Taksigelser, til De træffer Vissing!“

Dette Ræsonnement laa saa lige for, at Jens blev ganske skamfuld over sin egen Dumhed. Han bad derpaa Sinding, om han maatte komme ind til ham,

naar han havde sluttet Brevet til Hjemmet, thi han havde saa meget at tale med ham om, og skjøndt Sinding vidste, at dette „meget at tale om“ var ensbetydende med en Samtale eller rettere en Monolog af Jens om Frk. Søborgs Uovertræffelighed, gav han sin allernaadigste Tilladelse, thi han kom for hver Dag til at holde mere og mere af Jens. Denne gik altsaa atter ind, og Sinding tog fat, hvor han slap, paa sine Overvejelser over, hvorledes han skulde faa at vide, hvad der stod i Aviserne, uden at læse dem.

Medens dette passerede, laa Postmesteren paa sin Sofa, ivrig beskjæftiget med Udarbejdelsen af den anden Kladde til det underholdende Brev til Konen, hvorpaa han var begyndt om Formiddagen. Han havde imidlertid begaaet samme Letsindighed som før, at lukke Øjnene for at tænke bedre, og Følgen var ikke udebleven; han snorksov. Men medens han ikke paa det udbredte Brevværk var kommen længere end til „Kjære Amalie!“, fortsatte hans Tanker Arbejdet, og af og til tilkjendegav han i Søvn ved en aparte Grynten sig selv sit Bifald med Brevets morsomme Indhold.

Paa det interessanteste Sted vaagnede den lille Mand op, det forekom ham, at der gik Nogen i Værelset, men ved at se sig om med sine halvtillukkede Øjne overbeviste han sig om, at han havde taget fejl. Hans Øjne kom imidlertid helt op, da han ved at kaste et Blik paa Bordet opdagede, at der laa et Brev; han satte sig overende i Sofaen og stirrede paa det, da han ikke var langt fra at antage, at han i Søvn havde skrevet Brevet til sin Kone fix og færdig. Da han derpaa saae, at det ikke var hans egen Haandskrift, blev det ham klart, at dette var en Umulighed, hvad der yderligere

fremgik af, at Brevet paa Bordet bar hans Adresse. Han blev ligesaa forbavset som Jens før, da han ikke kjendte Haandskriften, og da han saae, der kun var et Fireøres Frimærke paa Brevet, purrede han op i sin Hanekam, som om den var istand til at give ham nogen Oplysning om, hvem der her i Byen kunde skrive til ham.

Efter at have opstillet forskjellige Gisninger og strax forkastet dem, fandt han ud af, at den simpleste Maade at faa Gaaden løst paa dog maaske var ved at se paa Brevets Indhold; han skar pertentlig Konvolutten op og fandt nu en Billet af samme Udseende og samme Indhold som den, Jens nys havde modtaget. Skjøndt han ikke som denne Yngling fandt nogen Grund til at raabe Hurra, blev han dog ogsaa meget glad over Indbydelsen. Det, der forbavtede ham mest, var, at Jens ikke var nævnt i den, og han vendte uvilkaarlig Kortet om for at se, om der ikke paa Bagsiden skulde staa en Efterskrift om, at den unge Mand ogsaa var velkommen. Da denne Frygt viste sig ugrundet, gav han sig til at overveje, hvorledes han skulde stille sig ligeoverfor Indbydelsen og Jens, og Resultatet af disse Overvejelser var, at han et Øjeblik efter bankede paa Sindings Dør.

Sinding havde med Hensyn til sin Avislæsning indgaaet det Kompromis med sig selv, at han vilde læse, hvad der stod med smaat, og var just begyndt paa denne interessante Lektüre, da Postmesteren traadte ind med et „Forstyrrer jeg?“

„Aldeles ikke! men for Deres egen Skyld vil jeg bare raade Dem til ikke at røbe Deres Tilstedeværelse, før jeg er færdig med dette her som Tyveknægten

svarede, da han blev overrasket af Ejeren ifærd med at bryde Pulten op . . . Jeg skal nemlig sige Dem, jeg er midt i en Artikel om en Amerikaner, der optræder i London og gjætter Folks Tanker. Og ikke alene det, men vil De tænke Dem, han gjætter ogsaa Numrene paa de Pengesedler, Folk har i Lommen . . . jeg gad nok se ham gjøre det Kunststykke med mig!“

Efter en Minuts Forløb kastede Sinding Avisen fra sig og spurgte: „Naa! De vilde . . .?“

„Jeg vilde bede Dem gjøre mig en Tjeneste . . .“

„Jeg har ikke mere end en Krone og ti Øre i disse Buxer, og jeg har oprigtig talt ikke saa stor Garderobe, at jeg har Buxer i Landmandsbanken . . .“

„De kan være ganske rolig! Det er ikke af den Slags Venskabstjenester . . . Jeg vilde blot bede Dem, om De ikke vilde tage Dem lidt af Jens imorgen Eftermiddag.“

„Imorgen Eftermiddag?“ spurgte Sinding og spidsede Øren.

„Ja, jeg skal sige Dem, jeg har faaet en Indbydelse til Middag imorgen,“ fortsatte Postmesteren lidt forlegen. „Det er til en god gammel Ven af mig, som jeg aldeles tilfældig traf paa; jeg havde næsten glemt ham. Jeg tror ikke, det vilde være noget for Jens, det vil sige, at han havde godt af det, ialfald vilde jeg nødig . . .“

„Have ham med.“

„Oprigtig talt ja . . . men hvoraf slutter De det?“

„Jeg bærer mig ad, ligesom der stod her, at Amerikaneren gjør — jeg gjætter Deres Tanker.“

„Aa Passiar! Hvordan skulde De kunne gjøre det?“

„Aa, det er ikke saa svært, som jeg troede
Hør, det er vel ikke Indbydelseskortet, De har der i
Haanden?“

„Jo!“

„Jeg havde stor Lyst til at se, om jeg ikke ogsaa
kunde gjætte, hvad der staar derpaa . . .“

„Det skal De have Lov til, hvis De kan!“

„Lad os se, hvordan han bar sig ad!“ sagde Sinding
og kiggede lidt i Avisen, hvorpaa han tilføjede: „Vil De
sætte Dem her paa denne Stol og holde Kortet udstrakt
i den højre Haand! . . . Saaledes, Tak! . . . Vil De
saa række mig Deres venstre Haand! . . . Tak! . . .
Se, hvis De nu er et godt Medium, skal jeg altsaa
kunne læse det! Se mig stift i Øjnene!“

Denne Opfordring havde Postmesteren saare let ved
at følge, thi han stirrede allerede med opspilede Øjne
paa Sinding, da han troede, det begyndte at rable for
Manden; men alle hans Begreber bleve totalt forvirrede,
da Sinding med krampagtige Afbrydelser efterhaanden
lod, som han læste op af et Papir: „Direktør
Søborg . . . og Hustru udbede sig . . . Æren af . . .
Hr. Postmester Astrups behagelige Nærværelse . . . til
Middag . . . imorgen Fredag . . . Klokken fem.“

„Det er Fanden tage mig Hexeri . . . eller ogsaa
er det Snyderi!“ raabte den lille Postmester og sprang op.

Sinding lod, som han var forfærdelig medtaget af
denne aandemanske Præstation, han bevægede Brystet
op og ned, saaledes som han havde set Solodanserne
gjøre, naar de ere færdige med en vanskelig Solo, tørrede
Sveden af sit Ansigt, lod sig synke om paa en Stol og
raabte med hæs Stemme: „Hvilken frygtelig Ophidselse
af alle Ens Nerver! . . . Det gjør jeg aldrig mere, aldrig!“

hvilket sidste han tilføjede for en Sikkerhed for det Tilfælde, at Postmesteren skulde faa Lyst til at faa flere Prøver paa hans spiritistiske Talent at se.

Sindings Kaadhed havde nær bragt ham slemt i Knibe, thi som naturligt var, vilde Astrup absolut lære ham dette forbavsende Kunststykke af, og det var for-gjæves, at Sinding søgte at redde sig derfra ved at paastaa, at det aldrig kunde gaa an at lære en Postmester, der havde Adgang til saa mange Breve, at læse paa den Maade, men tilsidst lykkedes det ham dog at lede Astrups Tanker i en anden Retning ved at spørge, hvorfor Postmesteren egentlig havde saa meget imod, at Jens kom med til Middagen hos Søborgs.

„Jo,“ svarede Astrup, „jeg har saa meget imod det, at jeg vil gjøre alt for at forhindre det. Jeg veed godt, at naar jeg kommer uden Jens, saa faar jeg Skjænd af Søborgs, fordi jeg ikke har taget ham med; men jeg veed ogsaa, at hvis Indbydelsen ogsaa havde omfattet Jens, saa havde jeg sagt Nej, rent ud Nej, og det uden med et Ord at tale til Jens om den.“

„Men Du hellige Nepomuk, er De bange for, at Jens skal give sig til at spise med Fingrene eller tømme Skyllskaalen paa Værtens Sundhed eller begaa andre saadanne samfundsfarlige Forbrydelser?“

„Nej, men . . . men . . . Rent ud sagt, Sagen er den, at jeg har lovet de gamle Lundsgaards, at Drengen ikke gaar hen og bliver forelsket herovre.“

„Det var et letsindigt Løfte!“

„Vist er det, men det vil sige, jeg har naturligvis ogsaa kun lovet at gjøre mit til at forhindre det . . . Jens' Forældre har nemlig et andet Parti i Kikkerten!“

Postmesteren meddelte nu med den største Hemmelighedsfuldhed og først, efter at Sinding havde aflagt forskjellige dyre Eder paa, at Jens ikke skulde faa Noget at vide om, at Sinding kjendte denne Historie, hele Forholdet med den projekterede Forlovelse mellem Jens og Karen Margrethe, og Sinding havde den fornøjeligste Lejlighed til at erfare, hvor forskjellig en Sag kan tage sig ud, set fra to Sider.

Astrup havde netop sluttet, da Jens vendte tilbage, thi det var mere end nogensinde før blevet nødvendigt for den unge Mand at komme til at udtale sig om Frk. Søeborg, eftersom han havde havt den største Ulejlighed med at holde bemeldte unge Dame borte fra det for Forældrene bestemte Brev, hvor hun havde forsøgt at smutte ind i hveranden Linie ligesom Carl den Førstes Hovede i Mrs. Dicks Ansøgning.

Ved Synet af hinanden blev de to Jyder øjensynlig generte, men de vare altfor stærkt optagne af deres Hemmelighed til at bemærke den gjensidige Forlegenhed og indskrænkede sig til at sige saa lidt som muligt, da de frygtede for at fortale sig. Sinding derimod snakkede uafbrudt, thi Situationen tiltalte ham, og navnlig morede det ham at sætte en dødelig Skræk i Livet snart paa den Ene og snart paa den Anden ved sine Hentydninger. Det var ogsaa lønnende at se, hvor urolig Jens rokkede paa sin Stol, og hvor febrilsk han bed i sine stakkels Negle, naar Sinding førte Talen hen paa, at man for at blive introduceret i en Familie blot behøvede at kjende et ungt Menneske, som kom der, eller at se den lille Postmester rynke Panden og blinke hemmelighedsfuldt, naar Sinding berørte, hvor uventet man kunde træffe sine Ungdomsvenner igjen; og rigtig oplivende blev det

naar Sinding gav sig til at tale om de mange Middags-selskaber i denne Tid og begyndte for at bevise sin Paastand at ramse de Steder op, hvor han havde hørt, der skulde holdes Gilde næste Dag, da at se de to Jyder forlade deres Pladser og trippe fortvivlede om paa Gulvet, aldeles overbeviste om, at nu røg deres Hemmelighed i Lyset.

Efterat der var gaaet nogen Tid med denne spændende Underholdning, blev Herrerne kaldte ind til Aftensbordet, og Sinding fik akkurat Lejlighed til paa Vejen til Spise-stuen at tilhviske Jens, at Postmesteren ogsaa skulde til Middag hos Søborgs, men det var nødvendigt at holde Jens' Indbydelse hemmelig, da den lille iltre Herre ellers var istand til at forsøge paa at faa Middagen forpurret, eller hvad han ellers kunde finde paa, for at forhindre en Sammenkomst mellem Jens og Frk. Søborg.

Aftensmaaltidet løb meget fredsommeligt af, th Frk. Holst var paa Grund af Melbollerne, som hun var bleven trakteret med om Middagen, tilsinds at bære over med Fru Klein for iaften og var i det hele af samme Aarsag særdeles kjærlig stemt mod alle Mennesker. Frk. Fangel var derimod kun kjærlig stemt mod een Tilstedeværende, nemlig den bedaarende Postmester, men det var hun ogsaa i en saa overvældende Grad, at vor lille Ven ærlig talt begyndte at føle sig lidt generet af hende. Det var en hel ny Følelse for denne meget ridderlige Herre, som aldrig havde tænkt sig Muligheden af, at man kunde generes af noget til det kvindelige Kjønn, hørende Væsen — Ens Kone naturligvis undtagen — og i sin Vaande var han flere Gange ligeved at tilstaa for Frøkenen, at han i en længere Aarrække havde tilhørt Ægtemændenes ærværdige Klasse, men hver Gang

afskrækkede Tanken om alle de Beskyldninger for Bedrageri, alle de Spottegloser og alle de Chikanerier, som han vilde blive Gjenstand for under Resten af Opholdet der i Huset, ham derfra, og han nøjedes med at vise sig kold og ordknap ligeoverfor sin elskværdige Naboerske.

Ved denne Fremgangsmaade gjorde han endnu en Opdagelse, nemlig den, at Frk. Fangel foruden det at kunne være generende endnu havde eet tilfælles med hans Kone; hun kunde ligesaalidt som denne taale hans Tavshed. Under sit Ægteskab var han efter adskillige Forsøg i alle mulige Retninger kommen til den Erkjendelse, at det bedste Middel til at faa Konen god igjen var at tie bomstille, og nu viste det sig, at dette Middel havde akkurat samme Virkning paa den kjøbenhavnske Ungmø. Ligesom Konen blev hun opmærksomme og opmærksomme mod ham og næsten saa at sige overmoden af Elskværdighed, jo mere tavs og indesluttet han blev, og da det, efterat man havde rejst sig fra Bordet, forekom ham, at der viste sig Symptomer paa, at Frøkenen vilde ende ligesom Konen i lignende Tilfælde: med at kaste sig om Halsen paa ham, kom Bonnesens Forslag til Herrerne om at gaa en Tur, for at faa en Omgang frisk Luft, ham meget belejlig. Frk. Fangel rynkede Panden fortrydelig og satte den mest fortryllende lille Trutmund op, da hun hørte, han vilde gaa; hun havde rigtignok troet, at Postmesteren idetmindste vilde være bleven hjemme iaften, og at han ikke var saa slem til at rende ud om Aftenen som de afskyelige Kjøbenhavnere. Postmesteren forsikrede, at det kun var, fordi han var i Besøg her, i Jylland sad han hjemme hver evige eneste Aften — hvilket var ganske sandt, men for en væsentlig Del maatte tilskrives den Omstændighed, at der ingen Steder

var at gaa hen —, men han var altfor glad over at slippe fri, til at han skulde opgive det, selv om hun bad ham aldrig saa meget.

Det sædvanlige Firkløver af Herrer trak derpaa i Overtøjet og slentrede langsomt hen ad Gaden uden noget bestemt Maal. Aldeles mekanisk var Sinding, der førte an, gaaet nedad Ruten, og man var gaaet flere Gange rundt om Hesten, da Bonnesen stoppede denne Kredsvandring ved at erklære, at han allerede var saa svimmel af at løbe saadan rundt, at han ikke kunde mere, og forlangte Oplysning om, hvorhen Rejsen gjaldt, før han gik videre. Dette meget naturlige Forlangende satte de Andre i stor Forlegenhed, da de aldeles ikke havde tænkt over det Spørgsmaal, der laa deri, og de stirrede raadvilde paa hinanden.

„Lad os drive lidt ud paa Kvæsthusbroen,“ foreslog endelig Sinding, „saa kan vi altid nærmere tale om, hvad vi skal bestemme os til.“

„Paa Kvæsthusbroen i Mulm og Mørke? . . . Det var s'gu da en løjerlig Ide!“ svarede Bonnesen.

„Aa hvad, ligesaa godt der som ethvert andet Sted . . . Jeg veed godt, hvad Du vil! Du vil lige hen paa Kjøbmagergade.“

„Ja, der er da allenfals lidt mere gemytligt . . . Maa jeg byde Jer en Toddy?“

„Nej Tak,“ svarede Postmesteren, der for rigtig at kunne nyde Middagen den næste Dag havde besluttet ikke at hengive sig til nogensomhelst Udskejelse denne Aften, „nej Tak, Du! Jeg er oprigtig talt slet ikke oplagt . . .“

„Men De, unge Mand?“ henvendte Bonnesen til Jens.

„Ja, jeg er virkelig ogsaa helst fri,“ lød Jens's Svar, tildels foranlediget af samme Hensyn som Postmesteren.

Bonnesen saae paa een Gang forbavset og medlidende paa de to Provinsbeboere og sagde derpaa til Sinding: „Ja, saa siger Du vel ogsaa Nej?“

„Jeg indrømmer,“ svarede den Tiltalte, „at det er abnormt, men jeg har ikke mindste Lyst til Toddy — foreløbig ikke, som Drengen sagde, da Læreren spurgte, om han vilde have sig en Dragt Prygl.“

„Det er bedst, vi skynder os ud paa Kvæsthusbroen!“ raabte Bonnesen. „I er ganske bestemt syge Allesammen, I kan nok trænge til lidt Søluf!“

Det tog ikke lang Tid, inden de befandt sig ved Enden af St. Annæplads. Kvæsthusbroen laa tom og stille, kun i et enkelt, nylig ankommet Dampskib stønnede Maskinen endnu, det lød som et træt Menneske, der sukkede over ikke at kunne finde Hvile ovenpaa den anstrengende Dag. Vandet skvulpede svagt mod Broens Sider, Skinnet fra Gaslygterne og fra enkelte oplyste Kahytvinduer dannede smalle Lysbroer ud til de nærmeste Skibe, og ude fra et enkelt Skib lød en enlig Harmonikas melankolske Toner. Der var ikke mange Spaserende paa Broen; nogle tarvelige Haandværksfamilier tog deres Aftentur derude, Manden i sin Arbejdsdragt og med den korte Pibe i Munden og Konen i sit stumpede Schawl gik tavse ved Siden af hinanden, medens Drengene legede Skjul bag ved store Bunker af Dampskibsgods og listede sig til at kravle op paa det, naar Politibetjenten ikke var synlig; enkelte Grupper af Arbejdsfolkene stod endnu samlede og diskuterede Dagens Fortjeneste, medens de vandede den nærmeste Omkreds

med deres Skraatobaksspytteklatter; et Par ældre aristokratiske Herrer vandrede konverserende op og ned og nød den stærkt duftende Havannacigar, de havde faaet efter Grevens Middag; og af og til hastede en fattigklædt Kone ud til Brohovedet, hvor hun fyldte de medbragte Flasker med Saltvand til dermed at bade den spæde, kirtelsvage Stakkel hjemme.

„Her er ganske rart!“ bemærkede Sinding, da Selskabet havde taget Plads paa en af Bænkene ude paa Brohovedet. „Det er et af de faa Steder i Byen, hvor man mærker, der er Ro om Aftenen — maaske fordi man tænker paa al den Virksomhed og Travlhed, der har hersket for faa Timer siden. Jeg har Møje med at løsrive mig herfra, naar jeg kommer herud om Dagen; det morer mig at se al denne Aktivitet, jeg elsker Arbejdet! — det vil sige at se Andre arbejde, helst slæbe paa tunge Sække, saa de er ligeved at gaa i Knæ, eller at baxe med rigtig store Kasser og raabe: „Allemand hiv-op! Nu gaar den!“, uden at den rokker sig af Stedet. Jeg synes formelig, jeg bliver ganske stærk af det! . . . Og saa kan jeg ogsaa godt lide den Lugt, her er; man sporer snart Tjære og snart Klipfisk, snart Bastmaatter og snart Sukker — det hører nu med til en Kjøbenhavners Begreb om Søluf! . . . Saa er der ogsaa noget underholdende ved at gjætte paa, hvor de forskjellige Skibe gaar hen. De har jo som oftest Navn efter en eller anden By, men det er grumme sjældent, at et Skib sejler paa den By, som det er opkaldt efter, og det er altid meget belærende at faa at vide, at en Damper f. Ex. hedder „Horsens“ fordi den gaar til Stubbekjøbing.“

Pludselig afbrødes Stilheden af et lydeligt Plask i Vandet, og en grov Stemme raabte umiddelbart efter: „Saa, nu skulde Fanden ogsaa staa i det! Der drattede det Fæ i Vandet!“

Astrup foer op, var i to Spring nede ad Trapperne og stod paa Landgangsstedet ved Siden af fire tavse Mandspersoner, som stirrede ned i det mørke Vand.

„Du milde Gud!“ raabte Astrup. „Er der falden En i Vandet?“

Samtlige fire Mænds otte Øjne fæstede sig med den største Forbavselse paa den lille iltre Mand, og efter en lille Pavse bekræftede en af dem, at der ganske rigtig var falden En i Vandet.

„Kan han svømme?“ spurgte Astrup ivrig.

„Jo han kan!“ lød Svaret lunt.

„Naa, Gud være lovet, saa kommer han nok igjen.“

„Jamen jeg faar s'gu aldrig mere fat paa ham, det er soret.“

„Men hvad var det da for En?“

„Ja, ser De, gode Herre, det kunde jeg nu ikke se formedelst Mørket.“

„Kjendte De ham da ikke?“

„Nej! Jeg kunde ikke skjønde, om det var en Torsk eller en Hvidling — men en stor Krabat var det!“

„Naa for Pokker, det var ikke andet end en Fisk?“

„Nej! det var det ikke! Men det er ligegodt kreperligt, gode Herre, naar man har saadan en Gavtyv oppe over Vandet, at han saa stikker af og snyder En for den Aftensmad, han skulde give!“

Postmesteren kom til at le og indlod sig videre i Snak med disse kjøbenhavnske Fiskere paa denne halvt

overlegne og halvt kammeratlige Maade, som er Provinsbeboere egen ligeoverfor simplere Folk.

„Er her virkelig Fisk her ligeved Kloaken?“ spurgte den videbegjærlige Jyde.

„Ja, her er netop udmærket, her er af alle Slags! . . . Det er saamænd ikke længere siden end forgangen Aftning, at en af mine Kammerater fangede en Guldfisk.“

„En Guldfisk — aa Passiar!“

„Nej, det maa De ikke sige, gode Herre! For det er ganske natyrligt, naar De bare vil høre, hvordan det er gaaet til. Det er begribeligvis en Pige, der har skullet hælde Vandet fra et Akvarium, og saa er der gaaet en Guldfisk med og kommen ud i Kloaken. Jo, der gaar meget i Vadsken her i Byen!“

„Ja, det kunde jo godt tænkes! . . . Saa De faar altsaa i Reglen noget?“

„Hvad skulde vi ellers sidde her for? Igaar fik vi en Skomagersvend paa Krogen; jeg kjendte ham godt, han hed Kreisemeyer; det er natyrligt ham selv, der har sprunget i Vandet, for han har altid vaaren en løjerlig Fisk og holdt forbandet af de vaade Varer.“

Postmesteren fandt, at Manden begyndte at blive lidt vel vittig, og trak sig tilbage til sit Selskab, som han foreslog at begive sig paa Hjemvejen, da Klokken allerede gik stærkt til elleve og han nok vilde være lidt tidlig i Seng.

Til Bonnesens Forundring sluttede ikke alene Jens, men ogsaa Sinding sig til dette Forslag, og Selskabet gik ned ad Broen, medens Sinding henfaldt i en udelt Beundring for sig selv, da han forsikrede, at han ikke i de sidste tyve Aar var kommen saa tidlig i Køjen, og paa Forhaand lovede han da ogsaa sig selv et Extra-

traktement imorgen Aften, thi han vilde dog ikke have, at det skulde se ud, som han var bleven en fuldstændig Filister og nu krøb i Karethen hver Aften paa det Klokkeslet.

De vare komne forbi Amaliegade, da de hørte En komme løbende efter dem, og lidt efter fik Jens og Sinding hver et forsvarligt Klask paa Skulderen, medens en Stemme raabte højt: „Det kalder jeg et Held!“ Vort Selskab gjorde omkring og stod Ansigt til Ansigt med Vissing, der straaledede af Glæde over hele Ansigtet og gjentog: „Det kalder jeg et Held, at jeg skulde træffe Dem! Jeg er netop bleven færdig med min Examen idag . . . Første Karakter! — Jeg veed, hvad De vil sige — Tak skal De have! . . . Nej, men De kan jo nok begribe, at saadan en Festdag ikke kan gaa af uden en lille Basseralle, og nu gik jeg netop paa Jagt efter Nogle, som vilde hjælpe mig . . . Nej, hvad ser jeg, det er jo Hr. Postmester Astrup! Ja, De kjender mig vel nok igjen, fra jeg var i Besøg ovre hos Olesens i Julen?“

„Naturligvis, vist gjør jeg saa!“ svarede Astrup. „Det glæder mig at se Dem igjen, Hr. Student . . . Om Forladelse! Hr. Doktor, skulde jeg nok nu sige!“

„Det er første Gang, jeg hører den Titel til mig selv . . . Hahaha! Jeg synes, det lyder saa umaadeligt ærværdigt! . . . De Herrer gjør mig nok den Fornøjelse at drikke et Glas Vin med mig!“

„Hjertelig gjerne!“ svarede Bonnesen, skjøndt han slet ikke var præsenteret for Vissing, hvilket Sinding dog hurtig bødede paa, tildels ved Foredragelsen af: „Min Doktor er en herlig Mand; han siger, jeg maa drikke.“

Postmesteren og Jens vare noget betænkelige ved at tage mod Indbydelsen og saae hen paa Sinding i det Haab, at denne skulde gjøre Vissing bekjendt med, at de vare paa Vejen hjemad.

„Ja, jeg veed ikke . . .“ tog Postmesteren Ordet. „Hvad siger De, Hr. Sinding?“

„Jeg? Jeg siger naturligvis Ja, ubetinget Ja!“

„Jamen for et Øjeblik siden sagde De jo, at De vilde hjem i Seng . . .“

„Ja, det var dengang; men for det første er det en saa uhyre sjelden Begivenhed, at en Ven af mig faar en Examen, at jeg ikke kan forsvare andet end at højtideligholde den, og for det andet finder jeg, at den Beslutning, som jeg før tog om at gaa til Ro Klokken elleve, er saa heroisk, at den virkelig nok fortjener en Belønning, og jeg anser et Glas Vin for en meget passende Belønning! . . . Hvor havde Du tænkt Dig, lille Vissing, at give ud paa Selskabet?“

„Lad os gaa hen til det nærmeste Sted! Der ligger en udmærket Restauration derhenne; jeg kjender den, meget godt Sted!“ svarede Vissing og pegede paa en nærliggende Kjælder.

„Men vi holder op bestemt Klokken tolv!“ fastslog Astrup.

„Det gjør vi! Om ikke af anden Grund, saa fordi vi bliver smidt ud til den Tid. Værten er nemlig bleven nødt til at være forsigtig, han er bleven dømt et utroligt Antal Gange for Nattesæde.“

„Han har min Agtelse!“ svarede Sinding. „Det skal være mig en Glæde at gjøre hans Bekjendtskab!“

„Ja, det bliver Du forbandet nødt til, for det er en Ejendommelighed ved den Restauration, at Værten altid indbydes til at drikke et Glas med.“

„Det lader til at være en endogsaa særdeles fornuftig Mand!“

De gik ned i den omtalte Restaurationskjælder, der viste sig at være et meget stort og ret flot udstyret Lokale, hvor der sad forskellige Selskaber af yngre Mennesker rundt om ved Bordene og førte en meget højrøstet Samtale. Vissing bestilte to Flasker Vin hos en Opvarter, og saasnart den trivelige Vært hørte denne Rekvisition, forlod han sin Plads ved det ene Bord og traadte hen for at hilse paa Vissing.

„De drikker nok et Glas med?“ spurgte denne.

„Ja Tak, tror De, det gaar an?“ svarede Værten og grinede over hele sit runde Ansigt. „Jeg er lige midt i en Bajer hos de Herrer derhenne, og saa har jeg et Glas Banco staaende ved det Selskab, og en Soda-vand med Kognak ved det Bord.“

Forøvrigt var Værten paa ingen Maade paatrængende; han tav stille, naar han mærkede, at Folk vare trætte af at høre paa hans Historier, thi det var hans Specialitet at fortælle Historier, hvilket han ogsaa gjorde ganske gemytlig, paa en vis fed, grinende Maade, og hans Forraad af disse var saa rigeligt, at der vist næppe kunde findes noget Ord i det danske Sprog, uden at det mindede ham om en eller anden Historie. Man kunde derfor godt være sammen med ham, saa meget mere som han, da man kom lidt ned i Flaskerne, optog sine Smaaudflugter til de nærmeste Borde, rimeligvis for at de andre Gjæster ikke skulde blive jaloux over hans Begunstigelse af vort Selskab.

Under en af disse Værtens Fraværelser benyttede Postmesteren Lejligheden til at spørge Vissing: „Hør, det falder mig ind, hvor kjender De egentlig Jens fra? Han var jo ikke hjemme, da De var ovre hos os.“

„Nej,“ svarede den nye Doktor, „men for det første stødte jeg paa Lundsgaard i det kongelige Theater eller rettere stødte han paa mig — De husker nok, han rendte Storm mod en ung Mand i en Loge . . . det var mig! —, og dernæst saa var han hjemme at besøge mig forleden . . .“

Jens kastede et saa hurtigt, advarende Blik paa den Talende, at denne mærkede, han havde sagt for meget, og gav sig til at stamme i det.

„Hjemme hos Dem?“ spurgte Postmesteren. „Hvordan kom Du der, Jens? Hvornaar var det?“

„Jo, det var . . . det var den Dag, da De gjorde Visitter, saa var det . . . tilfældigt . . .“ hakkede Jens i det.

„Ja, saa var det . . . tilfældigt . . . uden nogen bestemt Grund . . .“ hakkede Vissing videre.

Uden at vide, hvad Grunden egentlig var til de unge Menneskers Forvirring, ansaa Sinding sig dog forpligtet til at komme dem til Hjælp ved at sige, at det var ham, der havde faaet Jens ud med til Vissing; og de to unge Mænd forsikrede i Munden paa hinanden, at det var Sinding, ene og alene Sinding, med en saadan Ivrighed, at Postmesteren absolut maatte have fattet Mistanke, hvis han ikke havde været saa godtroende, som han var.

Tiden gik hurtig, og flere og flere Gjæster forlod Lokalet, saa der kun var en halv Snes yngre Herrer, der ligesom vort Selskab ikke lod til at have nogen

Hast med at komme hjem, men derimod syntes fortræffelig oplagte til at more sig. Efterat de to Flasker vare tømte, lod Bonnesen bringe to andre; thi han hørte ikke til dem, der lod sig traktere uden strax at gjøre Gjengjæld.

„Nu bliver Klokken vist igjen mange, er jeg bange for!“ sagde Postmesteren, betænkelig ved den nye Forsyning. „Vi kommer da ikke hjem til tolv!“

Dette havde den lille Mand uimodsigelig Ret i, thi Klokken manglede ikke mere end et Par Minutter; men Bonnesen gjorde ham indlysende, at det var nødvendigt at drikke en Skaal i Dagens Anledning, og holdt derpaa en efter hans egen Mening meget medicinsk Tale for Doktoren. Skaalen blev tømt — efter Sindings Forslag med indadvendte Hurraraab for ikke at vække Opmærksomhed — og Bonnesens Laurbær som Taler tillod ikke den lille Postmester at hvile; han bad de Andre rykke lidt nærmere og begyndte derpaa i en hviskende Tone:

„Idet jeg fuldstændig slutter mig til Hr. Bonnesens smukt udtalte Ønsker“ — („Hør!“ raabte Bonnesen.) — „for vor unge Doktors fremtidige Vel, tillader jeg mig at knytte et Amendement til hans Tale. Jeg vil ønske, at vor unge Ven snart maa finde sig en Livsledsagerinde paa sin tornefulde Livsbane“ — („Han er ikke Fodlæge!“ oplyste Sinding hviskende.) — „Jeg siger ligegodt tornefulde,“ vedblev Postmesteren med et foragteligt Blik paa Afbryderen. „Er der nogen Stand, i hvilken en Mand bør være gift, saa er det Lægestanden. En Læge uden en Hustru er ligesom en . . . ligesom en“ — („Ligesom en Jordemoder uden Mand!“ foreslog Sinding, men Taleren kunde ikke modtage dette Forslag

og fandt endelig ud af et Billede fra sin egen Virksomhed:) — „Som en Postmester uden Uniform . . . ingen Tillid, ingen Autoritet! Doktor Vissing vil ikke have vanskeligt ved at finde sig en Viv; jeg kan sige det, thi han efterlod en Masse saarede Hjerter ved sin Bortrejse fra vor Egn.“ — („Specialitet: Hjertesygdomme; det er en god Levevej!“ hviskede Sinding.) — „Men som det saa ofte gaar unge Mennesker, gik det ogsaa vor Doktor; den, han kunde faa, vilde han ikke have, og derimod gjorde han styrtende Kur til en ung Pige, som . . . hvis Tanker nok vare hos en Anden“ — „Hvad er det, De siger?“ spurgte Vissing. „Hvem mener De? Sig kun hendes Navn!“ — „Nej, jeg er ikke saa udelikat.“ — „Aa hvad, mellem Venner! Hvad taler De om? Jeg forlanger, De skal sige det!“ — „Naa, ja, ja! Fornavnet kan jeg jo godt sige: det var en vis Frøken Karen Margrethe.“ — „Og hun vilde ikke vide noget af mig at sige?“ — „Nej, der var som sagt en Anden . . .“ sluttede Postmesteren denne Konversation og saae over paa Jens, saa denne blev helt rød i Hovedet. „Men alligevel en Skaal for Deres Tilkommende, Hr. Doktor!“

„Tak, Hr. Postmester!“ raabte Vissing og stødte sit Glas mod Astrups. „Hahaha! De er en brillant Fyr!“

Postmesteren fandt den unge Mands Latter noget stødende og vilde lige til at udbede sig en Forklaring men i det samme hørtes der tre mystiske Slag paa den ene Rude, og samtidig gik Gassen ud over hele Lokalet, saa der blev bælgmørkt.

„Hvad i al Verden betyder det?“ spurgte Postmesteren.

„Tys! Det er Politiet! Ikke et Ord!“ svarede Vissing.

„Følg med!“ hørte man Værtens Stemme hviske.
„Tag hinanden i Haanden og kom med mig!“

Vort Selskab dannede en lang Kjæde og listede sig afsted efter Værten, som sikkert lodsede dem forbi alle Borde og Stole ikke alene i det store Værelse, hvor de havde siddet, men ogsaa gennem et Par mindre bagved. Her standsede deres Fører, følte sig lidt for paa Væggen, aabnede en Dør ind til et Rum og puffede dem Alle blidt derind.

Rummet havde ikke et eneste Vindue, men fik hele sit Lys fra en Gasflamme, der var skruet ned til det mindst mulige; forøvrigt stod der nogle Borde og Stole som paa et almindeligt Beværtningssted, og lidt efter lidt opdagede vore Venner i det lange Rum de fleste af de Gjæster, der havde siddet i Restaurationen, da Gassen gik ud, men Alle forholdt sig fuldkomment tavse og ubevægelige.

„Hvad er der i Vejen . . .?“

Længere kom Postmesteren ikke, thi Vissing lukkede hans Mund med sin ene Haand. Der hengik nogle Øjeblikke i den dybeste Tavshed, og Postmesteren fik samme Fornemmelse, som naar han i sine Drengenaar legede Skjul; hvilken Fornemmelse forøgedes, da han hørte nogle Folk nærme sig med tunge, trampende Trin udenfor Døren og opfattede følgende Brudstykker af en Samtale mellem to dybe, skjændende Stemmer og Værtens høflige Fistelstemme: „Her er jo Ingen!“ . . . „Nej, det sagde jeg Dem jo!“ . . . „Hvorfor brændte saa Gassen?“ . . . „Ikke færdig med at gjøre mit Regnskab op.“ . . . „Hm! Javel, det er den sædvanlige!“ . . . „Vil de

Herrer Betjente ikke nyde en Gjenstand?“ . . . „Nej, gu' vil vi ej!“ . . . Stemmerne tabte sig igjen i det Fjerne, og der gik endnu et Par Minutter.

Saa viste Værten sig atter i Døren med sin mest straalende Mine og gnidende Hænderne fornøjet.

„Er Politiet gaaet?“ spurgte Vissing.

„Jo, det er, og det med en lang Næse! Ja, nu kan de Herrer godt fortsætte, hvis De ønsker at nyde mere; men De maa blive herinde, for man kan ikke se fra Gaden, at der er Lys her.“

„Men hvordan,“ spurgte Astrup, „hvordan fik De at vide, at Politiet kom?“

„Jo, jeg skal sige Dem, bedste Herre, naar Privatvægteren ser, det er i Opmarsch, saa giver han de tre Slag paa Ruden, som De nok hørte, og saa bliver jeg nødt til at putte Gjæsterne ind i dette Rum — det er egentlig bestemt til Vinoplæg, saa det passer jo meget godt!“

Sinding og Bonnesen blev i den Grad begejstrede over denne Opfindelse, at de gik hen og komplementerede Værten, og da de af de øvrige Gjæster, der ikke havde kjendt dette Arrangement, nærmede sig i samme Anledning, var det ganske naturligt, at man blev enig om at takke Værten i et Fællesglas.

Man præsenterede sig selv gjensidig, i en Fart blev Bordene rykkede sammen. Glas og Flasker kom tilstede i rigelig Mængde, uden at Nogen spurgte om hvorfra, og det er overflødigt at tilføje, at baade Sinding og Astrup, ja selv Jens glemte alle deres gode Forsætter og slet ikke tænkte paa den Dag imorgen, før den i flere Timer havde været den Dag idag, men endog lo meget hjertelig, da Sinding i en vellykket blasfemisk

Tale udbredte sig over alle de Fristelser, denne skrækkelige By indeholdt for unge Mennesker, som ere opfyldte af de bedste Forsætter om at gaa tidlig i Seng.

XIV.

Skjøndt det var meget højt op ad Dagen, laa alle fire Herrer endnu i deres Seng og sov sødelig. Jens var Førstemand til at vaagne, det forekom ham nemlig i Søvn, at han hørte en stærk Torden, og han slog Øjnene op; alt var ganske stille, men han var dog strax lysvaagen ved Tanken om, at det var idag, han skulde træffe Frk. Søborg, og han saae forfærdet paa sit Uhr, da han frygtede for at have sovet saa længe, at det var for sent at gaa til Middag. Hans Frygt var vel ugrundet, men Klokken var dog saa mange, at han ganske skamfuld skyndte sig i Tøjet; han havde lige stukket sit Hoved ned i Vandfadet, da det atter begyndte at buldre løs, og i det samme stak Astrup et meget uredt Hovede ind ad Døren og raabte: „Er Du oppe, Jens? Der er Ildløs! . . . Kan Du høre Allarmtrommen gaa?“

„Jeg troede, det var Torden,“ svarede Jens og tørrede Vandet af Hovedet.

„Torden . . . vist ikke nej!“ begyndte Astrup foragtelig, men standsede strax, da Lyden antog en for Torden og Allarmtromme lige mærkelig Karakter.

„Det er vist En, der dunderer paa en Dør, tror De ikke?“ spurgte Jens.

„Jo, jeg synes næsten ogsaa . . . Kig ud, Du er mere paaklædt end jeg.“

Jens stak Hovedet ud af Døren til Korridoren, og strax efter hørte man Bonnesens kraftige Røst: „Kom her og hjælp mig, Lundsgaard! Det er ikke muligt at faa Liv i den Snuepeter!“

Baade Jens og Astrup ilede Bonnesen til Assistance og gave sig til at bearbejde Sindings Dør af alle Kræfter.

„Er der noget, Du vil ham?“ spurgte Astrup.

„Nej, ikke andet end, at han bad mig iaftes om endelig at skaffe ham vaagen til Klokken tolv, for han skal vikariere et Par Timer i en Skole.“

„Men er han da ikke gaaet ud?“ sagde Astrup og stoppede med sin Dundren for at kigge gjennem Nøglehullet. „Nej, der ligger han jo inde og snorker, alt hvad han kan.“

„Vent lidt, jeg faar en Ide!“ udbrød Bonnesen, løb ind paa sit Værelse og kom snart tilbage med en Sprøjte, fyldt med Vand.

Efter et Par mislykkede Forsøg lykkedes det Bonnesen at dirigere Straalen lige i Ansigtet paa Sinding, som foer op med et Spjæt, vaskede Vandet af Ansigtet, gloede op i Loftet og derpaa igjen lagde sig til Hvile for at spekulere over, hvorledes det var muligt, at det kunde regne ned til ham.

Saasnart han havde lukket Øjnene, fik han en ny Ladning i Ansigtet, hvilket i Forbindelse med Bonnesens Latter gjorde ham det tydeligt, hvorfra den formodede Regn kom. Han stod op og lukkede de Andre ind, skjøndt han langt fra var vaagen; men det kostede Bonnesen megen Møje at faa ham gjort begribeligt, at han maatte skynde sig for de omtalte Informationers Skyld, og under Paaklædningen forhørte han sig idelig: „Hvordan var det, kom vi ikke i Seng Klokken elleve

iaftes?" og udviklede uden at oppebie noget Svar herpaa, hvor dumt det var at afvige fra sine Vaner, thi han havde Følelsen af kun at have været nogle ganske faa Timer i Seng og gav sig selv det Løfte ikke saa snart igjen at gaa i Seng saa tidlig om Aftenen.

Bonnesen, som selv skulde ud i Forretninger, slap ikke Sinding, før han havde faaet ham med ned ad Gaden; Astrup og Jens vare saaledes ikke længe efter overladte til sig selv og gik ind og fuldførte deres Toilette.

Efter at have indtaget en let Frokost, hvorved de dog ikke gjorde Fru Kleins Mad nogen videre Skade, satte de sig ind paa Postmesterens Værelse; men de følte sig altfor brødefulde, ikke saa meget paa Grund af Aftenens Udskejelser som formedelst den kommende Middags Hemmelighedsholdelse, til at de kunde have stor Glæde af hinandens Selskab. Samtalen gik yderst trevent, thi Jens saae hvert femte Minut paa sit Uhr, da Tiden forekom ham at gaa ligesaa langsomt, som den for smaa Børn gaar paa Juleaftens Formiddag, og Postmesteren var nervøs og utilfreds med sig selv, han syntes nemlig ikke, han var rigtig ærlig mod Jens, og vilde derfor gjerne være saa venlig som muligt mod den unge Mand, men kunde ikke komme rigtig afsted med det.

Det kostede den lille Mand meget Besvær at meddele Jens, at han var indbudt til at spise til Middag hos en af sine Ungdomsvenner, og det var ham en stor Trøst, at Jens hverken syntes at blive overvældet eller misundelig over denne Efterretning, men det kom maaske af — tænkte den gode Postmester — at han tilføjede, at han havde anmodet Sinding om at tage sig af Jens om Eftermiddagen. Postmesteren følte sig saa lettet

efter at være kommen godt over denne delikate Affære, at han foreslog Jens, at de skulde anvende de Timer, der var til Middagen, til et Besøg paa Maleriudstillingen paa Charlottenborg, og Jens samtykkede med Glæde, da alt, hvad han kunde forslaa Tiden med, var ham meget kjærkomment.

„Vi kan godt gaa og drive lidt først, Jens,“ sagde Postmesteren, da de vare komne ned paa Gaden, „for det er til ingen Nytte at komme paa Udstillingen før Klokken to.“

„Naa, der bliver maaske ikke aabnet før?“

„Jo, der er s'gu aabent lige fra Morgenstunden, men der kommer ingen Mennesker før — det er ikke fint!“

„Er der da saa fint?“

„Javel er der det, lille Jens,“ svarede Postmesteren med en godmodig, overlegen Latter. „Der er meget fint, der er saagar Tjenere i kongelig, rødt Liberi, som lukker Døren op for En.“

Efterat de havde spaseret et Utaal Gange op og ned ad Østergade og Vimmelskaftet, var Klokken endelig bleven saa mange, at det kunde anses for fint at besøge Charlottenborg. For dog at være rigtig sikker paa, at det ikke var for tidligt, ventede Postmesteren, til han saae et større Selskab af Damer og Herrer begive sig ind ad Porten, hvorpaa han og Jens ogsaa traadte ind.

Jens, som gik først, vilde følge efter Selskabet, der gik ligefrem over Gaarden, men blev kaldt tilbage af sin ældre, erfarne Ven.

„Naa, jeg troede, det var derovre,“ sagde Jens.

„Nej,“ svarede Postmesteren docerende, „ser Du, derovre er der kun et lille Annex til Udstillingen. Det

tager vi bagefter, vi begynder med den rigtige Udstilling, og den er heroppe.“

Med disse Ord trippede han med sine smaa, geskjæftige Trin opad Trappen tilvenstre og løb lige op paa første Sal, hvor han standsede for at kalde ad Jens, der var bleven staaende for at betragte Billedhuggerværkerne paa Trappegangen i den Tro, at Udstillingen begyndte her, men nu blev oplyst om, at det var nogle Antikker, der for længe siden vare gaaede af Mode.

Med en Sikkerhed, som viste, hvor nøje han var kjendt med Lokalteterne, gik Postmesteren lige hen til en Dør og tog fat i Laasen, men blev noget skuffet, da Døren ikke vilde gaa op.

„Det var da mærkeligt!“ brummede han og prøvede at dreje Laasen til den anden Side.

Resultatet blev imidlertid det samme, og Postmesteren gav sig derfor til at mønstre Døren fra øverst til nederst med et meget fornærmet Blik, men Døren modstod — som det hedder i Romansproget — hans skarpe Blik uden at synke sammen under det.

„Hvad tror Du, der er i Vejen?“ spurgte han og drejede sig paa Hælen om mod Jens.

„Der er vist ikke aabent,“ formodede den unge Mand.

Postmesteren takkede saa meget for Oplysningen, men udbad sig derpaa en Forklaring hos sin skarp-sindige, unge Ven af, hvad det da skulde betyde, at der i Aviserne stod, at Udstillingen var aaben fra 9—6.

I det samme hørte de imidlertid en Nøgle blive drejet om i Laasen, og strax efter gik Døren op. Det af Postmesteren lovede, imponerende Syn af en Tjener i kongeligt, rødt Liberi udeblev dog, thi der viste sig

en Mand i et meget borgerligt, hvidt Liberi med hvid Kasket paa Hovedet og med en stor Kalkkost i Haanden, med andre Ord: en Mursvend.

„Kan vi ikke komme ind?“ spurgte Postmesteren.

„Jo—o,“ trak Mursvenden paa det, „værs'god, men her er lidt uordenligt herinde.“

Han aabnede Døren helt, og de to Jyder blev meget overraskede ved at se Stuen opfyldt med Stilladser, Baller, Stiger, o. s. v.

„Hvad i al Verden betyder dog dette?“ stammede Postmesteren. „Hvad skal alle de Stilladser til?“

„Vi er ifærd med at hvidte Loftet, skal jeg sige Dem,“ lød Svendens Svar.

„Hvidte Lofter . . . paa denne Tid? Det er, maa jeg sige, meget hensynsløst mod Publikum . . . Det staar der ikke noget om i Aviserne.“

„Nej, vi plejer ikke at avertere det.“

„Ja, det er netop Fejlen . . . Men hvad siger Kunstnerne til det.“

„Kunstnerne?“

„Ja, de maa jo faa deres Malerier ødelagte . . .“

„Deres Malerier? . . . Her er ingen Loftsmalerier.“

„Jeg taler ikke om Loftsmalerier, jeg mener naturligvis Vægmalierne . . .“

„Dem er her s'gu heller ingen af.“

„Ja, Vægmalier eller Oliemalerier — hvad De vil kalde dem.“

„Nu har jeg den! De mener Udstillingen . . .“

„Ja, begribeligvis mener jeg Udstillingen!“

„Jamen saa er De gaaet fejl . . .“

„Gaaet fejl? Det maa De ikke sige til en gammel Kjøbenhavner, som fra Barnsben . . .“

„Jamen Udstillingen er jo flyttet over i den nye Udstillingsbygning.“

Uden at takke for Oplysningen foer den gamle Kjøbenhavner nedad Trapperne og stoppede først i Porten, hvor han havde faaet samlet sig saa meget, da Jens indhentede ham, at han — skjøndt med en lidt forceret Latter — kunde finde det mageløst morsomt, at han kunde gaa saadan og tosse i det og glemme den nye Udstillingsbygning, som han havde læst saa meget om og set Afbildninger af og kjendte saa godt, aa saa ud-mærket godt.

De gik derpaa over Gaarden og stod snart foran Udstillingsbygningen, med hvis Ydre Postmesteren foreløbig udtalte sin Tilfredshed; men allerede strax ved Indtrædelsen begyndte hans gunstige Mening at tabe sig, da han savnede den nævnte røde Tjener, der altid havde givet Udstillingen et officielt Præg, som han satte Pris paa. De fungerende Tjenere havde for ham ikke den tilstrækkelige Værdighed, en Kasket med Sølvtræse, ligesom enhver Droschkekusk bar den, imponerede ham ikke, og med stor Indignation indviede han Jens i, at denne Afskaffelse af det røde Liberi var et Udslag af de unge Kunstneres Opposition mod det bestaaende og det første Skridt henimod Danmarks Forandring fra et konstitutionelt Kongedømme til en jakobinsk Republik. Iøvrigt tiltalte Bygningens Forhal og Trappeparti ham Gudskelov, og han fandt, at det sidste havde en Del Lighed med Trappeopgangen i den store Opera i Paris, over hvilken Udtalelse Jens faldt i stor Forundring, da han forgjæves spekulerede over, hvornaar hans ældre Ven kunde have set den.

Da de vare komne op paa første Sal, begav de sig ind tilhøjre og begyndte at tage Malerierne i Øjesyn, hvilket i Begyndelsen gik noget langsomt, da Postmesteren fandt sig beføjet til at afgive en motiveret Dom over hvert enkelt Stykke, ledsaget af alle de tekniske Udtryk, det var ham muligt at erindre fra de Aar, i hvilke han i April og Maj havde forlagt sine Middagsture fra Ruten til de gamle Stuer paa Charlottenborg; men efterhaanden som det Ordforraad, han raadede over, blev opbrugt, gik det hurtigere og hurtigere, og hertil bidrog ogsaa, at Jens, der ærlig talt forstod sig grumme lidt paa Malerkunsten, stedse var langt forud, og Postmesteren flere Gange var kommen til at betro sin værdifulde Mening til vildfremmede Folk i den Tro, at det var Jens, der stod ved Siden af ham.

Efter en god halv Times Forløb begyndte Postmesteren at blive træt af at se paa Malerierne, og han hvilede ud ved at tage Publikum i Øjesyn; men herunder viste det sig, at den nye Bygning havde en væsentlig Mangel i hans Øjne.

„Veed Du hvad, Jens,“ sagde han, „det er slet ikke som i det gamle Lokale . . . her er egentlig lidt kjedeligt at gaa! Man kommer naturligvis ikke for at se paa Folk, det veed jeg nok; men det er altid morsomt, at der er fuldt paa saadan et Sted, og saa er det rart at tale med Flere om forskellige Stykker, for man veed jo ikke altid saadan lige strax, hvad man skal synes om et Maleri . . . Det er nogle dejlige store Værelser, Gudbevares, men for det første er her meget for højt til Loftet, der kan jo ingen Malerier hænge helt deroppe, og dernæst er her ingen . . . ingen . . . ingen Trængsel. Jeg er vis paa, at det er til stor Skade for

Kunsten . . . jeg faar det samme Indtryk her som i det kongelige Theaters Foyer, at de gode Kjøbenhavnere er begyndt at holde af at lege „Komme Fremmede“ hos sig selv; de har set, hvordan det er i Udlandet, og saa vil de have det ligesaa fint, men det klæder dem slet ikke at gaa saadan pyntede og fornemme omkring . . . Jeg holder s'gu meget mere af dem, naar de er sig selv!“

Han udtalte endvidere Frygt for, at Tonen blandt Publikum skulde have forandret sig samtidig med Lokalet, men blev dog efterhaanden beroliget ved at høre den saa godt kjendte Skala af Adjektiver fra dejligt med a til yndigt med ø summe om sine Øren, høre de ofte temmelig kritiske Biografier, Tilskuerne leverede til de udstillede Portrætter, Gjenkjendelsesraabene, naar en Familie ved et Landskab opdagede, at det virkelig var der, de havde været sidste Sommer, og Henrykkelsesudbruddene, hver Gang En eller Anden fandt ud af, hvem den eller den komiske Figur i et Genrebillede ved Gud lignede. Kun talte Folk mere dæmpet, thi Resonansen var saa stærk, at man blev forskrækket, naar man hævede sin Stemme blot temmelig lidt, og noget nyt var det ogsaa for Postmesteren, da han stødte paa det første Par Kunstelskere, der ikke brød sig om den første Del af Kataloget, men udelukkende holdt sig til den anden og læste op: „Nr. 137 — 850 Kroner. Altfor dyrt! Det bliver han s'gu aldrig af med! Nr. 590 — 300 Kr. Det er ikke saa galt! Det er s'gu godt malet!“

Alt som de vandrede fremad, viste der sig en ny Ulempe ved Lokalet, som fremstod ved Værelsernes ensartede Udseende og Størrelse. Saalænge Vejen gik ligeud gjennem en Række Rum, fornægtede Postmesterens over-

ordentlig udviklede Stedsans sig ikke, og han fandt sig med Lethed tilrette, men ved Omdrejningerne var det, det kneb for ham. Her stod han stille, drejede sig om som en Vejrhane under omløbende Vind og betragtede raadvild snart den ene, snart den anden Dør.

„Hvor kom vi fra, Jens?“ stammede han. „Var det fra den eller den Dør?“

Han kunde ligesaa gjerne have spurgt Jens om, hvor Fyrstendømmet Piombino laa, eller bedt ham nævne Forbjergene i Sibirien, og al den Oplysning, han fik hos den unge Mand, bestod da ogsaa i, at Jens efter at have set paa det lille Kompas, han havde ved sin Uhrkjæde, meget nøjagtig opgav, hvor Nord i hver enkelt Tilfælde var.

Resolut, som han var, bestemte den lille Mand sig saa tilsidst for den ene Dør, og saasnart de vare komne ind i det næste Værelse udbrød han med Triumf: „Det er rigtig! her har vi ikke været før!“

Med Alvor og Grundighed tog han derfor fat paa Malerierne og nød de første 3—4 Stykker af dem. Saa kom der imidlertid et, som han syntes mindede ham om et eller andet Stykke, han havde set i sin Ungdom, og derpaa fulgte et andet, hvis Motiv han paastod ligefrem var tyvstjaalet fra et ældre Maleri, han kjendte, og saa et tredie, som han ikke kunde erindre, hvor han før havde set, men set det, havde han, og saaledes blev det ved, til han med Et udbrød: „Men, Du milde Skaber, her har vi jo alligevel været før! Nu husker jeg det altsammen . . . Vi maa tilbage igjen, hvor vi kom fra!“

Saa opstod imidlertid atter den forrige Vanskelighed med at finde ud af, hvilken Dør det nu var, de vare komne ind af; Jens kunde som sædvanlig ikke give

nogensomhelst Oplysning, og endogsaa den tilstedeværende Opsynsbetjent erklærede sig ude af Stand til at opgive, hvor de Værelser laae, de endnu ikke havde besøgt.

Paa denne Vis gik Tiden temmelig fornøjelig, om det end nok maatte siges at være en noget anstrengende Maade at komme gjennem Udstillingen paa. Endelig engang havde de fundet en Stue, hvor det var givet, at de ikke havde været før, og Astrup var hensunken i Beskuelsen af et Parti af Dyrehaven, da han følte sig overbevist om, at de paa Turen igaar vare passerede det Sted, skjøndt det forekom ham, at den Bænk, der stod tilvenstre paa Maleriet, burde staa tilhøjre, hvis det virkelig var det Sted, han mente, ligesom han savnede en hel Del Smørrebrødspapir, som han netop havde lagt Mærke til igaar.

Jens, som forlængst havde opgivet at komme paa det rene med Dyrehavspartiet, drev om i Nærheden, da han pludselig opdagede Fru Søeborg og Døtre, som traadte ind. Han blev først ubeskrivelig glad og var lige ved at ile hen og give sig tilkjende for dem, der uden at se Astrup eller Jens havde taget Plads foran de nærmeste Malerier; han vilde takke dem for Middagsindbydelsen, det var da en udmærket Anledning til en Samtale, men som han nærmede sig Søeborgs, faldt det ham ind, at Astrup jo var med, og naar denne opdagede Søeborgs og kom til at tale med dem, vilde han jo faa at vide, at Jens ogsaa skulde til Middag, og Jens, som under hele sit Ophold i Kjøbenhavn vilde have givet, hvad det skulde være, for at komme til at tale med Frk. Poulina, blev nu ulykkelig og turde ikke.

Heldigvis havde hverken Astrup set Søeborgs eller omvendt, og Jens sagde derfor med saa stor Ro som

muligt til sin Ledsager: „Hør, skal vi nu ikke videre? Lad os gaa ind i den næste Stue!“

„Nej, hvorfor det? . . . Det haster jo ikke!“ svarede Astrup, der stod som den bekjendte lille Statue af Napoleon og kiggede gjennem sin ene Haand paa Dyrehavslandskabet. „Jeg kan ikke huske, at der var en Grøft der tilhøjre, jeg synes snarere, det var et Gjærde, hvad?“

„Aa, jeg tror slet ikke, vi var paa det Sted i Dyrehaven,“ sagde Jens i det forfængelige Haab, at det skulde bevæge den lille Mand til at forlade Maleriet.

„Jamen, det tror jeg! Jeg kan tydelig huske det Bøgetræ med den krogede Gren der — det ligner superbt!“

Jens lod, som han gik, men det afficerede ikke Astrup. Hjertet bankede paa Jens, saa han kunde mærke det helt op i Halsen, og han løb virkelig et Øjeblik ud af Stuen for ikke at overvære Sammenkomsten mellem Astrup og Søborgs, men han vendte dog strax tilbage for endnu at gjøre et Forsøg ved at bede Astrup forklare ham noget paa et Maleri i Naboværelset.

Skjøndt Astrup følte sig smigret ved denne Appel til hans Kunstforstand, svarede han dog kun, at nu skulde han strax komme, og Jens saae med Skræk, at Søborgs nærmede sig mere og mere.

Det var ikke til at undgaa, at de maatte opdage hinanden, og paa een Gang saae da ogsaa Astrup hen i Retningen af Søborgs. Det gav et Sæt i Jens, og han sagde til sig selv: „Saa! Nu er alt forbi!“

Astrup havde ganske rigtig opdaget Familien, men han blev ligesaa forskrækket ved Synet af dem som Jens, thi i samme Moment stod det klart for ham, at hvis Jens fik Øje paa dem, vilde han antaste dem, og saa blev det umuligt at udelukke ham fra Middagen.

Til Jens' store Forbavselse — thi Jens var ikke i Tvivl om, at Astrup havde set Søborgs — ilede den lille Mand strax afsted, hviskende til Jens: „Hvad var det for et Stykke, Du vilde vide Besked om?“

De kom lykkelig og vel ind i den næste Stue, og Jens spurgte Astrup om noget aldeles ligegyldigt paa det første det bedste Maleri. De havde kun staaet der en ganske kort Stund, under hvilken de Begge skottede urolig hen til Døren for at se, om Søborgs ikke fulgte efter, og Astrup var just begyndt paa en Forklaring om det paagjældende Maleri, da Frk. Poulina viste sig i Døren og raabte tilbage til Moderen og Søsteren: „Jo vist saa, det er dem!“

De to Jyder gjorde sig saa smaa som muligt; thi de følte godt, at det var dem, der var ment, og da den unge Pige et Øjeblik vendte Ryggen til for at vinke ad de Andre, svippede Jyderne som efter en fælles Aftale ud ad den anden Dør.

De laante hinanden et stjaalent Øjekast og vilde just til at fortælle hinanden en skrækkelig Løgn om, hvorfor de vare løbne, da de saae Familien Søborg skride igjennem det Værelse, de havde forladt, og gaa løs paa det Sted, hvor de for Øjeblikket stod, da de uden videre Forklaring flygtede afsted.

Paa denne Maade gik det i nogen Tid fra den ene Stue til den anden, ligesom det gaar i det ædle Spil „Hunden efter Haren“, og tilsidst endte det med, at Jyderne uden at oppebie Familien Søborgs Ankomst flygtede fra det ene Værelse til det andet uden at ænse de Slæb, de traadte itu, eller de Folk, de skubbede til Side, og endelig styrtede nedad Trapperne i Firspring, som om de vare forfulgte af en Flok glubende Ulve.

Paa det sidste Stykke havde de forresten ikke behøvet at skynde sig slet saa meget, thi Fru Søborg havde allerede for noget siden opgivet Forfølgelsen og var sunken om paa en Sofa for at faa Vejret, som hun havde sat til i en eller anden af Stuerne; vore Venner standsede ikke engang i Gaarden, men først da de vare komne ud paa Kongens Nytorv.

„Der var . . . Der var Pokkers varmt deroppe!“ stønnede Astrup forlegen.

„Ja, skrækkeligt!“ pustede Jens ligesaa genert.

„Jeg kunde ikke . . . kunde ikke holde ud at være der længere.“

„Nej, jeg heller ikke!“

Det var al den Forklaring, de to snedige Skurke gav hinanden, og Begge vare lige glade over, at den Anden ikke udbad sig en ordentlig Besked om denne forunderlige Sortie.

De anvendte en halv Time til at trække frisk Luft paa Gaderne og komme til Ro ovenpaa den udstaaede Forskrækkelse og begav sig derpaa hjem til Pensionatet, hvor Astrup strax begav sig ind paa sit Værelse for at paabegynde det elegante Toilette, hvormed han agtede at overraske den søborgske Kreds.

Jens ventede roligt i fem Minutter paa sit Værelse, men derpaa blev han saa nervøs og urolig, at han til sin Beroligelse maatte begive sig ind til Sinding, der laa og dvaskede paa sin Sofa ovenpaa den usædvanlige Anstrengelse af de to Timers Undervisning.

„Hvad skal jeg gjøre?“ spurgte Jens fortvivlet. „Jeg kommer meget for sent . . . Det er ogsaa en frygtelig Tid, det Menneske er om at klæde sig paa.“

„Aa,“ svarede den flegmatiske Sinding, „De har vel Tøjet parat, saa De i en Fart kan komme i Klæderne?“

„Javel, og jeg har selv børstet Tøjet, jeg turde ikke give Karlen det, for at Postmesteren ikke skulde opdage noget . . . Men nu er der ikke mere end tyve Minutter tilbage!“

„Lad Karlen gaa ned og bestille Dem en Droschke, saa kommer De mere end tidsnok.“

Saasnart Jens havde faaet sendt Karlen afsted, indfandt Astrup sig i fuldt Puds paa Sindings Værelse, officielt for at bede om at faa lidt Eau-de-Cologne paa sit Lommetørklæde, men i Virkeligheden for at lade sig beundre, thi den lille Mand var altid mere end sædvanlig tilfreds med sig selv, naar han var i sort Kjole.

Af Medlidenhed med Jens skyndede Sinding paa Astrup, og vor lille Ven tog ogsaa strax en rørende Afsked med Jens, som om han skulde rejse til Udlandet for sin Sundhed, og det var meget tvivlsomt, om Jens nogensinde mere fik ham at se i dette Liv, hvorpaa han forlod Stuen, medens Sinding dannede et smukt Tableau med Jens, hvem han omfavnede og klappede som et lille Barn, idet han medynksfuld sagde: „Nu skal lille Jensemand være en rigtig god Dreng og blive hjemme hos den rare Onkel Sinding! Du skal se, min søde, velsignede Dreng, vi To skal nok mere os, medens Fader gaar i Selskab!“

XV.

Hos Søborgs herskede der paa samme Tid stor Travlhed; Kogemadammen, som hele Formiddagen havde

ligget i Strid med de to Piger om Herredømmet i Kjøkkenet, var nu, da det afgjørende Øjeblik nærmede sig, Eneherre over Valpladsen og sendte Pigerne afsted som Adjudanter i alle Retninger; Fruen brusede i sin nye Silkekjole om i Spisestuen for at kaste et sidste prøvende Blik paa det dækkede Bord; Døtrene gik stærkt spændte, baade med Hensyn til Snørliv og det kommende Selskab, op og ned i Dagligstuen, nynnende smaa Stumper af snart den ene, snart den anden Melodi, foldede nervøst Viften ud og smækkede den strax i igjen og rettede lidt paa deres Frisure, hver Gang de kom forbi Spejlet; Direktøren selv fløjtede stærkt inde i Soveværelset, thi han var først kommen fra sine Forretninger i sidste Øjeblik, og i Hastværket kunde han naturligvis ikke faa bundet det hvide Slips ordentlig, og den unge, opløbne Mand, denne Mellemting mellem en Tjener og et Kontorbud, der havde lukket op for Postmesteren paa dennes Visit, optraadte i Anledning af Festen udelukkende i sin første Egenskab og stod ude i Entréen, parat til at fare til og smække Døren op, saasnart det ringede, men foreløbig fordrivende Tiden med at undersøge, hvad der var i Herrens Overfrakkelommer.

Saa lød den første dirrende Ringning fra det elektriske Apparat, og i Overensstemmelse med sit Navn virkede den i høj Grad elektriserende paa alle de ovennævnte Personer, der øjeblikkelig resignerede, at nu maatte de lade det gaa, saadan som det var.

Et ungt Par traadte ind i Entréen, hun med et Skindslag, som hun strax afleverede til Tjeneren, og han med sin Sommerfrakke løst kastet over Skuldrene. Ved Synet af den tomme Knagerække hviskede den unge Kone

lidt heftig: „Kan Du se, hvad jeg sagde? Nu er vi igjen de Første! Du har ogsaa altid et skrækkeligt Hastværk med at komme afsted!“ — „Ja, Herregud, Nogle skal jo være de Første!“ svarede Manden blidt og stillede sig op foran Spejlet for at overbevise sig om, at hans Haargardiner i Panden ikke vare komne i Ulave. Konen forsikrede, at hun alligevel ved Gud fandt det skrækkelig flovt, men til hendes Beroligelse dirrede det atter gennem Entréen. Flere Gjæster traadte ind og udtalte højt og lydelig deres Glæde over at træffe Bekjendte; thi som man veed, har man nok Lov til at lægge sin Glæde over at se hinanden lidt højrøstet for Dagen i Entréen, medens den gode Tone forbyder at gjøre det inde i Stuerne. Efterhaanden kom Flere og Flere til, der blev et svært Rykind, og det elektriske Apparat var i uafbrudt Virksomhed; tilsidst lød det formelig, som det dirrede af Arrigskab og sagde: „Herregud, lad dog være at trykke saa rædsomt paa mig! Jeg har jo lige givet Signal; kom dog og luk op, de trykker mig ihjel!“ Ældre, tykmavede Herrer og trivelige, asthmatiske Damer tog Pladsen op i Midten og forjog de unge Piger og Herrer hen i Krogene, hvor de Sidste vare glade over at hjælpe de Første Overtøjet af; der var en Knappen Handsker og en Glatten Haar; Herrerne traadte paa Damernes Slæb, og Damerne gjorde Gjengjæld ved at give Herrerne sorte Silkehatte nogle ordentlige Knubs; Duften af fransk Parfume blandede sig med Lugten af Cachou, hvormed flere af de unge Herrer skjulte, at de nylig havde taget sig en Absinth, ikke saa meget fordi det smagte dem, som fordi det var saa rask; og Tjeneren bugtede sig frem og tilbage i Trængselen

for at lukke de kommende Gjæster ind i Entréen og aflevere de præsentable ind i Stuen.

Herinde gik det mere dæmpet til. Herrerne stod langs Væggene og fik to og to en paa een Gang aandrig og livlig Samtale, som ikke i mindste Maade interesserede nogen af de Paagjældende; de ældre Damer vare halvt med Magt bragte til Sæde i Sofaerne og Lænestolene og lo velvillig af, hvadsomhelst der blev sagt; de unge Piger bunkede sig sammen ved Vinduerne og nippede i Blomsterbordenes Planter eller pillede ved hinandens Halsstrimler; og Værten og Værtinden vandrede om og forhørte sig til hver Enkelts Befindende med en Interesse, som om de samlede statistisk Materiale til en Oversigt over Sundhedstilstanden i Kjøbenhavn og Frederiksberg.

Postmesteren, der var gaaet meget langsomt, da han undervejs var kommen i Tanker om, at man ikke i Kjøbenhavn som i Jylland kommer præcis til den Tid, man er indbudt, befandt sig for Øjeblikket ude i Entréen ifærd med at knappe en gjenstridig Handske, under hvilken Operation han gjorde sig saa kalveknæet som vel muligt, øjensynlig i den Tro, at det hjalp. Det forekom ham, at Tjeneren smilede noget uærbødig ad de Stillinger, han indtog, og da det omsider lykkedes at faa Handsken knappet, sagde han lidt bøs: „Luk Døren op, unge Mand!“, idet han ved sig selv besluttede at imponere Tjeneren ved at vise, hvorledes man skal gjøre sin Entrée i en Salon.

I dette Øjemed satte han sig i Bevægelse paa Taa-spidserne og spankulerede over Dørtærskelen à la Vade-fugl med vuggende Krop og fremskudt Bryst. Lige indenfor Døren laa der imidlertid et lille, løst Tæppe,

hvis Bestemmelse var at tage det værste Slid af for det egentlige Gulvtæppe, og dette havde Postmesteren uheldigvis ikke lagt Mærke til. Saasnart han satte sin Fod derpaa, forvandlede dette Tæppe sig til en Snare for Vadefuglen; Postmesteren fik Fødderne filtrede ind i det, gjorde nogle smaa Spjæt paa Stedet, baskede stærkt med Armene og endte med pludselig at komme klar af Tæppet og derpaa uden ringeste Herredømme over sig selv trimle langs med Væggen, indtil han dejsede over mod den nærmest staaende Herre. Denne, der havde en anden Herre fat i Knaphullet for at betro ham den nyeste Skandale, gav denne Anden et stærkt Stød for Brystet, saa han tumlede tilbage og stødte mod en tredie Herre, hvorpaa denne fløj mod en fjerde Herre, og saaledes blev det ved at forplante sig videre ligesom Stødet gjennem en Række sammenkoblede Jernbanevogne, indtil den sidste Herre gjorde et Forsøg paa at rende Kakkelovnen overende.

Der opstod en forlegen Pause, under hvilken Tjeneren lukkede Døren hastig med et ikke synderlig imponeret Udtryk i Ansigtet, medens samtlige unge Damer pludselig fik travlt med at kigge ud af Vinduerne; de Forbigaaende, som tilfældig saae op, tænkte uden Tvivl, at man maatte more sig sjelden godt i det Selskab.

„Du gode Gud!“ raabte Postmesteren, „jeg beder tusinde Gange om Forladelse! Jeg kan ikke begribe, hvad det var, jeg hængte fast i . . .“

„Det er ikke Dig, som skal gjøre Undskyldninger,“ svarede Søeborg, som var kommen til, „det er snarere os . . . Nu har jeg, Gud veed hvormange Gange, bedt min Kone om at slippe fri for disse Lapper, hun lægger om ved Dørene . . . Der er ingen Steder i hele Verden,

man bruger saadan noget uden herhjemme! Hvis der kunde tænkes saadan nogle Gulvklude paa en ordentlig Restauration i Amerika, saa vilde den Gentleman, der snublede i dem som Du nu, tage sin Revolver frem og skyde Værten ned som en vanvittig Hund.“

„Ja, Du skal nu ikke være bange,“ lo Postmesteren gemytlig, „jeg gaar aldrig med Skydevaaben.“

Gottschalk nærmede sig den lille Mand og slog ham paa Skulderen: „Du er s'gu en Mand, der kan bringe Liv i et Selskab! Herrerne stod saa stive som en Række Tinsoldater, og saa var Du nær ved at rive hele Rækken omkuld, men det gjorde Virkning — hahaha! Jeg skal huske den Methode næste Gang, jeg skal til en Stivstikkermiddag.“

„Hør, Astrup,“ hviskede Værten, „maa jeg bede Dig tage min Kone tilbords.“

„Det er mig en stor Ære, men hvor er hun og hvor er dine Døtre? Jeg skulde dog have hilst paa Husets Damer.“

„Nu skal jeg føre Dig ind til Fruen,“ sagde den tjenstvillige Materialist, „hun staar inde i Kabinettet og snakker med et Par Medabonnetinder; de lægger de grueligste Planer op mod Theaterbestyrelsen, for nu skal de igjen have en Opera næste Gang, og det er den femte i syv Uger.“

De gik ind til Fruen, som tog meget hjertelig mod Postmesteren, og lidt efter kom først Poulaine og saa Caja til.

„Men hvor er den unge Lundsgaard?“ spurgte Fruen og saae sig om.

„Jens? . . .“ sagde Postmesteren med en vel studeret Forbavselse.

„Ja, har De ham ikke med?“

„Nej!“

„Jamen han kommer vel?“ udbrød de to unge Piger i Munden paa hinanden.

„Nej, det gjør han rigtignok ikke,“ vedblev Postmesteren med tilsyneladende stigende Forundring.

„Men hvad er der i Vejen? Er han syg?“

„Nej, vi saae ham jo paa Udstillingen sammen med Hr. Astrup . . .“

„Ja, det er sandt! Vi vilde have hilst paa Dem, men De foer gjennem Stuerne med en Fart, saa man skulde tro, De løb for os.“

Fruen anede ikke, hvor sandt hun talte, og Postmesteren fandt sig ikke foranlediget til at oplyse hende herom, men svarede blot, at han slet ikke havde tænkt paa at tage Jens med.

„Jamen jeg forstaar ikke . . .“ begyndte Fruen, men hun blev afbrudt af Poulaine, som i en halvt spøgende og halvt tvivlende Tone sagde: „Aa, kan Du ikke begribe, Moder, det er bare noget, Hr. Astrup vil bilde os ind!“

„Nej, jeg forsikrer . . . Jens kommer ikke!“

„Han kommer!“

„Kommer ikke!“

Det er uvist, hvor længe Poulaine og Postmesteren vilde have fortsat Diskussionen i denne Form, der mindede temmelig meget om den bekjendte Maade at tælle paa sine Knapper, men Caja afbrød pludselig Fortsættelsen med et højt: „Der er han jo!“

„Hvad? Hvor? Hvem?“ raabte Postmesteren og drejede sig som en Top.

Hamlet blev ikke nær saa forfærdet, da Faderens Aand viste sig for ham; Don Juan blev ikke nær saa

bestyrtet, da Kommandanten indfandt sig hos ham; og ingen stakkels Sekondløjtnant er bleven halvt saa ulykkelig ved Synet af sin Skomager med Regningen, som Postmesteren blev, da han virkelig saae Jens træde beskeden og lidt forlegen ind fra Entréen; han blev aldeles maalløs og stirrede med et saa komisk forbavset Udtryk paa Fru Søeborg, at denne slog ad ham med sit Lommetørklæde og sagde, han var en stor Spasmager.

Vissing, der iaftes var bleven indviet i Jens's Optræden paa Skuepladsen, stillede sig strax til Hjælp ved hans Side, og til de To sluttede den unge Oxenthal sig, og efterat denne med et Par Ord var sat ind i Sagens Sammenhæng, turde Jens nok med disse to Forbundsfæller marschere lige løs paa den Gruppe, hvori Postmesteren stod.

„Hvor kommer Du fra?“ brød det løs fra den lille Mand.

„Fra Pensionatet,“ svarede Jens tørt.

„Jamen . . . hvordan er Du kommen herhen?“

„I en Droschke,“ svarede Oxenthal.

„Jeg talte ikke til Dem! . . . Hvorfor har Du ikke sagt et Ord til mig?“

„Hvorfor har De ikke sagt et Ord til ham?“ svarede Vissing.

„Jeg spurgte ikke Dem!“ . . . Hvem har bedt Dig komme her?“

„Det har vi!“ lød det i Kor fra Husets Damer.

Postmesteren var lige ved at give samme glubske Svar som før, men dels forbød hans bekjendte Ridderlighed ham at bede en Dame om at tie — hans Kone dog undtagen —, og dels saae han, at Jens havde alle de Andre paa sit Parti, og derfor mente vor lille Ven, at det vilde være korrektest at tage Tingene, som de nu

engang vare, men ved sig selv svor han paa, at dette skulde blive første og sidste Sammenkomst, Jens fik med Poulina.

Jens blev nu præsenteret for Søbørg, som strax blev indtagen af den unge Mand, da denne uden saa meget som en tvivlende Rynke i sin Pande hørte paa Direktørens Udvikling af Amerikas enorme Kornproduktion; men det maa bemærkes, at Jens lettedes en hel Del i at fæste Lid til de opgivne Tal ved den Omstændighed, at han var aldeles uvidende om Størrelsen saavel af de omtalte *acres* som af de nævnte *bushels*.

Tiden var imidlertid trukken ud, Folk begyndte for Alvor at blive sultne, det nyttede ikke længere de mest Hungrige, at de bedrog deres Sult ved at tygge paa deres Handsker eller Overskjæg. Der gik et befriende Suk gennem Forsamlingen, da Tjeneren kom ind og hviskede noget til Fruen, og Konversationen tog et mægtigt Opsving, da Fruen lod det hviskede gaa videre til sin Mand; det var aldeles ikke, fordi der var Udsigt til at faa Mad, ak Gud nej, man kunde have holdt meget længere ud, man trængte egentlig slet ikke saadan til noget.

„Det er sandt, Hr. Lundsgaard,“ hviskede Værten til Jens, „vil De tage min Datter Poulina tilbords . . . De veed nok, hvem af dem det er?“

Om han vidste det! Jens blev saa glad som aldrig før i sit Liv, Stoltheden og Lykken tindrede i hans Øjne — han skulde have hende, den smukkeste og elskværdigste af dem Alle, Allesammen, tilbords. Han behøvede ikke at se sig om efter hende, han havde hele Tiden vidst, hvor hun stod; han gik hen og bukkede,

og strax efter følte han hendes lille Haand lægge sig saa let og saa blødt paa hans Arm.

Der var for mange Mennesker rundt om dem, de havde endnu ikke vexlet et Ord, kun Hilsenen og saa et Blik, — hvorfor rødmede de Begge, som de stod der i den tætte Trængsel foran Spisestuedøren, og hvorfor forstyrrede det dem saa ubehagelig, da Oxenthal med Caja under Armen banede sig Vej hen til dem og hviskede: „Lad os holde sammen og se at faa et muntert Hjørne . . . jeg har ogsaa sagt det til Vissing.“

„Vi sætter os ind ved det lille Bord,“ hviskede Caja, „det er allermorsomst, der er saa rædsomt stille ved det store.“

Under Støjen og Snakken gik man tilbords; men saasnart man var kommen til Sæde, forstummede Livligheden og afløstes af en forventningsfuld Pause, hvori Alle under almindelig Handskeaftrækning kastede et nysgjerrigt Blik over Bordet; Husmødrene for at opdage, om der skulde være en eller anden ny Finesse i Arrangementet, som det var værd at skrive sig bag Øret, de ældre Herrer for at tælle Glassene foran hver Kuvert og se om, hvor mange Sorter Vin de forjættede; de unge Kavallerer for i Tanken at gennemgaa den disponible Beholdning af Konversationsæmner og vælge det mindst interessante til at brænde af først; og de unge Damer for at se, hvor mange Slags Syltetøj der stod paa Bordet, og hvorvidt det, de netop sværmede for, var deriblandt. Men alle disse Observationer var der ingen, der kunde se, nej! samtlige Gjæster sad saa uskyldige og uinteresserede, vare parate til at fatte den mest levende Interesse for hvilket som helst Spørgsmaal, der maatte blive henvendt til dem, og smilede paa en ejendommelig,

sulten Maade, for hvilken Botanikken har en træffende Betegnelse i „Grine til Middag“.

Værten og Værtinden præsiderede hver ved sin Ende af Hovedbordet i Spisestuen, og langs nedad Siderne afvexlede Damernes lyse Toiletter med Herrernes sorte Kjoler som to Rækker hvide og sorte Tangenter, medens en halv Snes af de unge Mennesker havde Plads ved en mindre Filial i et tilstødende Værelse, der til daglig gjorde Tjeneste som Direktørens Privatkontor og heller ikke helt var blevet befriet for en Lugt af Kontorstøv og gammel Cigarrøg.

Selskabet faldt forøvrigt fra hinanden i to forskellige Grupper, det saae man paa Herrerne. Der var nogle Forretningsvenner, større Pengematadorer, der blev i deres Roller og spiste paa en meget forretningsmæssig Maade; et Par højtstaaende Frimurere, paa hvis Dom om Maden og Vinen Værten lod til at sætte særlig Pris; een Embedsmand, der nok havde noget at gjøre med Udstedelsen af Eneretsbevillinger, en anden Embedsmand, der stod i nøje Forbindelse med Kommunens Byggeforetagender, og en tredie Embedsmand, der havde megen Indflydelse i forskellige toneangivende Foreninger, og disse Tre behandlede Værten med den reservede Forekommenhed, man viser Folk, som man hvert Øjeblik kan faa Brug for, men ellers ikke bryder sig en Døjt om. Alle disse Herrer vare sandt at sige meget stive og ikke synderlig oplivende at se eller høre paa, men til Gjengjæld var Resten saa meget desto livligere. Her var baade Handel og Industri og Kunst og Literatur repræsenterede; alle Medlemmerne stemmede imidlertid overens i den Anskuelse, at de vare komne for at more sig, og det lykkedes dem da ogsaa at realisere denne Tanke, efterat det over-

vældende Indtryk, som de Førstes gravitetiske Væsen og Holdning gjorde paa dem, havde sat sig noget; thi Søeborg tilhørte egentlig i sit Hjerte den sidste Del af Herrerne, skjøndt han ansaa sig for forpligtet til af Hensyn til de Første at lægge en Dæmper paa sin Morskab, da han havde gjort den Erfaring, at det under vore smaa Forhold ikke gik an for en alvorlig Forretningsmand at extravagere i den Retning.

Damerne faldt ikke saaledes i to Partier. Naar undtages et Par af Fruens Veninder, vare de gifte Koners Tilstedeværelse motiveret ved, at de vare gifte med deres Mænd, og de vare fulgte med til Middagen i Henshold til den ægteskabelige Grundsætning, at en Hustru skal dele godt og ondt med sin Ægteherre; hvad de unge Piger angaar, da vare de med Undtagelse af Frøkenernes specielle Veninder indbudte efter den selskabelige Gjen-gjældelseslov, der siger: et Middagsselskab = et Bal = to almindelige Aftenselskaber. Som Følge af disse Forhold kjendte de forskjellige Damer ikke stort til hinanden og vare derfor ogsaa meget velvillige mod hinanden.

I de Stuer, hvor Gjæsterne havde samlet sig, havde der ikke været tændt Lys, men Spisestuen straaede af Gas, Lys og Lamper, og dette gav strax Gjæsterne en Del Mod, ikke mindst de Herrer, der i Forsamlingsværelserne havde opholdt sig saa fjernt fra Vinduerne som muligt i Erkjendelsen af, at deres sorte Kjoler efter Vinterfelttoget ikke egnede sig til at betragtes i Dagsbelysning. Saasnart de to dampende Terriner vare placerede foran Vært og Værtinde, og det vigtige Spørgsmaal, om Suppen var klar eller brun, havde draget Alles Øjne hen til de første Tallerkener, begyndte derfor Konversationen ganske livlig, men dæmpet og med Pauser,

der indtraadte saa pludselig, at man hørte en Herre, der ikke var forberedt herpaa, med meget høj Stemme betro sin Dame, at han havde været ude paa Frederiksberg om Formiddagen, og derpaa meget ulykkelig og genert stoppe op, da han ikke havde tænkt sig at meddele Offentligheden denne store Hemmelighed; eller hørte en Dame med lydelig Røst bekjendtgjøre, at det Klokkeren tre havde været femten Grader paa Langelinie, skjøndt det ikke havde været hendes Hensigt at give officielle thermometeorologiske Meldinger, uden at hun dog tog sig denne sin Optræden som Udraaber saa nær som Herren; thi under saadanne Forhold blive Herrerne altid mere forlegne end Damerne.

Da Værten strax efter bød Velkommen, var det, ligesom den Strøm af Rødvind, der blev skyllet ned, sprængte den sidste af Tavshedens Dæmninger og overrislede Talegaverne med et frugtbargjørende Stof; thi Konversationen steg i intensiv Styrke, det lød ikke længere som en sværmende Bifloks Summen og Brummen, det lignede snarere Snakken og Latteren paa en Skoleplads i Fri-kvarteret; Ingen lagde Mærke til, hvad der blev sagt af de Andre i Pauserne; de smaa, forsigtige Rømninger, hvormed Herrerne i Begyndelsen havde opfordret hinanden til at drikke et Glas, blev til lydelige Tilraab, og snart begyndte man at samtale højrøstet over Bordet eller paa længere Distancer. Men det var ikke længe, at dette lod sig gennemføre; Tummelen blev saa stærk, at det var umuligt at høre, hvad der saa langvejs fra blev henvendt til En, men det gjorde heller ikke saa nøje, man svarede blot Ja til det altsammen, nikkede og lo velvillig, det var mere end tilstrækkeligt.

Postmesteren var begyndt meget stilfærdig, thi han var ikke ganske sikker paa, om han bar sig rigtig ad; det var saa mange Aar siden, han havde været til saadan en fin, kjøbenhavnsk Middag, og han vidste, at Moden skifter paa dette Omraade som paa alle andre. Han saae derfor nøje efter, hvorledes de Andre bare sig ad, og efter nogen Tids Forløb udvalgte han specielt den ene Frimurer, der lod til at være en overordentlig rutineret Middagsherre, til sit Forbillede. Kun i ganske enkelte Ting fulgte han ikke Frimurerens Fremgangsmaade, som da denne f. Ex. strax ved Suppen gav sig til at stoppe sin Serviet ned bag Flippen og dække sit kostbare Skjorteindlæg dermed, som om han skulde barberes; dette Arrangement, som kun de mest destingverede Herrer tillod sig, dristede vor lille jyske Ven sig ikke til, men han besluttede dog ved næste Middagsselskab i Jylland, hvor kun Børnene havde Ret til at bære Hagesmæk, at overraske de Indfødte med denne Mode. Ellers fulgte han sit Forbillede i alt: tog Forbilledet Kniven i højre Haand, greb Postmesteren sin Kniv med en Præcision som en Rekrut, der gjør Geværgreb; kom Forbilledet Peber paa en Ret, anmodede Postmesteren øjeblikkelig om at laane Peberbøssen efter den Herre; lod Samme en eller anden Gemyse gaa forbi, afviste vor Ven den, naar Turen kom til ham, med den dybeste Foragt o. s. v., o. s. v. Ved denne diplomatiske Kopiering opnaede Postmesteren to Ting: for det første at stige i Fru Søborgs Agtelse, thi den gode Kone havde næret en ikke ringe Angst for, at Mandens Ven skulde være bleven saa rustificeret, at han skulde forsynde sig skrækkelig mod Skik og Brug — og denne Angst havde været medvirkende til, at hun tog ham tilbords for at holde et Øje med ham —; og

for det andet at faa al Huden svedet af sine Synkeorganer, da han efter Forbilledets Exempel blev nødt til at overøse hver Ret med ostindisk Pikantsauce, vestindisk Peber, engelsk Sennep eller lignende for en almindelig Hals meget brandfarlige Ingredienser.

Gottschalk, der sad i Nærheden af Postmesteren, var forøvrigt ligesaa uvidende som denne om flere af de forekommende Finesser, men skaffede sig den fornødne Underretning paa en mere humoristisk Maade; han forhørte sig nemlig hviskende dels hos sin egen Borddame og dels hos Husets Frue, snart om han i dette Tilfælde skulde nøjes med Gafflen, eller om det maatte være ham tilladt at bruge Kniven, snart om det kunde gaa an at tage mere af denne Ret, som han syntes særdeles godt om, eller om det var finest at sige Nej, og saa fremdeles.

I Førstningen tiltalte den livlige Konversation Postmesteren meget, thi under den blev der ikke lagt Mærke til, om han begik en eller anden lille Buk; men efterhaanden som han fik sin Selvtillid tilbage, forekom Spektaklet ham at være næsten upassende. Han kunde nemlig umulig overdøve det, og han var vant til i Jylland, at der blev Stilhed, naar han fortalte en af sine morsomme Historier, medens her knap hans Dame skjænkede hans Fortællinger nogen videre Opmærksomhed.

Man var allerede ved det femte Nummer af Spisesedlen, som bestod af en ganske ny Ret fra Byens fineste Restauration, lavet af sammes nye franske Kok og befordret til Søborgs i lukkede Sølvfade i en Droschke, da Postmesteren henvendte sig til sin Borddame: „Hør, sig mig engang, bedste Fru Søborg, bliver der ingen Taler holdt her i Huset?“

„Nej,“ lød Svaret, „Alle de, der kommer hos os, veed, at vi ikke kan udstaa Politik.“

„Nej, jeg mener ikke politiske Taler, men saadan almindelige Taler, som man holder i et Selskab.“

„Nej, hahaha! Saa gammeldags er vi rigtignok ikke . . . det er gaaet af Mode for længe siden!“

„Er det?“ spurgte Postmesteren trist, thi han havde om Formiddagen brygget en Tale for Værtinden, da han nok havde tænkt sig Muligheden af at faa hende tilbords.

„Ja Gud, det var jo noget, man brugte i min Barn-dom . . .“ begyndte Værtinden, men afbrød ved Synet af de krampagtige Anstrengelser, Postmesteren gjorde for at tygge noget, han havde faaet i Munden, „men hvad er det, De tygger paa?“

„Ja, jeg veed virkelig ikke Det forekommer mig oprigtig talt at være lidt sejt det var noget af det udenom Gemysen . . .“

„Naa, Crouten, jamen det er heller ikke andet end Papir; det er ikke til at spise!“

„Nej, jeg mærker det,“ svarede Postmesteren og tog til sine ømme Tænder, idet han befriede sig for den ubehagelige Mundfuld.

„De bruger maaske endnu at holde Taler ovre hos Dem?“ fortsatte Fruen den afbrudte Samtale.

„Kun yderst sjeldent . . . yderst sjeldent!“ Postmesteren ofrede paa det hensynsløseste Sandheden for at hæve sin lille By i Fruens Øjne, thi han havde endnu aldrig været tilstede ved nogen Middag derovre uden for sit personlige Vedkommende at holde mindst to Taler.

Fruens Opmærksomhed blev i det samme afledet ved, at en Veninde ved den anden Side spurgte Fru Søeborg, om hvad hun troede, denne mærkværdige Ret bestod af,

og medens de to Damer diskuterede dette Æmne, hviskede Tjeneren, som var kommen bagved Postmesteren med en Vinflaske i hver Haand, en Forespørgsel, om han ønskede den ene eller den anden Slags. Begge Navnene paa Vinsorterne lød imidlertid som Hebraisk for vor lille Ven, og da han efter et forbavset „Hvadbehager?“ fik samme Besked, valgte han paa Lykke og Fromme en af dem.

Gottschalk, hvis Tur ikke var kommen endnu, hviskede til Astrup bag sin Dames Ryg: „Hvad er det for Vin, han byder om?“

„Jeg veed skam ikke!“ betroede Astrup ham med dæmpet Stemme.

„Veed Du det ikke? Hvad sagde Tjeneren da?“

„Jeg syntes, han spurgte, om jeg vilde have Rada-datos eller Kallebaski.“

„Det skal være fint, forstaar Du! . . . Men jeg vil s'gu nok have at vide, hvad det er, jeg faar.“

Tjeneren var nu kommen til Gottschalk og gav ham Valget mellem Vinene med de to besynderlige Navne.

„Jeg har,“ svarede Gottschalk, „ikke den Ære at kjende nogen af dem! . . . Lad mig prøve den første Slags!“

Tjeneren skjænkede af den ene Flaske og vilde gaa videre, men Gottschalk trak ham blidt i Kjoleskjødet med et „Hov, nej vent lidt!“, hvorpaa han stak Glasset ud i een Mundfuld og sagde: „Lad mig nu prøve den anden Slags!“

Den unge Mand saae meget betuttet ud, men skjænkede dog af den anden Flaske og vilde atter gaa videre. Men Gottschalk, der havde tømt det andet Glas ligesom det første, stoppede ham igjen: „Nej, jeg synes bedst om den første Slags . . . Lad mig helst faa af den!“ og

rakte det tomme Glas ud. Tjeneren fyldte det af den første Flaske med et smørret Smil, idet han tænkte, at det var ret heldigt, at ikke alle Gjæsterne saaledes vilde smage sig frem, og Fru Søeborg, som godt havde set denne Manøvre, lo tvungent til Postmesteren, idet hun forsikrede, at hun fandt, at Gottschalk var mageløs humoristisk, saa mageløs humoristisk.

„Naa,“ vedblev hun og satte sig magelig tilbage i Stolen, „nu skal De fortælle mig lidt om, hvordan De har det derovre! . . . Der er vel ikke megen Omgang?“

„Ikke saa overdreven megen, men jeg kan dog ikke klage.“ — Han havde ikke klaget, om han saa havde været saa ene som Robinson Crusoe, og han opramsede nu for Fruen de Familier, han omgikkes, idet han brugte samme Fremgangsmaade som Tordenskjold i sin Tid, da han præsenterede sine Soldater.

„Naa, det er jo slet ikke saa faa, og saa glemte De ovenikjøbet Lundsgaards.“

„Ja, de bor jo et godt Stykke fra os, og især ved Vintertid er det jo ikke saa let at komme derud.“

„Er det egentlig en stor Gaard, Lundsgaard har?“ spurgte Fruen, som nu endelig var naaet til Maalet med sine Spørgsmaal om Tilstanden derovre.

Postmesteren havde uden Tvivl opdaget Hensigten med Fruens Spørgsmaal og skulde nok have betaget hende Lysten til at begunstige Jens' Kurmageri, hvis han ikke netop i det samme havde gjort en Opdagelse, som gjorde ham aldeles ude af Stand til at tænke paa andet.

Hans Plads var nemlig lige for Døren til Kontoret, hvor de Unge spiste, og ved tilfældig at kaste et Blik ind i dette Værelse opdagede han nu, at han i det Spejl,

der hang paa Væggen lige for Døren, havde det tydeligste Spejlbillede af den Bordende, hvorved Jens og Poulina sad. Han saae de to Unge sidde der fordybede i deres Samtale uden at have Øje eller Øren for Nogensomhelst eller Nogetsomhelst omkring dem; hun sad lænet tilbage og strøg med Haanden henover den Svanedunskant paa Viften, og han bøjede sig frem over hende uden at ænse, at han vendte Ryggen til Søsteren, som forresten paa sin Side lod til at være saa optagen af Oxenthal, at hun ikke lagde Mærke dertil. Postmesteren blev meget urolig ved dette Syn, thi han havde hidtil helt glemt Jens, saasnart denne var forsvunden i den anden Stue; men nu dukkede hele Ansaret og den farlige Situation med fornyet Kraft op for vor lille Ven, og han glemte derfor aldeles at svare Fruen paa hendes Spørgsmaal.

„Er det egentlig en stor Gaard, Lundsgaard har?“ gjentog hun derfor.

Postmesteren kastede et forvildet Blik paa hende og fremstammede, medens hans Øjne vedblev at vandre fra hende til Spejlet og tilbage igjen: „Ja— a, aa ja! . . . Af en lille Gaard at være er den ikke saa stor . . . jeg mener af en stor Gaard at være er den ikke saa lille . . . Det vil sige, forstaar De, at af en stor Gaard af Mellemstørrelsen er den hverken større eller mindre end de fleste Gaarde af samme Størrelse.“

„De udtrykker Dem ikke meget tydelig,“ lo Fru Søeborg. „De mener vel en Gaard af Mellemstørrelsen? . . . Saa driver den gamle Lundsgaard vel Gaarden selv?“

„Javel gjør han det,“ svarede Postmesteren, medens han stirrede i Spejlet. „Ja, han driver den selv, og

Konen er ualmindelig flink med Mejerivæsenet, ualmindelig flink . . . hun gaar selv i Mejeriet og . . . han vifter hende . . .“ (Postmesteren saae Jens tage Poulines Vifte og vifte hende med.)

„Vifter hende?“ spurgte Fruen med udelt Forbavselse. „Er det et teknisk Udtryk for den nye Afkølingsmethode?“

„Nej, om Forladelse, det var en Fortalelse! . . . jeg vilde sige, Konen gaar i Mejeriet, og han vinder jo ikke saa lidt derved.“

„Naa, saadan! Ja, det hjælper naturligvis en Del . . . Er det god Jord, der hører til Gaarden?“

„Aa ja, der er jo nok en Del lettere Jorder vestpaa, men hele den østlige Del er god . . . hun giver ham Blommer . . .“ (Postmesteren fik Øje paa, at Poulina serverede nogle syltede Blommer paa Jens' Tallerken.)

„Men Gud, jeg har aldrig vidst, der var saadan med Blommer i Jylland?“

„Sagde jeg Blommer? Jeg mente vist Blomkaal . . . Puh! Undskyld, jeg er saa varm . . .“

Han tog sit Lommetørklæde op og tørrede sit Ansigt for at samle sine Tanker, medens Fruen med Forfærdelse saae paa ham fra Siden og tænkte, om han skulde have faaet for meget at drikke. Til hendes Beroligelse gav Postmesteren imidlertid nu en nogenlunde forstaaelig Beskrivelse af Gaardens Størrelse, thi han tvang sig til at stirre stivt paa sin Tallerken for at undgaa det forstyrrende Spejlbillede.

„Men sig mig nu tilsidst, Hr. Postmester, er der en ordentlig Have til Gaarden, for det er dog det, det kommer mest an paa paa Landet?“

„Ja, det kan jeg svare for! Gaarden er bekjendt for sin smukke store Have; paa den ene Side gaar den ned til Aaen, og paa den anden Side staar der i Snesevis af gamle Frugttræer, allesammen med . . . en Rose i Knap-hullet . . .“ (Postmesteren var uheldigvis kommen til at se op i det Øjeblik, Poulina fæstede en Rosenknop i Jens' Knaphul.)

Fruen, som ikke havde ventet denne Slutning, drejede sig med et Sæt om mod Postmesteren og rykkede sin Stol lidt fra ham; men han mærkede intet, han stirrede ufravendt med Øjne og Mund paa vid Gab i Spejlet og gjorde smaa, fortvivlede Hop paa Stolen, da han havde al sin Selvbeherskelse behov for ikke at springe op og fare ind og skille Jens og Poulina ad.

Værtinden blev ængstelig over denne hans Opførsel; der var ingen Tvivl om det, han havde virkelig faaet for meget. Heldigvis var man kommen til den Del af Desserten, som bestaar af smaa Skyllskaale med Pebermyntevand, og Konen, der under hele Maaltidet havde vedligeholdt en optisk Telegrafforbindelse med Manden ved Hjælp af en meget udtryksfuld Mimik, signaliserede nu med mange Hovednik og Panderynkninger op til Hovedstationen, at der var særlig Grund til at paaskynde Taffelets Afslutning. Hovedstationen parerede øjeblikkelig Ordre; Søborg rejste sig og bad Selskabet tage til Takke, og Udtrykket i hans Ansigt var endnu gaadefuldere end sædvanlig, da han smilede særdeles forbindtlig, skjøndt ganske vist lidt apoplektisk, med Underansigtet, medens han holdt Overansigtet i de mest alvorlige og bekymrede Folder, eftersom han forgjæves spekulerede over, hvorfor det hastede med at hæve Bordet.

Der var En til — om ikke Flere —, som heller ikke fandt, at det hastede, og det var Jens. Det forekom ham nok dunkelt, at han havde faaet en hel Mængde forskellige Sager at spise og drikke, men var han bleven spurgt om, hvorlænge de havde siddet tilbords, vilde han have svaret: „En halv Time,“ og ved det givne Signal til Opbrud udbrød han uvilkaarlig: „Allerede? . . . Skal vi allerede rejse os?“

„Jeg kan heller ikke begribe, hvorfor Fader har saadan et Hastværk idag,“ sagde Pouline og slog nogle smaa, misbilligende Krøller paa sin smukke lille Næse, hvilket blot gjorde den forestaaende Skilsmisse tungere for Jens, for saa sød havde hun endnu aldrig set ud, det vilde han tage Alle og Enhver til Vidne paa.

Det unge misfornøjede Par skulde blot have anet, at det var dem selv, der vare Skyld i den fremskyndede Afslutning, saa vilde de sikkert have ærgret sig endnu mere. Alt, hvad de gjorde for at trække den sørgelige Afskedsstund ud, hjalp imidlertid ikke, de maatte følge Trop, da hele det øvrige Selskab rejste sig.

Med det tilbørlige Spektakel blev Stolene under det almindelige Opbrud skudte tilbage, og med den tilbørlige Alvor forlod man Spisestuen; thi i fint Selskab gaar det ikke an at vise, at man er bleven oplivet af Middagen, man skal helst være ligesaa afmaalt og ceremoniel i det alvorsfulde Øjeblik, man rejser sig og byder sin Dame Armen, som man var, da man gik tilbords. Men saasnart man havde sat sin Dame af i Stuen ved Siden af, begyndte Virvaret og Tummelen igjen; der var en Trængsel og Støjen; „Velbekomme!“ lød det fra alle Kanter; Damerne bugtede sig med gyngende Overkrop frem i Vrimlen, medens Herrerne ubarmhjertig traadte i

de Skjønnes Slæb, saa de sank i Knæ; Hænder ræktes i Vejret over Andres Skuldre og krydsedes for at trykke hinanden; „Velbekomme! — Naa nej, vi har nok været der!“ lo man rundt omkring; Damerne kyssede hinanden, og Herrerne klappede hinanden gemytlig paa Maven; „Velbekomme, søde Ellen! . . . Velbekomme, gamle Dreng!“ blandede det sig forvirret sammen; og foran Vært og Værtinde bunkede Folk sig sammen med udstrakte Hænder som ved en Theatergarderobe efter Forestillingens Slutning, naar Folk slaas om at faa deres Tøj.

Under Paaskud af at kysse sin Mand fik Fru Søeborg hvisket til ham om at tage sig lidt af Postmesteren, og saasnart Direktøren havde faaet uddelt de nødvendige Haandtryk, gik han ud for at opdage den formentlig bedærvede Jyde. Denne, som ikke fejlede det mindste, havde lige faaet fat i Jens, der endnu befandt sig ved Siden af Poulina, og søgte ved alle mulige Midler at lokke den unge Mand bort, da han blev greben under Armen af Direktøren, som hemmelighedsfuldt beskyttende hviskede ham i Øret: „Vil Du ikke have en Sodavand, Astrup?“

„Nej Tak, nej!“ svarede Postmesteren, som blot havde Tanker for Jens og Poulina.

„Jo vist saa, kom nu med! . . . Sodavand er godt!“

„Ja, saamænd er det saa, men jeg trænger slet ikke . . .“

„Jo, Du gjør! Du kan bare ikke mærke det. Jeg veed nok, den Rødvin er temmelig svær til Bordvin.“

„Saa, det kunde jeg ikke mærke noget til . . .“

„Nej, det er jo netop det, jeg siger: Du kan ikke

mærke det, men den er lumsk, Fandens lumsk! . . . Du skal bare se, hvor en Sodavand vil friske Dig op!“

Astrup saae paa Søborg og tænkte: „Det er nok Dig selv, der trænger til lidt Afsvaling, min Ven?“, men højt sagde han kun for at slippe snarest muligt: „Drikker Du en med, saa lad gaa!“

Og de to Venner forsvandt i Rygeværelset for af gjensidig Opofrelse at tømme et Glas Sodavand sammen.

„Vil Du ikke tage Dig en Cigar og sætte Dig ned?“ spurgte Værten, og da han havde set, at Vennen havde faaet Ild paa en Cigar, løb han ud med de Ord: „Nu skal jeg skaffe nogle flere Herrer herind . . . Du skal se, hvor de kommer stormende, naar de hører, hvor Cigarerne er!“

„Aa ja, send Jens herind!“ bad Postmesteren, som fandt paa denne nemme Maade at faa Jens skilt fra Poulaine.

„Lundsgaard? — Det skal jeg!“

Søborg gik og tænkte, om Astrup allerede skulde ville hjem, siden han vilde have fat i Jens, men tilføjede dog for sig selv, at der jo ikke var saadan noget at mærke paa Postmesteren; og denne blev tilbage og tænkte, at Søborg virkelig bar sin lille Hat meget godt, der var jo ikke saadan noget at mærke paa ham.

Til Postmesterens Forbavselse kom Jens umiddelbart efter indad Døren med Oxenthal, og han beroligede sig med, at Jens' Forelskelse dog ikke kunde have saa stort at sige, naar han saadan strax var parat til at forlade Poulaine; men Hemmeligheden stak i, at det var Poulaine, der havde forladt Jens for at gaa ud sammen med Søsteren og give Ordre til at tage af Bordet.

De to unge Mennesker fik sig strax tændt et Par Cigarer. og alle Tre udtalte deres fulde Tilfredshed med den Havaneser, Søeborg trakterede med; dette gav strax Oxenthal Ideen til nogle af den Slags Løjer, som han satte saa megen Pris paa.

„Vent lidt!“ udbrød han, „nu skal De bare se; jeg veed, hvor Direktøren har Radekopperne . . .“

I en Fart tømte Oxenthal Kassen for de fine Cigarer og fyldte den istedet med de omtalte Radekopper.

„Nej, nej, det gaar ikke an, Hr. Oxenthal, det tillader jeg ikke.“

„Aa hvad, min kjære Postmester, De skal se, der er ikke Een, der kan smage det . . . ovenpaa en god Middag kan man give Folk, hvad det skal være . . . Det bliver netop Styr!“

Postmesteren vilde protestere yderligere, men blev forhindret, da flere Herrer traadte ind og strax tyede til Cigarkassen; med det største Velbehag tændte de de temmelig tarvelige Cigarer og fandt efter flere kritiske Drag af dem, at de vare særdeles gode, medens Oxenthal stod og skelede hen til dem og nød sin Triumf af sit fuldeste Hjerte.

Der kom stadig flere og flere Herrer til, og som sædvanlig var Samtalen af den mest heterogene Karakter; et Sted diskuterede man Spisesedlen fra Middagen og sammenholdt den med forskjellige Menuer andetsteds fra, et andet Sted æsthetiserede man; fra en Gruppe af Børsherrer lød det, som de tog sig en Time i Regning, saaledes summede Talstørrelser og Kursnoteringer mellem hinanden, en Samling Ægteherrer havde installeret sig i en Krog og fornyede Minderne fra deres Ungkarlestand ved diverse pikante Historier, og de to højtstaaende

Frimurere havde trukket et Par yngre Brødre hen i en Vinduesfordybning og docerede med en gyselig mystisk Mine. Postmesteren sad i Sofaen og følte sig temmelig ene, thi Jens og Oxenthal vare retirerede hen i Kakkellovnskrogen og søgte forgjæves at komme til en Overenskomst om, hvem af Frøkenerne Søeborg der var den kjønneste og elskværdigste.

Til sidst traadte Gottschalk og Søeborg ind og søgte strax hen til Astrup, med hvem de gav sig til at repetere deres Middelalders Historie eller Historier. Midt i en af de allerlivligste af disse afbrød Gottschalk pludselig paa sin ligefremme Maade: „Hvad Pokker er det for en Stinkadoros, Du opvarter med idag?“

„Stinkadoros?“ sagde Søeborg stødt, „Du forstaar Dig godt paa Cigarer, man skulde ikke tro, Du selv handlede med den Vare . . . Det er en Havanna til 37 Øre.“

„Tror Du? Den skulde ikke være fra den Cigarhandler, der maatte hænge et Kort over Havanna i sin Butik, for at hans Havannacigarer dog kunde sige, de havde set Havanna?“

Søeborg tog Kassen, tændte sig en Cigar og skubbede derpaa Kassen over til Materialisten: „Kjender Du det Mærke?“

„Ja, jeg gjør! Men dersom dette her er den Cigar, saa vil jeg gaa op med den næste Luftballon fra Kristiansborgs Slotsplads . . . eller Tivoli,“ tilføjede han meget liberalt efter at have taget nok et Drag af Cigaren.

„Hvad er det? Den smager s'gu heller ikke som sædvanlig, det var da en forbandet Smag!“ indrømmede Søeborg og rynkede paa Næsen.

Postmesteren tyssede paa ham og betroede de to Venner det Puds, Oxenthal havde spillet Gjæsterne; han gjorde det saa lemfældig som muligt, da han ventede, at Søeborg for Alvor skulde blive vred paa den unge Godsejer, men istedet gav Søeborg sig til et le himmelhøjt og bibringe sig selv flere Dask paa Laarene. „Det er udmærket, og det Sprøjt er gaaet i dem! Gudbevares, sikke nogle Asener til at sætte Pris paa en god Cigar, hvad? Og jeg har hørt Flere staa og rose den og glædede mig over, at de dog kunde goutere den. — Jo—o, det er s'gu Folk, som det er værd at traktere! . . . Smid den væk, Gottschalk, saa skal jeg tage et Par af de rigtige til os To!“

„Ja, de Andre fortjener skam ingen af dem,“ bemærkede Gottschalk.

„De skal s'gu heller ikke faa andre; naar disse her smager dem, har jeg Ingenting derimod . . . jeg sparer ligefrem 25 Øre pr. Styk!“

Han gik leende hen og hentede de bedre Cigarer og tog paa Vejen Oxenthal med sig, idet han takkede denne for den Besparelse, han havde indført ved Middagen, og selv Postmesteren fandt nu Løjerne ganske morsomme. Oxenthal begyndte opmuntret af sit Held paa en Meddelelse af flere ligesaa vittige Løjer, han i den sidste Tid havde fundet paa, men blev meget hurtig afbrudt af Postmesteren, som med et Blik rundt i Stuen udbrød: „Hvor blev Jens af?“

„Han gik vist ind til Damerne,“ svarede Oxenthal.

Uden at sige et Ord lagde Astrup sin Cigar fra sig, skrævede over Gottschalks Ben og foer ud af Døren.

„Hvad Pokker gik der af ham?“ spurgte Gottschalk og Oxenthal.

„Jeg er bange for, at han ikke har det rigtig godt,“ svarede Værten, „min Kone tror, han har faaet for meget.“

„Nej vist ikke, jeg sad jo lige ved ham,“ indvendte Gottschalk, og de tre Herrer gav sig til at diskutere dette interessante Spørgsmaal. Jens, der havde benyttet Lejligheden, saasnart han var bleven alene, til at liste tilbage til de andre Værelser, havde haft det mærkværdige Held strax at træffe Pouline, og han var uden videre gaaet hen til hende og havde forelagt hende det Spørgsmaal, om det gik an, at han blev inde hos Damerne.

„Om det gaar an? Ja, naturligvis! Hvorfor skulde det ikke det?“

„Ja, jeg veed jo ikke, hvorledes man bærer sig ad i Kjøbenhavn; men Sinding, som jeg spurgte om det, sagde, at alle unge Herrer nu for Tiden ansaae det for det mest velopdragne at gaa ind i Rygeværelset strax efter Middagen og blive der, til de tog bort.“

„Sinding — naa ham, De talte om før?“ lo Pouline. „Det er vist nogle rare Raad, De har faaet af den nye Ven.“

„Aa, nogle af dem er slet ikke saa fejle! . . . Veed De, hvad han blandt andet raadede mig til at spørge Dem om?“

„Til at spørge mig om? . . . Hvor kjender han mig fra?“

„Han kjender vist ikke andet til Dem, end hvad jeg har fortalt ham . . .“

Pouline blev ganske rød i Hovedet og satte et saa krænket, surmulende Ansigt op, at Jens følte sig som den største Forbryder og med den inderligste Anger

spurgte: „De bliver da ikke vred, Frøken? . . . Jeg var saa glad over at have truffet Dem, og jeg havde jo ingen Anden at betro mig til . . .“

„Nej, vist bliver jeg ikke vred,“ svarede hun og daskede til Tegn herpaa med sin Vifte løs i sin venstre Haand, som om hun bankede Karbonade, „men . . . Naa, maa jeg saa høre, hvad det var, denne kloge Herre raadede Dem til at spørge mig om?“

„Ja, nu veed jeg ikke, om jeg tør sige det . . .“

„De skal . . . Naa, hvad var det saa?“

„Han sagde, jeg skulde se at faa at vide, om De og Deres Familie ikke plejede at komme paa Tivoli Lørdag Aften.“

„Det ligner den Herre! . . . Det er et rigtig næsvist Spørgsmaal!“

„Jamen, De vil vel nok svare paa det?“

„Nej, jeg vil ikke! Jeg vil blot sige, at vi rigtignok plejer at komme der, men nu er det et stort Spørgsmaal, om jeg gaar med derud imorgen.“

„Jeg bærer mig ogsaa altid saa klodset ad . . .“

Jens standsede midt i denne oprigtige Tilstaaelse, thi i det samme lød Astrups Stemme bag ved ham: „Naa, her staar Du, Jens! . . . Vi venter paa Dig derinde med Kaffen.“

„Tak, jeg bryder mig ikke om Kaffe!“

„Vist saa, vist saa! Du maa værsgod følge med, det passer sig ikke . . .“

Astrup tog med et kraftigt Tag Jens under Armen, men havde dog sikkert ikke faaet ham med, hvis han ikke havde faaet Hjælp. Denne kom ganske uventet fra Søborg og Gottschalk, som af Frygt for Astrups omtalte, formodede Tilstand vare gaaede efter ham og

nu forestillede ham Kaffens mageløse Virkning ovenpaa en Middag. Postmesteren vilde imidlertid ikke slippe Jens' Arm, og da Søeborg og Gottschalk halede væk i ham, maatte Jens med, enten han saa pib eller sang.

Den følgende Timestid gik nu paa den for Astrup og Jens lige anstrengende Maade, at den Sidste, saasnart den Første et Øjeblik vendte sit Hoved bort, echapperede ind til Damerne; men aldrig saasnart opdagede Astrup, at Jens var borte, før han med Fortvivlelsens Mod gjorde et Udfald midt ind i Fjendens Lejr for at føre den skudte Yngling tilbage til Fæstningen, og formaaede han det ikke selv, ilede de to Hjælpetropper til, rigtignok mest for at sikre sig hans egen Forbliven i Fæstningen.

Klokken var bleven ti; man saae Tjeneren med smaa Mellemrum liste sig over Gulvet og hviske ærbødighedshemmelighedsfuldt først til en Herre, derpaa til en anden og saa til flere, hvorpaa vedkommende Herrer forsvandt ind til Damerne og lod Tjenerens Hvisken gaa videre til deres Koner.

Disse, som sandt at sige havde kjedet sig enormt, medens Herrerne opholdt sig i Rygeværelset, rejste sig øjeblikkelig og betroede med et yndigt Smil Værtinden, at Vognen var der, ved hvilke Meddelelser den gode Fru Søeborg hver Gang brød ud i et skrækkelig mistrøstet „Allerede? Herregud, det var da frygtelig tidligt! Skal det virkelig allerede være?“

Den fine Del af Selskabet var taget bort, og Postmesteren, der var meget anstrengt af at passe paa Jens, ledte kun efter Værten for ogsaa at trække sig tilbage. Han stod just og tog Afsked med Fruen, som imidlertid betydede ham, at han ikke fik Lov til at gaa for det

første, naar hendes Mand, der fulgte den sidste Frimurer ud, kom ind igjen, da Døren til Entréen blev stødt heftig op, og Søeborg, der var gaaet ud som den alvorligste Mand af Verden, kom springende ind med en Damehat forkert paa Hovedet og blæsende, saa stærkt han kunde, „Standartenträger-Marschen“, idet han holdt Haanden for Munden som en Trompet.

Det lod til ikke at være nogen ualmindelig Skik der i Huset, thi det forbavsede Ingen, og først sluttede Gottschalk sig til ham, saa Oxenthal og Vissing og alle de andre Herrer, marscherende i Gaasegang og Allesammen truttende af al Magt.

Da Processionen var kommen til Spisestuen, standsede den, og med et vældig Klask i Hænderne raabte Søeborg, ligesom lettet for en svær Byrde: „Saa! Nu skal vi til at more os! . . . I en Ruf Smørrebrødet og Øllet ind, for at vi snarest mulig kan faa Bordet ud, for de Unge vil nok have en Svingom?“

En almindelig Bifaldsmumlen viste, at han havde Ret i sin Antagelse, baade de unge Damers og Herrerens Ansigter straaledede af Glæde, men Ingen var mere henrykt end Jens; han skulde danse med hende — danse med hende, — han kunde have omfavnet og kysset Søeborg, saa ellevild blev han af Glæde. Selv Astrup blev smittet af den almindelige Munterhed, og da der ikke var nogen Mulighed for at forhindre det, besluttede han sig til at unde Jens den Lykke at danse med Poulina, han skulde nok sørge for, at det baade blev den første og sidste Dans, de To skulde komme til at danse sammen.

Smørrebrødet blev spist i en Fart, og saasnart den sidste Mundfuld var sunken, vare alle Hænder rede til

at hjælpe med at gjøre i Orden til Dansen; Herrer og Damer kappedes om at snappe Tallerkener og Glas bort, Søborg gav Tjeneren Dugen over Hovedet, Herrerne langede Bordpladerne til hinanden, som det var Mursten, Bordet blev skubbet sammen og trillet ind i Kontoret, — Pladsen var fri og Fruens ældre, ugifte Søster begyndte uden Opfordring paa den første af de tre lumbyeske Danse, een af hver Slags, som hun kunde fra gammel Tid, og som hun trolig holdt ud med, ligesaa længe Nogen vilde danse. Postmesteren bekjendtgjorde, at han endnu regnede sig til de Unge, og foer ud paa Gulvet med Fru Søborg, skjøndt hun talte om sine voxne Børn og ved Gud troede, hun rent havde glemt at danse, og hverken Gottschalk eller Værten vilde stikke op for deres Ungdomsven, men fik sig ogsaa hver en Dame, og saa kom alle de Unge, Allesammen paa een Gang, saa Gulvet gyngede, Gaskronen dirrede, og Kakkelovnen rystede i alle sine Sammenføjninger. Der var ingen ordnede Danse og ingen Ture, men Liv og Humør var der, nok for flere Baller, og Tante holdt ud ved Klaveret i hele to Timer, skjøndt hun vidste, at hun nok fik Skrivekrampe imorgen, ja for det kan man virkelig faa af at spille Klaver.

Klokken gik stærkt til to, da Astrup og Jens kom hjem til Pensionatet, hvor de satte sig ind paa den Førstes Værelse for at ryge deres Cigarer ud og gjennergaa Selskabet.

„Veed Du hvad, Jens; det var et højst mærkværdigt Selskab, for det var egentlig to Selskaber.“

„To?“ spurgte Jens og gjorde store Øjne.

„Ja, netop! To! Det ene var et Middagsselskab, og det andet et Aftenselskab . . . Det første var egentlig

lumsk kjedeligt, for der var ærlig talt ikke morsomt ved Bordet . . . („Ikke morsomt ved Bordet?“ sagde Jens til sig selv, „hvor kunde noget Menneske sige det?“) . . . men i det andet var der Humør, og veed Du hvorfor? . . . Fordi der vilde Folk ikke gjøre sig finere, end de var! Det maa i det hele være forbandet kjedeligt at være saa fin som de, der tog saa tidlig hjem; det er ikke nok med, at de ikke selv kan more sig, men de forhindrer ogsaa Andre i det.“

Postmesteren fordybede sig her i flere Betragtninger over, hvorvidt den finere Del af Selskabet gjerne vilde have været med til Dansen — hvad han nok troede — og hvorvidt den isaafald vilde have moret sig — hvad han ogsaa nok troede — hvis den simplere Del af Selskabet havde været i ligesaa godt Humør — men det troede han ikke, den vilde have været. Jens hørte aldeles ikke efter disse filosofiske Udviklinger, hans Tanker vare langt borte; han gjentog hvert Ord, hun havde sagt, og gennemgik hver lille Situation, men pludselig blev han reven ud af sine Fantasier ved at høre Postmesteren sige: „Forresten maa jeg sige Dig, min gode Jens, var det næsten upassende, saadan som Du gjorde Kur til Pouline. Hvad tror Du, dine Forældre vilde have sagt, hvis de havde set det, og hvad tror Du, Karen Margrethe og hendes Forældre vilde have . . .“

„Hør, Hr. Postmester,“ afbrød Jens ham heftig, „jeg har allerede een Gang bedet Dem forskaane mig for at høre noget om Karen Margrethe i denne Forbindelse.“

„Ja, for saa kommer den onde Samvittighed frem . . .“

„Aldeles ikke! Jeg har ikke saadan som Andre holdt noget skjult for Nogen her i Byen!“

Postmesteren følte sig ubehagelig truffen, og som en klog General trak han sig tilbage for dette Angreb, som han vidste, han ikke kunde forsvare sig imod: „Naa, naa, naa, lille Jens! Det er jo ikke saadan at forstaa . . . Det gjør jo heller ikke noget for en enkelt Gangs Skyld — for Plaser, forstaar sig!“

„Det kunde aldrig falde mig ind at gjøre noget for Plaser i den Slags Anliggender.“

„Hvad . . . Du mener det da ikke alvorligt? . . . Aa, Jens . . .“

„Lad os hellere tale om andre Ting! . . . Jeg faar vel desværre aldrig mere Frøken Poulina at se!“

„Nej, det skal jeg s'gu gjøre mit til!“ tænkte Postmesteren ved sig selv.

„Naa,“ sagde Jens, „det er vel forresten paa Tiden at tænke paa at komme i Seng.“

„Ja,“ svarede Postmesteren, som mente, det var bedst at sove paa, hvorledes han skulde gribe denne alvorlige Sag med Jens og Poulina an, „det er vel rigtigst, man kryber i Karethen! Det er s'gu sandt! Jeg har jo noget til Damerne her i Baglommen . . . Ja, Du tager begribeligvis ikke noget hjem fra en Middag; men vent Du blot, til Du bliver gift! Det første, Amalie siger, naar jeg kommer hjem fra en Middag, er altid . . . Hvad Satan er det?“

Dette sidste Udbrud var dog ikke Postmesterindens Modtagelsesreplik, men skyldtes vor lille Vens Overraskelse; han havde nemlig stukket Haanden i Baglommen, men trak den øjeblikkelig tilbage med et Sæt og stod nu og stirrede med Skræk paa den, da det

dryppede fra Fingrene, som om de havde været i en Sirupskrukke.

„Er det noget til Damerne?“ spurgte Jens.

„Jeg kan ikke begribe, hvad det er? . . . Du gode Gud, det maa jo være smeltet!“

„Det var da ikke Is, De har puttet i Lommen?“ sagde Jens uskyldig.

„Is . . . Passiar! Nej, det var s'gu nogle af disse mageløs skønne Blomster, som laa rundt om den sidste Ret . . .“

Jamen, bedste Postmester, det var kun til Pynt . . . Det var ikke andet end Fedt . . . jeg fik det selv at vide, da jeg vilde spise nogle af dem.“

„Fedt? Og det saae ud som de dejligste kandiserede Sager, det er noget af det sædvanlige, kjøbenhavnske Vindbeutleri . . . Jamen, Du gode Gud, Fedt! Og det er min bedste og eneste Kjole, den er syet her i Kjøbenhavn . . .“

I en Fart trak Postmesteren dette sjeldne Klædningsstykke af og krængede forsigtig Baglommen ud over Kakkelovnspladen, der fik et saadant Styrtebad af smeltet Fedt, at den i høj Grad mindede om en Stegepande med tilstrækkeligt Fedt til at stege flere Lispund Aal i.

Dette Syn tog Resten af den lille Postmesters Humør, og saasnart han havde faaet Lommen udstoppet med de forhaandenværende Haandklæder og Lommetørklæder og Kjolen hængt til Tørre over en Stol, lagde han sit sorgbetyngede Hoved til Hvile; men der gik en god Stund, inden han kunde falde i Søvn, saaledes spøgede i hans Fantasi denne Kjole, der paa en saa bogstavelig Maade havde faaet sit Fedt.

XVI.

„Hvad for noget, er De allerede vaagen?“ spurgte Jens, da han næste Morgen lidt før ti traadte ind til Sinding og til sin Forbavselse saae denne sidde oprejst i Sengen med en Bog i Haanden og en vældig Pibe i Munden.

„Ja, det er ogsaa den haarde Nød, som tvinger mig; her har jeg allerede i over en Time maattet sidde og slide i det.“

„Er det en Bog til Skolen, De studerer i?“

„Nej, vor Herre bevare mig, saa galt er det dog heller ikke! Nej, det er den nyeste indenlandske Samfundsroman.“

„Den maa være meget spændende, siden den har kunnet faa Dem til at vaagne paa denne Tid af Dagen.“

„Maa jeg gjøre Dem opmærksom paa, at „spændende“ anses for et i høj Grad nedsættende Adjektiv af de nyere Forfattere, og i den Henseende er denne Bog hævet over enhver Dadel; jeg er titusinde Gange saa spændt, naar jeg læser Trækningslisten, skjøndt jeg ikke spiller i Lotteriet. Men ser De, Sagen er, at denne fortrinlige Bog ikke er min Ejendom, og at jeg skal have den læst ud inden Klokken tolv, da den saa skal afleveres.“

„Naa, den er maaske fra et Lejebibliothek?“

„Ja, paa en Maade! Jeg har nemlig en Ven, der blandt andre fortræffelige Egenskaber har den, at han køber alt, hvad der udkommer af nye Bøger; der er derfor naturligvis ingen af hans Bekjendte, der er saa gale at sætte sig i samme Bekostning. Vi er en Snes Stykker, som er i saadan et Slags Læseselskab hos ham,

gratis forstaar sig, hver har Lov til at beholde en Bog i fire Dage, og saa lader han den gaa videre og faar en for Skidtmads. Der kan ikke tænkes nogen bekvemmere og prisbilligere Maade at følge med Literaturen paa! . . . Naa, men lad mig nu høre, hvordan De morede Dem igaar?"

„Aa! Det er ikke til at beskrive!“

Da den unge Mand, som havde oplevet det, selv erklærede, at det ikke var til at beskrive, skulle vi selvfølgelig ikke forsøge paa at inklade os paa en Beskrivelse, men ville indskrænke os til at bemærke, at Fortælleren inden meget kort Tid havde opbrugt alle de Udtryk og Vendinger, som det danske Sprog ejer for at udtrykke Begejstring.

Hvad der var passeret igaar, var jo snart fortalt; men da Jens efter at være kommen til Ende hermed begyndte forfra paa en frisk, eftersom han syntes, at Sinding umulig kunde have opfattet Begivenhederne i hele deres Herlighed efter den Ro, hvormed han hørte paa Referatet, afbrød Sinding, der fandt en Gjentakelse overflødig, ham ved at sige: „De er et lykkeligt Menneske, Lundsgaard! Jeg veed, hvordan De har det; De er i en mild erotisk Stemning fra igaar, som ikke tillader Dem at holde Dem inde i den trange Stue; De vil ud i den frie Natur, og jeg er til Tjeneste.“

„De skal altsaa ikke informere idag?“

„Nej, den Ven, jeg vikarierede for igaar, er mærkværdigvis allerede rask igjen idag. Jeg har i det hele lagt Mærke til, at mine Bekjendtes Sygdom gaar overraskende hurtig over, naar de faar mig til at vikariere i Skolen; jeg tror, de kommer dem af Angst for, at de skal miste Timerne, for jeg lærer begribeligvis Drengene meget mere i een Time, end mine Venner gjør i ti Timer.“

„De kan vel nok spise Frokost lidt tidlig idag, for at vi kan komme ud at spasere?“

„Det kan jeg! I Retning af Appetit kan Fru Klein sandelig ikke klage paa mig, og jeg maa da ogsaa yde Konen den Retfærdighed at sige, at jeg aldrig har hørt hende gjøre det . . . Men jeg er i Forlegenhed med, hvor jeg skal føre Dem hen idag! De ønsker et Sted, hvor De kan gaa alene og drømme — derfor kan jeg ikke anbefale Dem Ruten — et Sted, hvor De kan indaande Morgenluftens Friskhed — derfor passer en Tur udad Amager, som ellers ikke er saa gal, heller ikke; De vilde helst vanke om i en skyggefuld Alle — derfor kan vi ikke bruge gamle Kongevej — og stirre ned i de klare Bølger — derfor er Ladegaardsaaen ikke noget for Dem! . . . Vent lidt, nu veed jeg det: Vi har jo Østre Anlæg, dette herlige Sted, hvor man har Fred, da det endnu ikke er blevet moderne at spasere der undtagen paa de Tider, hvor den offentlige Musik afløser Nattergalen: denne Plet, hvor de Elskende uhindret kunne mødes til de søde Stævnemøder, efterat den poetiske Kjærlighedssti med dens landlige Haver er bleven forandret til en prosaisk Søgade med 4 à 5 Værelser med alle Nutidens Bekvemmeligheder; dette romantiske Landskab, hvor min Svane god svømmer fredelig om paa Fortidens skrækindjagende Fæstningsgrav, medens et Pust i Sivet minder En om det alvorsfulde Spørgsmaal: „Hvad er Livet?“ . . . Der maa vi hen! . . . Tror De, De kan forholde Dem rolig i en halv Snes Minutter, saa skal jeg være færdig med denne Bog? . . . Værsgod, her ligger flere af Organerne fra idag!“

Jens tog en Avis og satte sig til at læse, men han var ikke kommen ret langt ind i Beretningen om det

sidste politiske Møde, før Poulines lille straalende Ansigt med eet viste sig paa Talerstolen og øjeblikkelig forjog samtlige tilstedeværende Politikere; ja selv ikke ved Landbrugstidende, som Jens ellers læste med en Fagmands Interesse, kunde han holde Tankerne samlede, Pouline stak pludselig sit Hoved ud af de ret lovende unge Rugmarker eller legede Skjul mellem de i Betragtning af det kolde Foraar temmelig talrige Høstakke og tittede frem til Jens snart hist, snart her.

„Saa! Nu kan jeg Gudskelov fortælle, jeg har læst den Bog med!“ udbrød Sinding og lukkede Bogen med et Smæld. „Det generer Dem vel ikke at overvære en Gentlemans Morgentoilette?“

Efter at have erholdt Jens' Tilladelse sprang Sinding ud af Sengen og begyndte paa Toilettet, hvilket han udførte, spaserende op og ned ad Gulvet, til Akkompagnement af forskellige Sangnummere.

Jens afbrød imidlertid snart Sindings musikalske Præstationer ved med mange forlegne Pauser at fremstamme: „Der var en Ting, Hr. Sinding . . . Det er noget, jeg vilde bede Dem om, det er en uhyre stor Tjeneste . . . De maa love mig ikke at le af mig!“

„Her er jeg! — Behager jeg ikke? — Hvorfor disse stirrende Blikke?“ sang Sinding af „Faust“. „Naa, sig frem, unge Mand, hvad er det saa?“

„Jo, det er . . . jeg vilde bede Dem, om De ikke vilde invitere os i Tivoli iaften?“

Jens havde ikke behøvet at frygte for, at Sinding skulde give sig til at le; thi han blev saa overrasket over Jens' Anmodning, at han nær havde tømt Vandkandens Indhold ud i Sengen istedetfor i Vandfadet.

„De forstaar naturligvis ikke, hvad jeg mener.“

„Ikke ganske! . . . „Det gjør ikke noget, at De taler lidt tydeligere!“ som Manden sagde, da han hørte Wai-wai-Indianeren paa Sommerlyst bede sin Krigsbøn.“

Jens fortalte nu, at han havde spurgt Poulaine, om hun plejede at komme i Tivoli om Lørdagen, og at den unge Dame havde svaret, at hun efter det Spørgsmaal ikke vilde komme der iaften, hvorefter han spurgte Sinding, om denne ikke delte den Mening, at det netop betød, at hun kom der.

„Deres Skarpsindighed gjør Dem Ære! Havde jeg en Hat paa, vilde jeg tage den af for Dem; men da jeg ikke er i det Tilfælde, nøjes jeg med at bøje mit Hoved for Dem,“ svarede Sinding og gik paa Hovedet i Vandfadet.

„Og det er derfor, De skal invitere os derud. Jeg kan jo ikke godt gjøre det, for saa er jeg bange for, hvis Søborgs kommer, at Postmesteren opdager, at jeg vidste det.“

„Det skulde være mig en stor Contentement, Plaisir og Fornøjelse at efterkomme Deres Anmodning; men der stiller sig en temmelig væsentlig Hindring ivejen. Mine Formuesomstændigheder ere mærkværdig nok . . .“

„Jamen jeg vilde gjerne betale.“ afbrød Jens ham. „Jeg har femogtyve Kroner, som Postmesteren ikke veed af; kan det slaa til?“

„De mener vel, at Postmesteren og Bonnesen skal med? Femogtyve Kroner for fire Herrer; det maa anses for et meget passende Beløb.“

„Det vilde rigtignok være heldigt, om vi kunde faa Fru Klein og Frk. Fangel med, for saa kunde De jo

lade, som det egentlig var dem, De vilde traktere . . . men dertil slaar Pengene maaske ikke til?"

„Jo brilliant! Det er en bekjendt Sag, at Nærværelsen af Damer altid gjør saadan en Tur billigere. Er man lutter Herrer, er der altid en Mulighed for at begaa Extravagancer, men Damerne lægger saadan en rar Dæmper paa den Slags Lyster. Rigtig sparsommelige Ægtemænd tager altid deres Koner med paa offentlige Steder.“

„Men saa passer det jo udmærket! . . . Maa jeg give Dem Pengene med det samme?"

„Ja Tak, De kan lægge dem i Portemonnaien, der er vistnok Plads til dem i et eller andet Rum Portemonnaien ligger paa Bordet derhenne ved Døren! Jeg lægger den altid paa saadan et iøjnefaldende Sted af Hensyn til Tyve; saa behøver de ikke at vække mig for at spørge, hvor mine Penge er. De snubber blot Portemonnaien og stikker af; at de bagefter skjælder mig ud for det magre Udbytte, bryder jeg mig naturligvis ikke om.“

Sinding var bleven færdig med sit Toilette, og i det samme lød der ude fra Korridoren en Smælden med forskellige Døre og en hastig, dæmpet Sjokken paa Morgensko henad den lange Gang.

„Klokken er halvelleve, man behøver ikke at spørge,“ sagde Sinding. „Kan De høre, Dyrene skal fodres? Hør, hvor de som Hyæner styrte løs paa Rovet! Lad os ogsaa skynde os!“

Det var ganske rigtig, som Sinding i sit smukke Billedsprog sagde: thi da de kom ud i Korridoren, saae de Pensionatets forskellige Beboere storme ud fra deres

Værelser og løbe omkaps nedad Gangen for at komme først ind ad Spisestuedøren.

Det vakte almindelig Forbavselse at se Sinding give Møde til Frokosten samtidig med de Andre. Alle saae op, som vilde de ikke tro deres egne Øjne, og Frk. Holst fik travlt med at fylde sin Tallerken med alle mulige Ingredienser: hun var øjensynlig bange for, at der ikke skulde blive noget tilovers til hende, naar Sinding først tog fat.

Man satte sig tilbords, men Pladsen ved Siden af Frk. Fangel var tom, og Frøkenen saae sig forventningsfuld om, hver Gang Døren gik op for en ny Pensionær.

„Er Postmesteren ikke staaet op?“ spurgte Sinding Jens.

„Det veed jeg virkelig ikke,“ svarede Jens, „jeg har ikke set noget til ham idag.“

„De skulde vel ikke tilfældigvis have set ham?“ henvendte Sinding blidt til Frk Fangel.

„Nej!“ svarede hun noget kort og gav et lille Sæt paa Stolen.

Forskjellige Damer vexlede betydningsfulde, skjælmske Øjekast, og et Par af de yngre puffede til hinanden og bøjede sig fnisende over deres Tallerken. Frk. Fangel blev rød i Hovedet, og da hun mærkede, Blodet steg op i hendes Kinder, blev hun vred paa sig selv, fordi hun ikke kunde tage Sindings Uforskammethed med større Ro, hun vidste jo dog, man ikke kunde vente sig andet fra den Kant. Hun sad og spekulerede paa en Ripost til den Uartige og havde just fundet ud af at chikanere ham ved en Meddelelse om, at der igaar havde været en Skomagerdreng med en Regning — noget, der forøvrigt efter al Sandsynlighed ikke vilde have generet Sinding

synderlig, da slige Besøg ikke vare ham uvante — men heldigvis traadte Postmesteren ind og forhindrede hende heri.

„Godmorgen!“ raabte Sinding muntert. „Hvorledes staar det til efter Ballet? Lidt Stivhed i Knæerne og lidt Ømhed i højre Arm af at føre de gazellelette unge Damer, hvad?“

„Nej, aldeles ikke, kan ikke mærke det mindste!“ svarede Postmesteren og hilste paa Selskabet.

„Min Gud, dansede De efter Middagen?“ udbrød Frk. Fangel, slaaende en Streg over sine Hævnplaner mod Sinding.

Vor lille Ven maatte nu aflevere et Referat ligesaa omstændeligt, som om Frøkenen havde været hans Kone, og med en særdeles detailleret Redegjørelse for de forskjellige Toiletter, Retter, o. s. v., og Postmesteren følte sig overbevist om, at Amalie vilde have afgivet samme Kjendelse, som Frøkenen nu gjorde, at det var nogle Fjanterier at give sig til at danse Klokken elleve om Aftenen; thi Amalie holdt ogsaa meget af at danse.

„De har dog alligevel været noget medtaget, siden man først ser noget til Dem nu!“ bemærkede Frk. Fangel efter Beretningens Slutning.

„Nej, jeg forsikrer!“ lo Postmesteren. „Naar De endelig vil vide Grunden, saa er det den, at jeg har maattet underkaste min Kjole en nøjagtig Undersøgelse; jeg var nemlig saa uheldig at tage . . . at faa en stor Fedteplet paa den.“

Han havde næppe nævnet Ordet „Fedteplet“, før samtlige Damer med Fru Klein og Frk. Fangel i Spidsen gav sig til at skringe i Munden paa hinanden, at det var den letteste Sag af Verden at tage Fedt af. Een an-

befalede sin Sæbe, en Anden sit Pulver, en Tredie et Husraad, og Alle reklamerede saa stærkt, som vare de Agenter for deres Middel, og advarede ligesom Saa-danne mod alle andre Methoder som meget skadelige.

Resten af Maaltidet forløb nu meget livlig; saasnart den ene Dame var færdig med en højst mærkværdig Beretning om en Fedteplet paa en blaa Silkekjole, udbad den næste sig øjeblikkelig Ordet for at overtrumfende hende med en endnu vidunderligere Tildragelse med en Fedteplet paa en gul Silkekjole, og saaledes fortsattes det Rækken igjennem, indtil Sinding overgik dem Alle med en Fortælling om et særdeles kraftig virkende Pulver, der havde skaffet en af hans Bekjendte af med alt hans Fedt og tilsidst endogsaa medtaget Manden saaledes, at han maatte henvende sig til en Læge for at faa noget til at stoppe med.

Med Fare for at fornærme alle de andre Damer paa det dødeligste valgte Postmesteren Frk. Fangels Pulver, som havde det tillokkende ved sig, at det ikke var til at faa i Handelen, men kun kunde erholdes hos en af Frøkenens Veninder, der selv fabrikerede det efter en Recept, der engang i Middelalderen var funden blandt Familiens Værdipapirer. Frøkenen modtog den skadelidte Kjole og lovede med en Sikkerhed som en Taskenspiller, der har laant et Gulduhr af en af Tilskuerne, at levere den tilbage til Ejermandens Tilfredshed, naar Postmesteren kom hjem fra Spasereturen med Jens og Sinding i Østre Anlæg.

I Henhold til denne Forsikring fulgte Astrup da ogsaa ganske rolig med de to Andre, da de kort efter vandrede nedad Gaden, og han var saa langt fra at være stiv i Benene, at han tvertimod følte en usædvanlig

Kraft i disse Legemsdele, hvilken tvang ham til at gaa meget udværts, med elastiske Knæ og runde Arme, omtrent som en Balletdanser, der lige skal til at sætte af til en Pirouet. Hurtigere end han anede det, skulde vor lille Ven faa Brug for denne sin Benstyrke. Herrerne vare komne igjennem Gothersgade, og saasnart de satte Foden ind paa Nørre Boulevard, kom der et heftigt Vindstød, som havde stormet afsted nedad det lange Fortov langs Garderkasernen uden at støde paa nogen Hindring og derfor havde en meget antagelig Fart paa sig. Det naaede Hjørnet af Gothersgade samtidig med, at Postmesteren drejede om dette, og løb mod den lille Mand med saadan en Kraft, at han blev svinget halvt rundt paa den ene Hæl som en Vejrhane.

„Halloj! Det var da Pokker til Blæst!“ raabte han og greb til sin Hat.

Uheldigvis var det for sent; den nye Filthat steg tilvejs fra hans Hoved, svævede som en Drage et godt Stykke hen over Alleen og dalede omsider ned i denne, hvor den gav sig til at snurre rundt, ikke som en adstadig Postmesterhat, men som en kaad Clownhat i en Manege.

I Alleen bevægede der sig blandt andre Spaserende en stakkels Mand langsomt frem ved Hjælp af et Par Krykker, og bag ham slentrede en stor, ungdommelig Hund, der slingrede med sine lange Ben, som en Yngling i Overgangsalderen slingrer med sine Arme. Den var yderst kjed af det langsomme Tempo, dens Herre marscherede i, og havde allerede udtømt alle de private Morskaber, den selv kunde underholde sig med, saasom at stikke efter de Stykker Avispapir, der kom rutschende forbi i Blæsten, eller at gribe fat i de Legetøjsvogne

Børn trillede afsted med, og derpaa trække Tov med Vognens Ejermand om Besiddelsen af den. Da alle disse Bedrifter kun havde indbragt den forskjellige Paamindelser af dens Herre om, hvorledes en velopdragen Hund spaserer pænt og artig paa offentlig Gade, var den bleven stødt, havde besluttet til Straf for dens Herre aldrig mere i dette Liv at deltage i nogensomhelst Leg, og drev surmulende afsted, kastende fornærmede, resignerede Øjekast op i Luften. I det samme fløj Postmesterens Hat over Hovedet paa den og dens Herre; som kjøbenhavnsk Hund var den vant til at se mange Fænomener og var egentlig temmelig blaseret ligeoverfor saadanne, men aldrig i sine Dage havde den set Mage til løjerlig Fugl, og da Hatten dalede ned paa Jorden lidt fra den og gav sig til at slaa Kulbøtter, antog Hunden dette for en venskabelig Indbydelse til at lege med og satte strax afsted for at melde sig, fægtende ganske frygtelig med alle fire Ben.

Hatten oppebiede dog ikke dens Ankomst, men trillede videre, og Hunden løb efter og bad den med nogle dybe Vov! Vov! om at stoppe. Hattens Bevægelser vare imidlertid ikke ganske lette at beregne; først gik det ligeud i en lige Linie, men i det Øjeblik, Hunden havde indhentet den, bøjede Hatten pludselig til Siden, medens Hunden uden at kunne stoppe kurede videre i samme Retning og endte med en hovedkulds Saltomortale. Naar Hunden saa var kommen paa Benene igjen og havde faaet set sig om efter sin Legekammerat, boltrede Hatten sig lystig paa den anden Side af Alleen.

„Hov! Naa, der er Du!“ gjøede Hunden og stak derover. Hatten foer videre langs Træerne, forfulgt af Hunden; saa løb Hatten med et Klask lige mod et Træ

og blev liggende som livløs. „Nu har jeg Dig!“ tænkte Hunden og styrtede hen imod den, men den var væk med det samme, og Hunden rendte med saadan en Kraft Hovedet mod Træet, at der blev et helt Fyrværkeri for Øjnene af den.

Da disse To en kort Stund havde fortsat denne Legen Hunden efter Hatten, kom Postmesteren ansættende i strakt Karriere for at bemægtige sig sin flygtende Hovedbedækning.

Hunden saae gemytlig til den nye Deltager i Legen, og afsted foer de to Forfølgere efter Flygtningen; snart var den Ene og snart den Anden forrest, og snart opfordrede Postmesteren Hunden til at snappe Hatten, og snart bandede han det forbistrede Dyr, som altid kom lige for Benene af ham i det Øjeblik, hvor han havde den største Udsigt til at faa Fingre i Hatten.

De havde Plads nok til at røre sig paa; thi hvor de kom hen, flygtede Spaseregængerne til alle Sider, og Pigerne jollede af med deres Børnevogne, medens der paa begge Sider af Alleen samlede sig en anselig Tilskuerkreds, som under Jubel og Latter fulgte den vilde Jagt.

Tilsidst lykkedes det virkelig Hunden at faa fat i Hatten, rigtignok paa Bekostning af et Par Smaadrenge, som den i sin Iver rendte Benene fra, og som strax opløftede et gyseligt Brøl, understøttede af deres Barnepige, som skjældte Postmesteren ud, fordi han ikke kunde passe bedre paa sit store Bæst af en Hund. Medens Postmesteren hjalp Drengene op, stod Hunden triumferende med Hatten i Gabet og ruskede den frem og tilbage og op og ned i sin billige Harme over den Skalle, Hatten havde været den indirekte Aarsag i.

Saasnart Postmesteren saae den Medfart' hans Hat led, ilede han til for at frelse den, men Hunden løb afsted med sit Bytte, saasnart han nærmede sig; og nu begyndte der ved Hjælp af alle de tilstedeværende Drengene en almindelig Klapjagt paa Hunden, der først nu syntes, at det blev rigtig Sjov, og snart flygtede tilhøjre og snart tilvenstre, satte over Børnevogne og krøb under Bænke og, naar den fik lidt Plads for sig selv, lagde Hatten paa Jorden som for at opfordre den, der kunde, til at tage den.

Omsider nærmede den stakkels svage Hundeejer sig, der havde staget sig frem ved sine Krykker, saa godt han kunde, og hele Tiden havde spidset Munden, som fløjtede han ganske voldsomt, uden at imidlertid Nogen havde hørt den mindste Lyd fra ham, og Hunden, der nu var bleven kjed af Legen, overleverede ham triumferende lige ud til Halespidsen sin Fangst.

Forfølgelsen ophørte, og Postmesteren fik sin Hat udleveret. Ved at se, hvor tilsavlet Hatten var, kunde vor lille Ven ikke tilbageholde en lille bitter Bemærkning om Hundens Velopdragenhed, men Ejeren misforstod ganske Meningen og svarede blot henrykt:

„Ja, ikke sandt, det er et brillant Dyr! Og jeg forsikrer Dem for, det er den rene Natur altsammen; den har aldrig lært at apportere — aldrig!“

Postmesteren var ikke fuldt saa begejstret over Hundens medfødte Anlæg som Ejermanen og fjernede sig brummende med sin Hat, hvis ædle Rundbueform i bogstavelig Betydning havde faaet sit Knæk.

Selskabet drejede nu ind i Østre Anlæg, dette lille Stykke Romantik midt i den larmende Stad — som Sinding paastod, at enhver moderne Forfatter vilde kalde

det, hvorfor vi samvittighedsfuldt notere det. Der var forresten kjønt nok derinde med det foraarsfine Græs opad Skraaningerne og henad Plænerne, med de blomstrende Buskadsere og de gamle Kastanietræers mægtige Kroner, og hver Gang Postmesteren i den gamle Kirsebærgang traf paa et Valdnøddetræ, vakte det Ungdomsminder hos ham om Kasten med store Kjæppe efter de grønne Valdnødder, Flugten for Militærpatrouillen og Voldopsynsmændene, og de af Valdnøddesaften farvede Hænder, som hele hans Klasse satte en Ære i at faa saa mørkebrune som muligt, hvorfor hver Dreng ogsaa gned sig dygtig med Skallerne, naar de Andre ikke saae det.

De blev ikke forstyrrede af Spaserende; en enkelt Fodgænger styrtede forbi dem med en forretningsmæssig Hastighed, der viste, at han ikke var kommen for at spasere, men kun skraaede igjennem Anlægget for at spare Vej og Tid, og nogle faa Børn fra de nærmeste Fattigkvarterer legede hist og her under Opsigt af deres ældste Broder eller Søster, der ikke var stort større end dem, han eller hun skulde passe paa. De fleste Bænke stod tomme; et Sted sad der dog en gammel Pensionist med sin Frokost udbredt paa et Stykke Avispapir ved Siden af sig og gumlede løs med saa heftige Tyggebevægelser, som om han vilde prøve, om Kjæberne vare i Orden i Hængslerne, og paa en anden Bænk sad to unge Piger, den ene med sit Haandarbejde og den anden med en Bog, som hun strax smækkede i, da hun saae Nogen nærme sig. Jens gik lidt bag de Andre og drømte; han var ikke nogen stor Fantast, men han havde dog allerede i Tankerne forlovet sig med Poulina og udvalgt denne herlige Plet til deres uforstyrrede Spasereture, da han blev afbrudt ved et Udbrud af Sinding: „Ved den

hellige Chrysostomus! Der kommer jo den yndige Ungmø' hvis Hjerte De har knust til fineste Flormel Nummer Et.“

Jens saae højlig forskrækket op, da han antog, det var ham, Tiltalen gjaldt, men kunde ikke opdage Poul-line nogetsteds. De vare komne ud paa den smalle Sti, som fører over Vandet, og Postmesteren, som heller ikke kunde se nogen kvindelig Skikkelse i Nærheden, spurgte forvirret: „Hvem? . . . Hvor? . . . Hvad mener De?“

„Se derovre paa den anden Side af Vandet,“ svarede Sinding. „Kan De ikke kjende Frk. Fangel i den sylfidelette Skikkelse, der svæver forbi Sivene der?“

Jens følte sig ligesaa lettet over at høre, hvem Sinding mente, som Postmesteren blev forbavset, da han oprigtig talt havde haabet, at nævnte unge Dame for Øjeblikket stod hjemme ifærd med at tage Fedtepletter af hans Kjole, men det lod sig ikke nægte, det var virkelig Frk. Fangel, som kom dem imøde.

„Hvad kan hun dog ville her?“ spurgte Postmesteren i Fortsættelse af sin egoistiske Tanke om hendes Beskjæftigelse.

„Hm — hm!“ hostede Sinding. „Vil De heller ikke nu tro, hvad jeg forleden sagde, at det er Dem, der virker som en Magnet?“

„Aa, Passiar!“ svarede Postmesteren, halvt fortrydelig og halvt smigret.

„Ja, jeg tror ikke, det er Jens, hun løber efter, og mig er det ganske sikkert ikke . . . men vi kan jo spørge hende selv ad, det er det nemmeste.“

„Er De gal, Menneske?“ hviskede Postmesteren, thi de nærmede sig stærkt Frøkenen.

Saasnart de vare komne hende nær nok, raabte Sinding hende an med et højt „Goddag“; Frøkenen foer

forskrækket sammen og saae helt forvirret op fra Jorden, som hun hele Tiden havde stirret paa med bly, sænkede Blikke.

„Nu kan det ikke længere nytte, at De vil nægte det, Frøken,“ begyndte Sinding uden at agte paa Postmesterens Grimasser. „Der er en af os Tre, som udøver en magisk Tiltrækningskraft paa Dem.“

„Tror De?“

„Ja, det gjør jeg! Svar oprigtig: Hvorfor er De kommen herud? Er det for Jens', Postmesterens eller min Skyld?“

„Det er naturligvis for Postmesterens Skyld!“ lo Frøkenen, men tilføjede strax rødmende med den yndigste Forvirring, da hun opdagede, at hendes Svar kunde misforstaaes: „Men det er slet ikke paa den Maade, De mener. Jeg opdagede nemlig, at jeg ikke havde nok Fedtepulver hjemme, og saa kjørte jeg med en Sporvogn ud paa Østerbro til den Veninde, jeg faar det hos . . . jo, hun bor virkelig paa Østerbro; De kan godt faa hendes Adresse, hvis De ikke vil tro mig! . . . og saa vilde jeg smutte her igjennem for at komme hurtigere hjem med det. Men havde jeg husket paa, at De fortalte, De skulde herud, saa var jeg gaaet en hel anden Vej, det kan jeg forsikre Dem om!“

„Og al den Ulejlighed har De havt for min Skyld!“ sagde Postmesteren ganske betagen. „Det er virkelig næsten for meget. Men nu spaserer De vel nok en Tur med os, siden De engang er kommen herud? Kjolen kan godt vente, jeg har jo ikke Brug for den hverken idag eller imorgen.“

Det viste sig at være saa heldigt, at Frøkenen ikke havde andre presserende Forretninger end Kjole-

rensningen, saa at der ikke var noget, der hindrede hende i at slutte sig til Herrerne og specielt sluttede hun sig til Postmesteren, som var saa fuldkomment besejret af hendes Tjenstvillighed og hele øvrige Elskværdighed, at han ganske glemte alle sine Forsætter om at vise sig kold og afvisende ligeoverfor hende.

Blid og kvindelig vandrede hun ved Siden af vor lille Ven og hørte paa hans Komplimenter, idet hun frit overlod ham Valget af Vejen, saalænge de bevægede sig i det mennesketomme Anlæg, men da de forlod dette for at begive sig hjem, vidste hun at mage det saaledes, at de kom ned ad Østergade, thi hun vilde dog nok vise saa mange Veninder som muligt denne sin nyeste Erobring.

I Nærheden af Pensionatet traf vort Selskab Bonnesen, der ligeledes vendte hjem til Middagen. og Sinding fandt nu Lejligheden passende til at fremkomme med Indbydelsen til Tivoli. Frk. Fangel blev ham for første Gang i sit Liv oprigtig taknemmelig, da hun saaledes fik Udsigt til at tilbringe Aftenen i Selskab med sin kjære Postmester, og denne tog ogsaa med Tak mod Invitationen.

Bonnesen derimod blev ganske bestyrtet over Vennens Flothed og standsede midt paa Gaden, idet han med elskværdig Uforbeholdenhed spurgte: „Hvad Pokker gaar der af Dig? Vil Du gjøre stort Selskab i Tivoli?“

„Ja! — i al Tarvelighed, kjære Ven! Du maa endelig ikke lade være at spise Dig mæt til Middag af Hensyn til Gildet.“

„Nej, saa letsindig er jeg da heller ikke! . . . Men jeg forstaar ikke — har Du vundet i Lotteriet, eller hvordan har Du . . .“

„Din Forbavselse er ikke synderlig delikat, min gode Bonnesen! Du taler, som om Du aldrig havde været min Gjæst.“

„Jeg kan oprigtig talt heller ikke i Øjeblikket erindre nogensinde at have været i det Tilfælde.“

„Det er dog den sorteste Utaknemmelighed, jeg i mit Liv har hørt! Det er ikke mere end et Par Aftener siden, at jeg inviterede Dig med i „Billigheden“ . . .“

„Og lod mig betale Gildet — jo, paa den Maade har jeg rigtignok oftere nydt den Ære . . . Men Forord bryder ingen Trætte: jeg laaner Dig ingen Penge iaften, det siger jeg!“

„Tak, det behøves heller ikke! . . . Du tror mig ikke? Vil Du behage at se!“

Sinding aabnede sin Portemonnaie og fremviste med stor Ostentation dens Indhold.

„Der er min Sandten Sedler! Sedler i din Portemonnaie, det Syn troede jeg aldrig, jeg skulde opleve at se!“

„Jeg haaber ikke, Du tvivler om, at de er i min lovlige Besiddelse? Du veed, jeg har ingen offentlig Kasse under mig . . .“

„Nej, Gudbevares, jeg stoler fuldkomment paa Dig; men nu faar jeg bare ikke sovet til Middag for at spekulere paa, hvor Pokker Du kan have faaet dem fra.“

Med disse Ord gik Bonnesen foran opad Trappen, grundende dybt og hvert Øjeblik rystende paa Hovedet, som om han forkastede en ny Hypothese om dette mærkelige Fænomen.

Postmesteren var i Grunden noget genert over at modtage Sindings Indbydelse, da hans Ven saa stærkt pointerede, at Sinding ikke havde Raad til det; Frk

Fangel gjorde sig imidlertid ingen Skrupler i denne Henseende, Hovedsagen for hende var, at hun skulde være sammen med Postmesteren. Hvad Jens angaar, da var han mærkelig nok den af samtlige Indbudte, der blev mindst overrasket, og han havde gjerne, hvis han havde kunnet, givet Sinding flere Penge at flotte sig for, men de fem og tyve Kroner vare alt, hvad han ejede og havde, og han havde ikke i sine dristigste Fantasier ventet at faa en saa brillant Anvendelse for dem, som at de skaffede ham Udsigt til at se Poulina og maaske komme til at tale med hende.

XVII.

Klokken lidt over sex begav Sinding sig stolt i Spidsen for sit Selskab nedad Gaden; Herrerne vare meget oprømte, og det samme var Tilfældet med Fru Klein, der bar et tykt Vintershawl over Armen, thi efter hendes Paastand vare Aftenerne paa Tivoli lumskere end noget andet Sted i Retningen af pludselig at synke fra en høj Sommertemperatur ned til Frysepunktet; Frk. Fangel var derimod ikke saa lidt fornærmet over at skulle gaa saa tidlig paa Tivoli og forsikrede med en højst naturlig Latter, at det vilde more hende at se Etablissementet paa den Tid af Dagen; der var vist kun Soldater og Bønder, for ordentlige Folk kom da aldrig før til anden Afdeling af Koncerten. Men Sinding brød sig ikke om hendes Stiklerier; han vilde have, at de jyske Gjæster skulde se alle Institutionens Herligheder, og derfor var det nødvendigt at begynde med Forestillingen paa Plænen.

Postmesteren var meget opfyldt af at skulle gjense Tivoli efter saa mange Aars Forløb, og hans Overraskelse begyndte strax ved Tælleapparatet, hvis Indretning ikke stod ganske klar for ham. Først vilde han have det til at gaa den forkerte Vej rundt og vilde paa ingen Maade tro Sindings Fortælling om den frygtelige Uorden, han derved vilde bringe i Tivolis hele Aarsregnskab, da Apparatet ved at drejes den Vej formentlig trækker fra istedetfor at lægge til, men da han omsider var bleven bevæget til at afstaa herfra, stoppede han op imellem de to Vinger af Apparatet for at faa Betjenten til at afgive en Forklaring af Mekanismen; men Betjenten gjorde resolut en Ende herpaa ved med den bageste Vinge at give Postmesteren et saadant Slag bagpaa, at den lille Mand blev vipset højst hovedkulds og aldeles uforklarlig for ham selv ind paa Etablissementet.

Skjøndt der kun var kommet meget faa Mennesker, samlede Fru Klein strax alle sine Pensionærer om sig og forlangte at faa at vide, hvor de skulde træffes, hvis de kom fra hinanden. Det viste sig naturligvis, at ingen af de unge Mennesker havde tænkt paa denne Mulighed; men den bekymrede Kone fortsatte først trøstet sin Vej, da det var blevet aftalt at mødes under Uhret paa Bazaren, hvis den nævnte Ulykke skulde indtræffe.

Det lod til at skulle tage adskillig Tid for Selskabet at komme henad Pladsen, thi ligesom man satte sig i Gang igjen, standsede Postmesteren dem atter for at betragte det nye Theater. Til Glæde for Arkitekten, Tivolis Direktion og alle andre Interesserede maa det noteres, at vor lille Ven udtalte sin fulde Tilfredshed med Theatrets Ydre og forgjæves søgte at rekonstruere det gamle Theater, da han stadig sammenblandede Billedet

af det med Billedet af en gammel Lirekasse med bevægelige Figurer, som han erindrede fra sine unge Dage paa Dyrehavsbakken. De Øvrige af Selskabet skyndte imidlertid paa for at komme videre, men Postmesteren lod ikke til at ville forlade Stedet, før han havde faaet Oplysning paa sit Spørgsmaal om, hvad den Indskrift betød, der stod over Scenen, og Bonnesens Forklaring om, at der stod „Blot til Lyst“, tilfredsstillede ham ligesaa lidt som Sindings Formodning om, at de kinesiske Bogstaver betød „Soya“.

Heldigvis begyndte nu Musikken paa Plænen; ikke saasnart havde det lille Orkester paa sin stilfærdige Maade taget fat paa en Beridergalop, hvor Kornetten travede sindig afsted som en scenevant, paa Stedet galopperende Cirkushest, medens Tubaen forpustet kom drattende bagefter som en tung Bryggerhest, der ikke kunde følge med, før Postmesteren glemte Theater og Indskrift og — for at blive i Billedet — spidsede Ører som en gammel Kavallerihest.

„Nej,“ udbrød han, „nu begynder Forestillingen paa Plænen, det kan jeg høre! . . . Jeg tror saa skam, det er den samme Melodi. de spillede for elleve Aar siden.“

Han tog Fart paa for at løbe derhen, men blev kaldt tilbage af Sinding: „Nej stop, min gode Postmester! Det gaar ikke, at vi saadan hver løber sin Vej! De maa værsgod følge Trop; De maa betragte dette som en af disse moderne, billige Selskabsture, hvor Deltagerne af Arrangøren faar at vide, hvor de skal gaa og staa, hvornaar de skal spise, hvornaar de skal more sig, o. s. v. Jeg skal sørge for, at De saavidt muligt faar alt at se herinde; jeg har netop sat mig i den Bekostning at anskaffe et Tivoliprogram for at kunne lægge

Planen for Turen efter det; men Deltagernes første Pligt er streng Lydighed mod Arrangørens Ordre. Nu veed De det! Nu begynder Sindings første — og sidste — billige Selskabstur til Tivoli! Efterat Deltagerne have taget de interessante Tælleapparater og det nye Theater i Øjesyn, gaar Turen videre til Plænen, hvor der vil blive givet dem Lejlighed til at se vor Tids berømteste Kunstnere i deres overordentlige, uovertrufne og uovertræffelige Produktioner og Exercitier.“

Under Sindings Anførsel satte Selskabsturisterne sig atter i Bevægelse og ankom uden flere Standsninger til Plænen. „Aa Herregud, der er Tribunen! Den har saamænd ikke forandret sig den mindste Smule,“ udbrød Astrup vemodig, som om han talte om en gammel Ven. „Og nu ringer de paa den gamle Bordklokke ligesom hos et Tyrolerselskab . . . hvor jeg kjender det alt-sammen igjen!“

Musikken, der havde pauseret et Øjeblik, galop-perede videre i sit forrige Luntetrav, og Forestillingen tog sin Begyndelse. En efter Programmets Udsagn overordentlig berømt Familie tumlede opad Trappen og frem paa Tribunen, iført brogede Svømmebenklæder og kjødfarvet Trikot af en saa overvættes rød Farve, at det bibragte En Formodning om, at Familien lige var bleven skoldet i et meget varmt Bad, og Familiefaderen stillede sig strax til Disposition for sine Poder, der gav sig til at klavre opad deres Stamtræ som ad et andet Træ.

Postmesteren følte sig overbevist om ved sine tidligere Besøg paa Tivoli at have set samme berømte Familie og havde just fortabt sig i Gisninger over, hvor mange Sønner denne Familiefader egentlig havde, thi han syntes altid at have et Forraad af Sønner af enhver

Alder og Størrelse, da der hørtes nogle gennemtrængende Hyl og Brøl bagved vor lille Ven. Hele Selskabet gjorde omkring og opdagede en lille Dreng og en lille Pige, som Moderen forgjæves søgte at berolige ved at opfordre dem til at se paa al den dejlige Stads oppe paa Tribunen, en Opfordring, der syntes noget meningsløs, da Børnene netop græd, fordi de Ingenting kunde se.

„Er det mig, der tager Udsigten fra Jer?“ spurgte Postmesteren og rykkede til Side.

„Gud, mange Tak, min Herre!“ sagde Moderen og tilføjede ned til Børnene: „Nu kan I se alle de smukke Mænd deroppe, ikke sandt?“

„Næ—æ!“ lød den ungdommelige Duet. „Vi kan slet ikke se noget! Løft os op, Moder!“

„Løfte Jer store Børn op? Det kan jeg virkelig ikke!“

Denne Erklæring fremkaldte et fornyet Brøl fra Børnene af en saadan Styrke, at Frk. Fangel heftig tilhviskede Postmesteren: „Lad os gaa lidt længere hen til Siden; det er jo ikke til at holde ud med de Unger!“

„Aa, det er jo Synd for de smaa Stakler, de er jo kommen herud for at more sig . . . Kom her, Jens, tag Du Drengen op paa Skuldrene, saa tager jeg Pigen!“

„Vil De virkelig staa og slæbe paa . . .“ Længere kom Frøkenen ikke i sit harmfulde Udbrud, thi Jens og Astrup havde allerede hver sit Barn paa Skuldrene, og Smaafolkene brød ud i en lystig Jubel, der var nok saa god en Belønning for Ulejligheden som Moderens glade Taksigelser. Men Frk. Fangel blev for Alvor vred og gik hen til Fru Klein. „Har De kjendt Mage?“ hviskede hun. „Det er dog rasende simpelt af Hr. Astrup! . . .“

Lad os gaa lidt længere herhen ad, man kan jo ikke være bekjendt, at Folk ser, de hører til os!“

Skjøndt Fru Klein egentlig ikke indsaa det simple i at bære paa et Barn, var hun dog godmodig nok til at rykke et Stykke til Siden med den krænkede Frøken; men ikke saasnart opdagede Astrup, at hans Damer trak sig til Side, før han galant trak efter med den lille Pige paa Skulderen. Dette bevirkede kun, at Damerne retirerede endnu et Stykke, øjeblikkelig efterfulgte af Astrup, der aldeles ikke anede Grunden til denne Sidegang, og hele Selskabet og Børnenes Moder sluttede sig umærkelig til denne sidelænds Bevægelse.

Paa denne Maade vilde de Alle sikkert inden Forestillingens Slutning være komne Plænen rundt, maaske endogsaa flere Gange, hvis ikke Frk. Fangel, der havde opdaget en Familie af sit Bekjendtskab og var bleven ganske fortvivlet over Udsigten til at blive set i Selskab med to Herrer med Børn paa Skuldrene, havde gjort en Ende herpaa ved at sige: „Nu er jeg ved Gud kjed af at se paa de Kunster; det er jo det samme, man har set Tusinder af Gange. Nu gaar Fru Klein og jeg ned ved Koncertsalen, for nu begynder de strax, saa kan Herrerne jo komme efter, naar de faar nok af de Løjer!“

Uden at oppebie Fru Kleins Samtykke trak hun af med den skikkelige Kone og efterlod Herrerne yderst forbavsede over den pludselige uforklarlige Opposition hos den ellers saa eftergivende unge Dame.

Plæneforestillingen var snart forbi, og det kostede ikke Herrerne megen Umage at finde Damerne, som havde slaaet sig ned ved et Bord; det tilstedeværende Publikum bestod nemlig hovedsagelig af en større Samling ældre Damer, som i flere Timer havde siddet ved

Indgangen til Koncertsalen, og som nu, da Publikum kom, puttede deres Haandarbejde i Lommen; ogsaa dette Træk var Postmesteren bekjendt, og han paastod bestemt, at han gjenkjendte flere af disse Abonnenter, som havde havt akkurat de samme Pladser for elleve Aar siden.

Herrerne havde taget Sæde ved Damernes Bord, og man sad og morede sig med at gjætte, om de enkelte Personer, der af og til kom ned mod Koncertsalen, vare Abonnenter eller ikke, hvilket ikke var saa vanskeligt, da de Første bevægede sig med den Sikkerhed, hvormed man gaar i sin egen Dagligstue, medens de Andre gik usikkert og forlegne, da de strax fik samme Følelse, som Folk have, naar de komme for tidlig i Selskab. Imidlertid blev Damer som Herrer snart opmærksomme paa en Familie, bestaaende af en ældre Herre og to heller ikke unge Damer, som i nogen Tid havde kredset om Bordet og blev staaende lidt fra, hviskende til hinanden og kastende stive Blikke paa vort Selskab. Dette udtømte sig i Gisninger om Grunden hertil og blev tilsidst enige om, at de Fremmede vist havde tabt noget ved dette Bord, hvorpaa de Alle gav sig til at kigge under Bord og Stole.

Da Ingen af dem vidste, hvad det var, de ledte efter, kunde det have varet længe, inden de havde fundet det; men heldigvis fik Sinding fra det nærmeste Bord Besked om, hvad der var i Vejen. Her sad nemlig nogle Damer, som havde hilst meget venskabelig paa den omtalte Familie, men som nu, da den havde fjernet sig, med en skadefro Latter morede sig over, at Sinding og hans Selskab havde taget Familiens sædvanlige Pladser i Besiddelse.

Saasnart Sinding havde meddelt de Andre den gjorte Opdagelse, blev Frk. Fangel og Fru Klein meget opbragte paa den husvilde Familie og gav sig til næste Gang, Familien passerede forbi, at maale dens forskjellige Medlemmer med meget ringeagtende Blikke. Astrup foreslog godmodig Selskabet at flytte et andet Sted hen, men baade Frøkenen og Fruen afslog dette paa det bestemteste; de vidste ikke af, at man saadan kunde forpagte visse Pladser herude; naar man betalte sin Billet, havde man vel ligesaa megen Ret som enhver Anden til at sætte sig, hvor der var Plads, og dette var netop et ganske udmærket Sted, og de agtede at blive siddende her hele Aftenen.

Dette sidste blev sagt meget højt, for at de Andre, som just patrouillerede forbi, kunde blive underrettede om denne Beslutning. Den husvilde Families Damer blev ikke Svar skyldige, paa næste Forbimarsch affyrede de nogle meget højrøstede Bemærkninger om, hvor mageløs ugenerte Folk var, og om, at de ikke kunde begribe, hvor Folk gad — med et meget foragteligt Tryk paa det sidste Ord. Striden fortsattes nu paa denne Maade med forskjellige Stikpiller, saasnart man befandt sig indenfor hinandens Hørevidde; Fruen og Frøkenen lo højt over den Slags Folk, der bildte sig ind, at de ejede hele Tivoli, og Modpartiet lo ligesaa hjertelig over den Slags Folk, der ikke kjendte til Skik og Brug, og insinuerede meget irriterende, at Sindings Selskab vist var fra en eller anden Ravnekrog af en Provinsby. Vore Damers Stilling var jo imidlertid meget stærk, og de havde da ogsaa efter nogen Tids Forløb den Triumf at se den fremmede Familie opgive den ulige Kamp og

tage Plads ved et Bord langt fra, hvor de Stakler vist slet ikke kunde høre noget af Musikken.

Det er overflødigt at bemærke, at der strax, da vort Selskab havde taget Plads, kom springende en Opvarter, som med stor Samvittighedsfuldhed tørrede det aldeles rene Bord af med en ikke nær saa ren Serviet. Paa Grund af den omtalte Begivenhed havde Sinding ganske glemt denne tjenstvillige Gentleman, indtil han ved at se til Siden opdagede, at Opvarteren endnu stod der og kastede længselsfulde Blikke paa Selskabet.

„Mine Damer og Herrer,“ sagde Sinding, „Festprogrammet lyder her paa en let Forfriskning, bestaaende af Iskager til Damerne og Sodavand med en Ubetydelighed af Banco, tilsat med en Anelse af Angostura, til Herrerne. Haver Nogen noget herimod at indvende, saa sig han til i Tide og tie siden stille?“

Der blev ingen Indvendinger gjort, og Sinding kaldte derfor paa Opvarteren. Denne saae sig uhyre overrasket om i alle andre Retninger end den, hvorfra Raabet kom, men da der paa Sindings gjentagne Tilraab nærmede sig en anden Opvarter fra den modsatte Side, opdagede den Første dog heldigvis, hvem det var, der kaldte, saa betids, at han kom først. Han vendte snart tilbage med det forlangte og holdt sig nøje Fru Kleins Opfordring om ikke at spilde noget af Sodavandet paa Bordet efterrettelig ved at lade den ene Trediedel løbe ud paa Jorden, før han skjænkede op.

„Hvormeget er det?“ spurgte Sinding.

„To Kroner og femogfyrre.“

„De kan vel nok bytte den?“

Medens Opvarteren gav igjen paa den modtagne Tikroneseddel, maatte Sinding læse Musiknumrene op af

Programmet og lagde derfor ikke Mærke til, hvormeget Opvarteren lagde paa Bordet. Denne havde forgjæves ventet en Stund paa Drikkepenge, men da der ikke lod til at vanke noget, og der i det samme blev banket i et andet Bord, forlod han Selskabet med en ubeskrivelig ringeagtende Mine.

Bonnesen, som sad ved Siden af Sinding, havde uvilkaarlig givet sig til at tælle de Penge, der var givet igjen, og udbrød nu: „Der er fem og tyve Øre for lidt! . . . Der ser Du, Sinding, Følgen af ikke at passe paa.“

„Ja, det er der ogsaa!“ sagde Sinding rolig efter ogsaa at have talt Pengene.

„Du vil dog vel ikke finde Dig i det? Det er dog for galt . . .“ og uden at oppebie Sindings Svar brølte Bonnesen af al Magt paa Opvarteren.

„Maa jeg bare selv klare den Historie!“ sagde Sinding, medens Opvarteren kom løbende til med Haabet om Drikkepenge lysende ud af hvert Træk i Ansigtet.

„Herren kaldte?“ spurgte han forbindtlig bukkende.

„Ja, De skulde bare have nogle Drikkepenge,“ svarede Sinding med den største Ro. „Det var to Kroner og femogfyrrer . . . Naa, jeg ser, De selv har taget femogtyve Øre — ja, saa er det godt!“

At beskrive, hvor lang Opvarteren blev i Ansigtet, er ikke muligt, og medens han fjernede sig, gned Bonnesen sig voldsomt paa sin Albue og erklærede sig fuldstændig tilfreds med Afstraffelsesmetoden.

Da Koncertens første Afdeling var forbi, opstod der en betydelig Vanskelighed; thi Sinding vilde føre sine Gjæster omkring til forskellige Seværdigheder, men hverken Frk. Fangel eller Fru Klein vare at bevæge til at forlade Stedet, eftersom de fordrevne Damer endnu

stadig sad paa Lur, parate til at styrte til og bemægtige sig de frarøvede Pladser, saasnart Sindings Selskab gjorde Mine til at rejse sig. Men ogsaa her viste Sinding sin Dygtighed i at klare vanskelige Situationer, thi efter at have spekuleret lidt sagde han, idet han rejste sig og gik: „Vent et Øjeblik! Jeg saae før min gamle Ven Jappe mellem Opvarterne, han kan nok finde paa noget!“

Sinding vendte strax tilbage med nævnte Jappe, som blev indviet i Sagens Sammenhæng.

„Ja se,“ sagde Jappe, idet han kløede sig i sit Skomagerskjæg paa Hagen, „det gaar nu inte at sige, at Bordet er optaget, Hr. Sinding, desformedelst at Folk aldrig vil tro om et ledigt Bord, at det er besat . . . man kunde maaske lægge nogle Stokke og Parasoller paa Stolene og Bordet . . .“

„Nej Tak, vi risikerer, at de Folk, der tager Pladserne, ovenikjøbet vil have Findeløn for de Ting.“

„Rigtig! Det er indlysende, den gaar ikke! . . . Nej,“ udbrød Jappe med en fiffig Fløjten; „nu veed jeg, hvordan den skal skjæres! Vil Herskabet barestens vente et eneste Øjeblik!“

Han forsvandt og kom kort efter tilbage med en ældre Kone og to unge Piger.

„Det er min Familie, Hr. Sinding,“ præsenterede han. „Mutter og Pigebørnene kan saa brillant reservere sig paa Herskabets Pladser, til Herskabet kommer igjen.“

„Det er udmærket, Jappe!“ lo Sinding og henvendte sig til den kvindelige Del af Familien med Spørgsmaal, om han maatte byde dem en Kop Chokolade og lidt Kager.

„Mange Tak,“ svarede Jappe paa Familiens Vegne, „en lille Portvinstoddy til Mutter og Chokolade til Pigebørnene!“

„Som De vil, naturligvis! . . . Ja, saa beder vi Dem tage vore Pladser, til næste Afdeling begynder.“

Vort Selskab satte sig derpaa i Bevægelse, Fruen og Frøkenen dog først, efterat de havde advaret Jappes Damer specielt mod den forjagne Families kvindelige Medlemmer.

Sinding førte an, og han var ingen daarlig Vejviser; han kjendte ikke alene alle nuværende og forhenværende Lokalteter, men han kunde ogsaa alle de Sagn, der knyttede sig til dem. Da man saaledes kom til Stedet med Kraftprøverne og Vægten, gjensaa Postmesteren med Glæde det gamle bekjendte Tyrehoved, men erfarede til sin Sorg, at den rigtige gamle Skydemand — som den fordums Ejer kaldtes — var afgaaet ved Døden.

„Aa, Herregud, er han død?“ sagde Postmesteren med inderlig Deltagelse. „Ja, De kan nok huske den store, svære Mand; det var en hel Kæmpe! Hvad mon han døde af?“

„Ja, det var en sørgelig Historie; nu skal De høre! Han opdagede en Søndag Middag, kort før Etablisementet skulde aabnes, at Fjederen paa Tyrehovedet var gaaet itu. Det vilde vare en Timestid, inden Skaden kunde blive udbedret, og det vilde jo være et stort Pengetab at lade Hovedet staa ubenyttet, for ligesaa snart der var lukket op, strømmede der en Masse Soldater og Matroser til for at prøve Kræfter. Hvad gjorde saa Manden? Han lagde sig ned paa Maven under Gulvet og stak sit eget Hoved op i Tyrehovedet og trak

med Haanden bagud i Viseren, der viste, hvormeget der blev slaaet. Soldaterne begyndte at slaa løs. „Tju!“ sagde det — 950 Pund . . . „Tju!“ — 1200 Pund . . . og saadan blev det ved. Manden fik jo nok fem Øre for hvert Slag, men et drøjt Stykke Arbejde var det alligevel, for en svær Varme var det, og det var jo Folk, der havde Kræfter . . .“

„Men Du gode Gud, hvor kunde Manden holde det ud?“

„Det kunde han heller ikke! . . . Det vil sige, han holdt tappert ud, til Fjederen var sat istand, men han var aldrig rigtig rask siden.“

„Aa, det er noget, De staar og laver!“

„Jeg — nej, paa ingen Maade! Saaledes lyder Historien, relata refero!“

Postmesteren var endnu ikke kommen sig af sin Forbavselse, da Sinding standsede Selskabet ved et Sted af Stadsgraven og i en forretningsmæssig Førertone sagde: „Her ser De, mine Herskaber, det mærkelige Sted, hvor de sjeldne Fisk blev fangede, som aldrig før eller senere ere fiskede i de danske Farvande.“

„Hvad var det for nogle?“ spurgte Postmesteren.

„Det sidste, jeg fortalte Dem, tvivlede De om; men dette her indestaar jeg for er sandt. Der var engang for mange Aar siden en Funktionær herude paa Tivoli, som var en lidenskabelig Fisker; hver Formiddag mødte han Klokken ti og lagde sine fire Snører ud. I Reglen vankede der ikke meget; nogle smaa mudrede Aal var det meste Udbytte, en Gang imellem fik han dog ogsaa en overgjemt Oxetunge eller en harsk Sardin paa Krogen — det var begribeligvis noget, der var kastet ud fra en af Restaurationerne; men en Dag, da han en kort

Tid havde forladt sine Fiskestænger for at spise Frokost, opdagede han ved sin Tilbagekomst, at der var Bid, og det godt Bid, paa alle fire Snører. I en Fart fik han den første trukken op og opdagede til sin Overraskelse en tung, dejlig Fisk paa over en Alens Længde; han skyndte sig at hale den anden i Land, samme Resultat, herlig stor Fisk, og ligesaadan paa de to andre Snører. Da han skulde tage Fisken af Krogen, syntes han imidlertid nok, at Dyrene laa saa underlig rolige paa Jorden, ligesom de vare døde, og nu kjendte han dem ogsaa igjen; det var de Papfisk, hvormed han selv plejede i Pantomimen at give Pjerrot paa Torsken, og det var hans Kolleger, der havde hængt dem paa Krogen under hans Fraværelse. Han fiskede aldrig i Stadsgraven siden den Dag.“

Paa denne Maade vedblev Sinding at underholde sine Gjæster, og Tiden gik derfor meget fornøjelig for dem med Undtagelse af Jens, der ikke hørte efter, men kun gik og spejdede efter Familien Søeborg.

Arrangøren af Turen havde lagt sin Plan saa snedig, at Selskabet henad Tiden for Koncertens Symfoniafdeling kom til at gaa mod Strømmen af det kommende Publikum, kun for at give Jens Lejlighed til lettere at finde hende, han søgte, og den unge Mand var da ogsaa ganske fortunlet af at vende og dreje Hovedet i alle Retninger for at mønstre alle Familier og specielt alle unge Piger.

Tiden gik imidlertid, uden at den Søeborg'ske Familie kom tilsyne, og da flere af Turisterne klagede over Træthed og pressede paa for ikke at komme for sent til Symfonien, var der intet andet at gjøre end at bøje sig og begive sig ned til Koncertsalen, men undervejs lovede Sinding den bekymrede Jens, at han skulde

komme til at sidde saaledes, at han let kunde se, hvem der kom.

Pladsen foran Koncertsalen var ganske forandret; havde den under første Afdeling været for mennesketom, var den nu for overfyldt med Folk. En tæt Trængsel bevægede sig langsomt i flere modsatte Strømme; hvert Øjeblik filtrede de sig ind i hinanden, saa det varede en Stund, inden de kom klar af hinanden og kunde bevæge sig videre i den oprindelige Retning. Folk hilste paa hinanden, og allevegnefra hørte man Overraskelsesudbrud over Mødet; unge Piger dannede — som det hedder i Fyrværkerisproget — straalende Sole, paa Siden garnerede af kurgjørende Herrer; ældre Damer gik værdig og bevægede deres Ben kun langsomt, men lod til Gjengjæld deres Mund løbe desto raskere; ældre Herrer vandrede bag deres Familier med det tilfredse Udtryk, som Bevidstheden om Opfyldelsen af sin Familiepligt giver; og Grupper af midaldrende, flotklædte Herrer stod og kritiserede de forbigaaende Damer paa samme elskværdige Maade, hvorpaa Hestekjendere vurdere de Dyr, der føres forbi dem. Over det hele hvilede det optrampede Støv i en tæt Sky, men Liv var der, Liv og Glæde; et ægte Folkelivsbillede, muntert som et saadant og spraglet som et saadant, thi ligesom Damerne om Vinteren helst præsentere deres nye Dragt Søndag Formiddag i Kirken, saaledes have de for Skik om Foraaret at vise sig i deres nye Sommertoilette en Lørdag Aften paa Tivoli.

Sindings Selskab fik med nogenlunde Lethed banet sig Vej gennem Trængslen, da Arrangøren havde fundet paa det praktiske Middel at lade den energiske Frk. Fangel gaa i Spidsen, thi han kjendte den unge Dames Albuer. Da de kom i Nærheden af deres reserverede

Pladser, saae de en Familie staa og parlamentere meget ivrig med de tre kvindelige Japper, der uden at svare et Ord sad og bredte sig hver paa to Stole, en praktisk Foranstaltning af gamle Jappe for at sikre en Stol til hvert af vort Selskabs Personer.

Sinding, som var kommen forud, hørte den mandlige Del af den parlementerende Familie i en dybt krænket Tone sige: „Men det er dog aldeles utilladeligt saaledes hver at optage to Stole! . . . Det kan ogsaa kun tænkes herhjemme med vore latterlige, smaa Forhold!“

Hertil svarede Sinding meget rolig, at ialfald for den ældre Dames Vedkommende, nemlig Madam Jappe, vare Forholdene ikke saa smaa, at de jo nok kunde retfærdiggjøre Brugen af to Stole; et Svar, der indbragte ham en hel Ladning indignerede Blikke fra den fremmede Families kvindelige Medlemmer, medens Herren ikke kunde lade være med at trække paa Smilebaandet.

Astrup og Jens vare imidlertid komne til og opdagede øjeblikkelig, at de Fremmede ikke vare Andre end Familien Søbørg, som absolut vilde have de tre kvindelige Japper til at afstaa nogle af Stolene.

Der blev en Takken for sidst og en Latter over det morsomme Møde; Fru Klein og Fru Søbørg fornyede deres Bekjendtskab; de, der ikke kjendte hinanden, blev præsenterede, og det er en Selvfølge, at de Søbørg'ske Damer blev indstallerede paa nogle af Stolene, fra hvilke Familien Jappe strax ved vort Selskabs Ankomst var sprungen op med nogle Sæt ligesom tre Djævla af deres Legetøjskasser. Da de fem Damer havde taget Plads, var der en Stol tilovers, som Herrerne turvis skulde have Adgang til, og som først blev beklædt af Hr. Søbørg i hans Egenskab af Aldersformand.

De andre Herrer spaserede foreløbig frem og tilbage foran Bordet, men Jens blev staaende, fortabt i Beskuelsen af Poulina. Aldrig i sit Liv havde han set noget saa yndigt! Hendes Dragt bestod af en underlig Blanding af rødt og sort; den røde Farve var ikke absolut kjøn, den lignede egentlig mest mislykket Krebsesuppe, men derfor var Toilettet lige kjønt. Underkjolen var rød og Overkjolen sort, men paa denne sidste dukkede der ved Hænder og Hals mindre Strimler af det røde op, og hist og her tittede nogle smaa, lunefulde Sløjfer af samme Farve frem; Handskerne og Hatten svarede harmonisk til Dragten, og hvilken mægtig Hat var det saa ikke? Den havde en Skygge saa stor, at den lignede en hel Sufflørkasse, men inde i Sufflørkassen sad hendes søde, lille Ansigt og smilede saa frisk og skjelmsk, og det var nok det, Jens saae paa, mere end paa hele Dragten, for ikke at tale om, at han aldeles ikke værdigede Søsteren et Blik, skjøndt denne unge Dame for en uhildet Tilskuer havde akkurat samme Krav paa Opmærksomhed, saa meget mere som hun bar Mage til Poulina's Dragt, kun at Farven var forandret fra mislykket Krebsesuppe til mislykket Grønkaal.

De promenerende Herrer vare komne et temmelig langt Stykke bort, da Astrup pludselig stoppede op med et Udbrud, der gjorde lyst i Trængselen omkring ham og fik de nærmeststaaende unge Damer til at udstøde smaa Hvin.

„Hvad er det? Hvad skriger Du saadan op for?“ spurgte Bonnesen.

„Du milde Gud, Jens . . . han blev jo henne hos Damerne!“

Forfærdet over denne Opdagelse gjorde den lille Mand omkring og banede sig meget hensynsløst Vej gennem Publikum. Musikken var begyndt, men det hørte han ikke; han styrede lige hen til Jens, greb ham under Armen og vilde trække ham bort.

„Du, Jens . . .“ sagde han kattevenlig, „vi Andre spaserer . . . det er rigtig morsomt! Du skulde virkelig komme med os!“

„Nej Tak, jeg staar udmærket, hvor jeg staar!“ svarede Jens, og det var uden Tvivl hans oprigtige Mening.

„Vist ikke nej, kom nu!“ raabte Astrup lidt hidsig.

En almindelig misbilligende Hyssen, ledsaget af indignerede Blikke, vendte sig fra alle Kanter mod vor lille Ven, thi man kan ikke saadan forstyrre det musikalske Lørdagspublikum i Nydelsen af Symfoni i B af Beethoven. Et Øjeblik tabte han Modet og forholdt sig rolig, men strax efter tog han igjen fat: „Du skal! Jeg har noget, jeg vil sige Dig!“

Et ualmindelig kraftigt „Hyss!“ knaldede løs fra en yngre Herre, der nød Symfonien med lukkede Øjne ved det nærmeste Bord og fik smaa Udraab: „Stille!“ — „Stille der!“ til at futte af fra flere Sider og gjorde det indlysende for Astrup, at det for Øjeblikket ikke gik an at gaa videre. Han tænkte sig om, hvad der var at gjøre, og kom til det Resultat, at kunde han ikke forhindre Jens fra at se paa Pouline, skulde han nok hindre ham i at komme til at tale med hende.

Jens, som var avanceret hen bag Pouline, bøjede sig ned over hende og hviskede saa sagte, at kun hun kunde høre det: „Hvor det var smukt af Dem alligevel at komme; De sagde igaar . . .“

„Hyss!“ lød det meget intensivt fra den lille Postmester, der nu var bleven ligesaa musikalsk som de Andre, og „Hyss!“ lød det strax hidsig fra alle Kanter; thi der er intet, et rigtig musikalsk Publikum er saa oplagt til som til at hysse med, naar En begynder.

Jens blev saa forskrækket, at han øjeblikkelig tav og saae sig meget brødefuld om, og paa denne Maade lykkedes det virkelig vor snedige lille Ven at forhindre den unge Mand fra at faa sagt et eneste Ord; thi saa ofte han gjorde Forsøg paa hviskende at forny Samtalen, lød den samme protesterende Hyssen ham imøde, og Jens, der ikke anede, at det var hans egen Rejsekammerat, som var paa Spil, fik den største Respekt for Kjøbenhavnerens fine Øren.

Saasnart Symfonien var tilende, tog Jens imidlertid Revanche og begyndte at opfriske Gaarsdagens Minder med Poulaine, men da dette aldeles ikke var efter Astrups Kogebog, gav denne sig til at tage Afsked med Søeborg

„Hvad, vil de Herrer og Damer gaa?“ spurgte denne istedetfor at sige Farvel. „Skal vi ikke spise til Aften sammen?“

„Nej Tak, nej Tak!“ svarede Astrup, „det kan vi ikke, vi er inviterede af Hr. Sinding.“

„Jamen,“ blandede denne Hædersmand sig højest ubelejlig i Samtalen, „jeg gaar med Fornøjelse ind paa en Fællesspisning, forudsat at Hr. Søeborg vil spise oppe hos Nimbs, for der har jeg bestilt et Bord.“

„Ja, det er netop der, vi plejer at spise. Vi kan vel nok komme ud af det ved det ene Bord?“

„Naturligvis! Det falder af sig selv! som Manden sagde, han gik paa Hovedet ud over Rækværket.“

Søeborg stirrede et Øjeblik forbavset paa Sinding, men brast derpaa i Latter og tog ham under Armen med de Ord: „Hør, De er vist en Mand for mig; lad os To følges ad!“

Med disse To i Spidsen satte de forenede Familier sig i Bevægelse, Alle glade og fornøjede, undtagen Postmesteren, der var særdeles forbitret, men da han for Tiden ikke fandt Nogen, han kunde lade det gaa ud over, nøjedes han med at lette Hatten og tildele sig selv en korporlig Revselse ved at ruske sig forsvarlig i Hanekammen.

Selskabet var snart efter bænket om et af Bordene foran Divanen Nr. 2. Det var i den allertravleste Tid; alle Bordene vare optagne, der var en Raslen af Tallerkener og Fade, en Skraben med Knive og Gaffer og en Klirren af Glas og Flasker; Gjæsterne raabte i Munden paa hinanden: „Faar jeg den Ost? . . . Hvor bliver den Hummer af? . . . Her er ingen Knive! . . . Det var de to Pilsner! . . . Er det ikke muligt at faa det Brød?“ Opvarterne foer frem og tilbage med viftende Kjoleskjøder og flagrende Servietter, svarende: „Saa gjerne! . . . Strax paa Minutten!“ til alle Bestillingerne og bragte lidt efter Hummeren til den Herre, der vilde have Ost, og Pilsnerne til den Familie, der manglede Knive; og saa tog Raabene fat igjen med fordoblet Kraft.

Den Opvarter, der havde det Bord, hvorved vort Selskab sad, kom forpustet og med fedtglinsende Ansigt farende og spurgte, hvad Herskabet ønskede. „Vi kan vel faa noget godt Smørrebrød, lille Ven,“ svarede Astrup i den menneskekjærlige Hensigt at gjøre det saa billigt som muligt for Sinding.

„Vær saa artig! Tør jeg bede Dem skrive op!“ sagde Opvarteren, rev en Bestillingsseddel ud af sin Bog og vimsede videre.

„Er han døv?“ spurgte Astrup Sinding og saae paa Sedlen.

„Nej, det tror jeg ikke . . . hvorfor mener De?“

„Fordi han vil have, jeg skal skrive det op . . . ellers kunde han vel tage mod Besked,“ sagde Postmesteren og gav sig til at skrive.

„Hvad er alt det for Masser, De sidder og skriver op?“ spurgte Sinding efter i nogen Tid at have set paa den Virksomhed, den lille Mand udfoldede.

„Jeg har ikke skrevet andet end: Undertegnede udbeder sig herved fire Stykker Smørrebrød med forskjelligt Paalæg . . . Er det ikke rigtigt?“

Alle Kjøbenhavnerne brast i Latter, og den lille Jyde blev nu underrettet om den rette Anvendelse af Bestillingssedlen; han blev aldeles begejstret over denne nye Opfindelse og forsikrede, at han strax efter sin Hjemkomst skulde indføre den i alle Omegnens Kroer, uden at det faldt ham ind, at Muligheden for paa disse Steder at fare vild i Smørrebrødspaalæget var saare ringe, eftersom der kun fandtes een Slags.

„Maa jeg forresten sige Dem, min kjære Postmester,“ bemærkede Sinding, „at jeg ikke er saa lurvet at traktere saa fine Gjæster med simpelt Smørrebrød. Enhver har Lov til at vælge en af de forhaandenværende Retter . . . Jeg veed nu iforvejen, hvad jeg skal have; her spiser jeg altid Boeuf espagnol.“

„Det vil jeg ogsaa have! Jeg veed rigtignok slet ikke, hvad det er; men Boeuf i Staniol, det lyder udmærket!“

„Lad os gaa ind og se, hvad der er paa Disken!“ foreslog Søeborg.

„Ja, lad os det!“ lød det i Kor; Damer og Herrer sprang op og begav sig ind i Restaurationen for at tage Herlighederne i Øjesyn, og Husmødrene benyttede sig af Lejligheden til at udbede sig de mest detaillerede Oplysninger om, hvad der var i hver enkelt Ret, og skrev sig alt bag Ørene for engang at prøve det hjemme.

Man begav sig atter ud paa Plads, men det varede saa længe, inden Maden med alt Tilbehør blev serveret, at Søeborg fik Tid til at holde flere længere Foredrag om de smaa Forhold herhjemme, hvoraf det fremgik, at han mente, at hver Opvarter kun skulde have eet Bord at sørge for. Hans Kone irettesatte ham for hans ubillige Forlangende og opfordrede ham til at takke sin Gud, fordi han havde det saa godt, som han havde det; og Sinding fortalte til hans Opmuntring en lille Historie om en Mand, han engang havde boet i Hus sammen med, og som levede i saa smaa Forhold, at han maatte hente sin Pægel Brændevin paa en flad Tallerken, hvad der navnlig var forbundet med en Del Vanskeligheder, naar han maatte skynde sig over Gaden for Vognene.

Omsider kom dog alt; efter forskjellige Ombytninger af Tallerkener fik Enhver, hvad han havde bestilt, og Maaltidet begyndte under hyppige Forespørgsler fra de forskjellige Deltagere om, hvordan det, han eller hun havde faaet, smagte; især vare de to Husmødre ivrig interesserede i disse Spørgsmaal, og de smagte gjensidig paa hinandens Retter, for at de kunde blive enige om, hvad det var, der var i Saucen.

Ved Maaltidet gik det iøvrigt meget livlig til, Alle vare særdeles oprømte og lod sig de forskjellige Retter

smage godt; selv Astrup var rolig og tilfreds. Han havde nemlig været saa fiffig, før Selskabet satte sig tilbords, at hviske til Sinding, om denne ikke vilde være ham behjælpelig med at skille Jens fra Poulina ved at sætte sig paa hendes ene Side, saa vilde Astrup selv sætte sig ved den anden. Dette var Sinding strax beredvillig gaaet ind paa, og trods alle Jens' Anstregelser sad Poulina nu mellem disse to Drabanter, slaaende de velbekjendte Rynker, der klædte hende saa godt, paa sin lille Næse ad disse Sidekammerater, medens Jens sad ligeoverfor, fortvivlet over ikke at kunne faa talt „rigtig“ med hende; thi Astrup passede paa som en Smed og afbrød Jens, hver Gang denne sagde noget udenfor det mest dagligdags.

Der var imidlertid ikke gaaet fem Minutter, før Sinding opdagede, at han uheldigvis havde faaet en Plads, hvor der var en ganske afskyelig Træk, og da han kjendte sin overordentlig sensible Hals, der ligesom Politiet ifølge den nye Vedtægt ved den mindste Anledning lukkede Beværtningen, og selvfølgelig var vis paa den næste Dag at blive opvartet med hovne Mandler — en Dessert, han ikke satte nogen synderlig Pris paa, — rettede han den indstændige Anmodning til Selskabet, om ikke En eller Anden vilde gjøre ham den store Tjeneste at bytte Plads med ham.

Jens sprang øjeblikkelig op og tilbød sig med glædestraalende Øjne, og inden Astrup, der af Skræk over dette pludselige, skjændige Forræderi havde faaet en Mundfuld paatvers i Halsen og sparkede ud med Armene og stampede med Benene for at faa Luft, kunde faa protesteret mod, at der skulde være Træk, hvor de sad, havde Sinding og Jens vexlet Pladser.

Vor lille Vens Førnøjelse var fra dette Øjeblik spoleret; han anede ikke, hvad han spiste eller drak, og han gav saa mærkværdige Svar paa de Spørgsmaal, der blev henvendte til ham, at Fru Søeborg fandt sig beføjet til i al Hemmelighed at forhøre hos sin Mand, om han ogsaa var ganske vis paa, at hans Ven altid var rigtig i Hovedet. Han saae nu virkelig ogsaa noget foruroligende ud, thi han lyttede saa ivrig efter, hvad Jens og Poulina talte om, at det syntes, som om hans venstre Øre forlængede sig ud fra Hovedet, og samtidig skelede han saa frygtelig til Siden, som om det hjalp til at skærpe hans Hørelse. Han fik imidlertid ikke Lov til at sidde uforstyrret paa sin Lyttepost, thi hver Gang de unge Menneskers Samtale sank ned til en ham uforstaaelig Hvisken, busede han frem med et eller andet besynderligt Spørgsmaal til Poulina, men strax var Sinding parat til at forhøre sig om hans Mening om en kuriøs Materie eller til at fortælle ham en morsom Historie; og foruden denne naturlige Bundsforvandt fik Jens en anden i Frk. Fangel, der mærkværdig nok var kommen til at sidde paa den anden Side af Astrup, og som fandt, at han gav sig lovlige meget af med Poulina, ved hvem der da virkelig ikke var saadan nogen Stads.

Engang hørte Postmesteren de unge Mennesker tale om Tivolis Seværdigheder, og Poulina spurgte Jens, om han havde været oppe at rutsche.

„Rutsche — nej! Hvad er det?“ svarede Jens.

„At kjøre paa Rutschbane, saadan op og ned . . . Har De ikke prøvet det? . . . Vil De rutsche med mig siden?“

„Ja, det er da vist, jeg vil,“ svarede Jens, parat

til at springe ned fra Rundetaarn med hende, om hun havde opfordret ham til det.

„Du skal ikke, Jens!“ advarede Postmesteren den unge Mand. „Du veed ikke, hvad Du indlader Dig paa . . . Det er afskyeligt!“

„Nej vist ikke nej,“ sagde Pouline, „det er netop saa dejligt! . . . De har vist glemt, hvordan det er?“

„Nej, lille Frøken, det har jeg ikke, for jeg har aldrig probert paa det. Jeg har kun een Gang i mit Liv været deroppe; det var en bælgmørk Aften, og da de saa pegede ned i et mørkt Hul og sagde, det var der, jeg skulde ned, saa foretrak jeg at gaa ned ad samme Vej, jeg var kommen op, nemlig Trappen, for den ansaa jeg dog for at være sikrere, skjøndt den skam kunde være farlig nok!“

„Saa tør De maaske heller ikke kjøre rundt i den nye Karoussel med Baadene?“

„Jo, det tør jeg magelig! . . . Søstærk er jeg!“ svarede Postmesteren, men fortrød strax sin Flothed, da der paakom Bonnesen en aparte heftig Hoste over den lille Mands noget dristige Postulat, og nogle af Damerne erklærede ikke at turde sætte deres Ben i den Karoussel, om de saa fik aldrig det for det.

„Ja, jeg kunde nu nok have Lyst til at prøve det,“ sagde Fru Søeborg, „naar der bare ikke stod saa Mange og saae paa En, for man veed jo aldrig, hvad der kan hælde . . .“

„Der har vi igjen disse velsignede smaa Forhold!“ udbrød Manden, sjæleglad over atter at kunne komme ind paa sit Yndlingsthema. „Tænk, om Hr. Dit eller Fru Dat skulde faa at se, at jeg ikke kunde taale det; det vilde være frygteligt, sikken Snak det vilde give!“

„Lad os Allesammen prøve det!“ foreslog Bonnesen. „Selskabet gjør mig nok den Ære, naar jeg lejer en af det forenede Dampflotilleselskabs Baade?“

„Lad gaa!“ indvilgede Søeborg, og dermed var Sejlturen slaaet fast.

Man var imidlertid bleven færdig med at spise, og efterat Opvarteren, der havde stort Besvær med at finde ud af det dobbelte Bogholderi, som de to sammensmeltede Selskaber nødvendiggjorde, var bleven fyldestgjort, uden at der er nogen Grund til at antage, at han satte til ved det indviklede Regnskab, rejste man sig og begyndte at gaa.

Ved Enden af Pavillonen traf man uformodet paa flere Bekjendte, idet Oxenthal og Vissing i det samme rejste sig fra et Bord, hvor de havde siddet og spist til Aften. Aldrig saasnart hørte disse, hvorhen Rejsen gjaldt, før de udbad sig Tilladelse til at slutte sig til Selskabet, og denne blev allernaadigst bevilget, skjøndt Frk. Fangel betroede Astrup, at hun rigtignok havde meget imod at ses sammen med Oxenthal, da det efter den almindelige Mening var et ganske frygteligt Menneske.

Man kom snart til Karousselbanen, og efterat de Damer, der ikke vilde sætte deres Ben i den, om de saa fik aldrig det for det, halvt med Overtalelser og halvt med Magt vare bragte ombord i den af Bonnesen lejede Baad, kørte man en Gang rundt, og hverken Hr. Dit eller Fru Dat vilde have havt Anledning til at komme med Bemærkninger om Selskabets Holdning, om de havde været tilstede. Saasnart man var stegen ud, blev de omtalte frygtsomme Damer strax overordentlig kry paa det, og de glemte ikke, da de forlod Stedet gennem Trængslen, at afgive nogle højrøstede Replikker

om, at de ved Gud ikke kunde begribe, hvor Nogen kunde være bange for det, det var jo slet ikke noget at tale om, det var bare rart, morsomt og rigtig yndigt.

Herfra gik Turen hen til den nærliggende Rutschbane, men her var det kun de Unge, der vilde have en Kjøretur. Postmesteren maatte til sin Sorg se Jens gaa op med Pouline i Taarnet uden at turde følge med dem, og det var ham kun en ringe Trøst at Oxenthal og Caja fulgte med. Det øvrige Selskab blev staaende lidt for, som det sig hør og bør, at se sine Bekjendte kommende rutschende forbi, men der maa have været en stor Tilstrømning af Passagerer oppe i Taarnet, thi den ene Vogn foer afsted efter den anden, uden at Nogen af de Fire var deri.

Tiden faldt snart Søborg for lang, og han foreslog, at de skulde gaa ned til Koncertsalen for at sikre sig Siddepladser; men Postmesteren mente ikke, at det saaledes gik an at forlade de unge Mennesker, og skjøndt Fru Søborg forsikrede ham, at Pigebørnene saa godt vidste, hvor de skulde finde Selskaket igjen, erklærede han dog bestemt ikke at ville gaa af Stedet, før han fik dem med. Han fik da ogsaa Lov til at blive alene tilbage, thi efter endnu at have set en Vogn kjøre forbi, som heller ikke indeholdt de Ventede, forlod Selskabet ham.

Da de andre vare gaaede, stillede Postmesteren sig paa Vagt i Opgangsdøren for at være sikker paa, at Jens og Pouline ikke skulde slippe forbi, uden at han saa det. Han ventede taalmodig og stod just og morede sig over alle de Overtalelser et Par Soldater brugte for at bevæge to Bønderpiger til at prøve en Tur, da de to unge Par kom ned ad Trappen. Pouline, som gik

forrest, standsede, da hun saae Astrups Ryg, og udbrød uvilkaarlig: „Uh, der staar den kjedelige Postmester!“

„Han ser ud, som han stod Skildvagt for at passe paa os,“ føjede Caja hviskende til.

„Det gjør han vist ogsaa; jeg synes, jeg har lagt Mærke til . . .“ sagde Oxenthal, der havde et særdeles skarpt Blik i den Henseende, og som nu ved at se paa Jens' og Poulines Forlegenhed blev ganske vis i sin Sag. „Hør, jeg faar en Ide! Lad os narre ham! Vi gaar op igjen og staar af i det andet Taarn.“

Forslaget vandt Bifald, og under almindelige Fnisen og gjensidig Tyssen paa hinanden listede de sig tilbage, hvor de kom fra.

Postmesteren, der fandt, at det dog varede lovlig længe, inden de kom, gik lidt ud paa Pladsen og saae opad Rutschbanen, og lidt efter kom først Jens og Poulina i een Vogn og saa Oxenthal og Caja farende forbi, Alle hilsende nok saa lystig ned til ham.

„Nej, det er Pinedød for galt!“ mumlede den lille Mand for sig selv. „Jeg tror, de vil blive ved at rutsche hele Aftenen, men det skal jeg dog nok sætte en Stopper for!“

Med nogle smaa, meget arrige Trin trippede han opad Trappen og stod snart paa Platfonden. To sveddryppende, forpustede Karle i Skjorteærmer stod netop og baxede med en Vogn, og den højeste af dem spurgte med en hæs, rusten Stemme: „Vil Herren rutsche alene?“

„Nej gu' vil jeg ikke nej,“ svarede Postmesteren skarpt, „jeg vil hverken rutsche alene eller med Nogen, for jeg kan ikke taale det!“

„Ja, det koster nu alligevel ti Øre at komme herop!“

„Ja, værsgod, det er ikke det, det kommer an paa . . . Men sig mig, har De ikke lagt Mærke til to unge Damer og Herrer, som har rutschet frem og tilbage her i det sidste Kvarter?“

„Jovel, det er rigtig fine Folk! Den ene Herre gav en Krone og sagde, det kunde sla'e lige til.“

„Hvornaar kommer de tilbage?“

„Ja, nu kommer de nok ikke mere her, for de sagde, de vilde staa af i det andet Taarn.“

„Hvad . . . hvad for noget? . . . Er der ogsaa Udgang?“

„Begribeligvis er der det: Vi har ligesom Ræven to Udgange paa Bulen.“

„Lad mig faa en Vogn! Skynd Dem, i en Fart! Jeg maa efter dem!“

„Det er ti Øre, Herre!“

„Hvad Pokker, jeg har jo betalt!“

„Ja, det var for at slippe for at rutsche, men nu vil Herren jo have en Tur, og det er ogsaa ti Øre.“

„Det er noget Optrækkeri . . .“

„Ja, med Vognene, det er det; vi trækker dem op herinde i Taarnet . . .“

„Naa, der er ti Øre! Jeg har ikke Tid til at skjændes om det . . . Lad det bare gaa lidt villig!“

Det gjorde det; Vognen fik et Puf, saa vor lille Ven var lige ved strax at fare paa Næsen ud af den; men inden han fik Tid hertil, var han nede ad den første Bakke, og nu gav Vognen ham uden mindste Varsel et saadant Stød i Ryggen, at han troede, Rygraden knækkede paa ham; saa følte han igjen en Tilbøjelighed til at dunke Panden mod sine Knæ, men faldt strax bag over, fik et voldsomt Slag til i Ryggen og holdt derpaa

sit Indtog i det andet Taarn uden Vejr i Lungerne, men ogsaa uden Hat paa Hovedet, thi den var fløjen af ham midt paa Banen.

Medens Postmesteren endnu stod der aldeles for- tumlet i Hovedet af den voldsomme Fart, bragte en Karl ham hans Hat og ytrede med en ligesaa hæs og rusten Stemme, som Karlen i det første Taarn, et Haab om, at der nok vankede en blank Tiøre. Uden at protestere betalte Postmesteren og begav sig nedad Trappen, ding- lende som en fuld Mand og ganske overbevist om, at alle de indvendige Dele vare rystede saaledes imellem hinanden, at det vilde tage lang Tid, inden de kom paa deres gamle Plads igjen.

Naturligvis var der ikke Spor at se af de Unge, da han traadte ud i det Frie; aldeles forvildet ilede han i det Haab at indhente dem langs Rutschbanen, men op- naaede kun at komme ind fra Bagsiden af Skydebanen, saa det ikke var hans Skyld, at han ikke fik en Pil lige i Næsen. Efter at være bleven grundig skjældt ud, fordi han kom den Vej, styrtede han afsted ned til Koncertsalen.

„Er de ikke kommen?“ raabte han, saasnart han kom i Nærheden af Selskabet, hvilket han opdagede temmelig hurtig.

„Hvad er der? . . . Hvem mener Du?“ spurgte Søbørg.

„De unge Mennesker, de løb fra mig ad den anden Udgang,“ sagde Postmesteren og fortalte nu alle sine Uheld, som lod til at more Selskabet kostelig, men Ingen mere end Søbørg, der lo med den muntre Halvdelen af sit Ansigt og saae skrækkelig apoplektisk ud med den

anden Halvdel. „Det er slet ikke noget at le af! . . . Vi maa ud at lede efter dem!“

„Lede efter dem?“ lo Søbørg. „Hahaha! Jeg tror, Du vil!“

„Jeg synes, Postmesteren har Ret,“ sagde Sinding, som var begyndt at kjede sig over at sidde der saa stivt og høre paa Koncerten.

„Mener De virkelig?“ spurgte Søbørg forbavset. „Ja, jeg gaar gjerne med, skjøndt jeg ikke indser, hvor de skulde være bleven af; Oxenthal og Pigebørnene kjender s'gu Tivoli godt nok!“

„Ja, I kan jo gjerne gaa lidt,“ sagde Fru Søbørg, „vi Damer kan jo godt blive siddende her imedens.“

„Gud, skal vi sidde her alene, uden Herrer?“ spurgte Frk. Fangel med jomfruelig Ængstelse.

„Ja, hvad er der i det? Vent De blot, til De ogsaa faar voxne Døtre, saa bliver De snart vant til paa Karnevaller og alle den Slags Steder at sidde som Milepæl.“

Resultatet blev, at de fire Herrer gik afsted, medens Vissing var saa galant for at berolige Frk. Fangel at blive tilbage. Da Herrerne kom op i Alleen ovenfor Koncertsalen, standsede Postmesteren de Andre og foreslog, at de skulde gaa hver sin Vej for at finde Flygtningene.

„Jeg har et ganske andet Forslag at gjøre,“ sagde Sinding. „Er De meget bange for Deres Døtres Skæbne, Hr. Søbørg?“

„Nej, hahaha, ikke i mindste Maade! De har jo hver sin Kavaller.“

„Jamen,“ bemærkede Postmesteren, „det gaar dog virkelig ikke an, at et Par unge Piger spaserer saadan omkring med unge Herrer, som de ikke kjender videre til!“

„Jo, vi er dog Gudskelov begyndt at komme ud over den Slags Snerperi herhjemme!“

„Maa jeg sige, hvad jeg foreslaar? Vi lader de unge Mennesker skjømte sig selv og benytter den Frihed, vi har faaet, paa en bedre og morsommere Maade, for jeg er idetmindste tilfredsstillet i Retning af aedel Musik efter at have hørt en Afdeling Danse og en Gang Beethoven. Hvad siger De, om vi aflagde et lille Besøg paa Øen?“

„Jamen Jens . . .“ stammede Postmesteren.

„Det er jo netop heldigt, at den unge Mand ikke er med; hans Dyd kunde jo ellers let tage Skade . . .“

„Det er brillant! Lad os bare skynde os!“ faldt Søeborg og Bonnesen ind i Kor, greb hver sin af den lille Mands Arme, og enten han peb eller sang, maatte Postmesteren med, og det i en forsvarlig Stormmarsch.

I Begyndelsen strittede vor lille Ven imod og skrævede ud med Benene ligesom en Hundehvalp, der trækkes afsted for at kastes i Vandet; men da han mærkede, at det ikke nyttede ham det mindste, var han saa fornuftig at opgive det, og da han i en Pause, som den udholdende Dampfirekasse var saa velvillig at gjøre, allerede ved Broens Begyndelse hørte denne ubestemmelige Mellemting mellem Sang og Hyl, der kaldes for Tribunesang, blev han næsten mere opsat paa at komme op i Sangerindepavillonen end de Andre.

Til sin Ærgrelse erfarede han strax ved Indgangen, at der skulde betales Entrée, og at den saakaldte Tallerkenvals var afskaffet, hvilket gav ham Anledning til nogle yderst haanlige Udfald mod Politiet, der mente, at Byens Borgeres Dyd tog Skade af at vexle et Par ligegyldige Ord med en Sangerinde, som de Fleste aldrig saae mere

i deres Liv, selv om en Enkelt virkelig skulde være saa umoralsk at tage hende om Livet. Han blev dog hurtig formildet, da han saae det gamle, ottekantede Lokale uforandret; det fremkaldte Mindet om glade Ungdomsdage, thi det var ikke blottet for Grund, naar Astrup ovre i Jylland roste sig af, at han havde været med i sin Tid.

Lokalet var godt besøgt, og der var meget varmt; Atmosfæren var opfyldt af en Em af Toddyer, Cigarrøg, Gas, Øldunster og Varme af Mennesker, saa at det var vanskeligt, strax man kom ind, at orientere sig. Havde man set sig lidt om, opdagede man strax den iøjnefaldende Forskjel, der var paa Publikum paa Gulvet og paa Galleriet. Midt paa Gulvet tronede et Selskab af Slagtermestre, der i Bevidstheden om deres fysiske Kraft bredte sig med Hattene paa tre Haar, som om det hele tilhørte dem; rundt om dem sad nogle Matroser med bredskyggede, sorte Filthatte, de balancerede meget kejtet paa Kanten af Stolene og lyttede med Beundring til Præstationerne, nogle tarvelige Borgermænd, der havde deres Koner og Børn med, og nogle flotte Provinskjøbmænd, som overordentlig gjerne vilde antages for Kjøbenhavnere, men røbede sig selv ved at drikke Champagne; og skjult inde under Galleriet sad enkelte, enlige Herrer og underholdt sig hver med et kvindeligt Væsen af den Slags, der hører inde under den i daarlige franske Oversættelser almindelige Kategori: „Disse Damer“. Galleriets Publikum var derimod finere; her sad et større Selskab af Landets unge Adelsmænd, Alle meget røde i Hovedet og skvaldrende op som Følge af en bedre Middag; hist en Flok unge Handelskommis'er i afstikkende lyse Dragter og med Hattene skubbede ned i Nakken, ogsaa meget højrøstede

og givende deres Bifald tilkjende ved at hamre løs med Stokke og Ølkrus i Bordet; i Baggrunden gjemte sig nogle hulkindede Ynglinge af et gulligt, usundt Udseende, uden at sige et Ord, men slugende Sangerinderne med Øjnene, og nærmest Tribunen dominerede en 5—6 blegfede, selvtilfredse Herrer med en vis forloren Elegance, navnlig i Retning af sorte Silkehatte, der glinsede, som om de vare børstede med Kakkelovnssværte; de vare meget fortrolige baade med Sangerinderne og Opvarterne, hvilke Sidste behandlede dem med stor Ærbødighed og hvert Øjeblik havde noget at hviske saa til den Ene og saa til den Anden af dem, thi det var Pavillonens daglige Stamgjæster. Det var Postmesteren en stor Fornøjelse at tage dette Publikum i Øjesyn, thi det var akkurat de samme Typer som i hans Tid, han syntes næsten, han kjendte flere af dem igjen.

Paa Tribunen sad sex Sangerinder, de fleste vare ganske unge Piger, men et Par Stykker maatte henregnes til Veteranerne, hvis Opgave det nærmest var at vedligeholde Traditionen; nogle af de unge Piger vare ret kjønne, men andre havde den Slags ordinære Ansigter, der saa tydelig spaa Vedkommendes tidligere eller senere Overgang til Rejekone- eller Frugtkjællingefaget. De ældre bare højhalsede, langslæbede Kjoler og behandlede Slæbet med en om stor Rutine vidnende Sparken bagud; men de, der havde noget at vise, vare i korte Skjorter og mere end nedringede, baade paa Bryst og Ryg. Eet havde de dog alle tilfælles, denne ubeskrivelige, sløjfende Jargon i Foredraget af Viserne og de tilhørende automatiske Arm- og Benbevægelser, der tiltale de unge Herrer saa meget, fordi Enhver kan lægge i dem, hvad han vil.

Med noget Besvær havde en Opvarter skaffet vort Selskab Plads, og da der var kommet nogle Drikkevarer paa Balustraden foran dem, ofrede Postmesteren ikke Jens en Tanke, men følte sig rigtig i sit Es, han fulgte med sine smaa, nysgjerrige Øjne med alt, hvad der foregik, hørte virkelig efter Sangene med Opmærksomhed, og kom efterhaanden i en lignende kaad Stemning, som han havde været i, naar han for en halv Sned Aar siden besøgte et saadant Sted. Da han havde betragtet Kunstnerinderne i nogen Tid, kom han imidlertid til det Resultat, at Sangerinderne i hans Tid havde været meget, meget kjønnere — aa Gud, der var ikke Tale om Sammenligning —, og en Stund efter gjorde han den Opdagelse, at Viserne i samme Periode havde været langt, langt morsommere. For at bevise dette sidste sendte han en Opvarter hen til Musikken — med hvilken upersonlige Benævnelse der paa slige Steder menes Akkompagnatøren — for at spørge, om Musikken ikke vilde nyde et Glas, og om man ikke kunde faa: „I Kjæde gaar hele Familien“ og „Amor er en lille Strik“; men vor lille Ven havde blot den Skuffelse, at Musikken nægtede at opvarte med Sange, der vare gaaede af Mode for Gud veed hvormange Aar siden, hvorimod den ikke havde det mindste imod at blive opvartet med en gammel Carlsberg.

Astrup tog sig imidlertid ikke dette lille Uheld nær; kunde han ikke faa sine gamle Yndlingsnumre at høre, saa morede han sig over de nye Slagsange, skjøndt han havde noget vanskeligt ved at finde Meningen i „Vil Du nu blot la'e Hønen gaa!“ og andre lignende dunkle Omkvæd, og da han i en Vise opdagede, at det hørte med til Effekten, at Publikum undertiden satte i med et: „Er

Du med paa den?“, saa blev han ligesaa ungdommelig som i gamle Dage, stemmede i med og forelagde paa alle mulige og umulige Steder i Sangen sine Venner dette interessante Spørgsmaal, hvilket vakte stor Munterhed hos de Nærmestsiddende; efterhaanden smittede hans Glæde de Fleste af Publikum, og under almindelig Latter voxede Korets Talrighed, saa man tilsidst for lutter Omkvæd ikke kunde høre et Ord af selve Sangen, hvorover den foredragende Kunstnerinde i Førstningen var nærved at le sig fordærvet, men tilsidst blev saa krænket, at hun midt i et Vers smed sig ned paa sin Stol og tilkastede Ophavsmanden til disse Løjer de mest haanlige Blikke.

Postmesteren havde i nogen Tid lagt Mærke til en ældre Herre, der lidt efter lidt var rykket vort Selskab nærmere og nu sad tæt ved dem og betragtede dem med et forekommende Smil, som tydelig sagde, at han havde den største Lyst til at inklade sig med dem. Det forekom Postmesteren at være en pæn, gammel Mand; de hvide Bakkenbarter og en stor Brystnaal, der var fæstet i det store Humbug, som helt skjulte Skjortebrystet, stak ham i Øjnene. En finere Iagttager vilde imidlertid sikkert have faaet Betænkeligheder ved at se den falmede lyse Overfrakke, hvis meget krøllede Tilstand vidnede om hyppige Besøg paa den Slags Værtshuse, hvor man beholder Frakken paa, den stærkt plettede Vest, hvor flere Traadstubbe angav manglende Knapper, og de meget lidt soignerede Støvler, der ikke saae ud til at have været børstede i et Par Dage.

Manden sendte Postmesteren et usikkert Blik og lod til at ville hilse, men standsede Haanden, der allerede var oppe ved Hatteskyggen, og gav sig istedetfor til at

tygge paa sine Fingre; Postmesteren, der ikke var sikker paa, om han ikke havde set Vedkommende før, forespurgte sig hviskende hos Sinding, hvem han var.

„Han?“ svarede Sinding efter at have vendt sig om og kastet et flygtigt Blik paa Vedkommende. „Ja, det er en paa offentlige Steder ikke ukjendt Størrelse. Det er en Agent Moth, har tidligere været Handelsrejsende, deraf har han faaet den velklingende Titel, er nu frygtelig reduceret, betænkelig nær ved Plattenslageriet; jeg skal sige Dem, han holder for meget af at lægge Ørerne tilbage . . .“

„At lægge Ørerne tilbage?“ spurgte Postmesteren med et højst intelligent Udtryk i Ansigtet.

„Ja, De forstaar nok, det er saadan en Talemaade for —“ sagde Sinding, idet han med en meget betegnende Gestus lænede Hovedet tilbage og lod, som han skyllede en Snaps ned. „Han er et udmærket Exemplar af en nymodens Snyltegjæst! Han gaar omkring fra det ene Værtshus til det andet for at se, om der ikke skulde være Nogen, der vilde traktere; han ses kun efter Solnedgang, der er Ingen, der har set ham om Dagen . . . Hør, skal vi ikke tage ham herhen? Vi kan altid have lidt Løjer med ham.“

Uden at oppebie de Andres Samtykke vendte Sinding sig om og saae et Øjeblik stivt paa Agenten, der strax blev nervøs urolig, da han fik en ubehagelig Fornemmelse af, at det vist var En, han skyldte Penge; men Uroen forsvandt øjeblikkelig, da Sinding i den hjerteligste og mest overraskede Tone udbrød: „Nej . . . Er det ikke Agent Moth?“

„Jo, Højstærede, ganske rigtig!“ stammede Agenten, strax til Tjeneste.

„Kjender De mig ikke igjen?“

„Ja . . . jo . . . det vil sige, nej . . . jeg synes . . . Oprigtig talt, saa kan jeg i Øjeblikket ikke . . .“

„Kan De ikke huske Godsejer Juel til Lystoftegaard?“ Det var nu et vel strængt Forlangende at stille til den stakkels Agent, da end ikke Sinding selv før havde hørt en saadan Mand nævne, og da Agenten endnu vedblev at smile lige forlegen, ansaa Sinding det ogsaa for rettest til Oplysning at tilføje: „Pr. Horsens . . . pr. Horsens.“

Det lod ogsaa til at hjælpe Agenten, som, skjøndt han forgjæves rodede om i sin stakkels alkoholiserede Hukommelse, med en gjenkjendende Betoning sagde: „Naa—aa! Godsejer Juel til Lystoftegaard pr. Horsens.“

„Ja, vi har slaaet mange glade Basseraller af sammen paa Jørgensens Hotel, dengang De rejste i Jylland.“

„Javist, Jørgensens Hotel!“ gjentog Agenten, som nu var fuldstændig med. „Ja, der var udmærket! . . . Jo, nu De siger det, synes jeg ogsaa . . . Men De har forandret Dem svært, Højstærede!“

„Ja hvad . . . En halv Snes Aar tager paa En i den Alder.“

„Ganske vist, det tager paa En, det tager svært paa En! . . . Ja, der kom altid saa mange flotte Godsejere der hos Jørgensen.“

„Ja, dengang var jeg nu ikke saa flot, for da levede min Fader, men nu har jeg arvet hele det store Gods. Aa, det er næsten for meget, naar man er Ungkarl som jeg og ikke har noget at bruge Pengene til. Hvor skal man faa Hast paa et Par hundrede tusinde Kroner om Aaret?“

„Et Par hundrede tusinde Kroner!“ udbrød Agenten med et Hop paa Stolen og rykkede nærmere til den rige Godsejer, som om han var overordentlig villig til at lette ham den omtalte vanskelige Opgave.

„Hvad skal vi drikke?“ spurgte Sinding. „De drikker vel nok et Glas med, Hr. Agent?“

„Jeg siger saa mange Tak, Hr. Godsejer!“

„Hvad skal det være? Skal vi tage noget Champagne?“

„Ja, det kan vi godt . . . Champagne er en dejlig Drik.“

„De maa ikke tro, jeg bryder mig om den! Naar man i flere Aar har drukket den næsten til daglig Brug, saa bliver man tilsidst ligeud ækel ved den.“

„Det kan jeg forresten godt forstaa! Og naar De ikke bryder Dem om den, saa tager vi noget andet . . . Der er i Grunden heller ingen Stads ved Champagne!“

„Nej, det har De Ret i! . . . Skal vi hellere tage nogle Bajere?“

Den pludselige Overgang fra Champagne til Bajere kom Agenten noget overraskende; han gjorde en synkende Bevægelse, som om han havde faaet sit Adamsæble forkert i Halsen, men sagde strax med sit stereotype Smil: „Bajer er forresten ogsaa en rar Drik, og Værten her har en ganske fortrinlig Flaskebajer.“

Sinding kaldte paa Opvarteren, der havde staaet noget fra og hørt efter med Servietten for Munden for ikke at le højt, og forlangte de nævnte Bajere. Saasnart disse vare blevne bragte, og man havde klinket sammen, udbad Sinding sig hos Agenten Lov til at præsentere sine Venner for ham, og skjøndt baade Astrup og Søborg blinkende protesterede mod denne Ære, som de ikke skyttede synderlig om, tog han dog fat paa Ceremonien.

At sige, at de blev overraskede over denne, vilde være et altfor svagt Udtryk, men det er da heller ikke saa mærkeligt, thi Sinding præsenterede Søbørg som Jægermester Rosenberg til Søbørg, gjorde Bonnesen til Pastor Garde fra Varde, og udnævnte endogsaa Astrup til Ritmester Postenskjold ved de skaanske Hnsarer. Alle tre modtog uden at knurre de dem tildelte Roller; Søbørg saa skrækindjagende apoplektisk ud som en Jægermester, der lige kommer fra Taffels, Bonnesen kroede sig saa smækfed og hyklersk-salvelsesfuld som nogen Præst i en moderne Roman, og Astrup anstrængte sig af al Magt for at ligne en svensk Ritmester, men Ligheden blev ikke videre slaaende, mest fordi han aldrig i sit Liv havde set en saadan svensk Krigsmand.

Agent Moth hilste yderst høflig paa det fine Selskab, han var kommen i, og begyndte at knytte en Samtale med Astrup, hvilket satte denne Sidste i allerhøjeste Forlegenhed, da det strax gik op for ham, at en svensk Ritmester efter al Sandsynlighed talte svensk. Konversationen gik da ogsaa snart istaa, da det ikke varede længe, inden Postmesteren havde opbrugt hele sit svenske Ordforraad, der heller ikke var meget rigt, da han kun vovede at sige: „Ja, bevar's!“ og „Nej, bevar's!“ og det endda i en ubekjendt svensk Dialekt, og Agenten vendte sig atter til Sinding og førte paany Talen hen paa de lykkelige pekuniære Omstændigheder, denne levede i som Godsejer Juel.

„Lykkelige?“ svarede Sinding med dyb Gravrøst. „Tror De, Lykken bestaar i at have et Gods og Guld og grønne Skove? Tror De, Ens Liv glider lettere, fordi man har fire Heste for sin Landauer og Gutta-perkaringe paa Hjulene? Tror De, man lever lykkeligere,

fordi man paa Bukken har en Jæger, der lystrer Ens mindste Vink, eller fordi man holder en Kammerjæger, der kryber i et Musehul for En? . . . Nej! Har De glemt Deres Børnelærdom: „Sundhed og godt Humør tillige, det er den bedste Skat, man kan faa“; men det er Humøret, jeg mangler . . . kan De skaffe mig for 100,000 godt Humør — det vil sige frisk, ikke henkogt, — kjøber jeg det strax! I min Ungdom var jeg for letsindig, nu er jeg for tungsindig; det kan være, det er nødvendigt for at skaffe en vis Sindsligevægt, men Tungsind — uh! . . . Mit Humør ligner et Sørgemagasin, hvor der fra Loft til Gulv ligger den ene Rulle sort Tøj ovenpaa den anden; De kan forstaa, under de Omstændigheder er det ingen Fornøjelse at lade Rullen gaa . . . Nej, hvad vil De tænde den Stump Cigar for, kom her og tag en anden!“

Med denne Opfordring afbrød Hr. Sinding-Juel sine melankolske Livsbetragtninger og bød Agenten, som havde listet en lille, halvt knust Cigarstump op af Foret i sin ene Vestelomme, sit Cigarfederal.

„Den skulde være god,“ tilføjede han, „jeg har givet fyrretyve Øre for den; men jeg tror, den Cigarhandler har snydt mig og givet mig en otte Øres istedetfor, men til den Pris er den meget ordentlig! . . . Nej, De er lykkelig, min gode Moth! Deres Livs Aften henrinder regelmæssig og fredsommelig paa disse gemytlige Steder . . .“

„Ja, Gudskelov, Humøret kan jeg ikke klage over, men Udkommet, Højstærede, Udkommet — det er smaat! Aa, De veed ikke, hvad det er for en trykkende Fornemmelse at have Gjæld.“

„Nej, det har De Ret i; min Gjæld har aldrig generet mig, jeg blæser ad alt, hvad der hedder Regninger, det er mig den ligegyldigste Sag af Verden, hvad jeg skylder Per eller Poul! . . . Jeg betaler helst kontant, naturligvis, men der kan jo tænkes Tilfælde, som jeg vil sige, at jeg tilfældigvis ikke er at træffe, naar Regningen kommer, eller at jeg kun har Hundredekrone-sedler, som jeg ikke kan faa byttede . . .“

„Aa, hvor det maa være dejligt at have saadan en Kredit!“

„Ja, det er en ganske rar Fornemmelse! . . . Nu skal De f. Ex. høre: forleden Dag var jeg et Ærinde inde hos min Skomager, og saa spørger jeg en passant, hvormeget jeg skylder ham. Saa svarer han: „Hvad vil De have det at vide for? Jeg venter dog aldrig at faa mine Penge hos Dem!“ . . . Det kan man kalde tillidsfuldt, hvad?“

„Tillidsfuldt? Jeg synes, det var uforskammet! „Jeg venter dog aldrig at faa mine Penge hos Dem“ . . .“

„Nej, det var ikke saadan, De hørte galt! Jeg venter dog aldrig paa at faa — paa at faa — mine Penge hos Dem.“

„Naa ja, det giver rigtignok en lille Forskjel, hehe!“

„Men Deres Gjæld er vel forresten heller ikke saa overdreven stor?“

„Overdreven — det vil jeg ikke sige: det er saadan mest Klatterier, Smaaklatterier. Navnlig har jeg en Del Værtshusgjæld . . . De veed, man kommer til at skylde noget en Aften, og saa generer man sig for at komme igjen . . . Aa Gud, der er mange Værtshuse lukket for mig, mange af de bedste, hvor man træffer gentile

Herrer, som ikke er bange for . . . som det er behageligt at sidde sammen med.“

„Men den Slags kan da umuligt løbe videre op . . . Hvormeget vil De med et rundt Tal anslaa Deres Gjæld til?“

„Aa, saadan en tusind Kroner . . .“

„Tusind Kroner? . . . Ikke mere?“

„Ja, maaske tolvhundrede eller allerhøjst en tretten . . . fjorten . . . femten hundrede.“

Det sidste sagde Agenten med en lille Pause mellem hver Tal som for at prøve, hvor højt kan kunde gaa; men han blev lidt betænkelig ved at være gaaet saa vidt, da Sinding afbrød ham med Udraabet: „Femten hundrede . . . første, anden, tredie Gang . . . femten hundrede er budt! . . . Ingen bedre? . . . Femten hundrede . . . tredie Gang . . . femten hundrede?“ og derefter tilslog Agenten Buddet ved at lade sit Ølkrus slaa mod Bordet som en Auktionshammer.

Dette Udbrud fra Sinding forknyttede Agenten en hel Del; han gjorde mange Undskyldninger for, at Beløbet var saa stort, men forsikrede, at han virkelig ikke kunde gjøre for det.

„Stort? Jeg finder det latterlig lille!“ lo Sinding, men kom strax til den Erkjendelse, at det ikke passede for den melankolske Godsejer at være lystig, og slog derfor om til en blaseret Tone: „Femten hundrede Kroner — det er ikke mere, end hvad jeg undertiden bruger paa en Dag. Mine Venner, Pastoren og Ritmesteren der, kan bevidne det; jeg havde f. Ex. den Ære forleden Aften at se dem til en lille Souper i en af Byens eleganteste og dyreste Restauranter, jeg tror nok, jeg kan

sige, at der var alt, hvad man med Billighed kan forlange . . .“

„Ja, det var en dyr Historie, det kan jeg attestere!“
indskød Bonnesen.

Sinding lod, som han ikke opfattede denne lille Finte, og fortsatte til Agenten: „Hør, sig mig, vilde De nu blive rigtig, hvad man kalder for lykkelig, naar Deres Gjæld blev betalt?“

„Jo! . . . Det vil sige, jeg vil helst have Pengene selv, for der er nogle af de Kanuter, der s'gu kan have godt af at vente . . .“

„Hr. Moth!“ begyndte Sinding højtidelig og pathetisk, „jeg kjender Dem egentlig ikke tilstrækkelig til at gjøre Dem et saadant Tilbud, og jeg kunde godt forstaa, om De bad mig holde min Næse fra Deres private Affærer . . .“

„Jamen det gjør jeg ikke; det ved Gud jeg ikke gjør!“

„Virkelig ikke? De er en nobel Karakter! Jeg vil imidlertid ikke love Dem noget bestemt iaften; men naar De vil henvende Dem paa Jernbanehotellet imorgen Formiddag Klokken Et og spørge efter Godsejer Juel til Lystoftegaard, saa vil der muligvis blive beredt Dem en lille Overraskelse.“

„Nej . . . nej, hvad siger De? Jeg skal være der, jeg skal være der, ganske bestemt — Klokken Et! . . . Aa, jeg er ganske forstumlet!“ udbrød Agenten, og som for at bevise det sidste drak han af en Fejltagelse Resten ud af Postmesterens Glas, og der var ingen Grund til at antage, at Fejltagelsen ikke var ufrivillig, skjøndt hans eget Glas rigtignok forlængst var tømt til sidste Draabe.

„Nu maa vi over til de Andre, Koncerten er strax forbi!“ sagde Søeborg, der havde set paa sit Uhr, og de

fire Herrer rejste sig og tog en rørende Afsked med deres elskværdige nye Bekjendt, idet de beklagede ikke længere at kunne profitere af hans forædlende Selskab.

Medens dette var foregaaet, havde de to unge Par spaseret omkring i Haven efter vel at være slupne ned fra Rutschbanen og have undgaaet Postmesterens Følgeskab. Oxenthal havde nemlig foreslaaet Damerne at vise Jens lidt om, disse vare gaaede ind herpaa, og Jens havde ikke ladet sig gjøre et saadant Tilbud to Gange. I Førstningen gik de alle Fire ved Siden af hinanden, men efter ganske kort Tids Forløb blev det glemt, hvorfor man spaserede; Oxenthal bød Caja Armen og Jens Poulina, og det er mere end tvivlsomt, om Jens vilde have set sig i Stand til at give nogensomhelst Beskrivelse af de Steder, de havde besøgt.

Man sammenligner spøgende Tivoli med en fortryllet Fehave; for Jens var det saaledes. De store, straalende Bygninger, Budskadserne, gennem hvilke enkelte Lys glimtede frem, de af skjulte Gasflammer stærkt oplyste Blomsterbede, der skinnede dobbelt paa de mørke Plæner, Lyden af glade Menneskestemmer og de mange Skikkelser, der bevægede sig frem og tilbage, snart ganske tydelige i det stærke Gaslys og snart som fantastiske Skygger i de dunkle Alleer, alt dette i Forbindelse med den kommende og svindende Lyd af Musik, som undertiden afbrødes af den ejendommelige, raslende Lyd af fjerne Bifaldsalver, gjorde et æventyrligt Indtryk paa vor unge Ven, der aldrig før i sit Liv havde oplevet noget lignende. Og hvad der var det bedste af det hele, han syntes, han havde Havens Fe tæt ved sin Side; nej, det var meget bedre endnu, det var ikke noget overnaturligt Væsen, men et virkeligt levende Menneske som han selv, det

følte han nu, da hun støttede sig til hans Arm, og det havde han følt paa Rutschbanen, da hun lænede sig ind til ham og hans Skulder var bleven varm af hendes Kind.

Hverken Jens eller Pouline havde talt til hinanden i de sidste Minutter, og dog var det, som om de blev revne ud af den bedste af alle Samtaler, da Oxenthal og Caja vendte sig om til dem for at sige, at det var paa Tiden, at de gik ned til de Andre ved Koncertsalen. Det varede ikke længe, inden de unge Mennesker fandt Damerne og Vissing, og af disse erfarede de til deres Forundring, at de fire Herrer vare gaaede ud for at lede efter dem; de undrede sig over ikke at være stødte paa dem, og da Herrerne omsider vendte tilbage, saa at sige paa den sidste Akkord fra Orkestret, og saae meget oprømte ud, fik Oxenthal en lille Mistanke om, at Herrerne vist nærmest havde søgt efter dem paa Etablissementets mange Kaféer.

Koncerten var forbi, men Søbørg vilde paa ingen Betingelse hjem endnu — det var jo Søndag imorgen — og han indbød derfor hele Selskabet til en lille Forfriskning paa samme Sted, hvor de havde spist til Aften. Da Ingen gjorde Indvendinger, sluttede man Aftenens Nydelser her, og det var ejendommeligt at se Haven efterhaanden tømmes for Folk og høre den Stilhed, der udbredte sig over Stedet, medens man endnu havde Støjen af Menneskevrmlen og Musikken i sine Øren; det ene Gasblus blev slukket efter det andet, og snart lyste kun Maanen ned over Alleens tætte Elmekroner og glimtede paa Koncertsalens Tag og i dens mange Ruder.

Stemningen var meget animeret, og Selskabet Tale og Latter lød dobbelt stærkt ud over den øde Have; kun Jens og Poulina sad stille og talte med hinanden; thi Astrup havde opgivet for denne Aften, ligesom han havde gjort det ved Dansen den foregaaende Aften, at skille dem ad, i den rigtige Erkjendelse, at det ikke kunde nytte noget at forhindre sin unge Ledsager fra at tale med sin Tilbedte nu, eftersom han maatte antages at have faaet talt ud med hende paa deres tête-à-tête Spaseretur.

Jens var helt forbavset over, at han fik Lov til at sidde i Ro for Postmesteren, ja da Selskabet en Times-tid efter brød op og fulgtes hjemad gjennem Frederiksberggade, forhindrede Postmesteren ham ikke engang i at byde Poulina Armen. Men Jens saae ikke, at den lille Mand gik bagefter dem og fulgte dem med Øjnene, og en Gang imellem, naar Ingen saae det, rystede Postmesteren sin knyttede Haand i Luften og mumlede for sig selv, henvendt til Jens: „Du kan bande paa, min Dreng, at det bliver den sidste Aften, Du i dit Liv er sammen med hende! Det kan jeg forsikre Dig, saa sandt jeg hedder Christian Ditlev Astrup!“

XVIII.

Det var ikke alene Tilføjelsen af den tredie Ret paa Middagens Spiseseddel, der i Fru Kleins Pensionat udmærkede Søndagene fremfor Hverdagene. Lige fra Morgenstunden mærkede man, at det ikke var nogen almindelig Dag; imod Sædvane vare alle de kvindelige Beboere paa

Benene længe før Herrerne, man hørte dem løbe ind og ud, smække med Dørene og paakalde Pigens Assistance med lydelig Røst ude i Korridoren, hvor Pigen uafsladelig humpede afsted paa sine saaleløse Morgensko med forskellige Garderobesager over Armen.

Omtrent Klokken ni begyndte dette Spektakel at tabe sig, Entréedøren blev med korte Mellemrum smækket i, saa alle Nipssager i hele Lejligheden dansede Hamburger Skotsk paa deres Plads, og derpaa blev alt stille; thi Damerne vare allerede paa Vej til deres respektive Yndlingspræster med andagtsfulde Miner i Ansigterne og guldsnittede Psalmebøger i Hænderne.

Pensionatets mandlige Befolkning højtideligholdt i Modsætning hertil Søndagen mere som en Hviledag, ialfald blev de Alle liggende betydelig længere end sædvanlig i deres Senge, og dette var ogsaa Tilfældet paa den Søndagmorgen, der fulgte efter vore Venners Besøg i Tivoli.

Den eneste af Herrerne, der havde givet Tegn til, at der overhovedet var Liv i ham, var Jens, der havde været oppe en lille Tur Klokken halvotte og var listet hen til Vinduet for at kigge ud bag Rullegardinet, hvorledes Vejret var, ligesom en Skoledreng, der skal i Skoven. Han saae strax til sin Glæde, at der ikke var en Sky paa Himlen; Gaden laa saa nyfejret ren, en enkelt Droschke kjørte langsomt nedad den, thi Hesten havde endnu ikke saa tidlig paa Dagen faaet de stive Ben i det rigtige Trit, nogle Fodgængere bevægede sig trevent nedad Fortovene, kjede af, at der Ingen var til at beundre deres Søndagspuds i hele sin Nyhed, en fløjtende Skomagerdreng skyndte sig afsted, springende op og ned ad hver Gadedørstrappe, han skulde passere,

og slaaende Takt til Melodien ved at klappe de nye Sko, som den lykkelige Ejermand skulde præsentere paa Søndagsturen, mod hinanden, Nabolagets forskellige Smaa-handlende stod i deres Butiksdøre og længtes efter, at Klokken skulde blive ni, og over alle de Mennesker, der viste sig, hvilede Søndagens Morgenstemning, denne forunderlige Blanding af Højtidelighed, Frihedsfølelse og Bevidsthed om rent Linned.

Da Jens havde set, at Vejret var fortrinligt, gik han tilbage i sin Seng igjen; han vilde ligge lidt i Fred og drømme om hende, og dette Forsæt maatte han siges at opfylde saa fuldkomment, som det vel var muligt, thi efter fem Minutters Forløb sov den unge Mand rolig ind, og hun var saa venlig strax at indfinde sig i den mest henrivende Drømmeskikkelse.

Som Følge af Herrernes sene Opstaaen vare de ikke synderlig underholdende ved Frokosten, men sad og klippede med Øjnene og havde en umanerlig Lyst til at strække sig; Konversationen var derfor overladt til Damerne, som hver for sig vare saa opfyldte af deres Sjælesørgers mageløs dejlige Prædiken, at de ikke taalte, at nogen anden Prædikant blev nævnet i samme Aandedræt som han, og der opstod derfor et blidt, kristeligt Skjænderi om, hvilken Præst der messede bedst, hvilken Præst, der tog sig heldigst ud paa Prædikestolen, hvilken Præst der var mest moderne o. s. v.; men da hver af Damerne naturligvis holdt paa sin, opnaaede man ikke at komme til nogen Enighed om disse interessante Spørgsmaal.

Det var noget efter Frokosten; Frk. Fangel sad alene i Dagligstuen, hun havde Hækletøjet i Haanden, men arbejdede ikke, thi hun kunde ikke lade være at tænke paa den paafaldende Opmærksomhed, Astrup havde

vist Poulaine iaftes ved Bordet. Hun ærgrede sig over, at en Mand i hans Alder kunde være saa taabelig at gjøre Haneben til en Pige, hvis Fader han godt kunde være, men endnu værre var det dog, at Poulaine havde taget mod hans Kurmageri, for det havde hun, denne tilsyneladende Mangel paa Interesse var blot Koketteri, rigtig lavt og beregnet Koketteri; og hver Gang Frk. Fangel kom til dette Punkt, jog hun med en blodtørstig Mine Hæklenaalen ned i Garnnøglet og svingede det rundt i Luften, som om det var hendes Rivalindes Hoved, hun havde spiddet paa en Lanse.

Hun afbrødes i denne behagelige Beskjæftigelse ved, at Døren til Entréen gik op; Pigen, som holdt Døren aaben, sagde til en Person ude i Entréen: „Hvis Herren vil træde herind saalænge, skal jeg sige det til Hr. Astrup!“ og en Herre traadte ind.

Frk. Fangel havde med langsom Værdighed rejst sig halvt op fra Stolen, men hun faldt ned paa den igjen i en Fart og uden mindste Anstand, da hun opdagede, at den Indtrædende ingen Anden var end Oxenthal.

Denne gik uden Omstændigheder over til hende og rakte hende Haanden som en gammel Bekjendt, idet han sagde Goddag. Hun gav ham Haanden, som om det var en hende aldeles uvedkommende Gjenstand, hun rakte ham, bøjede Hovedet meget stivt, som om hun led af Gigt i Nakken, og sendte ham et Blik, der tydelig sagde: „Ingen Familiariteter med mig, om jeg maa bede! Du kommer ingen Vegne med mig, min gode Ven, jeg skal nok holde Dig tre Skridt fra Livet!“

„Jeg er kommen for at hilse paa Astrup og Lunds-
gaard,“ sagde Oxenthal uden i mindste Maade at lade sig forbløffe.

„Ja saa! . . . Vil De ikke behage at tage Plads?“

„Tak! . . . Det er et udmærket Vejr idag.“

„Ja!“

„Det er næsten, som det var Sommer.“

„Ja!“

„Men det er dog noget køligt i Skyggen; man skal tage sig i Agt, man bliver let forkølet i den Slags Vejr.“

„Ja!“

Pause. Frk. Fangel greb sit Hækletøj og viklede en umaadelig Bunke Garn af Nøglet, hvilket tydede paa, at hun vilde tage fat paa sit Arbejde for Alvor og ikke brød sig om at forstyrres deri, og Oxenthal læste med hele Nyhedens Interesse Navnet og Adressen paa sin Hatteleverandør indeni Hattepullen.

Pausen blev for lang, og den vordende Godsejer tog fat paa en frisk:

„Frøkenen er vel ikke træt efter Aftenen igaar?“

„Nej!“

„Kommer Frøkenen ofte paa Tivoli?“

„Nej!“

„De har maaske ikke været der før iaar?“

„Nej!“

Pause. Frøkenen arbejdede videre med en Hastighed af flere Mils Blonder i Timen — hun forudsaa godt, at det blev saa ravruskende galt, at hun maatte vræвле det hele op igjen bagefter, men det brød hun sig ikke om, — og Oxenthal kunde nu Hattemagerens Adresse saa godt udenad, at han aldrig mere behøvede at slaa op i Vejviseren af den Grund. Pausen trak uhyggelig ud i Længden, men saa samlede Oxenthal sig paa een Gang sammen og tog fat paa en hel anden Maade.

„De har vist havt en stor Ærgrelse imorges, Frøken? . . . Ja, det kan ikke nytte, De ryster paa Hovedet; jeg tror det nu alligevel! Jeg kjender det fra min Søster; hun arbejder altid allerivrigst paa sit Haandarbejde, naar der er noget, hun ærgrer sig over. De skulde især se hende henad Juletider, saa ærgrer hun sig hele Dagen igjennem over alt muligt og umuligt, blot for at blive færdig med sine Julepresenter! Jeg kan forresten godt lide at se et Par smukke Damehænder have rigtig travlt, der er noget pirrende ved det! . . . De har ualmindelig kjønne Hænder! Det er ikke noget, jeg opdager nu; jeg lagde Mærke til dem iaftes, engang da de kom i pludselig stærk Aktivitet med at tromme en Stormmarsch paa Bordet — jeg tror, det var en Gang, Astrup henvendte nogle Ord til Frk. Poulina! Ja, De lagde maaske ikke Mærke til det, men jeg syntes, den gode Postmester gjorde temmelig stærk Kur til den unge Dame; ja, hun har nok egentlig fordrejet Hovederne paa begge Jyderne! Jeg kan nu ikke forstaa det, for jeg for mit Vedkommende synes meget bedre om Frøken Caja.“

For første Gang saae Frk. Fangel op fra sit Arbejde og hen paa Oxenthal; der var dog altsaa noget ved ham, han havde idetmindste en god Smag, for Gud bevares, Caja var da langt at foretrække for Poulina, det var latterligt, at der virkelig gaves Folk, som havde en anden Mening.

Oxenthal opfattede denne lille Anerkjendelse, der laa i Frk. Fangels Blik, og gik opmuntret videre: „Ja, de to Jyder var lige stærkt engagerede, men det var da tydeligt at se, at Frk. Poulina gav den unge Lundsgaard Fortrinet“

„Saa-aa? . . . Tror De det?“ spurgte Frøkenen og saae Oxenthal stivt i Øjnene, hvorved hun gjorde den Opdagelse, at man ikke kunde nægte, at han havde ganske kjønne Øjne.

„Ja, det er jeg overbevist om! Det er da forøvrigt heller ikke saa underligt, de passer jo meget bedre sammen.“

„Det gjør de absolut, ganske absolut!“ indrømmede hun og saae til sin Forbavselse, at Oxenthal i Grunden havde et virkelig kjønt Smil. „Men i vor Tid ser man netop ofte, at ganske unge Piger foretrækker Mænd i Postmesterens Alder.“

„I dette Tilfælde tror jeg dog, jeg kan svare for det modsatte! Havde jeg ikke lagt Mærke til det før, saa blev det mig klart ved Rutschbanen, for det var egentlig Frøken Poulina, der var Skyld i, at vi løb vor Vej og lod „den kjedelige Postmester“ alene tilbage, som hun sagde.“

„Det er sandelig et overordentlig behageligt Menneske, den Oxenthal!“ tænkte Frk. Fangel, og samtidig gav det et Sæt i hende af Glæde over denne Efterretning; Sættet forplantede sig til Garnnøglet og den lille Kurv, hvori det laa, saa begge Ting fløj ned paa Gulvet fra Sybordet.

Oxenthal bøjede sig ned og tog Garnnøglet op til Frøkenen, men for at naa Kurven maatte han lægge sig paa Knæ. I det samme gik Døren op, og den lille Postmester standsede paa Dørtrinnet, gabende højt af Overraskelse over at se Oxenthal paa Knæ for Frk. Fangel.

„Hvad er det? . . . Om Forladelse! . . . Hvad ser jeg, Hr. Oxenthal paa Knæ . . .“ udbrød den lille Mand.

„Gud, Hr. Astrup, hvad er det, De siger? De tror da vel ikke“ stammede Frøkenen med den hende egne jomfruelige Forvirring.

„Berolige Dem, Hr. Postmester!“ lo Oxenthal med Garnkurven i Haanden. „Kom kun nærmere! Her ser De Resultatet: en Kurv!“

Postmesteren, som nu forstod Situationen, stemmede med i Latteren, medens Frøkenen blev meget rød i Hovedet og tyggede paa Hæklenaalens Benskraft for at skjule sin Forlegenhed.

„Det var pænt af Dem at se herop!“ sagde Postmesteren og trykkede Oxenthals Haand.

„Jeg syntes, jeg skyldte Dem en Visit, og da jeg kom ud i det herlige Vejr, faldt det mig ind at gaa herop og gjøre Dem et Forslag“

„Undskyld, jeg forstyrrer maaske, . . .“ sagde Frøkenen og gjorde Mine til at rejse sig.

„Paa ingen Maade! Det er ingen Statshemmeligheder, jeg har for med Hr. Astrup. Jeg vilde kun foreslaa ham og hvem af Husets Herrer, der ellers har Lyst, at benytte det gode Vejr til en Tur til Frederiksberg . . . Det gaar vel ikke an, at jeg indbyder Dem, Frøken. og Fru Klein til at tage med os; det vilde vel være paatrængende?“

Postmesteren sagde uden Betænkning Ja, og Frk. Fangel havde helst gjort det samme; men da hun kom i Tanker om, at det dog vist var det mest passende at lade sig nøde lidt, viste det sig først tvivlsomt for hende, om hun havde Tid — der var noget, hun absolut skulde have færdigt i Formiddag, og saa satte hun nogle smaa betænksomme Rynker op i Panden og bed forlegen paa sin Pegefinger, mest af Angst for, at en af Herrerne skulde spørge, hvad dette „noget“ var for noget, — og

da Postmesteren havde faaet denne hendes Tvivl hævet, opdagede hun pludselig, at der var et Par Visitter, som hun ligesaa absolut maatte gjøre i Formiddag. Men da begge Herrerne ved denne Efterretning udbrød i et højst fortvivlet „Aa-aa!“ gav Frøkenen snart efter, lovede at ville opsætte Visitterne, om de paagjældende Familier blev aldrig saa opbragte paa hende, og gik ud for at overbringe Indbydelsen til Fru Klein.

Denne gode Kone havde den Vane at tilbringe det meste af Søndag Formiddag mellem de opslaaede Fløjdøre paa et mægtigt tre- eller firdobbelt Linnedskab dels for at revidere Beholdningen af rent Linned og dels for at uddele Lagener og Haandklæder, Duge og Servietter, o. s. v. til Pigerne, og paa dette Opholdssted befandt hun sig da ogsaa, da Frk. Fangel kom stormende og strax busede ud med Invitationen.

„Tage til Frederiksberg — nu?“ udbrød Fru Klein og borede sin Hage ned i den Stabel Linned, hun holdt foran sig, som om hun vilde finde det meget rimeligt, om Linnedet drattede paa Gulvet over et saadant Forslag. „Hvad tænker De paa, Frøken Fangel?“

Trods den afskrækkende Tone, hvori dette blev sagt, viste det sig dog, at Frøkenen fremdeles tænkte paa at faa Fruen med.

„Det kan umulig lade sig gjøre!“ svarede Fruen, idet hun afvexlende henvendte sig til Frøkenen og til Pigerne, der skulde modtage Linnedet. „Paa Frederiksberg! Du gode Gud, hvor skulde jeg faa . . . Tolv af de store Servietter og tolv Theservietter . . . Hvor skulde jeg faa Tid til det? De veed selv, at Søndag Formiddag er min allertravleste Tid; jeg kunde gjerne bruge . . . Tolv Haandklæder, værsgod! Se endelig efter, at der

ikke mangler Strop i det, De giver Frøken Holst, for ellers er Hundredeoget ude! . . . jeg kunde gjerne bruge dobbelt saa megen Tid, naar jeg bare havde den. Det er meget pænt af Hr. Oxenthal at tænke paa . . . Fire Viskestykker og to Støveklude! . . . paa en gammel Kone som mig; det er saa sjeldent, Nogen under mig en Fornøjelse. Og jeg vil bede Dem hilse ham saa mange Gange fra mig og sige ham, at . . . Vi skal ikke have rene Lagener paa før næste Søndag, de gamle har jo ikke ligget mere end i otte Dage! . . . og sige ham, at jeg desværre ikke kan have den Fornøjelse; men hvis det skulde være en anden Gang, saa maa det helst ikke være en Søndag, men en Hverdag, og heller en Eftermiddag end en Formiddag.“

„Jamen kjære, bedste Fru Klein,“ klynkede Frk. Fangel, „De maa tage med! Ellers kan jeg jo heller ikke komme med, jeg kan da ikke tage alene ud med alle Herrerne! . . . Nu skal De se, nu skal jeg hjælpe Dem, saa skal vi snart blive færdige med dette her!“

Frøkenen tog ivrig fat med, og efter et Par Minutters Forløb blev Skabets Fløjdøre smækkede i, skjøndt Fruen stadig forsikrede, at hun nok havde glemt noget, som hun ikke havde husket, og derfor forudsaa Strømme af Ulykker hagle ned over hendes arme Hovede om Eftermiddagen; de to Damer begav sig derpaa ind i Fruens Soveværelse, hvor Frøkenen paatog sig en Kammerjomfrues Skikkelse for at skynde paa Fruens Omklædning.

Oxenthal havde imidlertid hentet to Droschker, thi baade Sinding, Bonnesen og Jens skulde naturligvis med, og Selskabet trak derpaa afsted ned ad Trapperne med den skikkelige Fru Klein, der undervejs maatte binde Hattabaand, tage Handsker paa og rette paa det hastige Toilet.

I den første Vogn sad Fru Klein sammen med Bonnesen og Jens, medens i den anden Frk. Fangel og Astrup tronedede paa Forsædet, og Sinding og Oxenthal havde Plads paa Bagsædet. Hestene skød en respektabel Fart, ikke saa meget af personlig Tilbøjelighed, som fordi Kuskene mente, at der strax var Fragt tilbage fra Frederiksberg; og man naaede Halmtorvet uden at opleve noget mærkeligt.

Pludselig udstødte Sinding et „Død og Plage!“, lod sig glide saa langt ned paa Sædet som muligt, smøgede Frakkekraven op om Ørene og trykkede Hatten dybt ned i Panden.

„Hvad er der?“ raabte Postmesteren forundret, og de Andre gjentog ligesaa forbavsede det samme Spørgsmaal.

„Tys!“ svarede Sinding. „Se til den anden Side, Postmester, se over paa Vejerboden!“

Postmesteren fulgte Opfordringen, drejede Hovedet og spærrede Øjenlaagene saa højt op, at Øjnene truede med at trille ud, uden at det dog var ham muligt at opdage nogetsomhelst mærkværdigt.

„Hvorfor skal jeg se paa den Vejerbod?“ spurgte han. „Hvad er der at observere?“

„Ingenting!“ svarede Sinding og krøb atter op. „Nu kan det ogsaa være det samme, nu er han passeret!“

„Hvem? . . . Hvad er det, De taler om?“

„Kan De kjende den Fyr, der gaar, paa Ryggen? . . . Ikke? Ja, saa vil jeg sige Dem, at det er Agent Moth! Jeg syntes, han kiggede saadan efter Droschken, jeg var bange for, han havde opdaget os.“

„Agent Moth — ja, det er det ogsaa!“

„At jeg skulde opleve at se ham ved Dagens Lys! . . . Se, hvor han er pyntet, nu gaar han over til Jern-

banehotellet og bilder sig ind, at han idetmindste skal faa fri Frokost hos sin Ven, Godsejer Juel til Lystoftegaard pr. Horsens.“

„Hvad er det for en Historie?“ spurgte Oxenthal nysgjerrig.

Sinding fortalte, hvorledes han havde mystificeret Agenten, men var saa klog af Hensyn til Frk. Fangel ikke at omtale, hvor og hvornaar Mystifikationen havde fundet Sted. Historien tiltalte Oxenthal i højeste Grad, han ønskede hele Tiden, at han havde været med, det havde rigtig været noget for ham; men Postmesteren bebrejdede Sinding, at han havde været for slem ved den stakkels Agent, som vilde blive saa grusomt skuffet paa Hotellet.

„Aa, den Fyr fortjener ingen Medlidenhed!“ svarede Sinding. „Desuden saa finder han nok en Anden paa Hotellet, som han kan faa til at give fri Frokost. Jeg skal sige Dem, det er hans Specialitet: han gaar omkring paa Hotellerne og ser paa Tavlen, hvilke Rejsende der bor der, for han kjender jo en Mængde Folk fra Provinserne fra den Tid, han rejste. Ser han saa et bekjendt Navn, saa gaar han op og hilser paa Vedkommende, han har tilfældigvis et Ærinde paa Hotellet og opdagede, at Vedkommende var kommen til Byen. Saa maa Provinsmanden rykke ud med et lille Traktement og i Reglen til Afsked ogsaa med nogle rede Penge — de sidder jo ikke saa fast hos Folk, der er kommen til Hovedstaden for at more sig!“

„Men det er jo udmærket fundet paa af ham!“ sagde Oxenthal, ikke uden Beundring for Agenten.

„Ja, han har mange gode Indfald i den Retning! . . . Det bedste, han har gjort, var dog følgende: engang

for mange, mange Aar siden læste han en Lørdag i Avisen, at der paa Prædikantlisten stod, at der næste Dag skulde prædike en Kandidat fra Pastoralseminariet i Frederiksberg Kirke, og saa faldt det ham strax ind, at der vist kunde reddes en Dalers Penge ved det. Om Eftermiddagen tog han et hvidt Halstørklæde paa og begav sig ud til Frederiksberg, hvor han meldte sig hos Graveren og bad, om han ikke kunde blive lukket ind i Kirken; han var den Kandidat fra Pastoralseminariet, der skulde prædike om Søndagen, og nu vilde han gjerne prøve, hvorledes hans Stemme tog sig ud i Kirken. Graveren var en gammel, skikkelig Mand og gik over i Kirken med ham; Moth besteg Prædikestolen og holdt en meget højtidelig og salvelsesfuld Prædiken — jeg tror, det var om den barmhjærtige Samaritan —, hele Menigheden bestod af den gamle Graver, men hele Menigheden blev dybt rørt og fældede mange Taarer over de dejlige Ord. Da Moth var færdig og vilde gaa, opdagede han, at han havde glemt sin Portemonnaie; det var kjedeligt, for han vilde have givet Graveren en lille Dusør for hans Forekommenhed, men værre var det, at han ikke engang havde Penge til en Droschke, for han maatte absolut skynde sig til Byen. Den skikkelige Graver tilbød Moth at laane ham en Daler, og Moth var ikke stor paa det, men tog imod den, Graveren kunde jo faa den tilbage næste Dag. Graveren gik hjem og fortalte, hvor opbygget han var bleven af den unge Kandidats Prædiken, men da der næste Dag stillede en hel anden Kandidat, var Opbyggelsen forbi, og han korsede sig over den ugudelige Bedrager.“

Oxenthal lo, saa han var nær ved at falde ud af Vognen, medens Frk. Fangel var dybt rystet over, at

et Menneske kunde finde paa en saadan Blasfemi, og Oxenthal maatte holde op med sin Latter paa hendes udtrykkelige Forlangende, men begyndte rigtignok igjen, da han snart efter fik Øje paa Frederiksberg Kirke.

Selskabet havde næppe faaet Foden indenfor Frederiksberg Have, før den unge Godsejer stillede det Spørgsmaal: „Det er vel for tidligt strax at gaa ind til Jostys?“

„Gud skal vi virkelig til Jostys?“ spurgte Sinding og affekterede en umaadelig Overtaskelse. „Det var nu slet ikke faldet mig ind! De har vel heller ikke tænkt Dem den Mulighed, Fru Klein?“

„Aa, De Pessimist!“ sagde Fruen og slog ad ham. „Jamen vi skal sandelig først spasere lidt i Haven . . .“

„Naturligvis! for det første er det altfor tidligt at gaa til Jostys; der er endnu ingen Mennesker kommet, og jeg har lagt Mærke til, at det forhøjer min Nydelse betydelig, at der er saa mange Vidner som muligt til den, da jeg er overbevist om, at de fleste af dem misunder mig og skumler: „Jeg kan ikke begribe, hvor han faar Raad til saadan at sidde og fraadse paa offentlige Steder! Han er allevegne, hvor man kommer hen, og sidder og kræver ind, som han ejede Alverdens Guld!“ — og for det andet sværmer jeg for at vanke om i Havens mindst søgte og derfor mest poetiske Gange og se mig mæt paa Vovernes lette Dans mellem det saftig frodige Grønsvær og Solstraalernes funklende Glitren, der strør straalende Diamanter paa Løvværkets mat forgyldte Bladhang, og jeg saa skulde træffe en Bekjendt, er det saa rart at blive enig med ham om, at Ingen af os dog heldigvis hører til disse prosaiske Kjøbenhavnere, der af

Frederiksberg Have kun kjender Udsigtsbakken og Jostys Konditori.“

Man var kommen forbi Paradebænkene, der endnu ikke vare fuldt besatte, men dog vare saa befolkede, at Frk. Fangel ansaa det for fornødent pludselig at hæve Stemmen og blive ualmindelig livlig for at overbevise Bænkenes Publikum om, at hun ikke tog mindste Notits af dem, og at de endelig ikke maatte tro, at hun følte sig generet over at passere Revue, og Selskabet svingede ind tilhøjre.

Ligesom næsten i enhver Gade i Kjøbenhavn de Spaserende ubetinget give det ene Fortov Fortrinet fremfor det andet, saaledes er den Del af Frederiksberg Have, der ligger tilvenstre for Indgangen, uimodsigelig den mest fashionable; de af Havens Gjæster, der komme for at se og ses, bøje strax af tilvenstre, og derfor gaa navnlig om Søndagen de ni Tiendedele af Publikum til denne Side.

Det var lidt for tidligt til, at man kunde vente at træffe de rigtige Middagsgjæster, og der var endnu Fred og Ro i de Gange, vort Selskab først passerede; enkelte gamle, sortklædte Herrer med langt, hvidt Haar og et blidt, fredeligt Smil bevægede sig sindig afsted, det lidt rustikose Anstrøg, der var over Klædedragten og hele Ydret, sagde, at det var afgaaede Landsbypræster, som boede her i Nærheden og i Frederiksberg Have drømte sig tilbage til Præstegaardshaven; af og til saae man en gammel, svagelig Dame, som sad sløvt sammensunken i Sygestolen, der blev kjørt af den halvgamle, tarveligklædte Datter, hvis Ansigt havde et resigneret Udtryk; saa blev Stilheden et Øjeblik afbrudt af en Flok støjende Skoledrenge, der vare paa Exkursion med Maden svappende

op og ned i Botaniskerkassen ved hvert Skridt, de gjorde, eller af nogle lystige, unge Handelsbetjente, som løb omkaps nedad Gangen og søgte at puffe hinanden ind i Græsset eller Buskadset; saa blev alt atter roligt, man mødte kun hist og her en hypokonder Pebersvend, som ikke vidste, hvor han skulde gjøre af sig selv, fordi det var Søndag, og bare ønskede, den Dag havde Ende, og i de yderste Gange sværmede enkelte Par Arm i Arm, det var unge Forlovede — eller maaske det kun var To, der holdt Stævnemøde.

Men alt som Selskabet kom længere frem, begyndte der at blive livligere; mindre og større Familieklynger marscherede op, nogle snakkende og leende, andre tavse og kjedelige; Selskaber paa en 4—5 Ammer eller Barne-piger med en Snes Børn om sig og hver med den uundgaaelige Barnevogn, denne nymodens, af alle Ugifte forbandede Opfindelse; Grupper af unge Damer og Herrer, som fortsatte Vinterens Bekjendtskab under Beskyttelse af de unge Damers Mødre; ofte kom yngre Ægtefolk gaaende med hinanden under Armen og saae stolte og lykkelige paa deres pyntede Børn, som løb foran og legede; og i en af de store Alleer anteciperede et ungt Selskab Sommerens Glæder og legede under Skrig og Latter „Enkemand“.

Vort Selskab var naaet over imod Jostys Konditori og marscherede nu uden flere Indvendinger fra Fru Klein op mellem de to Rækker Lysthuse, hvis Tremmeværk endnu var saa blottet for Løv, at man kom til at tænke paa de lange, grønne Pindebure i Fuglehandlernes Vinduer, og de Folk, der sad i Lysthusene, kunde da for den Sags Skyld ogsaa godt ligne nogle brogede Selskabsfugle. Med et lød det med Stentorrøst hen over Pladsen:

„Hov! Halloj! Hejda der!“ Alle Folk, baade de Spaserende og de Siddende, standsede midt i deres Samtaler og drejede nysgjerrig Hovederne i alle mulige Retninger for at opdage, hvad eller hvem Raabet gjaldt.

I det samme kom Pouline løbende hen til vort Selskab og greb fat i Fru Klein, som hun svingede helt rundt, idet hun udbrød: „Nej, det var da morsomt! . . . Goddag! Jeg skulde hilse fra Fader og Moder, at vi sidder derinde!“

Selskabet saae sig om i den paapegede Retning og opdagede Søeborg, som vinkede med Hatten og gjentog: „Hov! Halloj! Hejda der!“; et Øjeblik efter vare de to Familier blandede i en Klynge, og det paa Grund af Lysthusets indskrænkede Rum en meget intim Klynge; den glade Stemning fra iaftes kom snart op igjen, og især var Søeborg saa overgiven, at Fru Klein fandt sig foranlediget til at prise Fru Søeborg lykkelig, da det maatte være dejligt at have en Mand, der altid var i saa godt Humør.

„Altid i godt Humør? Jo Tak!“ svarede Fru Søeborg ironisk. „Nej, tro ikke det! Det var bare Selskabets behagelige Ankomst, der oppede ham saaledes; han har gaaet og gnavet hjemme hele Morgenstunden og sat et Ansigt op som en muggen Eddikeagurk.“

„Aa, maa jeg bare være fri for dine Sammenligninger!“ afbrød Manden sin Kone. „De skal ikke høre efter, hvad hun siger, Fru Klein, det er slet ikke sandt!“

„Saa? Er det maaske heller ikke sandt, at Du har tømt en hel Siphon og næsten ikke faaet andet til Frokost end Sodapastiller? Og gik saa ikke din Cigar efter Bordet tre Gange ud? Og jeg veed nok, hvordan Du har det, naar Du ikke kan holde Ild i din Cigar . . .“

Efter at have givet Manden denne Salve lige i Ansigtet, henvendte hun sig igjen til Fru Klein: „Jeg kan forresten ikke forstaa det, for jeg passede dog paa ham iaftes. Jeg veed, han ikke kan taale mere end tre Toddyer — derfor kniber jeg ham altid i Armen, naar han vil til at begynde paa den fjerde —; men jeg har ham mistænkt for, at han har lumsket sig en extra Toddy til, da han var ude at søge efter Pigebørnene.“

„Nej, der tager De fejl, Frue! Jeg kan svare for, at Deres Mand ikke smagte en Draabe Toddy i den Tid!“ intervenerede Sinding med et kun for de Indviede mærkeligt Tryk paa Toddy.

„Saa — aa! Ja, for Tivoli er ellers et farligt Sted i den Retning. De kjender det nok fra Deres salig Mands Tid, Fru Klein, at det altid hedder sig, at Herrene træffer en Bekjendt, det vil sige det samme som, at det gaar løs paa gjensidig Trakteren.“

„Ja, Frue, vi traf nu ikke andre Bekjendte end en Agent, og han hører ikke til dem, der trakterer.“

Samtalen afbrødes her af en ældre, velnæret Opvarter, der efter flere meget indtrængende Opfordringer fra Oxenthal endelig bekvemmede sig til at komme og spurgte, hvad Herren ønskede, med en Mine, som om han vilde sige, at han vidste det godt iforvejen. Det gjorde han nu imidlertid ikke, thi han blev øjensynlig overrasket, da Oxenthal bestilte Sherry cordial og Sodavand og en 2—300 Smaakager; Fru Klein, der tog Bestillingen ganske bogstavelig, udbrød, at det ved Gud var altfor mange Kager, tilbød sig at gaa ind og vælge et passende Antal ud og skred i Bevidstheden om dette ansvarsfulde Hverv med majestætisk Værdighed ind i Konditoriet.

Under alt dette havde den gode Postmester siddet aldeles maalløs. Han var bleven saa overvældet af det pludselige i dette Møde med Familien Søeborg, at han ikke havde gjort det mindste for at forhindre Sammenlutningen — om han overhovedet havde kunnet gjøre noget —, og sad nu og ærgrede sig over disse Menneker, som det ikke var muligt at undgaa, hvor man saa kom hen, og han gav sin Ven fuldkommen Ret i, at det var nogle smaa, ravnekrogagtige Forhold herhjemme.

Til hans Beroligelse var Situationen ikke saa farlig som den foregaaende Aften, idetmindste sad Poulina ikke ved Siden af Jens; hun havde egentlig ingen fast Plads, men gik om og hjalp til ved Anretningen, thi Fru Klein var vendt tilbage, egenhændig bærende et Fad, hvorpaa Kagerne vare satte ovenpaa hinanden i Trekant ligesom Appelsiner i et Urtekræmmervindue og i en saadan Mængde, som om hun skulde traktere et Asyl paa flere Snese Børn; hun blev fulgt af Opvarteren, der sank halvt i Knæ under Vægten af den omfangsrige Bakke med Flasker og Glas, som klirrede mod hinanden med en Lyd, der mindede adskillige af de Tilstedeværende om, dengang Familien ovenpaa i Vinter havde Bal.

Jens fulgte uafbrudt Poulina med Øjnene og beundrede henrykt hendes ungdommelig slanke Figur, naar hun rakte sig frem for at tage noget paa Bordet eller bøjede sig let for at byde noget om; han havde aldrig set hende se saa sød og graciøs ud som i denne Situation — det var i det hele en Mærkelighed, at hvad denne unge Dame saa end foretog sig, var Jens altid paa det rene med, at hun aldrig havde taget sig bedre ud — og det stod strax klart for ham, at Poulines Opgave her i Livet øjensynlig var at blive en rigtig flink og god

Husmoder, hvorpaa han strax indkvarterede hende i denne Egenskab i sin fædrene Gaard og endogsaa byggede en stor, høj Spisesal istedetfor den gamle, lavtloftede, i hvilken hun umulig kunde tage sig rigtig ud.

Postmesteren saae fra Jens til Pouline og fra Pouline til Jens, rystede paa Hovedet og kløede sig bag Øret med en daarlig skjult Misfornøjelse, og Frk. Fangel saae igjen fra Postmesteren til Pouline og saa til Jens og saa tilbage til Postmesteren igjen og vedblev saa længe hermed, at hendes Skinsyge fra igaar, som havde været betydelig dæmpet under Begyndelsen af Sammenkomsten paa Grund af hendes Samtale i Pensionatet med Oxenthal, atter begyndte at blusse op.

Pouline, som var færdig med at byde Kager om, kneb sig ind paa en Plads ved Siden af Søsteren, der sad mellem Jens og Oxenthal, og de unge Mennesker stak Hovederne sammen, som om de havde meget vigtige og meget hemmelighedsfulde Sager at tale om. Vor lille Ven blev urolig over dette Hviskeri og begyndte at rokke paa sin Plads og stønne, som om han vaandede sig under en eller anden legemlig Smerte; men heldigvis rejste Pouline sig snart og gav sig igjen til at vandre om med sin Tallerken, spisende ved Hjælp af en Theske, og Postmesteren puttete lettet en halv Kremkage i Munden og helligede for et Øjeblik de ældre Damer sin Opmærksomhed.

De to Fruer vare inde i en alvorlig Diskussion, om Augusta Schous eller Trebelli Kager vare de bedste, hvilken Diskussion medførte den behagelige Nødvendighed at indtage større Kvantiteter af de paagjældende Kager „for at smage“. Da det imidlertid var umuligt for dem at faa nogen endelig Afgjørelse paa Striden, valgte de

Astrup til Opmand, og i denne Anledning blev vor Ven først forsynet med en Augusta Schous Kage, som han nød i smaa Mundfulde og med lukkede Øjne, hvilket altid er blevet anset for et godt Middel til at forhøje Smagsorganernes Modtagelighed.

Han havde afgivet sin Kjendelse, der lød paa et Ug med et lille bitte Spørgs, og skulde nu smage paa Trebellikagerne, da det viste sig, at de to Fruer havde smagt saa rigelig paa disse, at der ikke var en eneste tilbage af dem. Frk. Fangel, som netop var begyndt paa en saadan, tilbød Opmanden at dele denne med ham og var ifærd med at skjære den over, da Poulina slog ned ved Astrups Side og ligeledes tilbød ham Halvdelen af sin Trebellikage. Frk. Fangel blev højlig fornærmet over denne Ugenerthed af en ung Dame, der saagodtsom ikke kjendte noget til hendes Postmester, og gjorde Poulina opmærksom paa, at hendes Tilbud var aldeles overflødig; men alligevel dumpede der samtidig fra begge Sider to halve Kager ned paa Postmesterens Tallerken.

For at gjøre Plads for Poulina var den lille galante Jyde strax rykket til Side, saa han nær var rykket op i Skjødets paa Frk. Fangel; til enhver anden Tid vilde denne Ungmø ikke have taget ham dette saa ilde op, men da det skete af Hensyn til Rivalinden, vakte denne uanstændige Tilnærmelse hendes dydige Mishag; og da vor Ven tilmed begik den ubegribelige Fejl først at begynde paa Poulines Kage, var Frøkenens Taalmodighed forbi; med en Theske snappede hun rasende sin Gave tilbage fra Postmesterens Tallerken og klaskede den ned paa sin egen, ligesom en hidsig Mursvend klasker Kalk paa en Mursten.

Astrup var altfor glad over at have faaet Pouline bort fra Jens og hen til sig til at tage sig Frøkenens Forbitrelse nær, men denne steg kun yderligere, da det lod til, at Pouline vilde tage blivende Plads hos Postmesteren, og efterhaanden gik det op for Frøkenen, at Oxenthals Udsagn om, at Pouline foretrak Jens for Postmesteren, kun havde været et aftalt Spil imellem ham og Astrup, thi Pouline var idag meget mere elskværdig og inladende mod denne Sidste end igaar.

Havde Frøkenen kjendt den rette Aarsag, vilde hun have været adskilligt roligere, thi i Virkeligheden var Grunden den, at Oxenthal før under det Hviskeri, der havde generet Astrup saa meget, havde meddelt Frøknerne Søborg og Jens, at han agtede at indbyde hele Selskabet til en Skovtur næste Dags Middag, thi medens de unge Damer vare ganske visse paa, at deres Forældre med Glæde tog imod Indbydelsen, betvivlede Jens meget, at Astrup vilde give sit Samtykke, hvorfor det blev anset for hensigtsmæssigt at sætte Pouline ud paa Postmesteren, da hun formentlig var den, der bedst kunde faa ham til at sige ja.

Dette vidste imidlertid Frøkenen som sagt intet af; hun vendte dirrende af Harne Astrup Ryggen og besluttede paa sin Side at lade ham føle Skinsygens frygtelige Kvaler. Da hun mindedes, at Oxenthal havde sagt hende en Kompliment for hendes smukke Hænder, begyndte hun i ovennævnte Øjemed at søge at henlede Oxenthals Opmærksomhed paa sig ved nogle overvættes livlige Haandbevægelser; det lykkedes hende virkelig ogsaa, og hun var snart inde i en munter Samtale med den unge Godsejer, under hvilken hun hele Tiden trommede diverse bekjendte Musikstykker med sine nydelige

Fingre som Trommestikker, trak Handsker med sig selv og i det hele var saa urolig med Hænderne, at Søeborg hviskende forhørte sig hos Bonnesen, om den unge Dame havde St. Veitsdans, et Spørgsmaal, som Bonnesen ikke saae sig i Stand til at besvare, men som strax gav ham Anledning til at anbringe en lille Historie om en ung Mand af hans Bekjendtskab, der led af den nævnte Syge og derfor, da han en Gang skulde fotograferes, blev placeret med den svagelige Haand støttet paa et Bord; da Fotografen sagde sit bekjendte „Nu!“, der er nok til at gjøre selv de nervestærkeste Mennesker nervøse, rev Haanden sig imidlertid løs og gav sig til at fare om i Luften i de særeste Sving og Volter, saa at Fotografiet, da det kom for Dagens Lys, var oversaaet med flere hundrede Hænder i den mest kaotiske Sammenblanding, hvilket foranledigede Fotografen til at bemærke, at han aldrig før havde taget Nogen i en saadan Haandevending

Paa dette Tidspunkt udbad Oxenthal sig et Øjeblik Tavshed for at fremkomme med sin Indbydelse, og det gik ganske, som de unge Mennesker havde tænkt sig: Alle tog strax med Glæde mod Indbydelsen, undtagen Astrup, der i Mellemtiden var bleven saa fortryllet af Poulaine, at han bedre end nogensinde forstod Jens' Forelskelse og derfor just ved sig selv havde svoret paa at det skulde blive sidste Gang, den unge Mand og Poulaine traf sammen. Saasnart Godsejeren havde fuldendt, udbrød derfor den lille Mand meget ivrig: „Nej, det kan der ikke være Tale om! Aldrig i Evighed! . . . Jeg mener: nej Tak! . . . Jeg kan ikke, vi kan ikke . . .“

„De kan ikke,“ konjugerede Sinding videre, medens alle de Andre, iberegnet Jens, spurgte, hvad der var i Vejen.

„Jens og jeg kan ikke!“ vedblev Astrup. „Det er umuligt, komplet umuligt! . . . Vi skal . . . vi skal ud et andet Sted!“

„Et andet Sted? Hvor er det?“ spurgte Jens fortrydelig.

„Det er hos . . . til . . . Ja, det er sandt, jeg har rent glemt at fortælle Dig det; men vi blev bedt ud igaar, og jeg tog imod for os begge To . . . Det er grumme kjedeligt, for jeg vilde naturligvis saa gjerne . . .“

„Hvem er det, der har bedt os?“

„Hvem det er? Det er . . . det er . . . Gottschalk, min gamle Ven og Skolekammerat . . .“

„Aa!“ sukkede Jens; og Sukket gjentog sig ved Siden af Postmesteren.

„Gottschalk?“ udbrød Søborg. „Aa hvad, ham kan Du nok faa til at opsætte det.“

„Nej, det kan ikke lade sig gjøre . . . vi rejser jo snart og . . . Nej, det gaar ikke!“

„Jamen saa skal jeg sige Dem en Ting, saa tager vi ham med!“ foreslog Oxenthal.

„Aa ja!“ lød det fra Jens — og fra En til.

„Det skal jeg nok faa arrangeret,“ fortsatte Godsejeren, „jeg skal gaa til ham strax, naar jeg kommer til Byen.“

„Nej, vor Herre bevares, saa vil jeg hellere selv! . . . Aa, jeg tænker ogsaa nok, jeg skal faa ham til at forandre det.“

„Ja, gjør det og indbyd ham saa fra mig til en tarvelig Middag: Suppe, Fisk og Steg — nichts weiter!“

„Det skal jeg!“ svarede Postmesteren, fast bestemt paa at fortælle Gottschalk hele Sammenhængen og paa

at faa ham til at hjælpe med til at forhindre Sammenkomsten mellem Jens og Poulaine.

Klokken var imidlertid bleven saa mange, at de to Husmødre foreslog at bryde op, og Selskabet rejste sig. Paa Vejen fik Frk. Fangel som sædvanlig strax fat i Postmesteren og begyndte til ikke ringe Forbavselse for denne Konversationen med: „Jeg vil bare sige Dem een Ting, Hr. Astrup! Veed De, hvad De er? De er et rigtig lumsk Mandfolk!“

„Lumsk?“ lo Astrup forlegen. „Tror De maaske ikke, vi er bedt til Gottschalk?“

„Aa, det er slet ikke det, jeg mener! . . . Nu forstaar jeg saa godt, at hele denne Frederiksbergtur var en Aftale mellem Dem og Oxenthal . . .“

„En Aftale — hvorledes mener De?“

„Aa, spil bare ikke den Forbavsede! Mig narrer De ikke! . . . Jeg kan bare ikke begribe, hvorfor De vilde have mig med, naar De kun tog herud for at træffe hende.“

„Hende? . . . Hvem? . . . Du gode Gud, hvad er det dog, De mener?“

„Nu forstaar jeg godt det hele, og nu husker jeg ogsaa, at Frøken Poulaine iaftes sagde, at alle de samme Mennesker, der var paa Tivoli Lørdag Aften, mødtes igjen Søndag Formiddag i Frederiksberg Have; men dengang tænkte jeg ikke paa, at det var et ligefrem Stævnemøde . . .“

„Men jeg forsikrer . . . Det kan jeg slet ikke mindes! . . . Det har ikke været til mig, hun sagde det . . .“

„Ikke til Dem? Hvem skulde det da være til?“

„Ja hvem? . . .“ Postmesteren standsede pludselig. thi paa een Gang fik han Mistanke om, at Turen var et aftalt Spil mellem Jens og Oxenthal. Han sagde Intet, men nu blev det mere end nogensinde nødvendigt, at han fik Gottschalk til at forhindre Sammenkomsten imorgen.

Man var kommen ud i Runddelen; her konstituerede Selskabet sig som en lille Generalforsamling for at diskutere, om man skulde gaa eller kjøre til Byen, og efter en kort Debat blev det vedtaget at tage ind med en Sporvogn. Efterat man havde fundet den Vogn, der med et udhængt Skilt var mærket „Første Vogn“ — i hvilken Anledning Sinding gjorde opmærksom paa, at det specielt paa dette Sted gjaldt at faa fat i den første den bedste Vogn — steg man ind, dog ikke før de ældre Damer havde forhørt sig hos alle tilstedeværende Kuske og Konduktører, om der ogsaa var Plads til saa Mange, og om der virkelig ingen andre Vogne kjørte før den første, og flere lignende nødvendige Oplysninger.

Postmesteren, som var en af de Bageste, tænkte, at det var en aparte Maade, hans Selskab havde at tage Plads paa i en Sporvogn, thi saasnart Døren var bleven lukket op, foer Gamle og Unge, Herrer og Damer mellem hinanden op i den anden Ende af Vognen, skubbende til hinanden og istemmende et brægende „Næ—æ!“, der kun gjorde Ligheden med en forvildet Flok Faar mere slaaende; men Postmesteren skreg højere end nogen af de Andre og trængte ivrigere paa for at komme frem, da han opdagede, at Grunden til det almindelige Ud- raab var, at Gottschalk sad oppe i det ene Hjørne ved Kusken.

„Det var da morsomt, at vi skulde træffe Dem!“
 . . . „Nej, er De der? Sikken et Held!“ . . . „Det
 var en god Ide af Dem at sidde der!“ lød det forvirret
 i Kor.

Gottschalk, der ikke var vant til at blive saaledes
 feteret, saae sig om med et forlegent Smil og nikkede
 overrasket med et vist Forbehold; men saa brød det løs
 igjen fra Koret: „Nu kan vi faa det afgjort med det
 samme!“ . . . „Der kan ikke blive noget af det imorgen!“
 . . . „De maa forandre Dagen!“

Det aldeles ufattelige i denne Tale gav Materialisten
 hans Aandsnærværelse tilbage, og han udbrød paa sit
 sædvanlige flydende Butikssprog: „Halloj, der er nok
 Humør paa Lager? . . . Med Forlov, hvem er det, der
 har givet den Frokost; den har nok været varm? . . .
 Det højstærede Selskab maa undskylde, jeg ikke er paa
 samme Bredegrad; men jeg har ikke faaet andet end en
 lille Kaffe og tre Stykker Surbrød paa Sommerlyst, des-
 formedelst det var mig selv, der skulde traktere! . . .
 Maaske En eller Anden af Dem var saa venlig at sige
 mig Deres Ordres igjen, for jeg var ikke rigtig med;
 jeg syntes De vilde have, jeg skulde forandre Dagen
 imorgen eller gjøre nogle andre Omkalfatringer i Alma-
 nakken.“

„Lad mig!“ sagde Søeborg, medens Selskabet tog
 Plads. „Ser Du, Sagen er, at Oxenthal lige nu har
 inviteret os Alle til Middag imorgen, og derfor kommer
 Du til at opgive Din Middag imorgen.“

„Derfor kommer jeg til at opgive min Middag imorgen
 — hm! Er det en Brander?“

„Vist ej! Jeg mener heller ikke opgive den, men
 bare opsætte den.“

„Jeg kan den ikke endnu! Hvorfor Fanden kan jeg ikke faa min Middag til sædvanlig Tid, fordi I skal i Selskab?“

„Kan Du ikke forstaa det? Vi vil naturligvis gjerne have Astrup og Lundsgaard med . . . Forresten maa jeg sige Dig, at jeg nok syntes, Du kunde have bedt mig med.“

„Hvad er det for noget Pærevaas? . . . Av for Pokker!“ afbrød Materialisten sig selv, da der i det samme blev anbragt en Stok paa hans ene Fod, hvor han havde flere svage Punkter trods en meget ødsel Anvendelse af hans egne Fodpræparater. „Hvad er det for en Middag, Du snakker om?“

Han mærkede atter en svag Banken paa sin Fod og opdagede denne Gang, at Astrup gjorde nogle hemmelighedsfulde Pantominer til ham, og samtidig forklarede Postmesteren: „Det er bare den lille Middag, som Du igaar indbød Jens og mig til.“

Der opstod en Pause, som ikke blev mindre generende, da Gottschalk stammede: „Den lille Middag, som jeg . . . som jeg . . .“

„Javel, som De har inviteret Postmesteren og Lundsgaard til,“ supplerede Sinding, da han mærkede, at Materialisten ikke var istand til at fuldende Sætningen.

Gottschalk skjænkede ikke den sidste Taler nogen Opmærksomhed, men tog Hatten af og saae fra Søborg til Astrup med saa hastige Hoveddrejninger, at den lange Haartjavs i Panden slog ham om Ørene.

„Ja, kjære Ven,“ sagde Postmesteren. „Du kan nok huske . . .“

„Nej, jeg kan s'gu ikke!“

„Kan De ikke?“ spurgte Sinding. „Kan De heller ikke huske, De bad mig med?“

„Bad jeg ogsaa Dem?“

Gottschalk bevægede Hovedet fra den ene til den anden af de indbudte Herrer med saa heftige Ryk, at Haartjavsens dingledede frem og tilbage som et Bundtmager-skilt i Stormvejr. Med eet foregik der imidlertid en total Forandring med ham; efter pludselig at have holdt stille med Hovedet brast han ud i en Skoggerlatter og sagde: „Aa, nu forstaar jeg det . . . den er meget god! De vil bilde mig ind, at jeg inviterede Selskab sidst? Nej, den gaar ikke; jeg fejlede ikke noget!“

„Jovist . . .“ begyndte Astrup.

„Nej, jeg gjorde skam ikke! Jeg drak ovenikjøbet ingen Snaps til Aftensmaden.“

„Aa, det er ikke det, jeg mener! Men Du kan da nok huske, at Du foreslog, at vi og Jens skulde spise til Middag sammen? . . . Det er naturligvis bare Løjer af Sinding og Bonnesen; dem bad Du ikke . . . Det var heller ikke ligefrem en Invitation til os . . .“

„Jamen,“ faldt Oxenthal ind, „saa er der vel Ingen-ting i Vejen for, at De kan være min Gjest ligesom de Andre? Vel, Hr. Gottschalk?“

„Ikke det bitterste!“

„Brillant! De har bare at møde ved Øresunds-damperen Klokken halvfire.“

„Den er hørt!“

Alle jublede over dette Resultat med Undtagelse af Postmesteren, der sank sammen som en General efter et tabt Slag og forholdt sig tavs hele Resten af Kjøreturen.

Ved Højbro steg Selskabet ud og skiltes ad i forskjellige Hold for at begive sig hjem til de respektive

Kjødgryder; men paa Hjemvejen herfra kunde Frk. Fangel ikke blive træt af for Astrup at rose Oxenthals Elskværdighed og alle mulige gode Egenskaber og dadle de afskyelige Folk, der uden at kjende noget til ham paa det nedrigste bagtalte denne herlige unge Mand, uden at det dog lykkedes hende at faa Postmesteren til at gaa ud af sit gode Skind af Jalousie, hvad hun egentlig havde haabet, han vilde.

Efter Middagen trak vor lille Ven sig strax tilbage paa sit Værelse under Paaskud af at trænge til en lille Lur, men i Virkeligheden for at tænke over Situationen; thi han var bleven alvorlig forskrækket over den Fart, hvormed Forholdet mellem Poulina og Jens syntes at udvikle sig.

Først trippede Astrup med hidsige Skridt op og ned i Værelset, men paa Grund af de hyppige Vendinger, den knappe Plads nødvendiggjorde, var alt, hvad han opnaaede, efter fem Minutters Forløb at blive saa svimmel, at han nødtes til at sætte sig i Sofaen. Forgjæves anstrængte han sin Hjerne, han fik den ene Ide efter den anden, men ved nærmere Eftertanke viste de sig alle lige upraktiske; saa lagde han Benene op paa Sofaen, lukkede Øjnene og vendte sig ind mod Væggen i det Haab, at et Øjeblik Søvn vilde klare hans Tanker. Men Søvn flyede fra hans Leje — som det hedder hos den gamle Klassiker — og da han havde ligget saaledes en halv Snes Minutter, foer han igjen op, brummede, at Pokker skulde ligge der og sove til Middag, naar man ikke kunde falde i Søvn.

Han gjenoptog sine Vandringer og spurgte sig selv hver halve Minut: „Hvad skal jeg gjøre?“ Han havde Ingen at betro sig til; naar der blot havde været En,

han kunde tale med om Sagen — for første Gang paa Rejsen savnede han sin Kone. Havde hun blot været her!

„Nu veed jeg, hvad jeg gjør!“ udbrød han med eet triumferende og knipsede med Fingrene. „Jeg skriver til Amalie! . . . Hun plejer altid at kunne hitte paa Raad i saadan en Kasus . . . det vil sige, det er ikke hende, der finder paa det; men naar jeg bare har talt med hende, saa veed jeg altid, hvad jeg skal gjøre! . . . Jeg kan have Svar iovermorgen tidlig, saa faar jeg lade staa til paa Skovturen; men der skal jeg nok passe paa min gode Jens!“

Han satte sig til at skrive med et glædestraalende Ansigt, som om alle Vanskeligheder allerede vare overvundne, og da Brevet var færdigt, listede han selv ned med det, da han ikke turde betro Pigen det, thi Adressen kunde jo have røbet hans grusomme Falskhed ligeoverfor Frk. Fangel.

XIX.

Da Postmesteren var gaaet et Stykke ned ad Gaden for at finde en Postkasse, han kunde lægge Brevet i, kom han til at huske paa, at det var Søndag, og at han derfor maatte bringe det paa Posthuset, hvis han vilde have det med Aftentoget; da dette var ganske nødvendigt, gik han rask til, især da han ved at se paa Uhret i det nærmeste Uhrmagervindue opdagede, at Klokken var bleven tyve Minutter over sex, og at det altsaa var paa høje Tid.

Han skyndte sig videre til Kongens Nytorv, og her fik han endnu stærkere Fart paa, thi da han kastede

Blikket over paa det Uhr, der har afløst Hovedvagtens, viste det fem Minutter over halvsyv; han forbavsedes over, at det havde taget saa lang Tid at gaa fra Herluf Trollesgade til Kongens Nytorv, men havde ikke Stunder til at tænke videre derover. Saa godt som det lod sig gjøre for det store Mylr af Mennesker, der med en ham irriterende Langsomhed bevægede sig frem i uregelmæssige Geledder eller byltede sig sammen i snakkende Klynger, ilede han ned ad Østergade; heldigvis fik han snart Øje paa Instrumentmager Holsts Uhr; „Hvad for noget?“ mumlede han halvhøjt. „Kun syv Minutter i halv — saa skulde Pokker rende Livet af sig, saa er der jo mere end Tid nok!“

Han sagtnede sin Gang, lettede lidt paa Hatten, thi han var bleven varm af at gaa saa hurtig, og bandede indvendig Hovedvagtsuhrets Afløser og den Mand, der skulde sørge for, at det gaar rigtig. Nu tiltalte denne Trængsel af drivende Mennesker ham ligesaa meget, som den før havde ærgret ham; han tænkte paa de Tider, da han selv som ungt Menneske hver evige Eftermiddag havde tilbragt et Par Timer med at gaa op og ned her, beundrende de unge Piger, der med Hovederne indhyllede i store uldne Tørklæder — hvad der dog klædte de smaa Ansigter, der tittede frem, saa fortryllende — hastede til det kongelige Theater, og kastede hemmelige Sideblikke til de andre, hvis tarvelige Klædning og forretningsmæssige Gang sagde, at de kom fra deres daglige Gjerning i en Systue eller Butik og nu skyndte sig hjem.

Midt i disse behagelige Minder kom han tilfældigvis til at se op paa Nikolai Taarn, hvis hvidmalede Uhrskive endnu lyste i den begyndende Skumring.

„Gudsdød!“ udbrød han saa højt, at et Par unge Piger, der gik Arm i Arm foran ham, med smaa Skrig foer fra hinanden og først, da han var passeret, atter samledes under munter Latter over, at de vare blevne saa forskrækkede. „Gudsdød! To Minutter i tre Kvarter!“

Med et Spring var han ude paa Gaden mellem rullende Herskabsvogne, luntende Droschker og raslende Sporvognsomnibusser, men det var ham ikke muligt at komme hurtig afsted; hvert Øjeblik maatte han atter tynd paa Fortovet, og paa en længere Strækning fik han en meget tydelig Forestilling om, hvorledes det maa være at have et langt og et kort Ben, da han maatte humpe af med den ene Fod oppe paa Fortovet og den anden nede paa Kjørebanelen.

Da han kom til Hjørnet af Østergade og Kjøbmagergade, standsede han for at faa Vished om, hvad Klokken egentlig var, thi han var opdragen i den Tid, hvor Ranchs Uhr af alle rigtige Kjøbenhavnere ansaas for den mest korrekte Tidsangiver.

„Fire Minutter i tre Kvarter — hm!“ Han blev staaende et Øjeblik for at tænke over, om han kunde komme tidsnok til Posthuset, eller om han ikke gjorde bedst i at gaa ud paa Jernbanestationen med Brevet, og da det sidste syntes ham at være det sikreste, skyndte han sig ned ad Amagertorv. Det blev ham snart klart, at han maatte vinde ved denne Beslutning, thi da han kom forbi Helligøjstes Kirkeuhr, var Klokken ikke mere end fem Minutter over halv, saa at han allerede havde vundet en halv Snes Minutter. Han hørte igjen op med sin ilsomme Gang og gav sig til at anstille en humoristisk Beregning af, om han ikke, hvis alle de Uhre, han endnu skulde passere, vilde lægge ti Minutter til

ligesom Helliggejstes, vilde komme til Banegaarden før han gik hjemmefra.

Hans Fornøjelse var imidlertid kun stakket, thi da han kom til Hjørnet af Badstræde, viste Christensen & Matthæi's Uhr atter tre Kvarter, saa at han allerede havde tabt den indvundne halve Snes Minutter; som en Følge heraf fordoblede han paany sine Skridt, og han havde ganske vist vundet et Par Minutter, da han ankom til Gammeltorv og saae paa Frue Kirkes Uhr, men disse satte han igjen til hos den første Uhrmager i Frederiksberggade, og uden at se paa flere Uhre jog han afsted til Jernbanen, svævende mellem Frygten for at komme for sent og Haabet om at komme altfor tidlig. Han kom imidlertid tidsnok og var ikke lidt beroliget, da han egenhændig havde ladet Brevet smutte ned gjennem den tynde Sprække paa Togets Postvogn.

Da han atter forlod Banegaarden, spaserede han meget langsomt nedad Vesterbros Passage og standsede flere Gange for at se paa den travle Færdsel af Mennesker og Vogne, der som sædvanlig fandt Sted her; han undrede sig over, at den nogensinde havde kunnet genere ham, thi efter de mellemliggende Dages Færden i Hovedstaden var han atter fuldstændig bleven den gamle Kjøbenhavner og lo ringeagtende ad nogle Provinsfolk, som for at komme over Gaden, i Fortvivlelsens Angst løb afsted, stoppede lidt og saa igjen løb afsted i de ubegribeligste Retninger ligesom en Kugle i et Fortuna-spil, idet han haabede, at han selv dog ikke havde baaret sig slet saa naragtig ad forleden Aften.

Vi ville lade den gamle Kjøbenhavner blive staaende her, medens vi begive os forud for ham hjem til de andre Herrer i Pensionatet.

Disse havde, da Postmesteren gik ind til sig selv for at sove til Middag, slaaet sig ned paa Bonnesens Værelse, hvor de fordrev Tiden med at røge Cigarer og drikke Kaffe, til hvilken Bonnesen serverede en Prøve af en ny Slags gul Chartreuse, der efter hans Sigende havde den almindelige Chartreuses oplivende Virkninger uden som denne at gaa til Hovedet, og baade Bonnesen og Sinding prøvede samvittighedsfuldt, om dette forholdt sig rigtig. Een Egenskab syntes Likøren dog at besidde, nemlig at løse Tungebaandet, thi Samtalen gik saa let, at man slet ikke fik Brug for de Spil Kort, som Bonnesen strax havde taget frem med en Hentydning af Muligheden af tre Robberter Trekantet. Klokken var bleven otte, inden nogen af dem faldt paa at se efter, hvor mange den var.

„Ih, du hellige Nicodemus! Er den saa mange?“ udbrød Bonnesen, da Sinding gjorde opmærksom paa dette Faktum. „Men hvor bliver Astrup af? Skulde han ligge og snue endnu? Vi maa ind og vække ham!“

Alle sprang op og løb ud i Korridoren, hvor Sinding intonerede „Skjøn Imogen, stat op!“ til det mærkelige Akkompagnement, som Bonnesen leverede ved at rumle Potter paa Postmesterens Dør.

Som vi veed, kunde Sangeren godt have skreget sig hæs og Pottemageren have skrabet al Huden af Panden, uden at Postmesteren havde lukket op; men da de ikke havde Lyst hertil, aabnede de selv Døren og opdagede til deres Forbavselse, at Værelset var tomt.

De stod endnu og saae maalløse paa hinanden, da Frøken Fangel stak sit lokkede Hovede ud fra Dagligstuedøren for at gjøre dem den oplysende Meddelelse, at det var et ordentligt Pensionat og ikke noget Galehus,

de befandt sig i. Sinding brød sig inidlertid ikke om denne Oplysning, men deklamerede højt: „O, Du i Henseende til List aldrig raadville Kvinde! Hvorhen har Du forlokket vor fagre, med den fra Panden kjækt opstrittende Hanekam forsynede Stalbroder, ham, der drejer sit Hovede efter dine Øjnes Lys, ligervis som Solsikken efter den straalende Sol, ham, der blæser alle Stadens øvrige Kvinder et Stykke paa sit i Embedsmedfør havende Posthorn?“

Frk. Fangel belavede sig paa at smække Døren i, men standsede, da Bonnesen paa en forstaaeligere Maade spurgte hende, om hun ikke vidste, hvor Astrup var henne.

Hun traadte ud til de Andre og svarede: „Hr. Astrup — hvad vil det sige? Er han ikke paa sit Værelse?“

„Nej, han er væk!“ sagde Sinding og begyndte, da han nu var kommen i Syngehjørnet, bedrøvelig at foredrage „Ak, min Fugl er fra mig fløjet“.

Efterat den unge Dame havde erfaret, at Jens heller ikke vidste noget om Postmesteren, faldt det hende pludselig ind, at der havde været noget underligt, for ikke at sige mistænkeligt ved Astrup lige siden Frederiksbergturen.

„Ja, det er da heller ikke saa løjerligt, naar man bliver behandlet saaledes,“ bemærkede Sinding.

„Behandlet saaledes — hvorledes?“ spurgte Bonnesen.

„Naar en Mand bliver overset, skubbet til Side, kastet bort som et Stykke Legetøj, hun ikke mere har Brug for, af en ung Pige, som han hidtil har troet . . .“

„Hr. Sinding! Maa jeg bede Dem . . .“ afbrød Frøkenen ham.

„Ja, nu vaagner Deres Samvittighed, nu fortryder De, at De hele Formiddagen paa den mest iøjnefaldende Maade gav Oxenthal Fortrinet, men nu er det for sent! Astrup er flygtet bort fra dette Sted, der rummede saa mange søde Minder for ham . . . O, Gud! Blot han ikke har gjort en Ulykke paa sig selv!“

„Aa, han kommer saamænd nok igjen!“ forsikrede Frøkenen med et sikkert Kast med Hovedet. „Men De er rigtig modbydelig, at De kan spøge med saadan noget paa den Maade!“

Konversationen blev her afbrudt af Fru Klein, der kom ud fra Spisestuen og spurgte, om de ikke vilde spise med, for nu gik de andre tilbords. De begav sig Alle ind til Aftensbordet, hvor Astrups gaadefulde Bortgang var et meget velkomment Samtaleæmne, og utallige vare de Gisninger, der blev opstillede af de forskjellige Damer, ligefra saa uskyldig en Formodning, som at Postmesteren maaske havde skaaret sig i en Finger og var gaaet ned for at købe Hefteplaster paa Apotheket, til Frk. Holsts snærtende Insinuation, at han maaske bare trængte til lidt Ro ovenpaa al den Læggen an, han var Gjenstand for fra visse Personers Side.

Frøken Fangel belavede sig paa at ripostere med en ny Anvendelse af Sætningen om Ræven og Rønnebærrene, da det i det samme ringede stærkt paa Entré-klokken, og strax efter traadte Postmesteren ind.

Alle Pensionærerne spurgte i Munden paa hinanden, hvor han havde været; men der blev strax efter en forlegen Pause, da det var tydeligt at se, at den lille Mand ikke var i det bedste Humør. Han satte sig med et Plump paa Stolen, snappede Servietten fra Tallerkenen

og slog den ud med et Smæld, saaledes som en Barberdrenge gjør, før han giver Kunden den paa.

Spørg mig ikke, hvor jeg har været henne!“ begyndte han. „Det er ogsaa aldeles utilladeligt at bygge Husene saadan ens som her paa Gammelholm! De Satans . . . Om Forladelse! Jeg mener, de . . . de . . .“

„De Fandens . . .“ foreslog Sinding.

„Ja, De maa undskylde, mine Damer, men det er virkelig min Mening: De Fandens Gader! det er jo ganske umuligt at kjende den ene fra den anden!“

„Du er gaaet vild? Den er god!“ udbrød Bonnesen. „Vent lidt, tag først en Snaps, saa kommer Humøret nok igjen!“

Snapsen lod virkelig til at hjælpe i den antydede Retning; thi da Postmesteren havde faaet den ned, saae han strax lysere paa sin Gjenvordighed og begyndte lidt efter uden videre Tilskyndelse at fortælle, hvad han havde oplevet.

Med Undtagelse af, at han forvandlede Brevet til et særdeles vigtigt Embedsbrev, stemmede Begyndelsen af hans Beretning ganske overens med, hvad vi kjende. Fra Vesterbros Passage, hvor vi forlod ham, havde han begivet sig hjemad ad den rigtige Rute; men da han var kommen til Amagertorv, faldt det ham ind, at man muligvis i Pensionatet kunde blive urolig over hans Fraværelse, og han skraaede derfor gennem Smaagaderne ved Nikolai Taarn for hurtigere at naa hjem.

Det viste sig imidlertid ikke at være den mest praktiske Maade at opnaa dette paa, thi han kom derved ind i Gammelholms-Kvarteret ad Holbergsgade, og da han ikke før var kommen ad denne Vej, kunde han ikke orientere sig i de mørke Gader. Sandt at sige var han

nu ogsaa noget distrairt, thi han var i Tankerne ovre i Jylland og forestillede sig sin Kones Overraskelse, naar hun fik hans Brev. Han saa derfor ved Hjørnet af Tordenskjoldsgade flygtig op ad Husene, og da han syntes, det lignede Herluf Trollesgade, drejede han om ad den; han gik uden videre hen til Nr. 27, og da Porten og Trappen ogsaa havde en Del tilfælles med dem i det Hus, hvor han boede, gik han trøstig op.

Paa anden Sal faldt imidlertid hans Øje paa en stor Porcellænsplade paa den ene Dør, som han ikke kjendte; han saa sig først lidt om som for at spørge Væggene, hvad dette skulde betyde; men da han ved at læse paa Pladen fik Underretning om, at Kliniken for Bryst- og Hjertesygdomme var aaben fra 12—1¹/₂, indsaa han, at han var gaaet fejl. Han vendte fornærmet om og gik ned igjen, og hans Fornærmelse var saa stor, at han ansaa det for nødvendigt at gaa over paa det andet Fortov og kaste bebrejdende Blikke op og ned ad det Hus, der understod sig at ligne hans saa meget.

Ved Gadehjørnet stod han stille, da han dog nok vilde vide, hvad det var for en uforskammet Gade, og ved det sparsomme Skin fra Gaslygten fik han da ogsaa Navnet at vide.

„Tordenskjoldsgade . . . hm! — Naa, ja saa er det den næste Gade!“ mumlede han halvhøjt, gik videre ned ad Holbergsgade, drejede om ad Peder Skramsgade og gik tillidsfuld ind i Nr. 27 her.

Denne Gang var det rigtigt, det var han vis paa, for han kjendte Rækværket med Kuglerne paa Omdrejningerne, hvor Farven var slidt af. Han forhastede sig ikke med at stige op, thi han gik og grublede over, hvad i Alverden hans Kone dog kunde finde paa at

svare paa Brevet; omsider naaede han dog op paa tredie Sal, og en Pige lukkede strax op paa hans Ringen.

„God Aften!“ sagde han høflig, men stoppede, da han saae, at det ikke var Pensionatets bekjendte Trine.

„Hvad er det? . . . Er Trine ude?“

„Trine?“ spurgte Pigen og maalte ham fra Top til Taa med et alt andet end velvilligt Udtryk.

„Ja, jeg mener, siden hun ikke lukker op.“

„Hvad er det for en Trine, De taler om?“

„Hvad det er for en Trine? Stuepigen naturligvis!“

„Hvor skulde den Trine være Stuepige?“

„Men du gode Gud, her!“

„Ja, Godmorgen! . . . Nej, her er jeg Stuepige, og jeg hedder ikke Trine!“

„Nej, det veed jeg nok . . . eller det vil sige, det ser jeg nok . . . Jeg mener, det var ikke Dem, jeg mente . . . Men bevares, jeg skulde da ikke være gaaet fejl igjen? . . . Om Forladelse, er det maaske ikke Nr. 27?“

„Jo, det er!“

„Naa, saa er det maaske ikke tredie Sal?“

„Jo, vist er det saa!“

„Jamen det er jo ikke Fru Kleins Pensionat?“

„Nej, det er det ikke! . . . Hvis det nogensinde har været her, saa maa det være flyttet . . . Hvorlænge er det siden, De var der sidst?“

„Hvorlænge siden? . . . Aa, det kan vel være et Par Timers Tid siden.“

Pigen, der havde ventet, at han vilde svare en 3—4 Aar siden, slog en høj Latter op, og det varede noget, inden hun kunde svare Postmesteren, der hidsig spurgte: „Men hvad Fanden er det da for en Gade?“

„Hvad det er . . . hvad det er for en Gade? Hahaha! De er nok fra Provinserne? Det er naturligvis Peder Skramsgade!“

Den Haan, der laa i hendes Spørgsmaal, om han var fra Provinserne, var for meget for den gamle Kjøbenhavnner; han drejede sig med et Sæt om paa Hælen og foer ned ad Trapperne uden saa meget som at bede om Undskyldning for den Ulejlighed, han havde voldt. Postmesteren var for Alvor vred, han slog med Stokken i Stenbroen som for at straffe Peder Skramsgade, der paa en saa skammelig Maade holdt Folk for Nar; men det faldt ham ikke et Øjeblik ind at spørge sig for, han skulde vise, han nok var Mand for at finde hjem, hvor Herluf Trollesgade saa laa og skjulte sig.

Det lykkedes ham virkelig ogsaa tilsidst, dog ikke før han havde gjort en lille Visit i Cort Adellersgade, som viste sig at være endnu mere uforskammet end de andre Gader, da den lignede Herluf Trollesgade ligesaa meget, men slet ikke havde noget Nr. 27, hvilket dog medførte den Behagelighed, at han slap for at ulejlige sig op i det.

Meddelelsen af disse Æventyr havde taget saa lang Tid, at man rejste sig fra Bordet, saasnart Postmesteren havde sluttet.

Efterat Herrerne havde underholdt Damerne en halv Timestid med deres aandrige Konversation, kunde de to Kjøbenhavnere ikke længere undvære Tobakken, og de fik trukket de to Jyder ind med til Bonnesen, der som Indehaver af Pensionatets største Værelse ansaas for selvskreven til at være Vært. Sinding foreslog, at man skulde nyde Cigarerne paa en lille Spaseretur, da han for sit Vedkommende trængte til at faa lidt frisk Luft

efter at have siddet inde hele Eftermiddagen; men Postmesteren protesterede, han var for træt efter sin Udflugt, desuden kjendte han Sindings Spasereture, de endte altid paa et eller andet Sted, hvor man ikke kom fra før midt om Natten, og i Aften vilde nu Postmesteren ligge i sin Seng Klokken elleve. Da Bonnesen heller ikke var tilbøjelig til at gaa med, og Jens helst vilde holde sig i Ro for at være ganske frisk til Skovturen næste Dag, gik Sinding krænket sin Vej og afgav kun for det Tilfælde, at der skulde komme Nogen og spørge efter ham, den Besked, at han vilde være hjemme om en Timestid.

„Det var forresten ganske heldigt, at vi fik Lov til at være alene,“ sagde Astrup til Bonnesen kort efter Sindings Bortgang, „for Jens og jeg har noget, vi gjerne vilde tale med Dig om Ser Du, vi har jo ikke mange Dage at blive her endnu, og især vil det afhænge af, hvilket Svar jeg faar paa det Brev, jeg sendte afsted, om vi ikke kommer til at bryde op, noget før vi egentlig havde tænkt os; Jens og jeg har derfor saa løselig talt om, at vi vilde give en lille Afskedsmiddag iovermorgen“

„Det er virkelig en af de fornuftigste Ideer, jeg længe har hørt!“ udbrød Bonnesen og satte sig tilrette i Sofahjørnet.

„Og nu vilde vi bede Dig sige os, hvilken Restauration, vi skal vælge, og i det hele være os lidt behjælpelig med Arrangementet.“

„I har just valgt den rette Mand! Er der noget, jeg kan, saa er det at arrangere en Middag.“

„Men Du maa ikke være altfor flot!“

„Nej vel, forstaar sig! . . . I al Tarvelighed, som det hedder! . . . Sig mig, vil I have Damer med?“

„Ja!“ raabte Jens, og „Nej!“ raabte Astrup paa samme Tid og lige ivrig.

„Det lader ikke til, at de glade Givere ere ganske enige?“

„Nej, Jens,“ sagde Postmesteren bestemt, „det kan ikke nytte at tænke paa det; det bliver der ikke Raad til.“

„Aa jo,“ indvendte Jens fortrydelig, „ellers er der jo slet ikke noget ved det! . . . Vi kan jo tage een Ret mindre . . .“

„Nej, min gode unge Ven, det er en stor Fejltagelse,“ forsikrede Bonnesen. „De maa snarere have en Ret til, naar De vil have Damer med . . .“

„Der hører Du, Jens, der hører Du! Det er en erfaren Mand, der taler! . . . Og desuden, selv om vi havde Raad til at tage Fru Klein og Frøken Fangel og maaske Fru Søborg med — for Flere kan der jo aldeles ikke være Tale om! — bliver det saa morsommere for det?“

„Tror det s'gu oprigtig talt ikke!“ indrømmede Bonnesen med uærbødig Aabenhjertethed.

Da Jens mærkede, at det i alle Tilfælde vilde være ham umuligt at faa hende med, tabte Sagen sin Interesse for ham, og han lod de to Andre more sig med den for visse ældre Herrer ikke uinteressante Beskjæftigelse at skrive Spisesedler, hvilken Forfattervirksomhed Bonnesen ledsagede med hyppige Afsyngelser af Omkvædet: „Ingen Damer? Ingen Damer?“

Der var gaaet en halv Timestid, og Gourmanderne vare endnu ikke komne videre end til at skjændes om, hvorvidt Fiskeretten skulde bestaa af Lax eller Aborrer, da Trine stak Hovedet ind og spurgte, om Hr. Sinding var tilstede.

„Nej, han er lige gaaet,“ svarede Bonnesen og tilføjede med den for Handelsrejsende særegne Flothed: „Længes De efter ham, lille Trine? Kan jeg ikke trøste Dem?“

„Naada!“ skreg Trine og tjattede Bonnesen, der gjorde Mine til at tage hende under Hagen. „Nej, men der er to Herrer herude, som spørger efter Hr. Sinding.“

„Bed dem komme herind! Han kommer strax!“

Trine forsvandt, og strax efter traadte to unge Herrer ind, i hvilke Postmesteren gjenkjendte to af de Skuespillere, han tidligere havde truffet paa Kaféen paa Kjøbmagergade.

„God Aften! . . . Aa, er det Dem!“ hilste Bonnesen. „Vil De ikke tage Plads?“

„Tak! men Sinding er nok ikke hjemme . . .“

„Han kommer om et Øjeblik Var det noget bestemt, De vilde ham?“

„Nej, vi vilde blot havt ham ud med paa Livet; vi er bleven lidt tidlig færdig i Aften, for vi spiller ikke i det sidste Stykke, og saa havde vi tænkt os . . .“

„Hvad er det?“ afbrød den anden Skuespiller, der var gaaet omkring i Værelset og havde undersøgt alle rørlige Gjenstande, og som nu stod med den halvt tømte Chartreuseflaske i Haanden. „Er det noget til at drikke?“

„Javel, det er Chartreuse,“ svarede Bonnesen.

Uden at afvente nogen yderligere Indbydelse skjænkede Skuespilleren, efter forgjæves at have set sig om efter et andet Glas, sig en temmelig stor Snaps i Vandglasset og rakte, da han havde tømt dette i eet Drag, Flaske og Glas til sin Kammerat, der ligeledes uden at lade sig nøde stak en rigelig Dosis til sig.

Denne Fremgangsmaade lod til ganske at falde i Bonnesens Smag; med et bredt Smil over hele Ansigtet nikkede han til dem med et gemytligt „Skaal!“, og medens Andre maaske vilde have fundet, at de nyankomne Gjæster foreløbig ikke trængte til yderligere Drikkelse, spurgte han dem tvertimod, om de ikke vilde gjøre ham den Fornøjelse at svinge et Bæger med ham, hvilket Tilbud de to Skuespillere tog imod efter nøje at have udspurgt hinanden, om det virkelig ogsaa gik an.

Medens man beredte sig til at tage Plads om Bordet, greb Postmesteren Lejligheden til at takke Thalias to Sønner for den udsøgte Nydelse, de havde forskaffet ham ved deres Præstationer forleden Aften; han havde virkelig syntes meget bedre om dem end om alle de Andre, som han ikke kjendte, og efter denne Erklæring steg den lille Mand betydelig i Skuespillernes Agtelse, thi endelig traf de da et Menneske, der forstod at se fornuftig og uhildet paa Komædie, hvilket efter deres Forsikring var en af de største Sjældenheder i vore Dage.

Disse behagelige Meningsudvexlinger kunde naturligvis ikke gaa af, uden at Postmesteren først maatte drikke et Glas med den Ene og saa med den Anden, og han overraskede strax derpaa Begge ved at tilbyde at lære dem den store Kunst at gjøre Lykke hos Publikum. Desværre for hele Skuespiller- og Kunstnerstanden blev han afbrudt ved Ankomsten af en Literat og en Journalist, der vare blevne viste herind af Trine.

„God Aften!“ sagde de og stoppede derpaa, idet de forlegent saae sig om blandt Selskabet.

„God Aften!“ svarede den lystigste af Skuespillerne. „Hvad Fanden vil I? I staar der, ligesom I var kommen galt ind paa Scenen.“

„Ja, Pigen sagde, at Sinding var her eller . . .“

„Naa, I vil ogsaa have fat i Sinding? Ja, sæt Jer saa bare ned; dette her er saadan paa en Maade hans Venteværelse, for vi sidder Allemand og venter paa ham! . . . De har vel ikke noget derimod, Bonnesen, De kjender dem jo nok?“

Jo, Bonnesen og de kjendte godt hinanden, han bad dem slaa sig til Ro og vilde just raabe ud af Døren efter Trine for at faaet Par Glas til, da hun af sig selv indfandt sig med de behørige Glas.

Ved at rykke tre Mand sammen i Sofaen lykkedes det at faa Plads til Alle, og man lo af det morsomme Træf, at de to Par havde havt den samme Ide, at ville hente Sinding til en lille Udflugt, da Døren gik op for et tredie Par, et Par unge Kunstnere, der viste sig at have havt akkurat samme Indfald. Kunstnerne blev yderst flove, da de saae, at der var stort Selskab, og vilde absolut gaa, men Bonnesen bad Postmesteren holde paa dem og foer selv ud af Døren for, som han noget utydelig sagde, at hente Stole.

Det var heldigt for Bonnesen, at han slap ud, thi han kunde ikke have holdt sig alvorlig et halvt Minut længere. Han stormede lige ind i Spisestuen, men istedetfor at tage et Par Stole lod han sig til Fru Kleins udelte Forundring falde ned paa den første den bedste Stol og gav sig til at le af fuld Hals uden at svare andet paa hendes mange Spørgsmaal om, hvoraf han lo, eller hvad der var i Vejen, end at det var Sinding.

Imidlertid havde Postmesteren sørget for de nye Gjæster, da Trine atter uopfordret var kommet med Glas, og budt dem et hjerteligt Velkommen, thi han opdagede til sin store Glæde, at han kjendte dem Alle fra Kaféen

paa Kjøbmagergade; og Bonnesen vendte nu tilbage med Stole og introducerede samtidig en yngre Grosserer, der absolut skulde tale med Sinding, og nu vedblev der med korte Mellemrum at komme snart en og snart to Fremmede, indtil Dusinet var fuldt.

Med noget Besvær blev Kommoden, som spærrede Døren til Postmesterens Værelse, skubbet tilside, og man havde faaet sig ganske magelig indrettet, da Sinding omsider ankom med Kraven op om Ørene og tilsyneladende i en meget trist Sindsstemning.

„Hvad Pokker er dette her for noget?“ udbrød han i den just ikke allervenligste Tone og saae sig om i Forsamlingen.

„Hahaha!“ lo Postmesteren. „Det er lutter Folk, der ville have fat i Dem . . . Saadan er det at være en søgt Mand!“

„Det var da forbistret ærgerligt! Nu havde jeg saadan sat mig i Hovedet at ville i Seng Klokken elleve!“

„Nej, det bliver der s'gu ikke noget af! Nu skal vi have os en rigtig gemytlig Aften . . . Tag nu Tøjet af og kom her og faa et Glas med!“

„Naa ja, naar det ikke kan være andet . . . De er en Ungdomsforfører, Postmester! Og jeg vil bare bede Dem imorgen erindre, at det ikke er mig, der er Mester for dette her!“

Det er unødvendigt at fortælle, at Stemningen snart blev i høj Grad animeret, og at Klokken blev meget mange — som det tekniske Udtryk ved slige Lejligheder hedder; det var Synd at sige, at det gik stille af, snart brød fra et Parti en Lattersalve frem efter en morsom Historie eller et muntert Indfald, snart dundrede en 5—6 Stykker løs mod hinanden og skjændtes, som kun

Kunstnere kunne skjændes, og snart brast hele Koret ud i et hylende, hujende, langtrukket „U-u-uh!“ efter en altfor hasarderet Brander.

Postmesteren var den lystigste af dem Alle, han gik omkring med sit Glas i Haanden, klinkede hvert Øjeblik med en eller anden af Gjæsterne og brallede hele Tiden op paa den heftigste Maade. Skjøndt Bonnesen flere Gange havde bedt ham dæmpe sin Lystighed, og skjøndt Sinding fortalte en lille Historie om en Mand, som han havde kjendt i sine unge Dage, og som var begavet med et saa mægtigt Organ, at de Kammerater, han gjæstede, regelmæssig blev sagt op den næste Dag — hvorfor Skraalhalsen tilsidst aldrig blev bedt ud til andre Venner end dem, der gjerne vilde flytte, men af en eller anden Grund ikke selv kunde sige op —, skjøndt Postmesteren var bleven saaledes advaret, blev han dog ikke mindre støjende; ja, den sidste Fortælling gjorde endogsaa direkte Skade, da den bragte vor lille Ven paa den Ide at arrangere Kvartetsang.

Efter nogen Tids Forløb lykkedes det ham virkelig ogsaa at faa hvervet de behørige Stemmer med Undtagelse af en anden Tenor; men saa faldt det ham heldigvis ind, at det maatte naturligvis den ene af Skuespillerne kunne paatage sig, og saa anraabte han ham: „Hej! Kom her og syng med! . . . Vi mangler bare en anden Tenor, vi har de andre Stemmer til „Hør jag fossens vilda fal.“

„Det kan jeg s'gu ikke,“ svarede Skuespilleren, „jeg kjender ikke den Melodi.“

„Aa, hvad gjør det, saa kan De jo sætte anden Stemme til; De er jo musikalsk!“

Da Skuespilleren efter denne Udtalelse sluttede, at de Andre ikke vare videre ømskindede i musikalsk Hen-

seende, mente han nok at kunne hamle op med dem, og de fire Herrer havde just istemt deres første dristige Akkorder, da Fru Klein pludselig viste sig i Døren.

Ikke alene Sangen, men ogsaa enhver Samtale forstummede, da Selskabet opdagede hende; og det var ikke saa underligt, thi hun saae virkelig mystisk, for ikke at sige skrækindjagende ud i den lange, mørke Waterproof, som hun havde kastet om sig, og med den store, hvide Natkappe, fra hvilken der stak nogle lange Papirskrøller ud som snoede Bukkehorn.

„Det havde jeg ikke ventet af Dem, Hr. Bonnesen og de andre Herrer!“ begyndte den skikkelige Kone, slet ikke i nogen hidsig, men kun i en inderlig bedrøvet Tone. „Det er ikke for min egen Skyld, jeg siger det, men tænk paa, at her ogsaa bor andre Folk i Huset, og hvad maa de tænke? For nu har vi Allesammen ligget i flere Timer i vores Seng og ikke kunnet lukke et Øje, og det er dog ikke Meningens Klokker to om Natten . . . Gudbevares, om Dagen kan Folk jo være ligesaa lystige de vil; det er jo kun rart baade for dem selv og for Andre med . . . Men jeg havde rigtignok ikke troet, at jeg skulde opleve, at nogle af mine Pensionærer kommer ind til mig og siger mig op paa Sengen paa denne Tid af Døgnet, for det har baade Frøken Holst og et Par andre af Damerne været inde at sige, at hvis ikke dette syndige Spektakel holder op lige paa Minutten, saa flytter de den Dag imorgen, og det vilde dog være den grueligste Skam, der kunde overgaa mig! . . . Ja, nu har jeg sagt Dem, hvordan det er, og vil bede Dem betænke min Stilling som Enke med et Pensionat, som ikke kan være værre!“

Fruen trak sig tilbage og lukkede Døren efter sig, men hele Selskabet blev staaende som magnetiseret og stirrede endnu en Stund paa Døren; nogle Enkelte forsøgte paa at le, men man mærkede tydelig, at de Alle i Grunden skammede sig, og efter en lille trykkende Pavse listede Gjæsterne af. Kun Postmesteren var endnu kjæphøj, han gad nok vide, hvad den Fru Klein bildte sig ind, og tilbød at gaa ind til hende og forlange en nærmere Forklaring.

De andre fik ham dog tilsengs — og den næste Morgen!

Hvor led han ikke? Det var ikke Tømmermændene, som tyngede hans Hovede, der var det værste; nej, da han kom ind til Frokosten og saae alle de indignerede Blikke, som samtlige Damer — ogsaa Frk. Fangel — rettede paa ham, da bøjede han sit brødebetyngede Hovede; thi han vidste jo, at det var ham, ham alene, der var Ophavsmand til Skandalen. Skjøndt han var bleven beroliget med Hensyn til Betydningen af de natlige Opsigelser, og skjøndt den skikkelige Fru Klein havde sørget for marineret Sild, kunde han være sunken i Jorden af Skam, da Frk. Holst holdt en længere Forelæsning for Sinding om Orgier og Bakkanaler; thi det var jo ham, hun mente, og det var ham kun en ringe Erstatning at have en vis uklar Forestilling om at have nydt den Ære at være bleven Dus med tre af vor Tids største Skuespillere, tre af de mest udmærkede Kunstnere og sex af de berømteste Literater.

XX.

Klokken halvfire om Middagen laa som sædvanlig Øresundsdamperen parat til at sejle afsted fra Havnegade

med sin Ladning Landliggere og Skovgjæster. Skibsklokken havde allerede lydt anden Gang, og af og til stampede Maskinen et Par korte Slag ligesom en utaalmodig Hest, der sparker i Stenbroen for at komme afsted; iland skubbede Matroserne sig frem med det sidste Gods paa Nakken; gamle og unge Damer, som vare bange for at komme for sent, kom løbende, leende og forpustede; en Række Bybude stod og saae paa alt dette Liv med interesseløse Øjne, der var jo ikke noget at tjene for dem; enkelte flotte Forretningsherrer kom kjørende i Droschke og sprang ud under Kjørsele, thi det var unge Folk, — de gamle Handelschefer kom gaaende; Sælgekonerne spærrede for de Ankommende og forsikrede, at det ikke hastede, i Haabet om at fiske en Kjøber til deres Kræmmerhuse med Kirsebær og Stikkelsbær; og Politibetjentene gjorde en Del af Pladsen ryddelig, for at Tovene i en Fart kunde kastes los.

Saa ringede Skibsklokken igjen, og Folk talte: „En . . . To . . . Tre!“ Dragerne rullede Landgangsbroen iland, Kommandoraabene lød fra Kaptejnen, Piben gjorde et Forsøg paa at fløjte, men opgav det paa Halvvejen og nøjedes med at overstænke de Nærmestsiddende med nogle tunge, lunkne Draaber, Tovene kastedes los, skurede et Stykke henad Stenbroen og faldt saa i Vandet med et Plask, og Politibetjenten fik travlt ved den Lyd, da han troede, det var Avisdrengen, der var dumpet ud under sit sidste dumdristige Forsøg paa at sælge en Avis til en Ombordværende; saa begyndte Hjulskovlene at gaa hurtigere og hurtigere. Røgskyerne fra Skorstenen blev større og større og fulgte hurtigere ovenpaa hinanden ligesom hos en Tobaksrøger, der vil have rigtig Ild i sin Pibe; Skibet sejlede.

De fleste Passagerer havde ikke taget Plads endnu, de stod op og saae paa Skibene og Oplagspladserne, som de gled forbi, eller gik rundt for at se at finde Selskab undervejs. De daglige Gjæster, som stod paa en meget fortrolig Fod med Kaptejnen og Styrmanden, klumpede sig sammen efter de Stationer, hvor de skulde af, eller søgte ned under Dækket, de dvaske for at tage sig en Middagslur, de livlige for at nyde en lille Forfriskning. Medens Alle disse tog Turen paa en meget forretningsmæssig Maade, glædede de tilfældige Passagerer sig over Sejladsen, vare opmærksomme paa alt, hvad der foregik, og examinerede hinanden i Punkterne paa Kysten, til de blev trætte af det og slog sig til Ro, enten i det Selskab, de vare paa Skovtur med, eller sammen med dem, som de skulde i Middagsselskab med i Taarbæk eller Skodsborg; og hist og her saae man smaa Rejseselskaber af aparte klædte Tyskere, som kontrollerede Kystens Mærkværdigheder ved Hjælp af deres kjære Bådecker og gjorde et lige behageligt Indtryk, hvad enten de faldt i Extase over Landets Skjønhed eller medlidende trak paa Skulderen ad de tarvelige Landsteder.

Oxenthals Selskab havde taget Plads midtskibs; Alle vare i en munter Stemning, selv Astrup havde efter kun ti Minutters Middagssøvn, der efter Bonnesens Paastand rigtignok havde medtaget rigelig to Timer, forvundet sin Melankoli, og den tarvelige Skovtur var begyndt meget lovende med, at den unge Godsejer havde overrakt hver Dame en smuk Buket, som han efter Modtagernes hemmelige Taxation ikke paa nogen Maade kunde have for under fire Kroner.

Man sad i Smaagrupper og talte om Bynyheder, Landliggere, Landsteder, og hvad der ellers kunde falde for; de to Frøkener Søeborg sad lidt borte med Oxenthal og Jens, og fra denne lille Klynge lød der Latter og munter Tale, skjøndt Jens samtidig var hensunken i Beundring over, hvor skjøn en saadan Sejltur dog kunde være. Hjemme hos ham, paa en af Jyllands store Søer var der maaske efter hans Mening ligesaa smukt og frisk, men der blev man altid højtidelig, det var, ligesom man følte sig trykket af noget, ethvert nok saa muntert begyndt Selskab blev efterhaanden stille; saa var det dog tusinde Gange bedre at føle sig glad og befriet som her, og desuden var der ikke saa lidt ved den Bevidsthed, at det var det salte Vand, det virkelige Hav, man havde under sine Fødder, og saa tilsidst kom der endnu noget til, men hvad dette noget var, det var det ikke Jens muligt at blive klog paa, hvor meget han saa studerede derpaa.

Det kunde synes underligt, at Postmesteren saaledes lod Jens sidde uforstyrret sammen med Pouline; men den lille Mand mente, at han nok kunde unde sin unge Ven den Fornøjelse, thi han havde baaret sig saare snedigt ad. Lige strax da han var kommen ombord, havde han hos Frk. Pouline udbedt sig den Ære at maatte have hende tilbords, og hun havde været nødt til at sige Ja — og Tak til ovenikjøbet —, skjøndt hun just ikke saae synderlig glad ud derved. Og værre blev det, da Jens kort efter rettede den samme Anmodning til hende, og hun maatte afslaa den; det er et stort Spørgsmaal, hvem af de To der tog sig dette Afslag mest nær. Nu nød de imidlertid den korte Lykke at sidde ved hinandens Side paa Sejlturen, medens Frk. Fangel havde taget sig

af Postmesteren, da hun ved nærmere Eftertanke var bleven bange for, at der virkelig skulde have været noget alvorligt i Sindings Udsagn igaar om, at Postmesteren var geraadet i Fortvivlelse over hendes Tilnærmelser til Oxenthal, hvad hun fandt saare rimeligt og naturligt.

Skibet gled jevnt og stødt afsted; de Ombordværende gik frem og tilbage i Samtale, satte sig lidt her og talte med en Bekjendt, for kort efter at rejse sig og tage Plads hos nogle Andre; de ældre Damer talte sammen om Udsigterne for deres Døtre, de ældre Herrer om Forretninger eller Politik, og de Unge morede sig med deres uskyldige Kjærlighedsinklinationer. Kort sagt Skibet lignede, hvad Øresundsdamperne altid gjøre om Hverdagen, fuldstændig en Selskabssal, endogsaa i det Punkt, at man let udsatte sig for at blive sværtet, naar man ikke tog sig i Agt.

Af og til stoppede Skibet op ved de forskjellige Anløbsbroer, og de samme Scener gjentog sig hver Gang. Man saa Grossererne, som vare nede for at tage mod deres Middagsselskab og navnlig raabte højt op, naar der var en bekjendt Personlighed deriblandt; unge Piger, som kyssede og krammede deres Veninder, der skulde tilbringe nogle Dage hos dem; Ammerne, der mødte med deres Barnevogne ved hvert Dampskibs Ankomst for bagefter at aflægge Rapport til deres Frue om, hvem der havde været med til de forskjellige Landliggere; unge Fyre, der stødte til deres Kammerater fra Byen for at deltage i deres Skovtur; og unge Koner, der hver Dag hentede deres Mænd, naar de kom fra deres Forretninger, og som nikkede saa kjærlig op til dem paa Dampskibet, at man kunde blive ganske misundelig.

Kort før Skibet skulde lægge til ved Skodsborg, hvor vort Selskab skulde af for at spise til Middag, gik Oxenthal omkring og udleverede smaa runde Kort til Herrerne.

„Hvad er det?“ sagde Astrup, da han modtog et saadant. „Er det Billetten?“

„Nej!“ lo Oxenthal. „Det er det dog ikke!“

„Nej, det tænkte jeg nok . . . jeg synes, det ligner en Kopi af en af de bekjendte blaa Tallerkener? Vi skal da ikke spise paa de Tallerkener, for saa vil jeg strax bede om en Tallerken til.“

Postmesteren gav sig til at le af sin egen Vittighed, men hans Munterhed standsede, da han blev underrettet om, at der paa Kortet var angivet, hvem han skulde have tilbords.

„Frøken Fangel!“ læste han. „Jamen . . . jamen jeg har engageret Frøken Poulaine . . .“

„Ja, det gjælder ikke!“ svarede Oxenthal. „Hende skal Hr. Lundsgaard have.“

„Hvadbehager? . . . Gjælder det ikke?“

„Nej! De vil da ikke forstyrre hele mit Arrangement?“

„Nej naturligvis . . . naturligvis! . . . Men . . .“ Han standsede og saae bønfoldende op til Poulaine, som for at bede hende komme ham til Hjælp, men istedet herfor svarede hun:

„Det gjør mig frygtelig ondt, Hr. Postmester, at jeg ikke kan holde mit Ord og tage Dem tilbords“ — det sagde hun virkelig, den lille Hyklerske. — „Men De kan jo nok forstaa, at under de Omstændigheder . . .“

Der var Intet at gjøre ved Sagen, det indsaa Astrup strax, men da Skibet lidt efter standsede, vandrede der

en skuffet og ærgerlig Postmester opad Dampskibsbroen, brummende for sig selv: „Ja, vent Du bare, min gode Jens! Vent Du bare til imorgen, saa faar jeg Brev fra min Kone om, hvad jeg skal finde paa, og saa faar Piben en anden Lyd!“

Saasnart Oxenthal viste sig i Badehotellets Forstue, kom der springende en Tjener — en landlig Opvarter, der i sin sorte Kjole efter bedste Evne bestræbte sig for at se ud som en rigtig durkdreven københavnsk Tjener — og førte Selskabet op paa første Sal, og her anmeldte en anden Tjener — denne Gang en veritabel Kjøbenhavner, — at der var serveret.

„Hillemænd! Det var gesvindt!“ udbrød Søeborg. „Det ligner os ellers ikke herhjemme, vi maa gjerne vente en lille halv Time . . . Se, det er noget, de har lært her af de mange Udlændinge . . .“

„Nej, bedste Hr. Direktør,“ oplyste Oxenthal, „det kommer saamænd simpelthen af, at jeg, da jeg bestilte Middagen, skrev, at Bollerne skulde stikkes paa Suppen, saasnart Skibet lagde til Broen.“

„Det er en udmærket Opfindelse! Den skal jeg bruge ved min næste Diner i „Au bon marché,“ bemærkede Sinding, idet han for at give det et flottere Sving oversatte „Billigheden“. „Jeg skal sige til Værten, at han stikker et nyt Fad an, naar vi er under Opsejling.“

Da man ikke havde noget at vente efter, gik man tilbords; Opdækningen var saa elegant, som Værten kunde præstere, og i det hele vare alle Stedets Herligheder fremme, og de ere ikke saa ganske ubetydelige, naar man dertil regner den henrivende Udsigt gjennem den aabentstaaende Altandør, hvor smaa og store Sejlere gled forbi paa det solblinkende Sund.

Der opstod uvilkaarlig en Pause, medens Gjæsterne studerede de lange Spisesedler, som gav en aparte Oplysning om, hvad den unge Godsejer forstod ved en tarvelig Middag; Fru Søeborg brød den først ved at erklære, at Oxenthal var et forfærdeligt Menneske, og priste sig lykkelig over, at hun havde haft sin Middag, da hun ved Gud ikke havde turdet invitere ham ovenpaa dette her; og medens hendes Mand i al Hemmelighed spændte Spændetampen paa sin Vest adskillige Tommer ud, erklærede Fru Klein, at det var meget finere end ved det Taffel, hendes Mand engang havde overværet, før han døde som Lieutenant ved Borgerne, og hun havde nu for Øjeblikket bare eet Ønske, og det var, at salig Lieutenanten kunde staa op af sin Grav for at dø af Misundelse over at se hende sidde her.

Oxenthal følte sig hverken for smigret over Komplimenterne eller affekterede nogen falsk Undervurdering af Middagen: for ham var det en selvfølgelig Sag, at han gjorde alt, hvad han formaaede, for at hans Gjæster kunde faa det saa godt som muligt. Hvad det kostede, spurgte han som sædvanlig ikke om — ligefra hans Skoletid havde det stedse forekommet ham at være det dummeste af alle Spørgsmaal: „Naar en Ting koster saa meget, hvad koster saa —.“

Middagen gik som de fleste Middage paa offentlige Steder; Damerne vare i Begyndelsen oplagte til at finde Værelset lidt uhyggeligt og examinerede Dækketøj og Service meget nøje, men aflagde dog snart deres kritiske Væsen, og Konversationen gik livlig; den eneste Lieutenant, der gik gennem Stuen, var ham, der gik umiddelbart foran den salig Lieutenant ved Borgerne.

Forøvrigt passerede der intet mærkeligt: Enhver opførte sig, som man kunde vente, at han eller hun vilde gjøre. Bonnesen, der nød den Ære at have Fru Søbørg tilbords, diverterede hende med mindst to Historier til hver Ret; Sinding underholdt Søbørg med de mest barokke Indfald, og denne lo, saa Taarerne trillede ned i hans Bakkenbarter, og fandt ud af, at der var noget amerikansk ved Sinding, hvilket var den højeste Ros, han kunde give; Gottschalk forskrækkede hvert Øjeblik sin Borddame, Fru Klein, ved den Pludselighed, hvormed han jog Gafflen ned i en Mundfuld og derpaa kylede denne ind i Munden, og spiste saa store Kvantiteter af alt, at Fruen ved hver Ret føjede et ikke saa lille Beløb til Facit i det Hovedregnestykke, hun havde opgivet sig selv om, hvad han kunde koste at have i Pension; de to unge Par talte om det, som alle unge forelskede Folk have talt om ligefra Verdens Skabelse; Søbørgs to 12—13 Aars Dreng, som Oxenthal paa et Vink af Caja havde bedt med, vare stolte over at tage selv hos Tjenerne, men vare tillige yderst flove over denne Ære, og uagtet de lovede hinanden næste Gang at tage voldsomt meget, blev dette dog aldrig til noget; og Frk. Fangel endelig drev dette søde Elskovsgjækkeri, som klæder en ung Pige saa velsignet, med Postmesteren.

Hvad vor lille Ven angaar, da var han i Førstningen forbitret over, eftersom Pladserne ved Bordet vare bestemte, at være kommen saa langt fra Jens og Pouline, at han ikke kunde høre efter og forstyrre deres Samtale, naar den tog en for farlig Vending; men efterhaanden tabte det sig, og han tilstod for sig selv, at de To i Grunden vare et rigtigt kjønt Par, der passede udmærket for hinanden — naar bare der ingen Karen

Margrethe fandtes! Han kunde ikke lade være at se paa dem, som de sad der, saa unge og smukke og glade ved hinanden. Saaledes havde han ogsaa for en halv Snes Aar siden siddet med Amalie ved sin Side ved en Middag hos hans senere Svigerfader; Maden havde naturligvis ikke været saa fin — det er jo ikke det, det kommer an paa, — men Amalie havde til Gjengjæld været nok saa kjøn — meget kjønnere end Poulina! Han vilde naturligvis ikke selv anstille nogen Sammenligning mellem sit daværende og Jens' nuværende Udseende, men — hm! — Ak ja, det havde været en herlig Middag! Han mindedes tydelig, at Amalie havde tabt en af de Tøjblomster, hun bar i Haaret — en uhyre naturlig Blomst, han huskede godt, hvordan den saae ud, men om det var en Rose eller en Stedmodersblomst eller maaske en Artiskok, vilde han dog ikke sige bestemt — han havde imidlertid faaet Lov af hende til at beholde den, og saa havde de faaet Gaasesteg med Rødkaal til Dessert . . . Gudsdød! Han kom til at tænke paa: det var jo efter den Middag, at han friede!

Det gav et Sæt i den lille Mand, saa han gjorde et Hop paa Stolen, og Frk. Fangel med et lille Skrig udbrød: „Gud! De bed Dem vist i Tungen?“

Postmesteren benægtede det, og Frøkenen gav sig til at gruble over, hvad der saa pludselig var gaaet af hendes Bordkavaller, medens denne under Slutningen af Maaltidet var ganske tavs som Følge af den Tanke, at Jens mulig kunde frie, inden Amalies Svar indtraf.

Saasnart man rejste sig fra Bordet, fik Astrup derfor fat i Jens, og efterat han paa en fin Maade havde faaet lokket ud af denne, at der ikke var sket noget afgjørende mellem de to Unge, blev han greben af en

saadan rørende Kjærlighed til den unge Mand, at han fulgte ham som en Skygge, hvor han gik og stod.

Efter at have drukket Kaffe paa Altanen blev man enig om at spasere en Tur i Skoven, og man begav sig hen over Badehotellets Terrain, uden at det højrøstede Selskab anede, hvilken dydig Harme dets støjende Optræden vakte hos alle de Familier, der ikke selv havde været til nogen bedre Middag og derfor mente, at det var noget frygteligt Skaberi at være saa lystig.

Og Larmen blev ikke mindre, da man traadte ind i den unge, friskgrønne Skov med de nylig udfoldede, endnu dunklædte Blade, der vare forpjuskede som Fugleunger, der lige ere komne ud af Ægget; man raabte til hinanden, lo op uden mindste Grund og brød uvilkaarlig ud i smaa Stumper af Melodier — Jens havde aldrig troet det muligt at gjøre saadan et Spektakel i en Skov. De unge Piger bandt Smaabuketter af Skovbundens Blomster og præsenterede Herrerne dem til at sætte i deres Knaphuller, og Drengene kom med store Dynger af Blomster til Søstrene, som blev henrykte derover og vare i een Begejstring over dem, indtil Blomsterne begyndte at hænge med Hovederne, saa kastede de dem ubarmhjertig fra sig.

Selvfølgelig kunde Jens ikke se de unge Piger give sig til at plukke Blomster uden strax at melde sig til Tjeneste, og Postmesteren turde ikke andet end følge Jens, skjøndt der nok var andre Bevægelser, han foretrak ovenpaa en god Middag, fremfor at hoppe om i Græsset som en Skade. Og det var ikke den eneste Pine, den lille Mand maatte udstaa, thi Poulina og Jens havde snart mærket, at han hang ved dem som en Burre, og chikanerede ham derfor paa enhver optænkelig

Maade; var Stien meget smal, tvang de ham til at marschere i Grøften ved Siden af dem; strakte et Træ sine Grene ned over Vejen, bøjede de som for at komme forbi en af Grenene tilside og vare altid saa uheldige, naar de slap den løs igjen, at svippe Hatten af Hovedet paa deres Plageaand; og mere end een Gang slog Pouline med eet Jens et „Sidste!“ paa Skulderen og satte saa afsted ind mellem Træerne, øjeblikkelig forfulgt af Jens; den stakkels Postmester maatte saa efter dem, og afsted gik det i vildt Løb, saa de nedfaldne Grene knasede under Fødderne paa vor lille Ven, og de visne Blade fløj ham om Ørene.

Selskabet havde spaseret godt og vel en halv Times-tid frem og tilbage, ind og ud, uden Plan eller Øjemed, ad de lunefuldeste Stier, man kunde finde, da Sinding paa sin tørre Maade spurgte, om de ikke skulde gaa til Kjøbenhavn med det samme, han syntes, de vare saa godt i Gang, og holdt saa meget af saadan en rigtig god Spaseretur.

„Er Du nu allerede kjed af det, Du gamle Filister?“ spurgte Oxenthal. „Kan det ikke glæde Dig at se saadan en brillant Skov?“

„Aa hvad, den har jeg set før,“ svarede Sinding. „Desuden saa er Aanden mere oplagt til Nydelse, naar Legemet er i Hvile . . .“

„Ja, vi kunde maaske sætte os lidt i Græsset,“ foreslog Fru Klein, der altid kom sine Pensionærer til Undsætning, naar hun mærkede, det kneb for dem. „Her er netop saadan en dejlig Plæne!“

„Ja, Gud,“ udbrød Frk. Fangel begejstret, „sikken en Plæne til at lege Enkemand paa!“

„Enkemand!“ raabte Oxenthal. „Det er rigtigt! Lad os faa en Enkemand!“

I en Haandevending vare Parrene stillede op i en lang Række, selv Fru Søeborg og Fru Klein vare med efter at have taget det Løfte af Herrerne, at de ikke vilde løbe altfor stærkt, og det var kun Sinding og Søeborg, som foretrak magelig at strække sig under et gammelt Bøgetræ, hvis Rødder afgav et prægtigt Rygstød.

Denne Gang var det til Afvexling Søeborg, som underholdt Sinding ved at fortælle et Udtog af de mærkeligste Hændelser, han havde oplevet i Amerika; og de vare i Sandhed mærkelige, thi Direktørens Historier vare ved den hyppige Gjenfortællen voxede op til sande Æventyr à la Cooper, og ved denne Lejlighed smurte han stærkere og stærkere paa, da selv de stærkeste Overdrivelser lod til at gaa glat i Sinding. Hvor vidt Søeborg vilde gaaet, lader sig ikke forudse, thi han blev stoppet noget hovedkulds midt i en mere overdreven end sandfærdig Beretning om et fantastisk Indianeroverfald, ved at Sinding lænede sig over til ham og i en fortrolig Tone hviskede: „Fortæl hellere en af de Andre det; jeg lyver selv!“ — Søeborg saae først rasende indigneret ud, men lidt efter opklaredes hans Træk, og han brast i Latter over den aabenhjertige Tilstaaelse.

Imidlertid var Legen bleven fortsat med megen Iver; trods Løftet om ikke at løbe for stærkt styrtede dog baade Damer og Herrer afsted, som det gjaldt Livet, og hver Gang en Dame blev fangen, skreg hun op, som om der var hændet en Ulykke.

Turen til at staa var omsider kommen til Postmesteren; han stillede sig foran Rækken, parat til at fare afsted med det korteste Varsel, og klappede i

Hænderne. Bonnesen løb ud til den ene Side og Fru Klein til den anden; hvad Fruen endogsaa var, nogen Hurtigløber var hun ikke, og det vilde have været Postmesteren den letteste Sag af Verden at faa fat i hende, men istedetfor at løbe i den Retning, hvor hun med højt opløftet Kjole trampede omkring paa Stedet i den Tro, at hun stak en anselig Fart, foer Postmesteren pludselig bort ad den helt modsatte Verdenskant ind i Skovens Tykning.

„Hvor vil han hen?“ skreg Damerne.

„Hvad Fanden gaar der af ham?“ raabte Herrerne.

„Efter ham!“ skreg Oxenthal, og „Efter ham!“ stemte Koret i og stak i Løb efter Flygtningen.

Grunden til Postmesterens pludselige, gaadefulde Opførsel var ingen anden, end at Jens og Poulina vare blevne kjede af Legen og i al Stilhed havde listet sig ud af Rækken. Da Postmesteren ved at se sig om efter det Par, der i Legen skulde løbe ud, opdagede Jens vandrende i en fortrolig Samtale med Poulina inde bag nogle Buske, hvor de troede sig saa udmærket skjulte, dukkede det pludselig op i hans Erindring, at han netop efter hin omtalte Middag havde friet til sin Amalie paa en Spaseretur i Skoven. Øjeblikkelig glemte han alt, hvad der hed Enkemand og Selskab, og løb ind efter Jens og Poulina. Da disse saae ham komme anstigende, blev de fortrydelige over igjen at blive forstyrrede af deres Plageaand, og for at han ikke skulde faa det saa let, satte de i Galop ind i Skoven; han galopperede strax efter dem, og efter ham kom hele Selskabet, løbende af alle Kræfter uden at hvide hvorhen eller hvorefter, og dette besynderlige Kapløb hørte ikke op, før Alle vare saa forpustede, at de ikke kunde mere.

„Men Gud, bedste Hr. Astrup, hvad løb De den Vej for?“ spurgte Fru Klein med mange aandeløse Pauser.

„Ja, hvad løb De den Vej for?“ faldt alle de Andre ind.

„Jeg . . .“ stammede Postmesteren, „jo, det var, fordi jeg antog . . . hm! . . . jeg mente . . . hm! . . . jeg troede, at det var Frøken Poulina, jeg skulde fange.“

De Øvrige af Selskabet lod sig nøje med denne noget usandsynlige Forklaring, men hos Frk. Fangel, der paa hele Spasereturen ikke havde kunnet faa indført et Ord hos Postmesteren, vaagnede den gamle Skin-syge mod Poulina, og hun besluttede atter at tildele Astrup en alvorlig Advarsel, hvilket hun strax iværksatte ved fra nu af at udmærke Materialist Gottschalk paa en saadan Maade, at hele Selskabet overraskedes derover, og ikke mindst Materialisten, der blev ganske stolt, da han opdagede sin hidtil uanede Evne til at bedaare en saadan Kvinde.

Paa Opfordring af Oxenthal vendte man nu langsomt tilbage til Badhotellet; hvorfra man efter hans Forslag skulde kjøre med Skodsborgvognene til Klampenborg, for derfra at tage til Byen pr. Jernbane.

Nede paa Holdepladsen var der meget livligt; det var paa den Tid, Folk tog hjem til Hovedstaden, og der holdt to Sofavogne og et ældre brøstfældigt Exemplar af en Omnibus, der efter meget gamle Folks Udsagn oprindeligt havde været en flot ung Omnibus, der kjørte mellem Amagertorv og Frederiksberg, derpaa var bleven degraderet til at besørge Befordringen mellem Kjøbenhavn og Taarbæk, og nu tilsidst var havnet her som Reservevogn. Alle tre Vogne var næsten fuldt besatte,

og omkring dem kredsede et større Antal Skovgjæster, der vilde med og gik fra Vogn til Vogn for at finde Plads.

Der herskede et forfærdeligt Virvar; de forskellige Familier klumpede sig sammen, skreg Gevalt, naar et Medlem fjernede sig lidt, og besvor ham endelig at blive hos dem, som om de ansaa Vedkommende for redningsløst fortabt, naar han kom bort; unge Damer sprang op paa Vogntrinene i den Mening, at de saa vare nærmere ved at komme med, og blev strax kommanderede ned af deres Forældre, yngre og ældre Herrer skjændtes heftig med Kuskene, som de paastod havde lovet at holde Pladser til dem; ældre Damer saae til med tavs Resignation og belavede sig paa at komme til at overnatte i Dyrehaven; og alle de, der havde været saa heldige at faa Plads, forsikrede de Pladssøgende, at der var saa udmærket Plads — paa de andre Vogne.

Oxenthal indsaa strax, at det var umuligt at faa sit store Selskab med, og han bad dem derfor at vende tilbage til Koncertsalen, saa skulde han nok finde paa Udvej.

Man gik altsaa op og tog Plads foran Koncertsalen, hvor der kun sad et Par Familier, der saae overordentlig intelligente og livlige ud efter i Timevis at have beundret Udsigten, uden anden Konversation end, at saa En og saa en Anden havde betroet de Andre, at der var mageløs dejligt.

Fem Minutter efter kom Oxenthal tilbage og medbragte den glædelige Efterretning, at han havde opdrevet to Vogne, en lille Char-à-banc og en Landauer, som vilde være parate om en halv Timestid. Flere af Selskabet fandt det urimeligt, man kunde jo saa godt tage

med Dampskibet, der gik til Byen om en Time; men Oxenthal vilde ingen Indvendinger høre, nu vare Vognene lejede, og den Sag var i Orden, og med en hemmelig Beundring overfor den unge Godsejers Flothed hengav man sig til Nydelsen af den prægtige Udsigt og det Sodavand, Oxenthal lod komme.

Men ingen af Delene kunde opfriske Selskabet; Samtalen blev lidt efter lidt trevnere og trevnere, Pauserne længere og hyppigere, og man sank efterhaanden hen i den interessante, lethargiske Tilstand, der følger ovenpaa en god Middag og et uvant Ophold i fri Luft. De Ældre gjorde sig det saa mageligt som muligt og begyndte at lide af den bekjendte Krampe i Kjæbebenene, og de pekuniære Ofre, som de forskjellige Individer vare villige til at yde for at faa Lov til blot een Gang at gabe rigtig ud, voxede efter en stærkt stigende Skala; de Unge kunde først ikke begribe, hvor Nogen kunde blive søvning her, men inden ret længe blev de smittede af de Ældre og gav sig til at spasere frem og tilbage paa Skrænten for at holde Døsigheden borte.

De eneste, der endnu havde holdt sig saa temmelig livlige, vare Oxenthal og Sinding, der i nogen Tid havde spankuleret op og ned under Stedets eneste Række Træer, øjensynlig meget fordybede i en Samtale, som lod til særlig at more den unge Godsejer.

Tiden, da man skulde til at kjøre, nærmede sig, og Sinding forlod Oxenthal for at gaa hen og sætte sig ved Siden af Postmesteren, som gjennem den smalle Sprække, hans søvntyngede Øjenlaag lod aaben, fulgte enhver af Jens' Bevægelser med samme gnavne Udtryk, hvormed en søvndrukken Hund følger en Flue, der kravler henad Gulvet foran dens Snude.

„Sover De til Middag?“ begyndte Sinding uden videre.

„Jeg . . .“ foer Postmesteren op og plirrede med Øjnene. „Hvor kan det falde Dem ind? I saa interessant Selskab . . .“

„Jeg mener naturligvis ikke nu; jeg mener, om De til daglig plejer at tage Dem en lille En paa Øjet?“

„Naa, saadan . . . Nej, sjældent; ja en Gang imellem, naar jeg er overanstrengt af Forretninger.“

Efter at have udtalt den Formening, at det vist ofte var Tilfældet i slige besværlige Embeder som Postmesterens, førte Sinding Samtalen hen paa, hvor smukt Hveen tog sig ud i det svindende Sollys, og udtalte sin Forundring over, at Øen havde to Fyrtaarne, et paa Nordkysten og et paa Sydvestsiden. Postmesteren fik sine Øjne helt op, saae over mod Hveen og kom strax til det Resultat, at det sidste Fyrtaarn var en Teglværkskorsten; men dette vilde Sinding paa ingen Maade indrømme, skjøndt baade Fru Søeborg og Frk. Fangel holdt med Postmesteren.

„Vi kan snart faa det afgjort,“ sagde Sinding; „for der staar en udmærket Kikkert derhenne.“

„Javel, skal vi vædde?“ tilbød Astrup, idet han gik hen mod Kikkerten med de Andre.

Sinding svarede ikke paa det foreslaaede Væddemaal, og Astrup glemte det, da han faldt i Forbauselse over Kikkertens enorme Størrelse.

„De kan ogsaa tro, den kan trække!“ forsikrede Sinding. „Første Gang, jeg saae i den, var den stillet altfor stærkt for mine Øjne, saa den trak Hveen ikke alene lige paa Næsen af mig, men forbi mig og bagud, saa jeg maatte vende mig om for at faa Øje paa Øen.“

Astrup tænkte sig om, hvorvidt der kunde være en Mulighed for et saadant Fænomen, men forkastede det strax med en Hovedrysten og sagde meget ligefremt: „Sludder!“ hvilket Sinding ikke tog ham i mindste Maade ilde op.

Kikkerten blev stillet, og først saae Postmesteren i den, og saa Sinding og saa begge Damerne, der maatte dække med Haanden for deres venstre Øje og endda fik en meget taaget Forestilling om Hveen, da de snart rettede Kikkerten ned mod Vandet og snart stirrede paa Himlen gennem den. Men Sinding vedblev lige paastaaelig, at det var et Fyrtaarn, og saa kiggede de igjen Alle efter Tur; Sinding blev atter overstemt og maatte da tilsidst give sig, skjøndt han syntes, at han kunde se en Mand polere Ruderne i Lanternen med et snavset Viskestykke.

Sinding lod i det hele til at være meget opsat paa at disputere idag, thi strax efter kom han og Astrup op at skjændes, om det var Norden- eller Søndenstrøm, hvilket ligeledes blev undersøgt gennem Kikkerten. Postmesteren paastod det sidste, men Sinding holdt ligesaa urokkelig paa Nordenstrømmen som før paa Fyrtaarnet. Vor lille Ven blev ivrig, thi han havde uimodsigelig Ret; han paaviste, at alle de til Ankers liggende Skibe laa for Søndenstrøm, men Sinding blev ved at paastaa det modsatte.

Da Postmesteren tilsidst havde opbrugt alle andre Argumenter, henledte han Sindings Opmærksomhed paa de Baade, der laa fortøjede ved Dampskibsbroen, og udbrød iltert: „Jamen, Herregud, Menneske! Naar det var Nordenstrøm, saa maatte jo de Baade ligge paa den anden Side af Broen.“

„Det gjør de ogsaa!“ svarede Sinding rolig.

„Hvad gjør de?“ raabte Postmesteren, ude af sig selv over dette overraskende Svar, og vendte sig skarpt fra Kikkerten om mod Sinding; men han fik strax andre Ting at tænke paa, thi ved at se sig om opdagede han, at Jens og Poulina og alle de Andre vare væk, og at han stod alene tilbage med Sinding og de to Damer.

„Hvad er det?“ skreg han. „Hvor er de Andre henne?“

„De Andre?“ sagde Sinding og vendte sig ligegyldig om. „Naa! De er vel gaaet ned til Vognene.“

„Jamen, Død og Pine . . .“

Den lille Mand foer afsted nedad Trappen og nedad Bakken og skridtede ud, saa Fru Søborg efter en halv Minuts Forløb havde tilsat alt sit Vejr og ankom ved Foden af Bakken med Hatten nedad Nakken og Overstykket ned om Albuerne.

„Er det Dem, der skal kjøre for Hr. Oxenthal?“ raabte Postmesteren til Kusken paa en Landauer, der holdt lige for Nedgangen.

„Det er nok muligt,“ drævede Kusken. „Det var en Herre, der har bestilt den lille Char-à-banc og denne hersens.“

„Men hvor er den anden Vogn?“

„Er det Dem, der skal med?“

„Javist saa, javist saa! Hvor er den anden Vogn?“

„Ja, saa skulde jeg hilse og sige, at de var kjørt lidt iforvejen.“

„Kjørt iforvejen? . . . Det er uforskammet!“

„Aa, jeg skal nok hale dem ind!“

„Ja, hvad kan det nytte? Jeg vilde jo have været i den Vogn med . . . med de Andre.“

„Det er Synd at sige, at De siger os Komplimenter!“
vrissede Frk. Fangel. „Jeg beklager Dem meget, men
De bliver nødt til at tage til Takke med os.“

„Jeg beder om Forladelse, det var naturligvis ikke
saadan ment . . .“ hakkede Postmesteren i det, medens
han hjalp Damerne op. „Jeg vilde blot sige . . . Kjør
til, Kusk!“

Kusken halede op i Tømmerne, som om det var
hans Hensigt at trække et Par Tænder ud paa Hestene;
disse trak til i den Tro, at det var den tunge Omnibus,
de havde bag sig, men foer forskrækkede afsted, da de
øjeblikkelig fik et Stød over Haserne af Landaueren, og
bort rullede Vognen efter Kuskers Mening med en kom-
plet herskabelig Fart, og han fandt Postmesteren højst
urimelig, da denne flere Gange gjorde ham opmærksom
paa, at det ikke var til Lig, de kjørte.

Selvfølgelig indhentede de ikke de Andre, og det
hjalp ikke, at Postmesteren hveranden Minut sprang op
og lænende sig til Bukken havde en lille Konference
med Kusken, om Char-à-banc'en var i Sigte; iøvrigt for-
løb Turen meget stille, især var Astrup usædvanlig ord-
knap og indskrænkede sig til at fixere Sinding paa en
meget skarp Maade, thi han havde faaet en vis Anelse
om, at dennes mærkelige Interesse for Hveens Fyrtaarn
og Øresunds Strømforhold var opstaaet, for at Jens og
Pouline kunde slippe bort.

Som alt andet fik denne Kjørsel dog ogsaa omsider
Ende, men idet de skulde dreje af fra Strandvejen for
at kjøre ind til Stationen, blev Fru Søeborg opmærksom
paa sin ældste Søn, som stod oppe paa en Bunke
Skjærver, svingende med sin Hue og brølende „Stop“ af
fuld Hals.

Skjøndt Postmesteren var mest tilbøjelig til ikke at lade sig opholde af den brølende Unge, fik Fruen dog Vognen standset, og Drengen kom løbende hen til den og sprang strax op paa Vogntrinet, hvor han gjorde smaa gymnastiske Evolutioner.

„Men Gud, Arthur,“ sagde hans Moder, „hvor kommer Du her? Der er da ikke noget galt med Jeres Vogn?“

„Nej, der er ikke; men jeg skulde hilse fra Hr. Oxenthal og de Andre, at vi var kjørt ned til Constantia, og om I bare vilde følge efter, og han havde aftalt det med Vognmanden, og saa kunde jeg nok sidde paa Bukken hos Jer, og saa skulde vi spise til Aften paa Constantia.“

„Naa, det var Ret! . . . Jeg finder det mildest talt uforsvarligt!“ stødte Astrup ud, ganske stakaandet af Vrede.

„Hvilket?“ spurgte Sinding. „At spise til Aften paa Constantia?“

„Aa, nej vist ikke nej! Men jeg mener, at det er ingen Maner at trække saadan om med os . . . navnlig for Damernes Skyld naturligvis . . . Gud veed, hvordan vi kommer til Byen?“

„Bryd Dem bare ikke om det!“ svarede Fru Søeborg meget tillidsfuld. „Det arrangerer Oxenthal nok!“

Arthur var imidlertid kommen op paa Bukken, og Kusken halede igjen op i Tømmerne som for at trække flere Tænder ud, men Hestene, der kun vare vante til at gaa fra Skodsborg til Klampenborg og fra Klampenborg til Skodsborg, vilde meget nødig i Gang nedad Strandvejen; de stak Hovederne sammen som for at hviske om, hvad de skulde den Vej for, rystede paa

Hovederne i den Overbevisning, at Kusken ikke var ved sine fulde Fem, og bevægede sig saa langsomt som muligt, da de vare visse paa at komme til at vende om, saasnart han opdagede sin Fejltagelse.

Som man kan forstaa, forbedredes Astrups Humør ikke ved denne Langsomhed; ved Ankomsten til Constantia var han i fuldstændig Oprør og røg strax i Oxenthal med Spørgsmaal om, hvorledes han havde tænkt sig at skaffe dem til Byen, han vilde da vel ikke byde dem . . . navnlig Damerne naturligvis . . . at gaa til Stationen gjennem den mørke Skov.

„Nej, det er der sørget for,“ svarede den unge Godsejer, „jeg har lejet den største Kaffemølle, der fandtes paa hele Holdepladsen.“

„Ja, det er aldeles urimeligt!“ bemærkede Søbørg. „Det bliver meget dyrere, end om De havde taget Vogn fra Byen for hele Dagen.“

„Det er højst sandsynligt! Men har De nogensinde hørt om mig, at jeg gjorde, hvad der var billigst?“

Selskabet kom til at le af Oxenthals oprigtige Selvbekjendelse, og kort efter gik man tilbords i det lange smalle Lysthus-Kabinet, der paa en saa hyggelig Maade mindede om en Dampskibskahyt.

Alle erklærede, at det var dem rent umuligt at spise nu igjen, og blev højlig overraskede, da det viste sig, at det dog kunde lade sig gjøre, og det endog med et særdeles tilfredsstillende Resultat.

Ved Slutningen af Maaltidet, ved hvilket Postmesteren sad ved Siden af Jens og Poulina og passede paa dem som en Smed, trængte pludselig Lyden af en munter Sang ind til dem, og ved at udspørge Tjeneren erfarede

man, at den skrev sig fra et større Selskab, som holdt Gilde inde i den store Sal.

Saasnart man rejste sig fra Bordet, skulde man naturligvis strax hen at se, hvem det var. Man nærmede sig forsigtig, ligesom tilfældig, den store Sal, men holdt sig dog lidt i Afstand, thi man var genert og nøjedes med at kaste stjaalne Blikke ind i det oplyste Rum, hvor en Kreds af Damer og Herrer sad ved det hesteskoformede Bord; efterhaanden blev man dog dristigere, de Sving, man slog foran Festlokalet, blev mindre og mindre, og man endte efter grumme kort Tids Forløb med Næsen paa Ruden.

Det interesserer altid Folk at se Andre holde Gilde; man faar ligesom en Forestilling om, hvorledes man selv bærer sig ad ved en slig Lejlighed, dog med det selvfølgelig Notabene, at man selv altid bærer sig adskilligt pænere og fornuftigere ad end de, man tilfældigvis iagttaget; og Interessen forøges betydelig, naar man, som i dette Tilfælde, staar godt i Skjul og kan skumle løs af Hjertens Lyst.

Skumleriet udeblev da heller ikke ret længe; vore Damer kritiserede skarpt deres Kollegers Toiletter og fandt deres Væsen meget mærkeligt; enten sad de saa stive som en Pind, eller ogsaa fjantede de aldeles utiladeligt med deres Bordherrer, og begge Ting lod til at være lige forkastelige; og vore Herrer ynkedes over Selskabets mandlige Individier, saa dumme og vigtige som de saae ud, og hver Gang en Taler holdt en ganske almindelig Bordtale, blev vore Herrer strax enige om, at de aldrig i deres Liv havde hørt saadant noget Vaas.

Hvad der gav Skumleriet et mægtigt Opsving, var, at Flere af vort Selskab efterhaanden opdagede, at de

personlig kjendte forskjellige Medlemmer af det andet Selskab, og det gik derfor ganske fortræffelig; men pludselig rejste en ung Herre sig, gik hen imod det Vindue, udenfor hvilket vore Venner stod, og før disse kunde faa Tid til at retirere, smækkede han Vinduet op, saa at Fru Klein og Gottschalk bogstavelig fik en over Næsen for deres Nysgjerrighed.

Med en højrøstet Bemærkning om, at der var helt fuldt af Tilskuere udenfor, indtog den unge Herre atter sin Plads, og en større Part af Selskabet fik travlt med at stirre hen mod Vinduerne; skjøndt vort Selskab kunde sige sig selv, at det var umuligt for dem, der sad inde i den oplyste Sal, at gjenkjende hvem der stod udenfor, luskede man dog af, flove som en Flok Skoledrenge, der ere grebne i at kigge ind af en Sprække paa et Markedstelt. Men denne Følelse tabte sig snart, da man kom ind paa sit eget lovlige Territorium i Kabinettet, hvor der var serveret en stor Bolle Punsch midt paa Bordet.

Oxenthal havde just faaet anmodet sine Gjæster om at smage paa Punschen, da Kabinettet ved Siden af begyndte at blive befolket af en Del meget højrøstede Herrer og Damer; vort Selskab troede først, at der var ankommet en ny Vognladning Gjæster til Stedet, men ved at kigge gjennem Nøglehullet forvissede Frk. Fangel sig om, at det var Selskabet fra den store Sal, hvilket blev yderligere bekræftet, da man hørte Værten bede sine Gjæster om at tage til Takke med Lejligheden og drikke Kaffe her, medens Bordet i Salen blev skaffet bort for at de Unge kunde faa sig en Svingom.

Ved det sidste Ord gav det et lille Spjæt i Frøk-

nerne Søeborg og Frøken Fangel, og alle Tre udbrød med et misundeligt Suk: „Aa—aa! De skal danse!“

„Kan vi ikke komme med til det?“ udbrød Jens og saae hen paa Oxenthal, helt begejstret over sin Ide.

„Ja, paa Lysten mangler det ikke,“ svarede den unge Godsejer, „men jeg indser ikke, hvorledes det skulde kunne lade sig gjøre . . . Jeg veed ikke engang, hvem det er, der holder Selskab.“

„Det kan jeg sige Dem, hvis det kan hjælpe noget,“ faldt Søeborg ind, „det er Fabrikant Willumsen; jeg kunde kjende hans Stemme . . .“

„Jernstøberen?“ spurgte Sinding.

„Ja! Kjender De ogsaa ham?“

„Ja lidt! Jeg gjorde hans Bekjendtskab paa en aparte Maade nede paa Ryssenstens Badeanstalt ifjor Sommer. De veed maaske, at Willumsen bærer en lille „Plade“ for at dække over den Maane, der er i stærk Tiltagende paa hans Isse; hvis ikke, behøver De bare at se den forsigtige Maade, hvorpaa han letter paa sin Hat, ligesom der var en Kanariefugl under den, som han er bange for skal slippe ud. En Dag ser jeg ham komme ud af sit Badekammer med Parykken paa, men — som det hedder i Visen — „forresten Ingenting“; jeg vilde lige gjøre ham opmærksom paa, at han vist havde glemt at tage den af, men før jeg kunde faa Tid dertil, styrter han sig En, To, Tre paa Hovedet ud i Vandet. Han kom strax op igjen, og ved Siden af ham flød Parykken. Havde jeg ikke været paaklædt, havde jeg naturligvis strax kastet mig ud i de vilde Vover for at redde hans kostelige Skat, men af Hensyn til mit nye elegante Sommertøj indskrænkede jeg mig til at løbe hen og raabe til ham: „Se der, der tilvenstre for

Dem! . . . Den er lige ved Dem! . . . Skynd Dem og tag den!" — Han ser tilvenstre og giver sig til min Forbavselse til at sparke ud med Arme og Ben efter Parykken, og tilsidst lykkedes det ham da virkelig ogsaa at faa den til at gaa tilbunds. Jeg havde aldrig før set et Menneske behandle sit kostbare Hovedhaar saaledes og ventede derfor maalløs, til han kommer op, saa siger jeg til ham: „Naa, den skulde maaske kasseres alligevel?" — „Hvad for en den?" spørger han. — „Parykken," siger jeg. — „Parykken?" spørger han. — „Ja, hvorfor sparkede De ellers saaledes til den?" — „Var det min Paryk?" udbryder han fortvivlet og griber til sit Hovede. — „Ja, hvad skulde det ellers være?" — „Herrejemini, jeg troede det var en Vandmand!" — Og det kunde Parykken nu godt have lignet, for den trak sig sammen og udvidede sig efter Strømmens Bevægelser, og de yderste Haar bevægede sig ligesom Randtraadene paa en Vandmand. Jeg skal ikke nægte, at jeg kom til at le; men han blev s'gu gal i Parykken . . . nej, i Hovedet, mener jeg, for Parykken laa paa Havsens Bund, hvis ikke en eller anden gammel Torsk har faaet fat i den og nu svømmer omkring og lapses sig med den.

Oxenthal havde under denne lille Fortælling siddet og vippet paa sin Stol op mod den Dør, der førte ind til det Kabinet, hvor Hr. Willumsens Selskab befandt sig, og i det Øjeblik, Sinding sluttede, hørtes der et voldsomt Brag; Døren sprang op, og Oxenthal laa med sin Stol paa Gulvet midt inde i det fremmede Selskab.

Herrer og Damer fra Hr. Willumsens Selskab foer op, og Herrer og Damer fra Oxenthals eget Selskab ilede til for at hjælpe ham op og se, om han havde

stødt sig; men han sprang selv op og erklærede sig uskadt, kun gnidende sit Baghovede, med hvilket han havde forsøgt at slaa en Planke ind i Gulvet.

Men Introduktionen var gjort, og det var det, Oxenthal havde villet, thi det er vel overflødigt at meddele, at han under Sindings Fortælling i al Stilhed havde faaet drejet Haandtaget om, et Fif, for hvilket han senere paa det varmeste blev komplimenteret af Sinding. De to Selskaber vare blevne blandede; de, der kjendte hinanden, hilste paa hinanden, Oxenthal gjorde mange Undskyldninger for sin Fadæse, og da han hørte, at det var Hr. Willumsens halvtredsindstyveaarige Fødselsdag, der fejredes, fik han med Søborgs og Sindings Assistance Fødselsdagsbarnet og flere af Gjæsterne ind at drikke et Glas Punsch med, og heraf resulterede ganske naturlig, da Musikken i det samme stemmede op, en Indbydelse til at deltage i Dansen for dem af Oxenthals Selskab, der maatte have Lyst dertil.

Oxenthal tog yderst genert mod denne Invitation, der kom ham saa mageløs overraskende, han kunde næsten ikke være bekjendt at tage derimod, syntes han, naar det blot ikke forstyrrede de Andre . . . og saa svippede Oxenthal og hans Gjæster i smaa Hold ind i Balsalen, de unge for at danse og de to Fruer for at se til, saa at inden ret lang Tid sad Willumsen alene tilbage med Søborg, Sinding og nogle ældre Herrer af hans eget Selskab.

At Postmesteren maatte følge med ind i Salen, da Jens og Pouline gik derind, vil staa klart for Enhver, naar man faar at vide, at den tidtomtalte, for vor lille Ven saa afgjørende Middag ogsaa var endt med en Svingom, rigtignok ikke under saa elegante Omgivelser

og kun til de beskedne Toner af en Harmonika, som hans tilkommende Svigerfader havde behandlet med lignende omdrejende Bevægelser, som om det var et Haandklæde, han vred Vandet af; men den lille vingede Gud behøver hverken stort Orkester eller glimrende Dekorationer for at sætte Kjærlighedens Komædie i Scene.

Den gode Postmester var overordentlig træt og havde egentlig ikke havt til Hensigt personlig at deltage i Dansen, men paa Vejen til Balsalen greb Frk. Fangel uden videre hans Arm og erklærede, at den første Dans maatte betragtes som Borddans, og at enhver Herre naturligvis maatte danse med den Dame, han havde havt tilbords. Der var altsaa intet andet at gjøre for vor lille Ven end at stille sig op med Frøkenen i de Dansendes Rækker.

Da deres Tur til at danse kom, lagde den væne Ungmø sig undselig-skjælmsk i hans Arm, og det smukke Par foer ud i en brusende Galop.

Postmesteren plejede ellers aldrig at blive svimmel, men da han havde danset en Gang rundt, forekom det ham til hans ikke ringe Forbavselse, at de langs Væggene staaende og siddende Damer og Herrer begyndte at slaa Vejrmøller hen over Gulvet og springe op og dunke Hovederne mod Loftet paa den hensynsløseste Maade. Han lukkede Øjnene et Øjeblik, men da det kun havde til Følge, at Salens halve Snes Petroleumlamper formerede sig til flere hundrede, der alle med den øjensynligste Fare for Explosioner svingede frem og tilbage i Luften, blev han bange, og for idetmindste at være sikker paa at kunne finde tilbage til sit Udgangspunkt, fixerede han meget skarpt det Hjørne, hvor Pianofortet stod. Efter anden Rundtom i Salen viste der sig

imidlertid et Pianoforte til i det modsatte Hjørne, og strax efter kom der akkurat Mage til de to andre Instrumenter i de to sidste Hjørner, saa han fik et bestemt Indtryk af at være paa Bal i et Pianofortemagasin; og saa stod Instrumenterne slet ikke stille, nej de gyngede op og ned og svajede frem og tilbage i Takt efter Musikken, hvad der vanskeliggjorde Pianistens Opgave i den Grad, at han snart røg op ved den øverste Diskant og snart rutschede ned til den dybeste Bas, indtil han endte med i eet Spring at sætte op ovenpaa Pianofortet med Stol og Noder og spille med Hænderne ud i Luften.

Benene var lige ved at gaa fra den gode Postmester af Forfærdelse over disse Fænomener, men heldigvis mærkede han det i Tide, og da han i det samme saae et Par ældre Damer springe op fra deres Stole og forsvinde, lod han med en sidste Kraftanstrængelse Frk. Fangel plumpe ned paa den ene og sig selv paa den anden Stol. Ved et ham endnu til Dato uforklarligt Tilfælde kom hans Dame og han alligevel til at hvile i Skjødet paa de to ældre Damer, som udstødte nogle gjennemtrængende Skrig, da de ikke havde været forberedte paa at tage imod to saa vægtige Skjødebørn.

Indigneret, halvt grædende over denne Skandale sprang Frk. Fangel strax op, og Postmesteren forberedte sig paa at gjøre ligesaadan, men efter et Par Gange at have dasket magtesløst i Gulvet med sine Støvlesaaler endte han med at glide ned af vedkommende Dames Skjød og sætte sig paa Gulvet med hendes Knæ til Rygstød. Han syntes at befinde sig meget godt paa denne Plads, thi han blev siddende ganske rolig og saae sig om med et triumferende Smil som en Akrobat, der har udført et meget vanskeligt Kunststykke.

Alle de unge Damers Ansigter forsvandt bagved Vifterne, og alle de unge Herrer fik i en Fart Brug for deres Lommetørklæder, medens Bonnesen og Jens ilede hen til deres uheldige Ven, fik ham løftet op og trak ham ud af Salen, hvor der blev stor Munterhed, saasnart de vare forsvundne.

„Er det en Saaret, der ledes bort fra Valpladsen?“ spurgte Sinding, da de førte Postmesteren ind i Kabinettet.

„Naar Du siger „Falden“ istedetfor „Saaret“, passer det,“ svarede Bonnesen.

Vor lille Ven var nu kommen sig saa meget, at han selv kunde aflægge Beretning om det passerede, og han var saa sønderknust, at han erklærede aldrig mere at turde vise sig for Selskabets Damer, og endog slog paa Nødvendigheden af at tage sporenstrengs hjem til Jylland.

Willumsen bad ham med en gemytlig Latter bare tage det med Ro, og Sinding mente, at hvad han for Øjeblikket mest trængte til var et stort Glas Punsch. Denne sidste Proposition bragte Postmesteren paa den Tanke, at de fremmede Mennesker maaske kunde antage, at hans Fald var en Følge af en altfor rigelig Nydelse af nævnte Fluidum; han blev kun mere fortvivlet og forlangte Sodavand, skjøndt Sinding bemærkede, at de Andres Mistanke naturligvis vilde blive bestyrket, naar de saae ham drikke Sodavand. Der blev samtidig sat et Glas Sodavand og et Glas Punsch for Postmesteren, og da der ikke blev talt mere om hans Uheld, glemte han det snart under sine Venners opmuntrende Samtale, ligesom det skyldtes en tilfældig Distraktion, at han snart drak af det ene og snart af det andet Glas.

Om det var Sodavandet eller Punschen, der gjengav ham hans Mod, er ikke sikkert, men vist er det, at efter et Kvarterstids Forløb mandede han sig op til atter at begive sig ind i Salen, dog ikke for at danse, men for at gjøre Frk. Fangel og de to ældre Damer en Undskyldning.

Der var tilfældigvis en Pause i Dansen, da han traadte ind; alle Deltagerne vare foreløbig udgjorte, Damer og Herrer hvilede ud, henslængte paa Stole og Bænke, eller vandrede op og ned ad Gulvet, viftende sig eller tørrende sig i Ansigtet med Lommetørklæderne, og Pianisten hvilede sig paa sin Maner ved at sidde og knække sine Fingre bagover.

De to ældre Damers Tilgivelse erholdt Postmesteren med stor Lethed, men Frk. Fangel var mere haardhjertet; hun troede ikke, hun havde fortjent det af ham; naar han ikke kunde taale at danse, skulde han virkelig have sagt det; hun var blameret for Levetid i denne Kreds, hvor hun ikke vilde faa andet at høre end, at saadan en gammel Pige som hun ikke skulde give sig af med at spille ung og danse, og det havde de maaske ogsaa Ret i. Den stakkels Postmester stod saa ynkelig som en Skoledreng, der er kaldt op til Kathedret for at blive skjældt Huden fuld, men pludselig udbrød han istedetfor at besvare det ham af Frøkenen forelagte Spørgsmaal om, hvad der skulde blive af hende: „Hvor er Jens og Frøken Søeborg?“, da han ved at se sig om savnede de unge Mennesker.

Ærgerlig over, at han ikke interesserede sig mere for hendes Fremtid, end at han kunde komme med saadant et ligegyldigt Spørgsmaal, svarede Frøkenen meget

spidst: „Det veed jeg virkelig ikke! De er formodentlig gaaet ud i Haven forat køle sig af ovenpaa Dansen.“

Hun havde slaaet Øjnene ned, og da hun atter slog dem op, var Astrup forsvunden; om han var sunken i Jorden eller faren til Himmels, var hende ikke klart, hun sad og stirrede paa den Plet, hvor han havde staaet, med samme fortabte Mine, hvormed en Hund glor paa det Hul, ad hvilket Musen er smuttet bort.

Ved Efterretningen om, at Jens og Pouline gik og sværmede ude i Haven, havde Astrup ganske glemt sit eget Anliggende og var faret ud efter dem for at forpurre, hvad der muligvis kunde ske.

Maanen var kommen frem; dens hvide Skin bredte sig over Havens Plæner og Blomsterbede, gav de hvidmalede Borde og Stole et spøgelseagtigt Udseende og fik Gruset i Gangene til at gnistre som hvidt Strøsukker, kun udfor Bygningerne kunde det ikke ret faa Magt med det røde Skjær, der fra de oplyste Vinduer faldt paa Jorden. Alt var saa klart, at Astrup strax saae, at det søgte Par ikke opholdt sig her. Vel bekjendt med Lokaliteterne begav han sig derfor ind i Baghaven, men ogsaa her var alt saa stille og laa og sov saa tyst i Maaneskinnet, at det forekom ham helt ubegribeligt, at der saa nærved kunde findes et saa muntert og støjende Selskab, som det, han nys havde forladt.

Han standsede et Øjeblik og saae og lyttede skuffet, men saa huskede han paa, at der fra Haven var Indgang til Charlottenlund Skov. Aha! tænkte han, de er gaaet ind i Skoven; det er saa romantisk at sværme i Maaneskin i en Skov! . . . Amalie og jeg sværmede ogsaa den Aften i Byens lille Plantage! Grantræerne var jo ganske vist ikke større, end at man let kunde snuble

over dem, naar man ikke tog sig i Agt; men vi havde det meget godt, vi gik og hviskede om — Ja Gud veed, hvad det egentlig var om? . . . Hvad var det? Han stod stille, han hørte tydelig Lyden af Trin og en dæmpet Hvisken paa den anden Side af Hegnet.

Med noget Besvær fandt han Indgangen med det svingende Trækors, der mindede om et primitivt Tælleapparat, og sneg sig ind i Skoven.

Ganske rigtig, der gik et Par Arm i Arm henad Stien langs Hegnet; de vare vel er godt Stykke borte, men da de bevægede sig meget langsomt, vilde han snart kunne indhente dem.

Som bekjendt er det ikke saa lige en Sag at vandre i en Skov i Maaneskin; Lyset falder saa skarpt paa enkelte Steder, og Skyggerne ere saa dybe lige ved Siden af, det er alt enten blændende hvidt eller uigjennetrængelig sort, og dertil kommer, at Træer og Buske i det sitrende, flakkende Lys synes at bevæge sig og forandre Form. Det gik da heller ikke videre hurtig for vor lille Ven; snart vaskede en nedhængende Gren, som det ikke var muligt at se, ham om Ørene, saa han maatte standse lidt for at redde sin Hat, og snart skød han pludselig en ufrivillig Fart, thi samtlige Træer syntes at være blevne trætte af at staa op hele Dagen og at have gjort sig det mageligt for Natten ved at strække deres Ben saa langt fra sig som muligt; saa strejfede nogle fugtige Blade hans Hals, og Aftenduggen kan være en højst poetisk Vædske, men naar den saadan triller draabevis ganske langsomt nedad Ryggen paa En, vækker den meget sjeldent Beundring hos Vedkommende; hele Tiden ansaa han det for nødvendigt at hoppe over alle Slagskyggerne af Træerne, fordi han ikke havde Tid til

at undersøge, om det var en Grøft eller en Bjælke, og da disse Forhindringer selvfølgelig forekom meget hyppig, var hans Gang ikke ulig det fra enhver Circus bekjendte Parforceridt over Forhindringer.

Det sværmende Par var for længe siden forsvunden for ham, thi Stien bugtede sig ud og ind; paa een Gang stod han paa en Korsvej.

„Tak, Skjæbne!“ mumlede han. „Hvor skal jeg nu finde dem? De kan jo ligesaa godt være gaaede nedad den ene som den anden Vej.“

Han havde imidlertid et mærkværdigt Held med sig, thi paa den Vej, han først saae nedad, opdagede han Parret ikke ret langt borte. Da det var en betydelig bredere Vej end Stien, var der ikke saa mange Forhindringer, og han var snart tæt bag dem.

„Halloj, Jens!“ raabte Postmesteren; men Parret vandrede rolig videre.

„Halloj, Jens! Kan Du ikke høre? Det er mig!“ skreg han højere.

Denne Gang vendte Herren sig og sagde just ikke videre blidt: „Er det mig, De raaber an, saa tager De fejl. Jeg hedder ikke Jens.“

Postmesteren gjenkjendte en af de unge Herrer fra Willumsens Selskab og stammede forlegen: „Jeg beder meget om Forladelse! Jeg troede, det var den unge Mand, som jeg skulde have fat i! De ligner ham saadan paa Ryggen, og Deres Dame med . . . Jeg mener naturligvis, at Deres Dame ligner den unge Dame, som den unge Mand, som jeg skulde have fat i . . .“

Den unge Herre gjorde en Ende paa denne noget indviklede Sætning ved at give sig til at le højt, og

derpaa fjernede han sig med sin Dame, hvis Ansigt Postmesteren til sin store Ærgrelse ikke havde kunnet faa at se, da hun hele Tiden havde vendt den Ryg til, paa hvilken hun saa meget lignede den unge Dame, som den unge Mand o. s. v.

„Der er nok flere end Jens og Poulina, der holder af at sværme i Maaneskin!“ tænkte Postmesteren og vendte tilbage til Korsvejen. Bedst som han stod der og spekulerede over, hvor han nu skulde vende sig hen, fik han Øje paa et Par, som kom hen imod ham ad en af de andre Stier.

Denne Gang var han ganske sikker paa at have truffet de Rette: det var Jens' Holdning og Figur, og Poulines hele Dragt kunde han tydelig gjenkjende i Maaneskinnet. Han havde ikke Taalmodighed til at vente, til de kom hen til ham, men ilede dem imøde og tilraabte dem langt fra: „Men hvor bliver I dog af, hvor bliver I dog af? Det passer sig virkelig ikke . . .“

„O, fordøm os ikke! Vi har ved den almægtige Gud ikke været længere inde i Skovens natdunkle Bo, end De her ser!“

Postmesteren blev ganske konsterneret over dette Svar, saa meget mere som det blev fremført med Oxenthals Stemme.

„Hvad?“ udbrød han. „Det er jo ikke Jens!“

„Nej!“ svarede Oxenthal.

„Og heller ikke Frøken Søeborg!“

„Jo!“ svarede Caja; for hende var det.

„Jamen, jeg troede . . . jeg mener, De er ikke Deres Søster!“

„Nej, det er jeg ikke!“

„Det er en af disse almengyldige Sætninger, som det gjør saa godt en Gang imellem at høre!“ bemærkede Oxenthal og tilføjede: „Gaar De med tilbage?“

Postmesteren kunde ikke finde paa nogen gyldig Grund til at undslaa sig for Følgeskabet og gik derfor med dem, noget forbavset over den, som det syntes, almindelige Skik for Selskabsgjæsterne parvis at spasere ind i Skoven mellem Dansene.

Da de kom til Korsvejen, kastede han tilfældigvis Øjet ned ad en tredie Sti, og da han langt henne paa denne øjnede et Par, sagde han noget pludselig til de Andre, at han nok havde Lyst til at spasere lidt endnu i det dejlige Vejr, og skyndte sig nedad Stien uden at bekymre sig om, at Caja temmelig højt spurgte Oxenthal, om det ogsaa kunde anses for ganske sikkert, at Postmesteren altid var ved sine fulde Fem.

Jo nærmere Astrup kom til det Par, han forfulgte, desto uroligere blev han, thi det var øjensynlig en meget øm tête-à-tête. Herren havde sin højre Arm om Damens Hals og Skuldre, og det forekom ham — men det kunde han dog næsten ikke tro — at hendes venstre Arm hvilede om hans Liv. Det maatte være Maaneskinnet, der bevirkede, at det saae saaledes ud! . . . Nej, det var ganske rigtigt! Ja, saa kunde det jo ikke være dem, han søgte! . . . Jo, det var jo Jens' Hat, og han gik ogsaa ligesom Jens saadan lidt i Knæene! . . . Du gode Gud, saa var de dog vist alligevel bleven forlovede! . . . Han fremskyndede sin Gang og var snart i Hælene paa dem. Den sidste Rest af Tvivl forsvandt hos ham, da han hørte Herren hviske: „Sødeste Line!“ . . . Hvilken Opdagelse! Han kaldte hende ikke mere Poulina, men Line; denne modbydelige, fortrolige Forkortelse!

„Jens! Jens!“ raabte Postmesteren lige i Nakken paa dem.

„Hvad er der istykker?“ spurgte Manden sejt og vendte sig om. „Raaber De med Torsk paa denne Tid af Dagen?“

Postmesteren veg et Skridt tilbage, da han saae, hvem det var, han havde antastet, thi som gammel Kjøbenhavner vidste han, hvad man udsatte sig for ved at forstyrre et Stævnemøde af den Slags. Manden var af den farlige Slags, der danner den faste Stok i Charlottenlunds og Bakkens Telte; den paa Snur siddende Hat, det spraglede Slips med den uægte Naal, den blaa Pjækkert og de stormønstrede Benklæder sagde det tydelig nok, uden at det var muligt at afgjøre, om det var en Kaperkusk, en Handelsbetjent fra en af Hovedstadens Sømandsekviperingshandlere eller en Billetsjover; han havde lidt af hver af disse Typer ved sig. Og hans kvindelige Ledsager med den iøjnefaldende, flotte Hat, der skulde lede Opmærksomheden bort fra den slidte og forkrøllede Waterproof, hørte øjensynlig til Besætningen i et af de nævnte Telte.

Postmesteren var saa forbløffet, at han slet ikke kunde sige noget, og Pigen spurgte derfor med en hæs, skrattende Stemme sin jourhavende Kavaller: „Hvad er det for en gammel Kavaj?“ og maalte vor lille Ven fra Top til Taa.

Til enhver anden Tid vilde den iltre Postmester under ingen Omstændigheder have fundet sig i en saa nedværdigende Titel som en gammel Kavaj, men i Betragtning af Forholdene lod han dette upaataalt og sagde forlegen: „Jeg beder tusinde Gange om Forladelse, hvis jeg forstyrrer . . .“

„Som Fanden sagde, da han hentede Grossereren ved Østerserne,“ supplerede Manden og belønnedes af den Skjønnes skraldende Latter og et fortroligt Kneb i Armen.

„Jeg ser, at jeg har taget fejl . . . jeg generer mig virkelig . . .“

„Aarr, vi generer vel ikke Dig?“ svarede Pigen meget ulogisk og med en noget fortrolig Brug af Pronominet. „Vi har vel Lov til at gaa her for Dig?“

„Ja, Gud bevares . . . men jeg troede, det var et Par unge Mennesker, jeg søgte . . . for vi har været inde paa Constantia, og nu . . . nu skulde vi kjøre . . .“

„Ja, kjør Du bare med Lammene, I kan ikke holde og spærre Fælleden hele Dagen! Og saa vil jeg forresten raade Dig til at se Dig lidt bedre for en anden Gang, for det kunde let hænde, Du traf paa En, der fik Lyst til at rave Dig lidt med Fingrene i Ansigtet! . . . Kom, Line!“

Med dette velmente Raad gik Manden videre, og Pigen ytrede til Afsked samme Tvivl som Caja før, hvilket hun nu udtrykte paa sin Maner ved at spørge sin Kavaller, om han ikke troede, den gamle Fyr var skjør i Kuplen.

Den gamle Fyr var imidlertid glad over at slippe for saa godt Kjøb og fjernede sig ilsomt, da den ene efter den anden af de ved slige Lejligheder opstaaede Slagsmaalsscener, som han ikke havde tænkt paa i aarevis, dukkede op for hans Erindring. Han skjævede over Skulderen, men da Parret i al Ro fortsatte sin Gang, sagtnede han sine Skridt; han skulde imidlertid ikke have noget af oftere at udsætte sig for slige Møder

og drejede derfor ved Korsvejen nedad Stien, der førte til Constantia.

Han var fortrydelig over sine gjentagne Uheld og bandede denne Del af Skoven, der syntes at vrimle af forelskede Par paa alle Ender og Kanter. Denne sidste Sætning fik strax en yderligere Bekræftelse, thi ved at se til Siden opdagede vor lille Ven atter to Skikkelser, der sad paa en Bænk under et stort Bøgetræ noget borte fra Stien.

Hans første Tanke var at storme løs paa dem, men med den sidste Modtagelse i frisk Minde besluttede han i Skjul af Træerne at liste sig saa nær paa dem, at han kunde se, om det var dem, han var paa Jagt efter. Saa stille som muligt sneg han sig fra Træ til Træ, sættende Fødderne til Jorden, som om han prøvede sig frem paa usikker Is, og blev staaende lidt i Skyggen af hvert enkelt, før han vovede sig til det næste. En Gang var han lige ved at blive opdaget, da han kom til at træde paa en tør Gren, der sprang med et Knæk og fik de tørre Blade rundtøm til at rasle.

Damen paa Bænken foer sammen med et let Skrig og udbrød: „Gud, der gaar Nogen bagved os!“

Herren saae sig om, men Postmesteren havde heldigvis faaet Tid til at smutte bag et Træ, og da Herren Ingen saae, beroligede han hende med, at der altid var saa mange underlige Lyde i en Skov ved Nattetid.

Postmesteren kjendte Stemmerne; men hvis det var, var det ham ikke muligt at afgjøre, han maatte nærmere, og saa avancerede han igjen videre fra Træ til Træ, tørrende de klamme Spindelvæv af sit Ansigt. hver Gang han stod stille. Det var tydeligt, at de To hørte til Oxenthals Selskab, for først talte de om deres Værts

kuriøse Maade at befordre dem til Byen paa, der mindede dem om de gamle Romaner, hvor Helten altid forefandt passende Befordringer og friske Heste paa enhver Station, og saa tog de fat paa Familien Søborgs forskjellige Medlemmer, som underkastedes en skarp, kritisk Behandling.

Hvem kunde det dog være? Postmesteren havde forlængst indset, at det hverken var Jens og Pouline eller nogetsomhelst andet forelsket Par, dertil var Konversationen altfor almenmenneskelig; men han havde dog nok Lyst til at se, hvem det var, og derfor stod han og spejdede og spejdede ved det nærmeste Træ. Det var ikke saa let en Sag, thi Herren sad i Skyggen, saa der var ikke Haab om at gjenkjende ham, og Damen havde kastet sit Lommetørklæde over Hovedet og bundet det under Hagen, hvilket dels tog Synet fra hendes Ansigt og dels gav hende en forstyrrende Lighed med en svensk Bondepige.

Med eet begyndte Samtalen tillige at faa en personlig Interesse for vor lille Ven, da han hørte sit eget Navn nævne. Det var Damen, som bragte ham paa Bane ved at spørge, om der var saa forfærdelig trist og ensomt derovre i Jylland, hvor Astrup boede, — det troede Herren paa ingen Maade, der var vist forholdsvis endogsaa temmelig megen Omgang; — det havde hun ogsaa hørt! Gud skulde vide, om det var et stort Embede? Det vil sige: om det kastede noget ordentlig af sig, for man maatte da have det godt betalt, naar man skulde leve i saadan en Udørk; — saavidt Herren vidste, var det et Embede paa en 3000 Kroner, og det vilde sige det samme som det dobbelte i Kjøbenhavn, for dels var alting betydelig billigere derovre, og dels

havde man ikke Lejlighed til at bruge Penge til Luxus eller Fornøjelser; — hun havde ikke troet, det havde været nær saa godt; hvor det glædede hende . . . for ham naturligvis!

Nu kjendte Postmesteren Stemmerne: Det var Frøken Fangel og Gottschalk.

Frøkenen fortsatte Samtalen; hun var saa glad paa Astrups Vegne, han maatte jo endogsaa kunne lægge Penge op; hvor de Herrer dog var nogle løjerlige Skabninger, for Astrup talte altid, som om han ikke havde Raad til at gifte sig.

Den omtalte, heldig stillede Embedsmand begyndte at blive hed om Ørene; det var et farligt Gebet, hun var kommen ind paa, da Gottschalk jo var en af de Faa, der vidste, at han var gift, og ikke anede, at det var en Hemmelighed for hende.

„Ikke Raad til at gifte sig?“ svarede Gottschalk Frøkenen lidt forbavset. „De mener formodentlig, at han altid taler om, hvor dyrt det er at være gift? . . . Ja før han fik Telegrafstationen, kneb det vist ogsaa lidt; men nu . . .“

Postmesteren havde en Fornemmelse af, at hans Hjerte begyndte at danse Galoppade inden i ham, snart dunkede det paa sin naturlige Plads og snart oppe i hans Hals og snart ude i hans Fingerspidser.

„Ja,“ fortsatte Frøkenen, „nu kan han naturligvis godt gifte sig.“

„Nej, undskyld!“ lo Gottschalk. „Det kan han s'gu ikke!“

„Men hvorfor ikke? De siger jo selv . . .“

„Foreløbig er det en Umulighed for ham, da, efterdi og saasom han . . .“

„Gottschalk!“ brølede Postmesteren af begge sine Lungers Kraft og sprang frem af sit Skjul.

Virksomheden af et Kanonskud, affyret i umiddelbar Nærhed, vilde ikke have været større paa de Talende end dette Raab. Gottschalk hoppede en halv Alen i Vejret fra Bænken og plumpede igjen ned, akkurat tidsnok til at modtage den daanende Frk. Fangel i sine Arme.

„Hvad Fanden er det for en Maner?“ raabte Gottschalk til Astrup, der stod og saae paa sit Ødelæggelsesværk. „Kom her og hjælp mig med hende!“

„Vent et Øjeblik!“ svarede Astrup og hviskede Vennen lige i Øret: „Hun veed ikke af, at jeg er gift!“

„Hvad for noget? Naa, nu forstaar jeg! . . . Du maa skamme Dig! Vil Du sætte hende Fluer i Hovedet?“

„Det er virkelig ikke mig, der er Skyld i det, det er Bonnesen . . . jeg skal siden fortælle Dig det . . .“

„Siden — nej strax! Hvad skal det sige? Jeg vil have en Forklaring . . .“

Paa dette Punkt slog heldig- eller uheldigvis Frøkenen atter sine skønne Øjne op, og da hun hørte de sidste Ord og saae de to Herrers exalterede Adfærd, gjættede hun med sin livlige Fantasi strax, hvad der var i Vejen, og kastede sig imellem dem med det fortvivlede Udraab: „I Himlens Navn! Ingen Duel for min Skyld!“

Nu laa ikke noget fjernere for den gode Materialist og den fredsommelige Postmester end at afgjøre, hvad det saa kunde være, ved noget Slags Vaaben, og da de kom til at se paa hinanden og saae den grænseløse Overraskelse, der prægede sig i deres Ansigter over Frøkenens Udbrud, brast de paa een Gang i en hjertelig Latter.

Frk. Fangel stirrede halvt flov og halvt harmfuld fra den Ene til den Anden, og nu var det hendes Tur at udbede sig en Forklaring. Med nogen Møje fik da ogsaa de to Herrer stillet en saadan paa Benene: der var Tale om at kjøre hjem (noget, der senere viste sig at være den sorteste Usandhed), og Postmesteren havde derfor søgt efter dem og ikke anet, at han var saa nær ved dem, da han raabte paa Gottschalk, ellers havde han naturligvis ikke raabt saa højt.

Med denne Forklaring maatte Frøkenen nøjes, og de gik derpaa alle Tre tilbage til Constantia. Paa hele Vejen saae Postmesteren stivt ned i Jorden for ikke at falde i Fristelse, hvis han atter skulde faa Øje paa et enligt Par inde i Skoven, og det gjorde han Ret i, thi det første, han saae ved sin Indtræden i Balsalen, var Jens og Poulina, som nok saa lystig svingede sig rundt til Dansens Toner.

Om Resten af Skovturen er intet andet at berette end, at Hjemkjørselen fandt Sted saa sent, at Maaneskinnet paa det sidste Stykke Vej fik en betænkelig Lighed med Solskin, og at Postmesteren paa Vognen havde klinet sig saa tæt opad Jens og Poulina, at han tvang dem til at bruge det tavse Øjensprog til enhver ømmere Meddelelse. Og glad var vor lille Ven, da man steg af Vognen paa Kongens Nytorv, og han efter en saa kort Afsked som muligt trak af med Jens hjem til Pensionatet; thi nu kunde de to unge Mennesker rigtig nok sige, at de havde set hinanden. Der var ikke mindste Udsigt til, at de oftere skulde træffe sammen i det Par Dage, Jens og han endnu blev her i Byen, og selv om dette ulykkeligvis skulde ske, saa frygtede han

Intet — imorgen Formiddag kom jo Brevet med det gode Raad fra Amalie, og det var ikke af den Slags gode Raad, man fik hver Dag.

XXI.

„Var De syg inat, Fru Klein?“ spurgte Frk. Holst i en ualmindelig øm og forekommende Tone ved Theen den næste Morgen.

„Jeg? Nej, jeg var saamænd ikke!“ svarede den troskyldige Pensionatsbestyrerinde, som ikke havde faaet udsovet, og hvis Hjerne kiste derfor ikke var lukket højere op end hendes Øjne, saadan paa Klem. „Synes De, jeg ser daarlig ud, eller hvorfor mener De?“

„Aa, det var blot, fordi jeg troede, det var Dem, der gik og gjorde Spektakel i Entréen, da Klokken var saadan fire—fem.“

„Naa—aa!“ svarede Fruen med en Betoning, som om hun sagde „Tak for den!“, og fik meget travlt med Thetøjet.

„Nej, De ser netop udmærket ud idag . . . en lille Smule overanstrengt maaske, men det er jo saa rimeligt; en Kone i Deres Alder kan jo umulig holde ud at farte sammen med de Mennesker — Mage til Kakerlakker har jeg aldrig kjendt! . . . For man behøver vel ikke at spørge, det trak vel længe ud iaftes?“

„Aa ja!“ lød det undvigende Svar.

„Men det var naturligvis umaadelig morsomt? Hvor var De henne, og hvor endte De? . . . Fortæl os lidt om Turen!“

Saa nødig hun vilde, maatte Fruen ud med et temmelig udførligt Referat af Festen, og den lille, velvillige Frøken glædede sig saa mageløst — aa, saa mageløst! — paa de Andres Vegne, de havde jo havt det excellent, det kunde man da sige var en Skovtur — naar nu bare den unge Oxenthal igjen kunde faa Faderen til at klare sin Gjæld — men Gud, det kom jo ikke dem ved, der havde været med igaar, det var en sand Fornøjelse at høre, hvor de havde moret dem, hun kunde sandelig blive ganske misundelig! Og var der ikke andet sandt i hendes Kommentarer, det sidste var ubetinget sandt.

Heldigvis kom Frk. Fangel ikke ind til Morgentheen — Frk. Holst kunde saa godt forstaa, at hun maatte drikke The paa Sengen ovenpaa den anstrengende Dag, skjøndt det ellers ikke var velset i Pensionatet — men da de to Damer mødtes ved Frokosten, opstod der en heftig Debat imellem dem om, hvorvidt det var passende, at en Dame paa tredive Aar dansede. Den lille Skrutryggede mente, at saadan en ældre Dame spolerede Fornøjelsen for de Unge paa et Bal, da hun naturligvis havde ondt ved at følge med sine stive Ben; men Frk. Fangel indvendte spidst, at de unge Herrer jo kunde lade være at danse med Vedkommende, medens hun indrømmede, at det ikke var rigtigt at inklade sig paa den Art legemlige Anstrengelser, naar man led af en Skavank. Der blev ikke ligeud talt om Ballet iaftes, saa havde der jo ikke været noget pikant i Debatten, nej, man talte saadan i al Almindelighed; og dette var Grunden til, at Frk. Fangel fik alle de øvrige Damer imod sig, aldeles ikke fordi de vare enige med Frk. Holst, men fordi de — som saa mange andre elskværdige Mennesker — fandt en vis Tilfredsstillelse i at kunne

give en af deres Bekjendte en hel Del Stikpiller uden direkte Adresse.

End ikke af Herrerne fik den Overfaldne nogen Hjælp, af den simple Grund, at disse først indfandt sig ved Frokostbordet en god halv Time efter, at Damerne havde forladt det, dog med Undtagelse af Bonnesen, hvem man allerede i et Par Timer kunde have set løbe op og ned ad diverse Gader og Stræder med sin lille Voxdugs Prøvekasse under Armen, smuttende ned i Butikker, arbejdende sig op til første Sals Kontorer, eller svippende ind i Lagere over Gaarden.

De to Jyder og Sinding lod dog ikke til at savne Damerne i nogen overvættets Grad, ialfald lod de sig smage godt, hvad de kvindelige Pensionærer havde været saa gode at levne, skjøndt det for de egentlige Delikatessers Vedkommende kun var yderst smaa Portioner; men den opfindsomme Sinding afgjorde Fordelingen af disse paa en saare retfærdig Maade, der mindede en Del om en vis Panteleg. — „Ser De, mine Herrer,“ sagde han, „jeg har her eet halvblødt Æg, een Sardin og een Skive Leverpostej til Uddeling. Vil De behage, Lunds-gaard, at vende Ryggen til og nævne et af vore Navne, naar jeg spørger. Nu peger jeg altsaa paa den ene Ret og siger: „Hvem skal have det?“ ...

„Postmesteren!“ lød Jens' muntre Svar. Og paa denne Maade fik Astrup Sardin, Jens Leverpostej og Sinding Ægget til almindelig Tilfredshed for alle Parter.

Under Samtalen ved Frokosten blev det bestemt, at Sinding skulde anvende Formiddagen til at vise Jens Thorvaldsens Museum og flere andre af de offentlige Samlinger, da Sinding fandt, at det ikke gik an, at den

unge Mand kom hjem uden at have været paa et eneste af disse Steder. Postmesteren var derimod ikke til at bevæge til at gaa med, skjøndt Sinding skammede ham stærkt ud; han havde private Forretninger, sagde han, og det var mere end en blot og bar Udflugt.

Gottschalks Bebrejdelser iaftes for, at han ikke opførte sig honnet ligeoverfor Frk. Fangel, havde nemlig hele Morgenstunden spøget vor lille Ven i Hovedet, og han søgte derfor en Lejlighed til at tale alene med hende, da han saa varsomt som muligt naturligvis — vilde betage hende ethvert Haab, hun havde gjort sig om engang i Tiden at blive Fru Astrup. Da de to Andre vare gaaede, opsøgte Postmesteren derfor Frøkenen i Dagligstuen, hvor han vidste, at hun plejede at opholde sig efter Frokosten.

Han var ogsaa saa heldig at træffe hende her alene med den klaverspillende unge Dame, som havde buldret saa voldsomt løs med nogle nye ungarske Marcher, at de øvrige Damer i Ilmarcher var flygtede ind paa deres egne Enklaver.

Postmesteren bød Damerne Godmorgen, og da han vidste, hvorledes man saare let blev Virtuosinden kvit, indledede han strax en meget højrøstet Samtale med Frk. Fangel; efter et Par Minutters Forløb havde dette da ogsaa til Følge, at den unge Dame stoppede midt i en March ligesom Vagtparaden, naar et Par Heste blive sky for Musikken, og med nogle fornærmede Hovedkast forlod Stuen.

Saasnart Postmesteren var ene med Frk. Fangel, begyndte han at blive urolig og nervøs, thi han vidste ikke ret, hvorledes han skulde komme ind paa sit delikate Ærinde. Han trippede op og ned ad Gulvet, purrede

op i sin Hanekam og rømmede sig, som om han vilde til at holde en Tale; saa stod han lidt stille og satte sig i Positur, men spankulerede saa med et Sving med Kroppen igjen afsted, rettede i Forbigaaende lidt paa Nipssagerne paa Etageren, flyttede om paa de to Album'er paa Bordet eller hengav sig til at studere Geologi i Urtepotterne i Vinduet.

Frøkenen sad ved Sybordet med sit Hækletøj og gjorde af og til Forsøg paa at faa en Konversation i Stand, men da Postmesteren svarede i Øster, naar hun spurgte i Vester, indsaa hun snart, at hendes Umage var spildt, og indskrænkede sig til fra Siden at iagttage den lille Mands Bevægelser, der ogsaa vare løjerlige nok, thi i nogen Tid havde han med lange Skridt skrævet fra den ene mørke Kvadrat i Gulvtæppet til den anden, omhyggelig undgaaende at berøre de mellemliggende lyse Firkanter, omtrent som en Dreng, der spiller „Paradis“ og skal træde i visse bestemte Felter.

„Nu maa jeg snart forlade Dem,“ begyndte han efter en lang Pause.

„Hvad for noget, allerede?“ spurgte Frøkenen. „Har De saa mange Forberedelser til Middagen?“

„Til Middagen?“

„Ja, De skal jo have Middag idag; De inviterede jo Herrerne igaar.“

„Naa ja! . . . Nej, det var ikke saadan at forstaa! Jeg mener, nu rejser jeg snart hjem til Jylland.“

„Aa, hvad? Er det virkelig sandt?“

„Ja, jeg rejser maaske allerede imorgen Aften, eller senest iovermorgen med Dampskibet . . . Jeg venter . . . Jeg kan ikke begribe, Posten ikke er kommen?“

„Mener De „Aftenposten“? Nej, den kommer ikke mere saa tidlig; det er ikke som i gamle Dage; da beklagede Sinding sig altid over, at den kom saa tidlig, for han syntes, at han dog var nødt til at staa op, naar Drengene begyndte at raabe med „Aftenposten — een Skilling!“ paa Gaden.“

„Undskyld, det var et rigtig dumt Spørgsmaal af mig! Der kan De se, hvor rustificeret jeg er; jeg glemte, at de faar Post omtrent hver Time her i Kjøbenhavn . . . Ak ja, det bliver drøjt at vende tilbage til den lille Ravnekrog, hvor den ene Dag gaar akkurat som den anden ligesom i . . . i et Valseværk.“

Postmesteren havde ikke nogen meget klar Forestilling om, hvad et Valseværk var for noget, men han syntes, at Ordet lød saa udmærket i denne Forbindelse.

„Aa, jeg har slet ingen Medlidenhed med Dem!“ svarede Frøkenen og slog ad ham med sin Hæklenaar. „Der er slet ikke saa trist og ensomt derovre, som De vil give det ud for; Deres Ven Gottschalk har selv fortalt mig det.“

„Gottschalk? Hvad veed han om det? Tror De, han har været ovre hos mig? . . . Nej, der er saamænd ikke en eneste af alle mine Venner, der nogensinde har besøgt mig, ikke en eneste! Naar man er bleven puttet hen i saadan en Afkrog, saa er man glemt med det samme; man er ligesom et Poste restante Brev, der er kommet til en fejl Station, der er Ingen, som spørger efter En eller bekymrer sig om En.“

„Aa, nu overdriver De! . . . Hvad vilde De sige, om jeg en skøn Dag traadte ind ad Døren til Dem?“

„Hvad jeg vilde sige?“ stammede Postmesteren, tilsyneladende ikke videre opmuntret ved denne Udsigt.

„Ja, jeg har en Del Familie i Jylland, som jeg plejer at besøge hver Sommer . . . Men De skal ikke være bange! Det gaar jo ikke an, at en enlig Dame besøger en enlig Herre.“

Frøkenen saae hen paa Postmesteren, som om hun nok kunde ønske, at han vilde svare, at det gik udmærket an; men istedetfor at svare dette eller noget-somhelst andet, foer den lille Mand med eet ud af Døren og lod Frøkenen sidde der maalløs stirrende over denne pludselige Forsvinden.

Postmesteren vendte imidlertid strax tilbage og gjenoptog med en Undskyldning den afbrudte Samtale.

„Det vilde naturligvis være mig overordentlig kjært, Frøken, om De vilde gjøre mig den Ære at gjæste mig, men jeg er bange for, at De ikke . . . ikke vilde føle Dem tiltalt af, hvad De fik at se . . . Jeg mener, at . . . hm! . . . at de Omgivelser, jeg lever i, maaske vilde overraske Dem paa en mindre behagelig Maade . . .“

„Aa, jeg kjender den jyske Natur! Og jeg elsker den — det er virkeligt! . . . Man faar saadan ophøjede Tanker ved at færdes i den, og saa gjør den En saa dejlig melankolsk! . . . Naar der bare ikke er for meget Hede, for jeg er gyselig angst for Hugorme, det vil jeg sige iforvejen.“

„De misforstaar mig, Frøken! Det er mine private Omgivelser, jeg mener.“

„Naa—aa! Ja, jeg kjender Ungkarlejligheder! . . . Det er ikke, fordi jeg selv er Dame, jeg siger det, men man savner altid i en Ungkarlebolig Sporene af et kvindeligt Væsen, og saadan er det naturligvis ogsaa hos Dem.“

„Aa, hm, det vil jeg dog ikke sige!“

„Nej, naturligvis. Det siger alle Ungkarle, men i deres Hjerter . . . Tilstaa ligesaa godt, at De ogsaa ofte har følt Savnet af den Hygge og den Følelse af at befinde sig vel, som kun en Kvinde kan give et Hjem.“

Atter forsvandt Postmesteren ligesaa gaadefuldt som før ud af Døren, til stor Ærgrelse for Frøkenen, der mente, at hun just havde faaet ham i en god Klemme, og halvvejs troede, at det var for at slippe ud af denne, al han echapperede. Hendes Forbavselse havde endnu ikke faaet Tid til at sætte sig, da Postmesteren igjen traadte ind og strax fortsatte sine Vandringer, hvis Svingninger blev kortere og kortere, saa at det løb rundt for Frøkenen ved at se ham dreje om. Tilsidst greb han fat i en Stol med et hastigt, hævnghjerrigt Tag, ligesom en Politibetjent griber en Dreng, der længe har narret ham, i Nakken, svingede Stolen flot rundt og lod den dumpe ned paa den anden Side af Sybordet ligeoverfor Frøkenen, saa det spjættede i hende.

„Bedste Frøken Fangel,“ begyndte han efter at have taget Plads paa Stolen, „skjøndt jeg kun har kjendt Dem i saa kort Tid, tror jeg, at De hører til den Slags Mennesker, man kan tale ligefrem med, og . . . og . . . jeg vil bede Dem med Ro høre paa, hvad jeg har at sige, for det er noget . . . temmelig alvorligt.“

„Gud!“ gispede Frøkenen og skjævede hemmelig ind i det lille Spejl paa sin Nécessaire for at se, om hun blev meget rød i Hovedet.

„Det er . . . det er en meget delikat Sag! Det er ikke saa let at begynde paa en Forklaring . . . jeg frygter, De skal misforstaa det! . . . Jeg veed selv ikke engang, hvorledes det begyndte; det kom saa løjerligt . . . men jeg vil iforvejen bede Dem ikke tage mig det

ilde op, for det er netop af den Slags man ofte er helt uskyldig i . . .“

Postmesteren gjorde en Pause og trak Vejret dybt som et Menneske, der er løbet op ad en Masse Trapper og puster ud, før han ringer paa sit Bestemmelsessted.

„Hvad kan det være?“ hviskede Frøkenen med bankende Hjerter og sammensnøret Hals, aldeles vis paa, at det kun kunde være een Ting.

„Jeg er ikke ung . . .“

„Det er Ingen af os!“

„De maa endelig ikke afbryde mig, for saa kan jeg slet ikke — det kan knibe nok endda! . . . Jeg er som sagt ikke ung, og derfor vil maaske Mange finde, at det er nogle taabelige Narrestreger af mig . . .“

„Taabelige Narrestreger at frie!“ tænkte Frøkenen, men indskrænkede sig til at smile foragtelig medlidende af de Dumrianer, der kunde finde saadan Noget.

„Jeg plejer ellers altid at gaa aabent og ærligt tilværks, for . . . jeg har — som man siger — opgivet alle Tanker om at gjøre min Lykke her i Livet.“

Frøkenen kunde ikke gjøre for det, men der undslap hende et lille misbilligende „Aa—aa!“

„De vil forstaa mig, naar jeg fortæller Dem, at jeg allerede kort efter, at jeg havde tiltraadt mit Embede, — det er nu over en halv Snes Aar siden — følte Umuligheden af at leve ene derovre. Jeg følte et Savn — det Savn, som De før sagde, at alle Ungkarle føler. Mine pekuniære Omstændigheder tillod mig ikke at gifte mig strax, derfor maatte jeg vente . . . Desuden var det jo vanskeligt at træffe En, som kunde finde sig tilrette med Livet paa saadan et ensomt Sted, navnlig kunde jeg jo slet ikke vente, at en Kjøbenhavnerinde . . .“

„Ja, nu var Postbudet herude, Hr. Astrup, men der var ingen Brev til Dem!“ afbrød Fru Klein Postmesteren, idet hun traadte ind fra Entréen med sin Nøglekurv i Haanden, hvilket var Tegn paa, at hendes Formiddagsforretninger vare endte.

Postmesteren fløj op fra sin Stol, som om han havde opdaget, det var en Myretue, han havde siddet i, og Frøkenen greb sit Arbejde, som hun havde ladet synke ned i Skjødet, med samme Iver som en Skolepige, naar Lærerinden træder ind i Klassen; men forøvrigt indvirkede Fruens Komme højst forskjellig paa dem. Frk. Fangel blev meget irriteret over denne Forstyrrelse og ønskede rent ud sagt, at Fruen sad paa det Bjerg, hvor efter Sagnet de velmeriterede Kasteskaft-Ryttersker samles St. Hans Nat, medens Astrup i sit Hjerte var glad over at blive afbrudt, da han stærkere og stærkere havde følt, at Modet svigtede ham, jo nærmere han kom til sit Skriftemaal.

„Aa, hvad tror De, Hr. Astrup bryder sig om det Brev?“ snerrede Frøkenen bøst til Fruen.

„Det maatte jeg da virkelig tro, siden han er kommen farende ud, hver Gang Entréedøren gik, for at spørge efter det.“

„Naa, det var derfor, De saadan forsvandt?“

„Ja, for . . . det er et meget vigtigt Svar, jeg venter — hm — i Tjenestesager! . . . Jeg kan ikke begribe, det ikke er kommet, jeg skrev dog Adressen saa tydelig til hende.“

„Hvad for en hende?“ busede det ud af begge Damerne paa een Gang.

„Hende . . . det er hende . . . det er en kvindelig Telegrafistinde, som vikarierer for mig.“

Forklaringen lød jo ret naturlig, og Damerne slog sig til Ro med den, men Astrup var bleven saa benauet over deres Opbrusen, at han var glad ved at have det Paaskud til at slippe bort, at han vilde gaa hen paa Posthuset for at høre, om der dog ikke skulde være Brev til ham.

„Det skal De ret have Tak for!“ udbrød Frøkenen, saasnart Døren var lukket efter ham.

„Hvilket?“ spurgte Fruen sagtmødig.

„At De kom her og forstyrrede os!“

„Men Gud, forstyrrede jeg? Det gjør mig sandelig ondt! . . . Hvad talte De om?“

„Vi talte slet ikke!“ vrissede Frøkenen, der havde kastet Hækletøjet fra sig og spankulerede op og ned som Astrup før.

„Talte De ikke? . . . Jamen hvad var der da paa færde?“

„Aa, ikke andet end, at han var i Lag med at frie til mig!“

„Frie! Ih, Du sødeste, mildeste Himmel!“ raabte Fruen og slog Hænderne sammen, saa Nøglekurven og dens Indhold faldt paa Gulvet og spredtes til alle Kanter.

„Det var dog skrækkelig uheldigt, at jeg skulde komme just i et saa decimerende Øjeblik! . . . Men han gjør det naturligvis nok om igjen . . .“

„Ja, Tak skal De have! Jeg havde dog nok saa gjerne set, han havde faaet Lov til at tale ud med det samme!“

„Naturligvis, naturligvis! Men der kan jo ikke være Tale om andet end, at han nu gaar inde paa sit Værelse og brænder efter at komme til at erklære sig . . . Jeg skal ogsaa forsvinde strax, men kom, lad mig først kysse

Dem! . . . Kjære Eugenie, De er en Lykkens Pompilius, og De fortjener det, det veed Gud De gjør!“

Fruens Begejstring smittede Frøkenen, og efter at have udtalt som sin Mening, at det var et mageløst fordelagtigt Parti for Eugenie, forlod Fruen denne i en fuldstændig Extase: „Og det har ogsaa sine Fordele for mig — en Forlovelse i mit Pensionat! Det havde jeg ikke drømt om; det vil hæve Pensionatets Renommée umaadeligt — jeg lægger strax fem Kroner paa om Maaneden for ugifte Damer!“

Frøkenen ventede spændt et Øjeblik; og da hun strax efter hørte Døren til Astrups Værelse blive aabnet, skjælvede hun over hele Kroppen; men da hun saa hørte ham skynde sig ud af Entréedøren og smække denne i efter sig, blev hun optændt af en berettiget Harme over den Uværdige, som længtes mere efter et tosset Brev end efter hendes Svar paa Frieriet.

Uden at ane, hvilke lidet smigrende Betragtninger han var Gjenstand for fra Frøken Fangel's Side, begav Postmesteren sig hen paa Posthuset, hvor han traf flere Kolleger, som han kjendte fra gammel Tid, og som vare meget forekommende med at trække ham ind i smaa, mørke Rum bag Kontorerne, bringe ham til Sæde og drikke Portvin med ham, skjøndt de bandede paa, at de vare saa ophængte med Arbejde, at de knap havde Tid til at synke Vinen; men noget Brev kunde disse Embedsbrødre med al deres Elskværdighed ikke skaffe ham.

Mistrøstig forlod han Stedet, grublende over Svarets Udeblivelse; snart fik han den Ide, at hans Kone maatte være dødssyg, og snart saae han hende i bedste Velgaaende farte om fra det ene Selskab til det andet uden

at skjænke hans Brev den allermindste Tanke, snart mistænkte han sin Kollega paa Mellemstationen for igaar Aftes at have været ude til L'hombre istedetfor at sørge for Posten, og snart regnede han ud, om det var Rasmus Kusk, der havde kjørt Diligencen, for saa var det rimeligt nok, at den Drukkendiderik havde forvexlet Postsækkene og ladet det ventede Svar gaa til Hamborg eller Frederikshavn eller hvilket som helst andet Sted hen; men hele Tiden følte han den dybeste Medlidenhed med sig selv, saa forurettet og forfulgt af Skæbnen som han var.

Da han ikke vilde gaa hjem i Pensionatet, drev han om paa Gaderne, til det blev saa sent, at han maatte hjem, hvis han vilde gjøre en Smule Toilette før Middagen. Det lykkedes ham at liste sig ind paa sit Værelse uden at blive opdaget af Damerne, og da de andre Herrer, fuldt paaklædte til Festen, strax efter gav Møde inde hos ham, følte han sig sikker for alle Angreb fra Fruens og Frøkenens Side.

Han var snart færdig, og Klokken halvfem begav han sig i Spidsen for Bonnesen, Sinding og Jens hen til den Restauration, hvor Middagen skulde holdes. De blev her modtagne af en Garderobebetjent, der som alle Folk af hans Fag var ganske overordentlig hæs og forkølet, og som behandlede dem paa en upersonlig, vareagtig Maade ved at spørge, om det var Herrerne til Nummer Sex. Sinding gjorde mange Undskyldninger, fordi han havde smidt sit Kontramærke bort, saa han ikke vidste, om det var Nummer Sex, han skulde sidde paa; men heldigvis kom en Overkellner til, der skrabe bagud med Benene som en Hane, der er sig sin Vælde bevidst, og han førte dem ind paa det omtalte Værelse,

idet han gik foran med en sideværts Bøjning, som om han gik af Vejen for sig selv.

Sinding og Jens blev i det forreste Kabinet, hvor Selskabet skulde samles, medens Bonnesen førte Postmesteren ind i det tilstødende Værelse, hvor Bordet var dækket. Arrangementet vandt dennes fuldeste Bifald, og da Bonnesen havde præsenteret ham som Vært for to kavallerklædte Tjenere, der stod opad Væggen saa stive som et Par Statister, der agere Selskab paa et Theater, begyndte vor lille Ven at komme sig; hans Sorger vare som blæste bort, og han fik en Følelse som en General, der mønstrer sine Tropper før Slaget. Efter at have givet Ordre til ikke at spare paa Sherryen til Suppen, da den strax satte Folk i godt Humør, gik han og Bonnesen tilbage til Kabinettet, hvor Selskabet var begyndt at samle sig.

Der var jo ikke Mange; foruden de fire fra Pensionatet vare kun Søbørg, Oxenthal, Gottschalk og Vissing indbudte, den Sidste efter Jens' specielle Ønske, og da Postmesteren saae dem alle samlede, forekom Selskabet ham ikke tilstrækkelig imponerende ligeoverfor Tjenerne, men han ønskede, at Gjæsternes Antal havde været betydelig større. Dette hans Ønske skulde snart gaa i Opfyldelse, rigtignok paa en anden Maade, end han havde tænkt sig.

Man stod nemlig lige i Begreb med at gaa tilbords, da en af de Skuespillere, som Postmesteren havde gjort Bekjendtskab med, traadte ind ad Døren.

„Goddag!“ sagde han, idet han trykkede Astrups Haand. „Jeg kommer vel ikke for sent?“

„Kommer for sent? . . .“ stammede Postmesteren saa hensunken i Forbavselse, at selv hans Hanekam

syntes at rejse sig og stirre paa denne uventede Gjæst.
„Nej . . . nej, det vil jeg ikke sige . . . De kommer s'gu tidsnok!“

Skuespilleren opdagede Jens og Sinding og gik videre for at hilse paa disse

„Ham har Du ikke sagt noget om, at Du havde inviteret!“ hviskede Bonnesen til Postmesteren.

„Det har jeg s'gu heller ikke!“ lød det oplysende Svar.

„Hvad har Du ikke? . . . Men hvordan Pokker kommer han da her?“

„Ja, det maa jeg s'gu spørge om!“

„Hvad? . . . Det skulde da ikke være en af hans sædvanlige gale Streger? Jeg har før hørt, at han er gaaet ind i et Selskab uden at være bedt . . . men vi lader os ikke dupere! Det skal være mig en aparte Fornøjelse at werfe ham ud . . .“

„Aa nej, lad ham nu blive! Det er meget morsommere at lade som Ingenting, saa skal jeg ved Bordet i en lille Tale takke saavel de Indbudne, som de Uindbudne, der have bæret Jens og mig med deres Nærværelse.“

„Javel, den er god! . . . Saa skal jeg løbe ind og faa sat en Kuvert til.“

„Ja, gjør det!“

Vor lille Ven var inderlig tilfreds med sin egen Ide, men det kan ikke nægtes, at hans Glæde fik et lille Knæk, da der i samme Øjeblik, som Bonnesen forsvandt ud af Døren til Spisestuen, kom en anden Skuespiller tilsyne i Døren fra Entréen.

„Goddag!“ sagde denne og rystede Postmesterens Haand. „I har vel ikke ventet paa mig?“

„Ventet paa Dem . . .“

„Dem? . . . Det er en Flaske Vin, gamle Dreng! Du glemmer nok, vi er Dus!“

„Det er sandt, om Forladelse! . . . Nej, ventet paa Dig, det har vi ikke; det kan jeg forsikre!“

„Naa!“ svarede Skuespiller Nummer To og fjernede sig for at trykke sine andre Bekjendte i Haanden.

Først blev Postmesteren en ganske lille Smule irriteret over disse To's dristige Overfald, men saa blev han enig med sig selv om at tage det fra den gemytlige Side og gik over til Spisestuedøren, som han aabnede paa Klem; han stak sit Hovede ind og vinkede ad Bonnesen.

„Det skal være to Kuverter, to . . . der er kommet En til!“

„Naa, det var Ret!“ hviskede Bonnesen. „De maa have hørt, at Du gav Middag, og saa har de aftalt at blokke Dig . . . Bare der ikke kommer Flere!“

„Det vil jeg s'gu ikke haabe!“ svarede Postmesteren og lukkede Døren.

Idet han vendte sig om, stod han Ansigt til Ansigt med to nyankomne Gjæster, en ung Forfatter og en Journalist, som ogsaa hørte til den Klike, han var kommen ind i. Hvad han svarede paa deres Hilsen, vidste han ikke, men han trykkede dem hjertelig i Haanden og styrtede saa strax ind i Spisestuen til Bonnesen.

„Du! Nu kom der To til!“ raabte han fortvivlet.

„To til? Hvad Pokker! . . . Saa Mange er her jo ikke engang Plads til ved Bordet.“

„Jamen hvad skal vi gjøre?“

„Hvad vi skal gjøre? Lad bare mig om det! . . .“

Nu skal jeg gaa ind og takke de Herrer for den tiltænkte Ære og saa bede dem rejse ad Hekkenfeldt til!"

„Ja, det er vel det bedste . . . men uden at vække Opsigt . . . Delikat, bedste Ven, delikat!"

„Javel, tror Du, jeg vil plapre det ud, saa alle de Andre hører derpaa?"

Bonnesen fjernede sig og syntes efter Postmesterens Mening at blive borte en lille Evighed, men vendte dog atter tilbage.

„Naa, er de gaaet?" stønnede Postmesteren.

Bonnesen svarede ikke, men gik hen og skjænkede sig et stort Glas Vand, som han tømte i eet Drag, hvilket var noget saa uset, at Postmesteren sluttede, at Bonnesen havde haft en haard Kamp med at faa Kvartetten paa Døren. Bonnesen beordrede derpaa Tjenerne til at sætte en Klap til ved Bordet.

„En Klap til?" spurgte Postmesteren. „Hvad skal det betyde?"

„Hvad det skal betyde? . . . Du er jo nødt til at beholde dem."

„Bliver de?"

„Javel bliver de!" svarede Bonnesen og tilføjede, da Tjenerne vare forsvundne: „Du har jo selv inviteret dem, dit Bæst!"

„Har jeg?! Hvordan . . . hvornaar . . ."

„Hvorfor og hvorledes o. s. v. — javel! Du har naturligvis ingen Anelse om det, for det var hjemme hos os forleden Aften, da Du var fuld."

Postmesteren saae en Stund ganske konsterneret ud, men da han ikke for nogen Pris vilde have, at det skulde se ud, som om han den Aften havde været aldeles fra Koncepterne, debiterede han med stor Frækhed, at han

meget godt — megét godt — erindrede, at der havde været Tale om Middagen, men at det nok saa meget var de fire Herrer, som havde inviteret sig selv, saa at han havde opfattet det hele som Spøg. Men da Bonnesen i saa Fald tilbød sig at vise dem Vintervejen, vilde Postmesteren dog paa ingen Maade tillade dette; og Bonnesen og han gik derfor ind for at bede Selskabet have lidt Taalmodighed, da der — som Bonnesen ironisk sagde — var arriveret et uforudset Uheld, som gjorde en Omdækning af Bordet nødvendig.

Omsider slog dog Forløsningens Time, og man kom tilbords.

Skjøndt Spisesedlen selvfølgelig paa ingen Maade kunde maale sig med den ved Oxenthals Middag hverken i Kvantitet eller Kvalitet, begyndte Middagen dog lige-saa stiv og ceremoniel; man dristede sig ikke til at tale mere end halvhøjt, man smilede forekommende til sin Sidemands mest dagligdags Bemærkninger, og skjøndt hele Forsamlingen kjendte hinanden særdeles godt, følte de sig dog Alle forpligtede til at deltage i denne Legen Fremmede, som de fleste Mennesker anse for en væsentlig Bestanddel af en vellykket Middag. Postmesteren havde budt Velkommen, men den kolde Sherry havde ikke svaret til hans Forventninger, dens Virkning var nærmest at sammenligne med Virkningen af de Piske-slag, som en 4—5 Aars Dreng, der har faaet Lov til at sidde paa Bukken, tildeler en ældre Vognmandshest med sin Legetøjspisk. Vor lille Ven sad og rokkede utaalmodig paa sin Stol; hver Gang En af Selskabet lo lidt eller blev noget højrøstet, nikkede han opmuntrende til ham, og i hver Pause opfordrede han samtlige Tilstedeværende til bare at more sig rigtig godt. Paa een

Gang brød en af Skuespillerne, der i nogen Tid havde siddet og set sig om uden at tale med Nogen, ud i en høj, tilsyneladende ganske umotiveret Latter. — „Hvad er der? Hvad er der?“ lød det rundt om fra. „Hvad ler Du af?“ — „Aa, jeg kom til at tænke paa, hvor grinagtigt det er, at her nu sidder tolv pæne Mennesker, som for Øjeblikket er saa dannede og belevne og polerte, at de knap veed, om de tør tale, og om en Timestid saa har vi Allesammen Dampen oppe, og her er et Vrøvl, saa man ikke kan høre Ørelyd!“ — Det træffende i denne Bemærkning lod til at slaa Forsamlingen, der formentlig mente, at den nu ligesaa godt kunde begynde strax, thi det gjorde den; man passiarede, lo, disputerede, drak Glas sammen og raabte op, kort, der var et Spektakel, som der ellers først plejer at være ved tredie, fjerde Ret.

De forskjelligste Themaer kom paa Bane: den nye Skjønliteratur, de nyere Sorter importeret Øl og de nyeste Dødsfald afgav Stof afvexlende med det sidste Nummer af „Fliegende Blätter“, de allersidste pikante Historier fra Selskabsverdenen og de forventede, kommende Theaternyheder; hver Gang et Æmne blev trukket frem, kastede alle Mand sig strax over det og søgte at bemægtige sig det ligesom ved en Auktion, hvor alle Tilstedeværende rives om det Stykke, der kastes ud paa Bordet, men efterhaanden som Talen blev mere højrøstet, opgav Flere og Flere at overbyde de Andre, og man trøstede sig med at betro sin Nabo sin private Mening, indtil det næste Konversationsæmne blev udbudt, saa vare Alle strax med igjen. Og saaledes blev det ved under hele Maaltidet, der var ingen Pauser, og Postmesteren var henrykt over, hvor godt det gik.

Allerede ved Stegen var Disciplinen begyndt at slappes; man forlod ugenert sin Plads for at gaa over at tale eller klinke med En eller Anden paa den anden Side af Bordet, eller man rykkede tæt sammen for ikke at behøve at skringe op, saa der hist og her blev store Spring mellem Naboerne; og da man endelig kom til Desserten, nægtede de Fleste med en saadan Foragt at røre ved den, at Isen syntes at smelte hen i Fortvivlelse over en saadan Behandling. Det var derfor et Ord i rette Tid, da Postmesteren rejste sig med den Bemærkning, at han kunde se, Selskabet længtes efter Cigarerne; og Alle sprang da ogsaa strax op fra deres Pladser ved dette Løsen og styrtede ind i Kabinettet, hvor Cigarer og Kaffe stod parat.

Man saae bedst, hvor rigtig Skuespillerens Bemærkning havde været ved at sammenligne Gjæsterne, da de tavse og afmaalte begyndte Maaltidet, med den Flok forviltrede, kaade Mennesker, der stormede løs paa Cigarerne. Man omfavnede hinanden, grinte til hinanden og ad hinanden, tændte Cigarer hos hinanden, hvilket medførte adskillige mindre Fyrværkerier, trak hinanden ned paa Sofaer eller Stole for at udkramme sine dybeste Hemmeligheder, og saa maatte man absolut drikke en pousse café med hinanden, først en Cacao med En og da man fandt den for sød, en Kognak med en Anden, og da man saa fandt Kognakken for kradsende, halvt af hver med en Tredie.

Sinding satte sig til Klaveret og improviserede et Ruskumsnusk af alle mulige Melodier; det var ellers hans Force, forsikrede han, men iaften vilde det ikke gaa, hans Fingre snublede og spændte Ben for hinanden, saa han flere Gange maatte pausere for at overtyde sig

om, at han ikke havde mere end det sædvanlige Antal Fingre. Tilsidst gik han over til at improvisere Sangnumre og fik begyndt paa en ny Udgave af den bekjendte Vise i „Ungdom og Galskab“, der lød saaledes:

„Til Jyllands Kyst igjen han sejler,
Hr. Astrup er en skjønnne Mand,
Naar Frøknen bare ej ham negler,
Den Skjønnne gjør s'gu, hvad hun kan . . .“

Men saa holdt han op, thi Skuespillerne, som ikke fattede Hentydningen, vare begyndte at opføre en parodisk Balletscene, der ledte hele Opmærksomheden bort fra hans Improvisationsvirksomhed.

Omsider lod det dog til, at Selskabet begyndte at blive træt, Spektaklet blev mindre og mindre, Enkelte begyndte at gabe og se paa Uhret, og der opstod virkelig smaa Pauser. I en af disse spurgte Postmesteren, om der ikke var Nogen, der havde Lyst til at spille Kort. Der kunde ikke tænkes noget bedre Middel til igjen at bringe Liv i Forsamlingen, thi med et enstemmig, lydeligt Nej blev dette Forslag forkastet med den mest knusende Indignation.

„Naa, naa, naa! Bare ikke saa heftige!“ sagde Sinding og tyssede paa de Andre. „Postmesteren har Ret, der maa gjøres noget . . . ellers falder vi i Søvn. Hvad mener I, om vi tog nogle Droschker og kørte ud paa Livet?“

„Lad os det! . . . Brillant! . . . Det er rigtigt!“ lød det fra alle Sider, medens Jens til Postmesterens store Forbittrelse spurgte, hvor Livet var, som om det var et Traktørsted eller en Keglebane.

I en Fart fik man fat i Droschkerne, og med Sinding som Anfører paa Bukken af den første kørte man

nedad Gaderne, vækkende al ønskelig Opsigt ved sin støjende Adfærd, hvor man kom frem.

Allerede i Vesterbros Passage standsede Vognene paa Sindings Befaling.

„Hvad skal vi her? . . . Hvad er her at se paa? . . . Du vil da ikke ind i National?“ lød det fra de forskellige Droschker.

„Jeg veed ikke, hvad det er,“ svarede Sinding, „men paa den lille røde Lygte og Plakaterne i Vinduet ser jeg, at der forevises et eller andet i denne Kjælder, og vi er jo enige om ikke at springe noget over?“

„Naturligvis!“ svarede Selskabet, idet man steg ud og gik over mod Kjælderen.

I Vinduet var der udstillet en besynderlig Samling af Gjenstande: en Elektrisermaskine, en udstoppet Abe-kat, nogle store Konkylier og Mineralier, en Model af en Guillotine, et Hulspejl, nogle mekaniske Fugle, der hoppede frem og tilbage i et Træ og et Par Snoge i Spiritus, altsammen malerisk grupperet foran et storblomstret Møbelsirts Gardin og belyst af to i Forhold til det pompøse Arrangement temmelig tarvelige Petroleumslamper; som Vogter af det Hele stod ved den ene Side en legemsstor norsk Bonde med et fortrukket Smil paa sit Voxansigt og et Par uhyggelig stirrende Glasøjne, og han syntes at være lige ved at gaa bagover af Henrykkelse ved Synet af disse sjeldne Kunstskatte. Ved Siden af Vinduet var Nedgangen, hvor et højrødt Gardin skjulte Helligdommen for profane Blikke; paa en Afsats paa Trappen stod et lille Bord med et hæklet Stykke over og en Blikpengekasse, og ved Siden heraf sad Billetkassereren, Impressarioen eller Udraaberen,

hvad man nu vil kalde ham, for han forenede alle tre Bestillinger i sin Person.

Det var en lille, stærkt pukkelrygget Mandsling med et fiffigt Polichinel-Ansigt, hvis Hage syntes at være bleven bøjet opad af at støde mod Puklen paa hans Bryst. Saasnart han saae det elegante Selskab nærme sig Vinduet, sprang han op ad Trappen, puffede nogle Drengene tilside, der havde staaet et Kvarterstid i det forgjæves Haab, at faa et Indblik bag det røde Gardin, og skræppede løs med en sprukken Stemme, der mindede om en Legetøjsskralde: „Værss’artig, mine Herrer, værss’artig! Her forevises det enestaaende Kunstværk, som er en tro Gjengivelse af det gamle Babylon, saaledes som det saae ud paa Kejser Nebuchinesers Tid, før det blev ødelagt af det frygtelige Jordskjælv, som forvandlede den blomstrende By til en Grushob ligesom Pompeji meget senere ved en Askeregn. Man ser alle Gader og Bygninger, nøjagtig som de stod: det babyloniske Taarn, der havde en Højde af 1735 Fod eller 12 Gange som Rundetaarn; Semiramis’ hængende Haver med de dejlige Palmer, der hænge højt over Husenes Tage uden at naa Jorden; og det kejserlige Slot og dets Nabopaladser. Man ser Folk spasere paa Gaderne og paa Torvet, Fiskerne fisker i Vandet, Rytteren ride til Hest, og Skomageren tager sig en Hivert af sin Klukflaske. Hele Kunstværket er forfærdiget af Abdul Suleiman Masara, som har brugt sexten Aar dertil uden at bestille andet, og er blevet set med stor Interesse af Kejseren af Tyskland, Kejseren af Rusland, Dronning Victoria og 27 andre europæiske Hoffer. Koster kun 25 Øre for Voxne, kun 25 Øre; Børn og Militæret 10 Øre!“

Det havde ikke været muligt at stoppe ham i Farten, men da han nu maatte trække Vejret, hvis han ikke vilde have, at hans Hoved skulde sprænges, fik Selskabet endelig Lov til at komme ned.

Der var Intetsomhelst gjort for at skjule de fugtige, hvidtede Vægge i det uhyggelige Kjælderrum; Vinduesudstillingen havde udtømt hele Forraadet af præsentable Gjenstande, og midt paa Gulvet stod kun et Bord, der i det store, tomme Rum saae meget mindre ud, end det var, og herpaa var Kunstværket placeret: nogle smaa, malede Træklodser, der forestillede Slotte, Moskeer, Huse o. s. v., og nogle endnu mindre udskaarne Figurer, der gjengav Mennesker og Dyr, altsammen ikke større end almindeligt Legetøj.

Fra den eneste Stol i et Hjørne rejste en Skikkelse sig langsomt og blev præsenteret for Selskabet som den berømte Abdul Suleiman Masara; det var en bleg, sortskjægget Mand, der saae ud som om han havde tilbragt hele sit Liv indespærret i usunde Kjældere; som et ubedrageligt Tegn paa, at han var en ægte Babylonier, bar han en rød Fez med en blaa Kvast paa Hovedet, men forøvrigt var han meget hverdagsagtig og meget tarvelig klædt. Med et træt og melankolsk Udtryk i Ansigtet stillede han sig for Enden af sit Kunstværk og saae med et resigneret Blik paa den Pukkelryggede, der igjen vilde tage fat paa sin Ramse.

„Stop!“ afbrød Sinding denne. „Tør jeg spørge, er den navnkundige Abdul Meschid di Massa-Carrara døvstum?“

„Nej, han er ikke, Herre!“

„Men hvorfor siger han da Ingenting? . . . Aa, han taler maaske kun det forvirrede babylonske Tungemaal?“

„Nej, han kan ogsaa Tysk,“ oplyste Foreviseren med et lunt Smil.

„Saa bed den ærværdige Patriark oplade sine karminfarvede Læbers Sluser og lade sin Veltalenheds Strøm flyde ud over vor Uvidenheds Brakmarker, saa Kundskabens Træ kan spire og sætte Frugt.“

Denne noget blomstrende Opfordring gjengav Mandslingen paa en mildest talt højst prosaisk Maade ved at sige til Kunstneren: „Die Herren verstehe ser gut Deutsch; wollen Sie verklaren sie die Kunstwerk!“

Halvt treven afløste nu Suleiman sin Impressario med en lang, tysk Opramsning; i Førstningen morede vort Selskab sig ved at lade, som de troede, Kunstneren havde levet paa Nebuchadnezers Tid og personlig kjendt denne Hersker meget godt, ved at spørge, om den Bygning, der blev betegnet som Fængslet, var det babyloniske Fangenskab, og lignende andre Aandrigheder; men da de saae, hvor alle Løjer prellede sporløst af paa den Talende, der uden at agte paa Afbrydelserne fortsatte med et haanligt, medlidende Blik, begyndte de snart at faa nok heraf og talte om at gaa.

Sinding var ogsaa bleven træt, og da Kunstneren for tiende Gang meddelte, at Værket var en aldeles naturtro Gjengivelse af Babylon i de mindste Detailler, afbrød Sinding: „Aber, mein lieber Mann, hier fehlt doch ein Ding!“

„Fehlt etwas? Wass ist denn das?“ udbrød Babylonieren og syntes paa een Gang at vaagne op.

„Jetzt kommt es! Jetzt sollst Du eine babylonische Verwirrung sehen!“ svarede Sinding og svingede sin Stok over Kunstværket, som om han vilde rive hele Stadsen overende.

Da Babylonieren saae sin skjøne Stad i en saa

overhængende Fare, gav han sig til af fuld Hals at raabe om Hjælp, og Foreviseren kom øjeblikkelig trimlende ned ad Trappen for med sin mægtige Personlighed at væрге Kunstneren og hans Værk mod Overlast, medens Postmesteren som en anden ilter Hanekyelling stillede sig ved Sindings Side. Og der stod de til ubeskrivelig Moro for alle de Andre overfor hinanden; Foreviseren skjældte ud paa Dansk, og Tyskeren lukkede sine karminfarvede Læbers Sluser op paa vid Gab, Postmesteren gjentog højere og højere: „Sie können jo nock begreifen, es war natürlichweise nur Spuch!“, og kun Ophavsmanden til hele Optrinet lod til at bevare sin Sindslikevægt.

Dette irriterede blot de to Artister yderligere, og det lader sig ikke sige, hvad Resultatet vilde være blevet, da den krænkede Babylonier opfordrede den lille Pukkelryggede til at hente Politiet; men nu intervenerede Oxenthal, der henstillede til alle Parters Overvejelse, om det ikke var gemytligere at hente nogle halve Bajere.

Dette Forslag, der af Foreviseren oversattes for Kunstneren ved det ene Ord „Bier“ og en meget betegnende Gestus, lod til ganske at falde i Artisternes Smag.

Den lille Pukkelryggede forsvandt og vendte strax tilbage med Øllet fra Kjælderen ved Siden af, og der blev drukket Forlig. Sinding blev rigtig fine Venner og Dus med Suleiman, og saa oprigtigt var Venskabet, at Babylonieren slet ikke blev fortørnet, men kun smilede svedent, da Sinding sagde til ham: „Ich glaube aber gar nicht, dass Du zu Ninive geboren bist; Du bist gewiss ein alter Hamburger Jude, mein Freund!“ Da endvidere hele Selskabet for at hædre Udlændingen, havde afsunget saa meget, som de kunde, af „I de gode gamle

Tider Babylon blev regnet for den værste By“, blev Fredsbægeret tømt til Bunden, og vort Selskab forlod dette herlige Sted for at vandre videre ud ad Vesterbro.

Programmet blev overholdt med den største Samvittighedsfuldhed; ikke eet Sted blev sprunget over; hvor der for Penge var noget at se eller høre, gik man ind. Det næste Besøg aflagde man saaledes i et Træskur paa Pladsen ved Siden af Tivoli, hvor vore Venner udvidede deres naturhistoriske Kundskaber ved Synet af en Sælhund og en Udraabers lærerige Betragtninger over disse efter hans Oplysninger ganske vist meget mærkelige Dyr. Det fremviste Exemplar laa i et Kar med plumret Vand, og det var først efter flere meget høje Tilraab som til en Skraldevognshest, der ikke vil gaa videre, og nogle endnu virksomere Dunk paa Ryggen med en gammel Stakitlægte, at det lykkedes Udraaberen at faa Dyret til at flytte sig og kravle de tre Tommer til Siden, som Karrets Størrelse tillod. Ogsaa her indlod Sinding sig paa Vidtløftigheder, idet han ligeoverfor Ejeren paastod at have set Dyret en Gang før; men da Manden krænket erklærede dette for en Umulighed, eftersom han selv havde fanget Mærkværdigheden Dagen før i Kallebodstrand, slog Sinding sig tiltaals med, at han maaske huskede fejl af sin Bedstefaders Sælskindskuffert. Længere ud ad Broen gjorde man en kort Visit hos en Kæmpekvinde, der midlertidig havde taget Bopæl i en ledig Stuebutik; den unge Dame var iført en kortskjørtet Dragt, der tillod En at beundre den Lighed, hendes Ben havde med Benene paa et Billard, og var desuden belæst med en Masse Ringe, Armbaand og andre Pretiosa, hvoraf den mærkeligste Prydelse dog ubestridelig var en Bakke med et helt Kaffeservice, som hun bar

paa Brystet, hvilket gav Sinding Anledning til det noget udelikate Spørgsmaal, om det var café au lait. Efter disse geografiske, naturhistoriske og anthropologiske Studier blev Sindet opfrisket i et Forlystelsesetablissement, hvor en tysk Salonkomiker bibragte Publikum nogle højst aparte Begreber om Salonlivet og Salonmanererne i hans Fødeland, en engelsk Sangerinde sang nogle Viser, der stillede betydelig større Fordringer til den Optrædendes Ben end til hendes Stemme, en italiensk Akrobatfamilie afgav nogle oplysende Prøver paa Sydens bevægelige Familieliv, et Par jødiske Duettister foredrog flere Sange med stærkt udprægede gymnastiske Omkvæd o. s. v., o. s. v., og paa denne Maade fortsattes Razziaen ud ad Broen og Frederiksberg Allee, saa de først endte paa en Café chantant helt ude i Frederiksberg By, et Sted, som Sinding absolut vilde stifte Bekjendtskab med paa Grund af Værtens Avertissementer om, at der til Gjæsternes Underholdning holdtes syv Sangerinder og Aftenberlingen.

Det var Midnat, da Selskabet brød op fra denne livlige Underholdning og forlod Kaféen gennem Forhaven, hvor forskjellige Hold af unge Herrer patruljerede frem og tilbage, altfor galante til at lade Stedets unge Damer i denne silde Aftenstund gaa hjem uden Ledsagelse. De forskjellige Besøg paa alle de afsøgte Etablissementer havde nødvendiggjort Indtagelsen af et temmelig stort Kvantum Drikkevarer af den mest heterogene Beskaffenhed; man var snakkesalig, hed i Hovedet og ikke Een af dem Alle tænkte paa at gaa hjem.

„Hvad nu? . . . Hvor skal vi nu hen? . . . Hvad skal vi nu finde paa?“ lød det i Munden paa hinanden.

„Ja, nu er min Viden udtømt,“ bekjendte Sinding, „men der holder jo nogle Droschker; lad os faa fat i et

Par af dem, Kusken siger os nok, hvor vi skal hen — en Droschkekusk er en levende Erindringsliste.“

„Det er rigtigt!“ sagde Oxenthal og raabte Kuskene an: „Halloj! Læg op paa tre Vogne, og sig os saa et gemytligt Sted, hvor vi kan komme ind!“

Kuskene saae umaadelig uskyldige paa hinanden, men endelig tog en af dem dog Mod til sig og svarede: „Ja det er noget sent, Herre! Der er jo lukket alle Steder uden saa nær som, hvor der er Langdans . . .“

„Er der Langdans? Det er godt! Lad os komme derhen!“

„Langdans — hvad er det?“ spurgte Postmesteren. „Han mener da ikke lang Engelsk, som jeg akkurat kan mindes, at de Gamle dansede i min Barndom? Herregud, er den kommen i Mode igjen!“

„Gud velsigne Deres Hanekam!“ svarede Sinding, da Oxenthal ikke kunde for Latter. „Langdans er blot det tekniske Udtryk for, at der i et offentligt Lokale er Dans efter Klokken tolv.“

„Jamen det er nok en privat Forening, der har den iaften,“ oplyste Droschkekusken.

„Saameget desto bedre!“ sagde Oxenthal. „Vi skal nok slippe ind!“

Atter kjørte Selskabet afsted, blot lidt mere høj-røstet og støjende end under den sidste Kjørsel, og de kom snart til Maalet, en Dansesalon paa Vesterbro.

Der viste sig her den Vanskelighed, at det ikke var muligt at faa Billetter, da der intet Billetsalg maatte finde Sted ved Indgangen; men Oxenthal, der ikke var ubekjendt med den Art Forhindringer, fik ved Hjælp af rigelige Drikkepenge fat i Foreningens Formand, og efter at ikke alene denne, men hele Bestyrelsen var ind-

budt til et Glas Vin, hvis vort Selskab kunde komme ind, troede Formanden at erindre, at en i Nærheden boende Frugthandler, der tilfældigvis havde lidt længe aabent denne Aften, var i Besiddelse af nogle tiloversblevne Billetter à 1 Krone Stykket. En af Kontrolørerne, i hvem Sinding med stor Glæde gjenkjendte en Mand, der om Formiddagen var Bud i et af Missions-selskabernes Tjeneste, blev sendt afsted efter det behørigte Antal Billetter, og Selskabet slap ind i Balsalen.

Dansen var i fuld Gang, saa at Ingen lagde Mærke til de Ankommende, der for at faa et bedre Overblik over Situationen tog Plads oppe paa Galleriet.

Det var et af disse halvt offentlige Baller, hvis Damepublikum er betydelig anstændigere end det, der de offentlige Danseaftener møder paa de samme Steder, men som dog ikke er ganske ublandet. Der var flere Haandværkerdøtre og Tjenestepiger, der virkelig kun vare komne for Dansens Skyld, og som ved deres hele Maade at være paa afvæbnede de mandlige Gjæsters ofte temmelig drøje Spøg; men der var endnu flere Syjomfruer og Butiksjomfruer, hvis ugenerte, indladende Væsen og iøjnefaldende Paaklædning viste, at de allerede vare paa Skraaplanen, eller nede ad den. De dansende Kavallerer repræsenterede de mest forskellige Livsstillinger; der var Butikssvende, Haandværkere, Underofficerer, Landbohøjskoleelever, Slagtere, Opvartere og saa enkelte til de højere Samfundslag hørende Herrer, hvis Bevæggrund til at overvære Ballet ikke var nær saa agtværdig.

Tonen var paa ingen Maade simpel; den var ganske vist fri, man talte ugenert højt, lo op paa en ikke synderlig fin Maade, raabte til hinanden over Gulvet, og Her-

rerne vare ikke bange for at tage Damerne om Livet udenfor Dansen; men der var ingen af disse Scener med højrøstet Skjændsmaal og paafølgende Bortvisning af Lokalet, der de offentlige Danseaftener forefalde saa jevnlig paa slige Steder, og skjøndt Pladsen var temmelig kneben, og Kollisionerne derfor meget hyppige, blev det taget ganske gemytligt; alt foregik med en vis Orden, selv naar Musikken istemmede sin mest populære Trippevals, der øjeblikkelig satte alle Ben i Bevægelse, saa de Dansende knapt kunde bevæge sig, og hele Lokalet gyngede i Takt efter den skarpt markerede Rhytme, der er en Ejendommelighed for den Slags Dansemusik.

Vore Venner sad oppe paa Galleriet og morede sig med at anstille Betragtninger over den forskjellige Maade, der blev danset paa. Damerne bevægede sig alle saa nogenlunde ens, med Blikket stift heftet paa Gulvet og holdende forsvarlig fast paa Kavalleren med den udspilede Haand paa hans Ryg, men Herrernes Manerer vare saa meget mere forskjellige; den slanke Underofficer førte sin Dame med virkelig Anstand og en vis gymnastiklæreragtig Gratie; den firskaarne Slagtersvend havde plantet sin vældige Næve midt paa Damens Ryg og svingede hende, som om det var et Trug, han vilde svinge op paa Skulderen; den nedringede Opvarter bestræbte sig for at danse moderne, som han havde set de fine Herrer bære sig ad; og den flotte Urtekræmmer-svend hvirvlede med sin Dame saa tæt ned langs Væggen, som var det hans Opgave at støve den af forneden med hendes Slæb. Under Dansen herskede der næsten fuldstændig Tavshed blandt Deltagerne, men saasnart Musikken hørte op, brød Lystigheden, Larmen og Snakken løs igjen.

Sinding var bleven færdig med sine Observationer af Dansen og gav sig nu til at passiare med Formanden og de andre Bestyrelsesmedlemmer, som denne havde skaffet fat i. da han, efter hvad han betroede Postmesteren, hyldede det Princip at dyrke de Indfødte og sammenlignede en saadan Razzia med en Udenlandsrejse, paa hvilken det ogsaa var en stor Fejl at omgaas sine Landsmænd istedetfor at studere de fremmede Folk, man traf sammen med.

„Hvad er det egentlig for en munter Forening, vi har den Ære at gjæste?“ spurgte Sinding.

„Det er det private Begravelsesselskab af 1854,“ svarede Formanden.

„Hm, det er meget godt! Det gaar lystig til i det Begravelsesselskab . . . det er en Slags danse macabre . . .“

„Ja, jeg forstaar nu ikke Engelsk, men jeg begriber nok, det ser lidt apartig ud for udenvælts Folk, men vi har fundet paa det, fordi at desformedelst vi syntes, det var i sin Orden, om Medlemmerne lærte hinanden lidt at kjende, og det maatte jo ske paa en anden Maner, end som naar vi kom i Berøring angaaendes Forretninger, som jo altid er noget trist noget i en Forening af den Slags som vores.“

„Det forstaar sig! Det er jo ogsaa lidt sent at gjøre et Medlems Bekjendtskab, naar han kommer for at bede om sin egen Begravelseshjælp . . . Men jeg synes, det er et underligt Sted, Foreningen holder Bal paa.“

„Ja, — ser De, vi er jevne Folk, Højstærede . . .“

„Aa, det er slet ikke saadan at forstaa; jeg er s'gu ligesaa jevn som De! Jeg vilde finde det meget passende, om det private Begravelsesselskab af 1857 . . .“

„54!“

„54 — om Forladelse! Om Begravelsesselskabet holdt Bal i „Ligkisten“, men her, paa dette Sted, der til daglig er viet til jordisk Tant og forgængelig Letfærdighed . . .“

Oxenthal, der opdagede, at Formanden rynkede Panden paa en betænkelig, mistroisk Maade, afbrød Sinding med at erklære, at det var noget theologisk Nonsens, han kom med, og spurgte, idet han klinkede med Formanden, om denne ikke havde nogle Damer med paa Ballet, som han vilde præsentere for dem.

„Nej, jeg har saamænd ikke; mine Fruentimmer kommer ikke her,“ svarede Formanden med en lille Kjende Foragt i Stemmen. „Jeg kjender jo nok adskillige af Damerne, som jeg kunde faa herop; men jeg skal sige Dem, forstaar De, Højstærede, enten er Pigebørnene for gode til det, eller ogsaa ere de for simple til Dem og Deres.“

„Vi har det ogsaa meget gemytligere uden Damer,“ erklærede Sinding. „Ikke sandt, Formand? . . . Kom her og tænd Dem en Trabucos! Jeg kan anbefale den, for det er ikke af mine egne; jeg har tyvstjaalet den fra den svære, røde Herre derovre, og han rejser i Vin og Cigarer . . . Naa, Skaal! Nu skal De høre, hvad for en nydelig Eftermiddag vi har tilbragt!“

Sinding gav en populær, humoristisk Fremstilling af Selskabets Bedrifter, og i Løbet af kort Tid havde han herved ikke alene glattet enhver Rynke paa Formandens Pande, men ogsaa vundet hans Hjerte, for denne Mand, som ikke kunde taale den mindste Vittighed om sit kjære Begravelsesselskab, kunde meget godt være med til at le paa de andre afsøgte Steders Bekostning.

Referatet blev dog ikke fuldført, thi Sinding var kommen til at kaste Blikket over paa Galleriet ligeoverfor, og efter nogen Tids opmærksom Stirren udbrød han halvt for sig selv, idet han rejste sig op: „Jo, minsæl er det saa!“ og skyndte sig afsted med Løftet om snart at være tilbage.

Det var han ogsaa; men han kom ikke ene. Han havde under Armen en Dame, der var iført Overtøj og havde et aldeles uigjennemsigtigt Slør for Ansigtet, og som kun modstræbende syntes at følge med ham.

„Vær saa artig, min Naadige! Behag at tage Plads!“ sagde han og bød hende en Stol ved Siden af sin egen.

„Hvem er det?“ udbrød Oxenthal og et Par andre af Kjøbenhavnerne i Munden paa hverandre.

„Ja, det skulde I vide! Maa jeg præsentere en Dame, som kjender de Fleste af os, Nogle, endog meget godt . . .“

„Er det sandt?“ spurgte Oxenthal. „Aa, lad os se det kjønne, lille Ansigt!“

„Nej, nej, nej!“ svarede Sinding for hende og afvægede en Bevægelse, Bonnesen gjorde for at lette ved Sløret. „Den unge Dame, som jeg var saa heldig at træffe, just som hun var i Begreb med at forlade disse hellige Haller, ønsker af flere Grunde ikke at give sig tilkjende. Hun vil kun tilbringe et Øjeblik i vort Selskab og nyde en lille Forfriskning — bestil en Bruslimonade, Postmester! — paa den Betingelse, at hun faar Lov til at beholde sit Slør for og bevare sit Inkognito.“

„Gudbevares, hvor det lyder mystisk! Det minder om Manden med Jernmasken.“

„Det er naturligvis tilladt at gjætte paa, hvem min skjønne Ledsagerinde er; men ingen Rævestreger, det skal I love!“

Alle afgav beredvilligt Løftet, thi det pikante i Situationen begyndte at tiltale dem.

„Kjender De mig?“ spurgte Bonnesen.

„Jo meget godt, Hr. Bonnesen!“ lød Svaret lidt forlegent og med udpræget kjøbenhavnsk Accent.

„De skal ikke genere Dem! Skaal!“ sagde Sinding, og Alle kinkede med den Ubekjendte.

„Kjender De ogsaa mig?“

„Jo, Hr. Oxenthal! Det var nok en morsom Skovtur, De havde igaar?“

„Aa ja!“ svarede Godsejeren og tilføjede med et nysgjerrigt Smil: „Sig mig, hvor har vi truffet hinanden? . . . eller . . . Hvornaar saae De mig sidst?“

„Sidst? . . . Det var i Søndags, da De kørte ud til Frederiksberg.“

„De lader til at være ganske godt underrettet!“ lo Oxenthal. „Aa, jeg skal nok finde ud af, hvem De er!“

Han trak sig lidt tilbage, betragtede hende fra alle Sider og søgende efter et eller andet Særkjende, som han kunde fange hende paa; og nu kom Turen til Skuespillerne, som ogsaa ønskede at vide, om de vare kjendte.

„Naturligvis! To saa berømte Mænd!“

„Ja, det forstaar sig!“ sagde Journalisten. „Men hvordan gaar det med mig og min Sidemand her?“

Den Tilslørede nævnede baade Journalisten og Forfatteren ved Navn og tilføjede til de fire sidste Herrer et godt Raad om at gaa lidt tidligere tilsengs, end de plejede.

„Aa,“ svarede den ene Skuespiller undskyldende, „det er rent undtagelsesvis, at det trækker saadan ud . . . efter en Middag . . .“

„Saa? Det er ikke længere siden end igaar Morges, at baade De og de andre Herrer først kom hjem ved højlys Dag.“

„Hvad Fanden? . . . Hvor veed De det fra? . . . Det er en lille Hex!“ lød det fra de opdagede Natfugle.

Hele Selskabet begyndte at blive mystificeret, man lagde Hovederne i Blød og hviskede og tiskede om, hvem hun kunde være, men Resultatet af deres Spekulationer bestod kun af det temmelig negative, at saa En konstaterede, at det ikke var Augusta, og saa en Anden fandt ud af, at det heller ikke kunde være Theodora; og den kvindelige Sfinx blev i bedre og bedre Humør, hver Gang de gjættede fejl.

„Det er nydeligt at høre paa!“ tog Postmesteren paa een Gang Ordet. „Der ser man, hvor bundfordærvede alle disse Kjøbenhavnere er! Fy, skammer Jer, I nedrige Roué'er! Agt ikke paa disse Ynkværdige, min ubekjendte Frue eller Frøken eller Madam eller Jomfru, hvad jeg nu skal titulere Dem! Nej, her ser De to anderledes agtværdige Mænd, som De ikke kan sige noget om; jeg mener mig selv og saa Jens derhenne . . . Naa, hille den, der kunde jeg nær have sagt Navnet!“

„Aa, det skal De ikke bryde Dem om! De behøver saamænd ikke at præsentere mig for Hr. Lundsgaard.“

„Hvad? Hvad hører jeg? . . . Hun . . . hun . . . hun kjender Dig, Jens.“

„Det er mig ganske ufatteligt!“ stammede den unge Mand, ildrød i Hovedet.

„Ja, det er ikke saa løjerligt, at De ikke kan gjenkjende mig, Hr. Lundsgaard; De har jo kun havt Øje og Tanker for een ung Dame her i Byen.“

„Det lader til, hun veed ganske god Besked om Dig, Jens! . . . Det er næsten . . . Naa! . . . Men saa maa Du jo ogsaa vide, hvem hun er!“

„Tror De det? . . . Kjender De mig da, Hr. Postmester?“

„Hahaha! De er ogsaa opdaget, Postmester!“ lød det fra alle Sider.

„Hvad . . . jeg . . . Nej, nej, nej! Det fik hun at vide før af Sinding; han sagde Postmester til mig . . .“

„Den Hjælp behøvede jeg virkelig ikke, Hr. Astrup! . . . Naa, rejser De saa imorgen, eller bliver De til iovermorgen, til Dampskibet gaar? . . . Ja, De veed det maaske ikke selv endnu, De har maaske ikke faaet det Brev, De venter hjemmefra?“

Postmesteren skubbede sin Stol tilbage, som om den Tilslørede var et Spøgelse, han vilde flygte for, og da alle de Andre kom til at le ved Synet af hans Forførelse, slog han i Bordet og raabte: „Det er Trolleri! Det er minsæl og Salighed Trolleri!“

Skjøndt de Øvrige just ikke delte denne Mening, følte de sig dog fortrædelige og ærgerlige, som man bliver ligeoverfor en Taskenspiller, hvis Fif man ikke kan udregne, eller en Gaade, man ikke kan finde Op-løsningen paa, og der opstod en Pause, som blot blev mere ubehagelig ved Sindings irriterende, overlegne Smaagrinen.

Den gaadefulde Dame rejste sig og vilde gaa, da Klokken var bleven saa mange. Samtlige Herrer protesterede paa det kraftigste og vendte sig imod hende for

at bevæge hende til at blive, men pludselig drejede de alle Hovederne i den modsatte Retning, da Bonnesen med en klukkende Latter bekjendtgjorde: „Nu veed jeg saagu, hvem det er!“

„Naa! Hvem? Hvem er det saa?“ lød det utaalmodigt i Kor; men Bonnesen var foreløbig ikke istand til at svare. Han kastede sig leende fra den ene Side til den anden, saa Stolen knagede under ham, slog sig paa Laaret og lo og hostede sig ganske kalkunsk i Hovedet, og da han endelig fik sit Mæle igjen, udbrød han blot: „Det er mageløst . . . Sikken et Held, at hun skulde være her!“

„Jamen saa sig dog for Pokker Navnet, din tykke Grinebider!“ raabte Postmesteren.

„Det er Trine!“ fik Bonnesen Tid til at sige, som om det var den selvfølgeligste Sag, at det var hende.

„Trine? . . . Hvad for en Trine? . . . Hvem er Trine?“ skreg man rundt om fra.

„Vores Pige!“

„Pigen hjemme i Pensionatet?“

„Ja, ja! . . . Jeg kjendte hende paa Overstykket, da hun rejste sig op, for det er . . . det er Frøken Fangels Overstykke, som hun har laant . . . Hahaha!“

Alle saae hen mod den modsatte Bordende — men Damen var forsvunden.

Sinding bredte sig alene paa de to Stole og sagde kun, at han skulde hilse Selskabet saa flittig fra hende.

„Det var altsaa Trine?“ spurgte Postmesteren indigneret. „Føj for Pokker — en Tjenestepige!“

„Bare ikke storborgerlig!“

„Aa, det er ikke det, jeg mener! . . . Men tænk, naar hun nu . . . Det er sandelig ubehageligt!“

„Vær De ganske rolig, hun sladrer saamænd ikke af Skole! . . . Man lærer dog altid noget paa saadanne Steder; se, nu har jeg faaet at vide, hvad den Talemaade at se til sin syge Tante betyder . . . Og jeg, som saa længe har beundret den Piges exemplariske Familiekjærlighed: hver tredie—fjerde Aften skulde hun se til sin syge Tante!“

Alle morede sig over Æventyret med Undtagelse af Søbørg, der smøgede sin Frakkekrave op om Ørene, da han med eet syntes at erindre, at en af hans Piger ogsaa havde en syg Tante.

„Men sig mig forresten, Astrup,“ spurgte han, „var der noget i det, hun sagde, at Du og Lundsgaard tænker paa at rejse hjem imorgen eller iovermorgen?“

„Javel var der det! Det var jo det ærgerlige, at det var rigtigt, alt hvad hun sagde.“

„Hør, saa vil jeg sige Dig noget: Du og din unge Ven har formodentlig tænkt at lyksaliggjøre mig og Familie med en Afskedsvisit imorgen; men da der nu ikke er noget, jeg finder saa kjedeligt som disse Formiddagsvisitter, hvad mener Du saa om at være min Gjæst imorgen Aften istedet . . . Ja, Du kan være ganske rolig; jeg mener ikke, at Du skal sidde og kukkelure hjemme i Familiens Skjød den sidste Aften . . . Nej, da vi før var ude paa Frederiksberg, kom jeg til at tænke paa de Ture, vi i gamle Dage havde ud til Pilealleen med egen Madkurv. Hvad siger Du om at opfriske gamle Minder? . . . Det er selvfølgelig ikke alene Dig og Lundsgaard, jeg mener, men det vil glæde mig at se hvem af de Herrer, jeg har tilbragt denne behagelige Eftermiddag med, som har Lyst.

Forslaget blev modtaget med Akklamation af alle Tilstedeværende, de nødvendige Aftaler om Tid og Sted truffene, og selv Postmesteren var glad ved det, da han ikke antog, at Søborgs Damer skulde med, og Jens saaledes ikke fik Lejlighed til at gjense Poulina.

Denne Indbydelse til et Aftensmaal i det Frie fik det ganske naturligt til at gaa op for flere af Middagsherrerne, at de slet ingen Aftensmad havde faaet; naturligvis blev denne utilgivelige Forsømmelighed hurtig oprettet, og Resten af Aftenen — eller rettere sagt Natten — blev tilbragt med at spise og drikke, ved hvilken Lejlighed især Sinding udmærkede sig ved at nedbringe aldeles utrolige Kvantiteter af alle mulige Drikkevarer imellem hinanden. Han tømte ikke alene en hel Række specielle Glas med hver enkelt af de Tilstedeværende, men da han var kommen tilende med denne noget anstrengende Omgang, kom han i Tanker om, at han aldrig havde drukket Dus med sig selv; han fandt, at det dog ikke gik an uden videre at dutte en saa anset Person, og proponerede derfor sig selv det, og da han Intet havde derimod, men endog følte sig meget smigret over denne uventede Ære, fuldendte han denne højtidelige Akt med alle behørigte Ceremonier.

I den sidste Timestid stod Munden ikke stille paa ham; han strømmede over af Velvillie mod Menneskeheden i sin Helhed, men specielt slog han sin Kjærlighed paa Postmesteren, hvem han holdt fast omfavnet og snakkede lige ind i Ansigtet. Skjøndt meget vrøvlevorn var hans Tale dog ikke helt meningsløs, kun paa eet Punkt syntes hans Hjerne at nægte sin Tjeneste: det var ham nemlig ikke muligt at huske Postmesterens Navn; først kaldte han ham Hastrup, og saa blev det

til Bastrup, og lidt efter til Knastrup, og tilsidst tilstod han aabenhjertig, at han i Øjeblikket ikke bestemt erindrede, om Postmesteren hed Kastrup eller Sundby Øster eller Vester, men noget ude paa Amager var det, det vidste han. Og da hans lille Ven, der morede sig kostelig over hans Pludder, bad ham om at lade være med at spille Tiden med det Navn, da det jo var ganske ligegyldigt, bifaldt Sinding strax denne Tanke: „Det er rigtig! „Her spørges ej om Navn og Stand!“ Jeg elsker Dig, hvad Du saa hedder . . . Minsæl gjør jeg saa! Jeg holder af Dig, som Du kunde være min Svigermoder!“

Klokken tre sluttede Ballet, og vort Selskab maatte ogsaa bryde op, skjøndt Ingen ytrede nogen meget stor Tilbøjelighed i denne Henseende. Omsider kom de dog ud paa Gaden og bevægede sig med en vis Sindighed ind mod Byen; de vare ikke komne ret langt, da de opdagede, at der et Par Huse foran var en Sammenstimlen af nogle Folk, som førte et meget heftigt Skjænderi, og paa een Gang hørte de den ejendommelige klaskende Lyd af et Par Slag og saae næsten samtidig to Mænd vælte sig med hinanden paa Jorden.

Der var kun nogle faa Tilskuere, som ikke gjorde mindste Forsøg paa at skille de Kæmpende ad; vort Selskab ilede derfor til og naaede derhen paa samme Tid som to Politibetjente, der vare lokkede hid af Larmen.

„Plads her!“ raabte Betjenten, splittede den lille Kreds, der havde dannet sig om de to paa Jorden liggende Mænd, ad og trængte ind, modtagne med det bekjendte Raab: „Der er Politiet!“ Slagsmaalet var hørt op i samme Øjeblik, som dette Raab lød; Betjenten saae sig om i Kredsen og greb fat i en høj Mand, der stod uden Hat og endnu helt forstumlet af Slagsmaalet.

„Hvor er den Anden?“ spurgte den ene Betjent, næsten aandeløs af Tjenesteiver, og gik rundt i Kredsen, medens den anden Betjent holdt Fangen fast i Frakkekraven. „Hvem var den Anden? Hvor er han?“

Ingen svarede, men Alle saae paa hinanden med en hemmelig Mistanke om, at deres Nabo var Gjerningsmanden.

„Hvad Fanden, han kan da ikke være forsvunden!“ tordnede Betjenten videre. „Er der Ingen, der har set, hvem det var?“

„Vil De behage at sige, hvem det var, De var oppe at slaas med!“ udbrød den anden Betjent og ruskede i den Anholdte.

„Det er ingen af de Herrer her,“ svarede den Spurgte. „Jeg kjendte ham ikke, det var en lille, klejn Fyr . . .“

„Han kan jo ikke have taget Billetten i den Fart!“ brummede Betjenten; men det hjalp Intet, Kontraparten var ikke til at finde nogen Steder, og tilsidst blev Rettens Haandhævere nødte til at trække af med den Ene, de havde faaet Fingre i, og det samlede Opløb opløste sig efterhaanden.

Kun en to—tre Herrer blev tilbage foruden Postmesteren og Sinding, som begge vare for meget Kjøbenhavnere til at gaa fra et Opløb uden at faa det fuldstændig opklaret, og man spurgte nu gjensidig hinanden, hvor den forsvundne Kæmpe var bleven af. Ingen af dem kunde fatte det, han syntes med eet at være sunken i Jorden; man undersøgte Stenbroen og saae opad det Hus, hvorved Slagsmaalet havde fundet Sted, som om man tænkte sig, at han var faret tilvejs paa en eller anden overnaturlig Maade; men lige klog blev man.

Der var ikke noget mærkeligt at opdage ved Huset, som var et af denne nye Slags, hvis Kjældervinduer gaa dybt ned under Stenbroen, der paa det nærmeste Stykke er erstattet af en Jernrist for at skaffe det nødvendige Lys til Kjælderen.

Medens man fortabte sig i Gisninger over Mandens hemmelighedsfulde Forsvinden, hørtes pludselig en Stemme, som fremhvislede et „Pst! Pst!“

„Hvor Pokker kom det fra?“ spurgte man hinanden og saae tilhøjre og tilvenstre, ned i Gaden og op i Luften.

„Her! Her!“ lød det igjen, og Sinding opdagede nu en Haand, der ragede op i Mellemrummet imellem Kjældervinduet og Risten.

Han saae ned og fik Øje paa den lille forsvundne Slagsbroder, som stod dernede og rakte Haanden i Vejret ligesom en Skoledreng, der i Bevidstheden om sine Kundskaber siger: „Maa jeg? Maa jeg?“

„Hvordan Pokker er De kommen derned,“ spurgte Forskjellige.

„Lang mig bare en Haand, saa jeg kan komme op!“

Et Par Mand sprang til og rakte deres Hænder ned; ved Hjælp af disse snoede den lille Mand sig op smidig som en Aal og stod strax efter smilende blandt de Andre.

„Min Gud,“ spurgte Postmesteren mest forbavset af alle de Forbavsede, „blev De kastet derned?“

„Kastet derned — Naada, nej! Men bedst som jeg tumlede med den lange Humlestage, blev der jo raabt, at Politiet kom, og saa lod jeg mig glide ned mellem Risten og Vinnevet, for jeg tænkte som saa: der hitter

de ikke paa at lede efter Dig, og Du kan jo altid komme op, naar den er dreven over.“

Det kostede Postmesteren megen Møje at faa Sinding med, thi denne var bleven saa begejstret over denne geniale Aandsnærværelse hos Fyren, at han absolut vilde drikke en Bajer med ham; men heldigvis var der ingen Steder aabent i Nærheden, og Sinding saae sig derfor nødsaget til at gaa lige hjem.

Dette sidste maa dog ikke forstaas altfor bogstaveligt; thi sandt at sige var Sinding ikke ganske sikker paa sine Ben, men slingrede saa stærkt, at Postmesteren fandt sig beføjet til at byde ham Armen.

„Tak skal Du have, Du gamle Knastrup! . . . Du skal ikke bryde Dig om, at jeg siger Du; for det siger jeg til alle Mennesker, naar jeg har drukket for meget Snakkevand . . . Men jeg kan ikke begribe, hvad der gaar af mine Ben; de gjør sig saadan udtilbens — det var en forbandet daarlig Brander! Ja, Du maa forresten endelig ikke bilde Dig ind, at Du gaar lige . . . nej vi To er lige gode! Lad os synge den omdelte Sang: „Salig er den lille Flok! Salig er den lille . . .“ Jeg kan forresten ikke forstaa, hvordan jeg er bleven saa fuld! . . . Naa, det kommer vist meget af den Masse Spiritus, jeg har drukket! . . . Hør! Kan Du høre, hvor Spurveene sidder oppe i Træerne og skjælder os ud? „Svinebæster! Svinebæster! Er det en Tid at komme hjem paa? Nu staar jeg op!“ — Jeg faar altid grusom Samvittighedsnag, naar jeg hører dem! . . . Saa, nu sejler vi videre! Det er nogle slemme Slag, vi slaar! Jeg vilde ønske, der var aabent hos en Marschandiser, saa vilde jeg gaa ned og købe mig en gammel brugt Ballancerstang.“

Paa denne Maade blev Sinding ved at vrøvle paa hele Hjemvejen, og da de langt om længe kom til Pensionatets Gadedør, maatte Postmesteren have Assistance af Jens og Bonnesen, som havde vandret en god Stund frem og tilbage og ventet paa de Andre. Det lykkedes dog at faa Sinding saa nogenlunde skikkelig op ad Trappen og ind paa hans Værelse, hvor han med en mageløs Routine fordelte sine Klædningsstykker rundt om paa Stole, Sofa og Gulv og derpaa strax gik i Seng med Hovedet nede ved Fodenden og Benene strakte højt op ad Hovedpuden.

XXII.

„Hvordan staar det til?“ spurgte Jens, da han næste Morgen — eller rettere — Formiddag — stak Hovedet ind til Sinding.

„Lad mig være!“ mumlede denne i Søvn og afslog et indbildt Tilbud med: „Jeg vil ikke have mere at drikke!“

Jens kunde ikke lade være at smile, skjøndt han med Skræk saae paa den Stilling, Sinding indtog, og gav sig til at ruske i den Søvndrukne med de Ord: „Det kan ikke gaa an; hvordan er det, De ligger, Meneske?“, hvilket Spørgsmaal den Tiltalte besvarede under den meget høflige Form: „Tak, jeg sidder meget godt!“

„Det er mig!“ fortsatte Jens. „Vil De ikke staa op med det gode, kaster jeg Dem ud paa Gulvet!“

„Tak, men jeg danser ikke!“

Jens havde halet Sinding halvt overende, men da denne, saasnart Jens slap sit Tag, strax igjen gled ned

ligesaa slatten som en Guttaperkadukke, opgav den unge Mand yderligere Forsøg i denne Retning og gav sig til at grunde paa, hvorledes han skulde faa Liv i ham; saa faldt han paa Bonnesens Methode med Vandet, gik hen og dyppede Svampen og gav Sinding et forsvarligt Dask med den lige i Ansigtet.

Det hjalp; Sinding plirrede lidt med Øjnene, rev dem derpaa op med et voldsomt Ryk og spurgte med et forvildet Blik, hvad der var paafærde.

„Det er mig! De maa op!“ lød Jens' Svar. „Jeg har noget meget vigtigt at tale med Dem om; De maa endelig hjælpe mig!“

„Op? . . . Naa—aa! . . . Ja, javel! . . . Hvordan Pokker er det, jeg ligger? Værelset har jo drejet sig helt omkring . . . Vinduerne plejer jo ellers at være paa den anden Side! . . . Og hvad Fanden er det, der ligger oppe paa Hovedpuden?“

„Aa, det er jo Deres egne Ben!“

„Mine egne Ben!? . . . Hvordan i Alverden er de kommen der? Jeg er vist ikke gaaet lige paa Hovedet i Seng iaftes, eller ogsaa er jeg i Søvne kommen til at sparke mig selv i Hovedet og har saa flyttet mig . . . Uf, hvor jeg er tør i Halsen! Aa, ræk mig Vandkaraffen — jeg maa have et indvendigt Styrtebad . . . Tak! Og hør, der staar vist en Æske med noget Soda derhenne . . . Aa, mit stakkels Hoved! Jeg tror, jeg har faaet Podagra i det af at ligge med det ved Fodenden.“

Sinding tog en lille Haandfuld Soda og proppede det i Munden og skyllede det derpaa ned ved at sætte Karaffen for Munden og tømme den halvt. Han gjorde derefter flere afmægtige Forsøg paa at rejse sig, men da han laa i en Stilling som en Akrobat, der spiller med

en Globus paa Fødderne, lykkedes det ham først efter adskillige Gyngninger frem og tilbage at faa Benene svingede ud over Sengekanten.

„Av, av, av!“ jamrede han sig efter denne Kraftanstrengelse. „Det kan nok være, der er Tømmermænd i Kvistetagen! . . . Aa, hvor jeg er daarlig! Jeg tror, jeg med det samme vil melde mig ind i Begravelses-selskabet af 1854 . . .“

„Skynd Dem nu lidt at komme i Tøjet! . . . De maa hjælpe mig, for ser De . . .“

„Lad være at tale til mig, før jeg har faaet en Dukkert! Jeg kan ikke opfatte noget alligevel . . . Gid Fanden havde alt Spiritus! Det skal vare noget, inden jeg igjen rører ved det Pøjt!“

Under dette Løfte, som Sinding var meget tilbøjelig til at aflægge hver Morgen, var det lykkedes ham at faa fat i den ene Strømpe og faa den trukken paa; uheldigvis havde han imidlertid taget den bagvendt paa, saa hans Tæer kom til at sidde fast i Strømpens Hæl, og da han ikke trods al Anstrengelse kunde faa den længere ind ad denne Vej, satte han Foden, der ved Tilvæxt af Strømpen havde opnaaet en meget anselig Længde, paa Gulvet og gav sig til at stirre højst overrasket paa dette Fænomen.

„Halloj, Lundsgaard, kom her og se! . . . Jeg maa være kommen til Skade med min Fod iaftes; den er svulmet op til en Længde af halvanden Alen — det er ganske umuligt at faa Strømpen paa den! . . . Jeg kan ikke begribe, hvordan det er gaaet til, for jeg har ingen Smerter i den, nej aldeles ingen Smerter . . .“

„Aa, Snak!“ brummede Jens, halvt ærgerlig og halvt leende, og drejede Strømpen rundt, saa Sinding til

sin ubeskrivelige Overraskelse fik den paa uden videre Hindring.

Sinding fortsatte nu sit Toilette med en Jens irriterende Langsomhed og begyndte at opfriske forskellige Episoder fra igaar.

„Hør, unge Mand. De havde nok ogsaa en paa Hylleken igaar?“

„Jeg? . . . Nej! . . . Hvorfor tror De det?“

„Fordi De forekommer mig noget nervøs idag. De spankulerer frem og tilbage ligesom en Bjørn i sit Bur . . . Aa, De behøver ikke at sige „Uh!“, for det skulde slet ikke være nogen Brander med den Bjørn! . . . Men De er saa Pokkers urolig!“

„Kan De ikke begribe Grunden? Hørte De ikke igaar, at vi skal rejse imorgen?“

„Ja! — Og hvad saa?“

„Jeg kan ikke rejse!“

„Saa skulde De blive!“

„Jamen det kan jeg jo heller ikke!“

„Der er mere Soda i Æsken, tag Dem en Mundfuld, det hjælper udmærket!“

„Vær nu lidt alvorlig, blot for et Øjeblik! Jeg er kommen for at bede Dem arrangere det saaledes, at jeg i Formiddag kan slippe fri for Postmesteren, for . . . for jeg maa absolut se at faa Søeborg i Tale . . .“

„Søeborg? . . . Ham ser De jo iaften.“

„Ja . . . javel, det veed jeg nok . . . men der kan jeg ikke faa talt saadan . . . saadan med ham.“

„Hm — naa! Jeg kan ikke begribe, hvad det kan være for Hemmeligheder, som De har at tale med den Mand om.“

„Aa, De kan naturligvis godt forstaa det . . . Men jeg kan ikke fortælle Dem noget — ikke endnu!“

„Gjør bare ingen Undskyldninger! Jeg er slet ikke nysgjerrig af mig — som Inspektøren i Horsens Tugthus sagde — jeg holder tvertimod saa meget af at blive overrasket; og jeg er vis paa, jeg vil blive voldsomt overrasket!“

Deres Samtale blev her afbrudt af Trine, der stak Hovedet ind for at melde, at Frokosten var færdig, men skyndsomt trak det tilbage meget forvirret og generet, da Sinding med et kavallermæssigt Buk takkede hende for igaar.

Ved Frokosten traf de baade Bonnesen og Postmesteren, som Begge syntes at blive meget opmuntrede ved Synet af Sinding og med overstrømmende Æmhed forhørte sig til hans Befindende, hvilke Forespørgsler han ikke værdigede andet Svar end at udspørge Fru Klein, om hun var i Besiddelse af et større Antal Ansjoser.

Opmærksomheden blev dog snart fra ham ledet hen paa Frøken Fangel, idet hendes kjære Veninde, Frøken Holst, paafaldende højt henvendte det Spørgsmaal til hende, om hun skulde i stort Formiddagsselskab, siden hun var saa pyntet. Herrerne lagde nu først Mærke til, at den væne Ungmø havde iført sig en lyseblaa Kjole, hvis tætsluttende Liv var forsynet med en lang Række kuglerunde, forsølvede Smaaknapper, der gav det en ikke ringe Lighed med en Husarvest og derfor maatte siges at passe paa det bedste til den kolossale Hestekos-Brosche, hun bar i Halsen.

Den kvindelige Husar blev yderst opbragt over Venindens Spørgsmaal og svarede i en bister Tone, at

hun aldeles ikke var pyntet, aldeles ikke, hun agtede for Fremtiden at vise sig hver Dag i denne Dragt med Frøken Holsts Tilladelse, og forresten ogsaa uden den. Frøken Holst bad tusinde Gange om Forladelse, det havde ikke været hendes Hensigt at fornærme Frøken Fangel, hun havde kun troet, at det maaske havde været en Aftale mellem Pensionatets Damer at pynte sig i Anledning af, at det var sidste Dag, de havde den Glæde at se Hr. Astrup og Hr. Lundsgaard, og var bleven meget kjed over ikke at være bleven underrettet derom, skjøndt hun begribeligvis ikke vilde gjøre det ringeste Indtryk paa Nogen, selv om hun havde taget en Kjole med Guldknapper paa.

Under flere lignende Meningsudvexlinger forløb Frokosten særdeles fornøjelig og behagelig for Alle undtagen for Fru Klein, som var beskjæftiget med i Hovedet at opstille det fremtidige Budget, naar hun skulde undvære de to Jyders Tilskud.

Det faldt ikke Sinding vanskeligt at befri Jens for Postmesterens Selskab strax efter Frokosten, thi paa hans Forslag om at tage en Omgang frisk Luft svarede Postmesteren, at det var ham en Umulighed at gaa hjemmefra, før han havde faaet det Brev, som aldeles bestemt kom om et Øjeblik. Vor lille Ven var dog idag meget roligere i denne Henseende end igaar, da han havde fundet ud af, at det jo var saa rimeligt, at der var gaaet en Dag over, eftersom han ikke kunde vente, at hans Kone strax skulde finde paa det, som han selv havde været saa længe om ikke at finde paa.

Jens og Sinding sagde altsaa Farvel, medens Postmesteren for at forkorte Ventetiden tog fat paa Indpakningen af sit Tøj. Skjøndt den lille Mand vilde have

havt det adskillig nemmere, om han havde ladet den store Kuffert blive staaende paa Gulvet, skulde den dog absolut anbringes paa to Stole, og det var ikke saa let et Arbejde; det var naturligvis ikke vanskeligt at faa den ene Ende af Kufferten op paa en Stol, men naar Postmesteren saa gik hen for at løfte den anden Ende op, dejsede den første regelmæssig ned igjen, og da det endelig lykkedes ham at faa Kufferten placeret paa de to Stole, der rigtignok gik fælt paa Næsen under Byrden, og han vendte sig om for at tage det første Tøj, gled begge Stole pludselig ud, Kufferten sank langsomt ned paa Gulvet, og Stolene lukkede sig over den ligesom Klapperne paa en Bro, naar et Skib er passeret.

Omsider fik han dog det vanskelige Arrangement bragt istand og gav sig til at pakke ind; han havde imidlertid ikke faaet en Fjerdedel af sine Sager i Kufferten, før han indsaa, at det vilde være ham en Umulighed at faa Resten med; saa tog han taalmodig Sagerne op og begyndte at arrangere det samme paa en anden Maade — som det hedder i Kogebøgerne — men det var lige galt. Udmattet gjorde han en Pause, kløede sig i sin Hanekam og saae hjælpeløs fra Kufferten til Tøjet og fra Tøjet til Kufferten uden at kunne fatte, hvorledes han havde faaet Plads til det paa Overrejsen, hvilket ikke var saa underligt, da det var hans Kone, der dengang havde pakket ind. Han blev nervøs og gnaven — hvad Folk ere meget tilbøjelige til at blive under saadanne Omstændigheder, uden at det nogensinde har vist sig at nytte noget —; snart proppede og stoppede han Tøjet ned med samme Bevægelser som en Bagersvend, der ælter Dejj, og snart stod han resigneret med en eller anden Gjenstand i Haanden og filosoferede

over, hvorfor den ikke var bare een Tomme kortere, da den saa vilde passe saa udmærket ned i det Hul, der netop havde dannet sig; og hans Nervøsitet bevirkede tillige, at han begyndte at blive urolig for Brevet.

Hans Værelse havde en Ydervæg til Trappegangen, og hver Gang han hørte Nogen komme opad Trappen, fik han den Ide, at det var Postbudet, hvorfor han stormede ud i Entréen og stak Næse og Hanekam saa pludselig ud af Døren for at kigge i Brevkassen, at flere passerende Damer skreg højt af Angst og vare nær ved at gaa bagover nedad Trappen.

Efter det tiende Forsøg paa at faa Plads til Tøjet i Kufferten sagde han halvhøjt: „Nej, det gaar ikke! Jeg maa have fat i Trine; hun maa hjælpe mig!“ og foer ud i Entréen, hvor han nær havde revet Fru Klein, der var paa Vejen til Kjøkkenet med en Krukke Syltetøj, overende.

„Gud, jeg beder meget om Forladelse!“ stammede han.

„Det var godt, jeg holdt paa Krukken! . . . Søger De Nogen?“

„Ja, jeg hørte, der gik En herude, og saa troede jeg maaske, det var . . .“

„Frøken Fangel? — Nej, hun er inde i Dagligstuen!“

„Frøken Fangel . . .“ gjentog Postmesteren, noget forbavset over denne Oplysning. „Nej, det var ikke hende . . . Hvad skulde jeg hende?“

„Naa, jeg troede, De maaske vilde tale med hende.“

„Nej, det var Trine, jeg søgte; jeg vilde bede hende hjælpe mig med Indpakningen.“

„Naa ikke andet! . . . Ja, Trine har rigtignok saa travlt i Øjeblikket, men nu skal jeg se, om jeg kan undvære hende.“

Postmesteren vendte tilbage til sit Værelse, der havde faaet en vis Lighed med en Herreekviperingshandel i den travle Tid, og faa Minutter efter hørtes der en frygtsom Banken paa Døren.

„Ah, Trine generer sig for at vise sig efter Mødet igaar!“ tænkte han med et Smil ved Erindringen om, hvor de sidst havde set hinanden.

Paa hans „Kom ind!“ aabnede Døren sig langsomt, og Frøken Fangel stak sit yndige Lokkehovede ind og afgav meget bly og forlegen den Besked: „Jeg skulde hilse fra Fru Klein, at Trine ikke kunde komme lige i Øjeblikket, men . . . men hvis jeg kan være Dem til nogen Nytte, saa er jeg til Tjeneste.“

„De, Frøken! Hvad tænker De paa?“

„De tror maaske ikke, jeg er saa huslig, at jeg forstaar mig paa at pakke ind?“

„Jo, Gudbevares, men . . .“

„Jeg kunde have Lyst til at bevise Dem, at jeg netop er udmærket til den Slags.“

Frøkenen var traadt ind i Værelset og gav sig uden yderligere Opfordring ifærd med Arbejdet; og om hun just ikke var saa udmærket, som hun selv sagde, saa havde hun dog saadan en rar, praktisk Maade at tage Sagen paa ved paa hver af Postmesterens Indvendinger mod Arrangementet at forsikre, at nu laa det saa brilliant, det kunde ikke være bedre.

Postmesteren gjorde imidlertid den Opdagelse, at det ikke alene var af opofrende Hjælpsomhed, hun var kommen, thi efter kort Tids Forløb standsede hun i

Arbejdet og gav Samtalen en hel ny Vending ved at sige: „Hør, Hr. Astrup, kan De huske, at De igaar inde i Dagligstuen blev afbrudt af Fru Klein i noget, De vilde sige mig? Vil De nu ikke, medens vi staar her og pakker ind, fortælle mig, hvad det egentlig var?“

Vor lille Ven blev saa overrumplet, at flere af de sammenrullede Strømper, han just havde i Hænderne, trillede fra ham, og medens han samlede dem op, svarede han hakkende i det: „Nej, . . . nej, bedste Frøken, jeg kan ikke! . . . Jeg tror, det er bedre, jeg lader være — rent ud sagt, jeg tør ikke!“

„Tør ikke? . . . Er De bange for mig?“ spurgte hun med Hovedet paaskraa, glattende Folderne ud i hans Kjole.

„Ja — paa en Maade! Det vil sige, jeg er bange for, at De ikke vil kunne forstaa min Opførsel . . .“

„Deres Opførsel? . . . I hvilken Henseende? . . . Ligeoverfor hvem?“

„Ligeoverfor Dem!“

„Gud, hvor kan De sige det? Jeg skulde misforstaa Dem — aldrig!“

„Ja, det er dog det, jeg alligevel frygter! De vil maaske anse mig for letsindig — eller uærlig — eller lumpen,“ stammede Postmesteren, idet han for hvert Adjektiv anbragte et Par Strømper paa et aldeles forkert Sted.

„O, hold op med saadanne stygge Udtryk? Hvor skulde jeg, der i den korte — altfor korte — Tid, vi have været sammen, har lært at sætte Pris paa Dem som en Mand, der . . .“

„Nok, Frøken!“ raabte han med en saadan Kraft, at Frøkenen foer et Skridt tilbage i den Tro, at det var

med Hensyn til Indpakningen, han mente. „De maa ikke tale saaledes! Jeg vil saa nødig, at den sidste Dag, vi er sammen, skal forbitres!“

„Vel, jeg tier! Men lov mig . . . lov mig, at De, naar De kommer hjem, vil skrive til mig!“

„Skrive til Dem? . . . Jeg fatter ikke! . . . Hvad vil De have, jeg skal skrive til Dem?“

„Det, som . . .“ stammede Frøkenen yndig rød-mende, „det, som De nu mangler Mod til at sige. Frygt ikke for mit Svar! Jeg kunde godt svare strax, for jeg tror nok, jeg har gjættet . . . En Mand og en Kvinde i vor Alder kan ikke misforstaa hinanden! De veed, jeg staar ene i Verden, uden Familie, uden Paahæng — naar jeg undtager min Grandtante i Jylland, som er Enke uden Børn, men med et Brænderi, meget stort, godt i Gang og med nye Apparater, som jeg veed, jeg skal arve, og over halvfjerds er hun, og Asthma har hun . . . Men nu er jeg virkelig for forvirret til at pakke Dem ind i Kufferten, skjøndt ellers det huslige ligger saa mageløst for mig!“

Med disse Ord styrtede Frøken Fangel ud af Stuen og lige ud til Fru Klein, hvem hun betroede, at Postmesteren vilde skrive til hende efter sin Hjemkomst, men den lille Mand stod endnu med en Haarbørste i den ene Haand og et Par Morgensko i den anden og stirrede paa Døren, hvorigjennem hun var forsvunden; og det var først, efterat han havde opdaget, at han i nogen Tid havde bearbejdet sin Hanekam med Morgenskoen, at han kom saa meget til sig selv, at han sank om paa en Stol paa sine nystrøgne Manschetskjorter med det Udraab: „Jeg tror minsæl, hun friede til mig!“

Postmesteren vilde i en ubestemmelig Tid være bleven siddende der og agere Pressejern, hvis han ikke paa een Gang var bleven skræmmet op af Entréeklokken, som paa en meget iørefaldende Maade meddelte, at der var Nogen udenfor. Han saae paa sit Uhr; Klokken gik stærkt til to. „Det maa være Postbudet,“ tænkte han og trippede ud for at faa det længselsfuldt ventede Brev.

Han stak sit Hovede saa hastig ud af Entréedøren, at han nær havde drukket en Skalle med Fru Søeborg, som bøjede sig noget forover, da hun tørrede Fødderne af paa Maatten.

„God Dag, Fru Søeborg! . . . Undskyld — er det Dem? Og god Dag, Frøken Caja!“ udbrød Astrup. „Er det os, De vil besøge?“

„Ja, det vil sige Fru Klein. Hun og jeg blev forleden enige om, at vi skulde forny vort gamle Bekjendtskab, og saa lovede jeg at se op til hende . . . Hun er vel hjemme?“

„Jo, hun er . . . Nu skal jeg strax . . .“

Han gjorde et Par Skridt henimod Dagligstuen for at aabne Døren; men da det faldt ham ind, at han uden Tvivl vilde træffe Frk. Fangel der, standsede han betænkelig og sagde: „Nej, det er sandt; Fruen er vist ikke der . . . men . . . Ja, jeg skal nok skaffe fat i hende!“

Med disse Ord gav han sig til Fru og Frøken Søeborgs Forbavselse til at kime paa Klokken med en saadan Kraft, at der blev stukket et Hovede ud af hver Dør i den lange Korridor for af se, hvad der var paa færde, og Trine kom ansættende i skarpt Trav fra Køkkenet. Den lille Postmester blev selv ganske forfjamsket over det Røre, han vakte, og stammede undskyldende:

„Det er ikke andet end disse Damer, som ønsker at hilse paa Fru Klein. Vil De føre dem ind i Dagligstuen, Trine! . . . De undskylder, bedste Frue og Frøken, at jeg ikke har Tid, men jeg er just ifærd med at pakke ind . . .“

„Lad Dem endelig ikke genere af os!“ svarede Fruen noget spidst og fulgte med sin Datter efter Trine.

Postmesteren vilde til at lukke Entréedøren, da han i det samme opdagede det saa meget efterspurgte Postbud, som kom gaaende opad Trappen med en Pakke Breve i Haanden.

„Aa, Gudskelov, er De endelig der! . De har vel Brev til mig?“

„Nej, der er ingen Brev til denne Etage,“ svarede Budet flegmatisk og stavrede videre opad Trappen.

„Heller ikke Brev idag!“ mumlede vor lille Ven, idet han gik ind paa sit Værelse. „Hvad vil det dog sige? . . . Der maa jo være tilstødt Amalie et eller andet . . . eller mit Brev maa være gaaet tabt . . . Hvad skal jeg dog gribe til? . . . Telegrafere! Jeg maa telegrafere for at faa at vide, hvorledes det forholder sig . . . Det var ogsaa dumt, at jeg ikke strax telegraferede!“

Paa en ham selv ubegribelig Maade fik Postmesteren temmelig hurtig Plads til Resten af sine Sager i Kufferten og ilede derpaa strax afsted til Posthuset. Da Telegrammet var besørget, satte han Kursen mod et større Vinlager i Frederiksborggade, hvor han vidste, at Bonnesen — for at bruge dennes eget Udtryk — var paa Prøve hele Formiddagen, og han var saa heldig i Stedets Port at løbe lige i Armene paa sin Ven.

„Halloj, Skipper! Hvor gjælder Rejsen?“ udbrød Bonnesen.

„Aa, er det Dig, det var rart! Det er netop Dig, jeg søger . . . Er Du færdig her?“

„Javel — men hvad gaar der af Dig? Du ser ud, som Du havde været inde i en Ko og jaget en Kalv ud.“

„Jeg er ogsaa kommen i en slem Knibe, og det kan jeg takke Dig for . . .“

„Mig?“

„Ja, var det maaske ikke Dig, der faldt paa at sige til Frøken Fangel, at jeg ikke var gift?“

„Naa ja, det kan nok være; men hvad . . . Frøkenen har da ikke opdaget, at det var Lyv?“

„Nej, værre endnu! hun har friet til mig!“

„Friet til Dig? Hahaha! Aa, hold paa mig! Hahaha!“

Saa nær ved at faa et Tilfælde af Latter havde Bonnesen endnu aldrig været; de vare komne et Stykke ned ad Gaden, men maatte igjen ty ind i en Port, hvor Bonnesen tumlede om og stampede i Asfalten, som om han opførte en indiansk Krigsdans, men samtidig lo saa hjertelig, at et ungt Menneske, der hele Dagen havde staaet og gabet i den tilstødende Cigarbutik, stemmede i med af fuld Hals uden at kunne opgive nogen fornuftig Grund til sin Principal, som kom løbende til for at erfare Aarsagen til den unge Mands Munterhed.

„Ja, Du kan sagtens le!“ vrissede Postmesteren, der gik op og ned med Hænderne paa Ryggen og irriteret daskede dem i hinanden. „Men jeg — hvad skal jeg gjøre? Jeg er kommen i en falsk Situation, som Du værsgod maa klare.“

„Jeg?“

„Ja, det hele er din Skyld! Du maa fortælle hende Sammenhængen — Du kan ogsaa lettere gjøre det end jeg.“

Udsigten til denne mindre behagelige Kommission betog pludselig Bonnesen Lysten til at le. Han vægrede sig først bestemt ved at have nogetsomhelst med denne Sag at gjøre, men da Postmesteren havde fortalt ham, hvorledes det var gaaet til, fik han Skrupler over, at de vare gaaede saa vidt i deres Løjer, og lovede tilsidst at forberede Frk. Fangel paa Slaget med det bekjendte Citat af „Orpheus i Underverdenen“: „Jeg gjør det, men jeg gjør det grumme nødigt!“ De aftalte derfor, at Postmesteren skulde tage Fru Klein tilbords ved Middagen og Bonnesen Frøkenen, og skyndte sig derpaa hjem, da Spisetiden var sat en Time tidligere end sædvanlig af Hensyn til, at Herrerne skulde spise saa tidlig til Aften.

I Pensionatet viste det sig, at denne Forrykkelse af Spisetiden havde bragt samtlige Pensionærer i Harnisk; Nogle erklærede, at de aldeles ingen Appetit havde paa denne Tid af Dagen, Andre vare i den største Forlegenhed med Anvendelsen af den grusom lange Eftermiddag, de vilde faa, og Frk. Holst udtalte ligefrem sin Glæde over, at „dette her“ snart var forbi, da hun antog, at det ellers vilde være endt med, at man var kommen til at spise til Middag om Morgen og drikke Morgenkaffe om Aftenen.

Imidlertid formildedes dog Alle, da man kom tilbords, og det opdagedes, at Fru Klein havde føjet en Ret til den sædvanlige Spiseseddel, og at Bonnesen trakterede med Rødvin — hvilket sidste dog satte Sinding i en større Forlegenhed, da han ikke strax kunde

erindre, om hans Afholdenhedsløfte om Morgenen ogsaa havde omfattet Rødvin, men han slog sig dog snart tiltaals med, at hans Mening kun havde været at entholde sig fra Spiritus. Middagen gik derfor ualmindelig behagelig; Folk tænkte ikke længere paa den grusom lange Eftermiddag; de, der aldeles ingen Appetit havde, kunde endog spise af Extraretten, og Frk. Holst blev betagen af den ejendommelige Velvillie, som man nærer for Folk, man snart skal skilles fra, selv om man ellers ikke sætter saa overdreven Pris paa dem.

Bonnesen havde opsat og opsat sit ubehagelige Hverv, da det ikke var ham muligt at finde paa en nogenlunde passende Indledning; over en halv Snes Gange havde han taget Tilløb, men hver Gang det kom til Stykket, var han bøjet af ligesom Clownen i Cirkus, der tilsyneladende saa alvorlig tager Tilløb, men altid løber udenom Forhindringen. Bonnesen havde aldrig troet, det kunde være saa vanskeligt at faa sagt et andet Menneske noget; han blev mere og mere urolig, thi det lod sig snart ikke opsætte længere, og han saae ingen Udvej; da kom Frk. Fangel ham heldigvis til Hjælp ved ligefrem at erklære, at hun følte sig noget skuffet over, at Postmesteren havde taget Fru Klein tilbords. Bonnesen greb strax, om end noget trykket, Lejligheden: han syntes, det var saa rimeligt, at hans jyske Ven feterede Pensionatets Overhoved paa denne Maade den sidste Dag, men forøvrigt var Postmesteren slet ikke saaledes til at stole paa — han havde skuffet Mange ganske anderledes.

Det kunde Frøkenen umulig tro; men Bonnesen paa-stod, at det alligevel forholdt sig saa, og navnlig var Astrup en stor Filur ligeoverfor unge, smukke Damer;

Bonnesen var vis paa, at der gik Snese af dem omkring i den Tro, at Postmesteren var forelsket i dem.

Frk. Fangel betegnede paa staaende Fod disse som nogle store Tossehoveder.

Det skulde hun dog ikke sige, mente Bonnesen; men det var de gode Damers egen Skyld, for de gjorde for megen Stads af den lille Jyde, og Bonnesen kjendte især een ung Dame, som under Astrups Ophold her i Byen var bleven mere bedaaret af ham, end det var godt for hende selv.

Bonnesen trak Vejret, som om han var gaaet op ad en lang Bakke, og skjævede til sin Dame for at se, om hun havde forstaaet ham.

Det havde hun — saa godt endogsaa, og hun uden Omsvøb spurgte, om det var hende, han sigtede til.

„Ja, naar De ligefrem spørger om det, saa . . . saa vil jeg svare Ja,“ stammede Bonnesen, idet han meget omhyggelig dyppede en syltet Blomme i Saltet, før han spiste den. „De har rent ud sagt viist ham meget for megen Opmærksomhed . . . han . . . han er det rent ud sagt ikke værd!“

„Og det siger De, som er en Ven af ham?“

„Ja . . . jamen der er noget, der er stærkere end Venskab! . . . hvis De har sat noget Haab . . . eller Forventning til ham . . . det vil sige, jeg mener, hvis De saadan . . . saa opgiv det! Opgiv det, før det er for sent! . . . De skal kort sagt ikke tro det mindste af hans Passiar; alt, hvad han f. Ex. har sagt om sine store Indtægter, det er Overdrivelse, Praleri altsammen — han har ikke det halve!“

„Men han har jo Ingenting sagt — det var jo Dem . . .“

„Mig? . . . Naa ja! Ja, det var bare for Løjer . . . for at hjælpe ham . . . Han er desuden slet ikke en Mand for Dem; han er bleven sær og gnaven af at bo paa Landet; De skal have en ganske anderledes En, en Mand med Humør, en Kjøbenhavner som jeg . . .“

Man rejste sig fra Bordet, og deres Samtale blev herved afbrudt. Bonnesen var glad nok ved det, men Frk. Fangel var helt forstumlet i Hovedet af, hvad hun havde hørt, og hun blev tilbage i Spisestuen under Paaskud af at hjælpe Fru Klein, men i Virkeligheden for at fatte sig. Hun vandrede febrilsk op og ned og dypede af og til sit Lommetørklæde i et Glas Vand for at køle sine Tindinger.

„Men Gud, De er da ikke syg?“ spurgte Fruen deltagende.

„Nej, nej! . . . Men De skulde bare vide, hvad der er passeret!“

„Hvad er det? Er der noget galt med Hr. Astrup?“

„Ja, netop — meget galt! Han er aldeles ikke den Mand, jeg har anset ham for!“

„Du min Skaber! Er han ikke Postmester?“

„Aa, jo vist saa! . . . Men han er en . . . en Laps! . . . Nej Bonnesen, det er en Mand!“

„Bonnesen?“ udbrød Fruen med den største Forundring; thi vel var den gode Kone vant til, at Frøkenens Anskuelser om Herrerne vexlede temmelig hurtig, men dette kom hende dog for pludselig. „Er det vores Bonnesen, De mener?“

„Ja, hvem skulde det ellers være? . . . Aa, jeg er saa lykkelig! . . . Jeg tror ved den Almægtige, han friede til mig. „Der er noget, der er stærkere end Venskab,“ sagde han — hvad andet kan det være end

Kjærlighed? Og saa sagde han ogsaa: „De skulde have Dem en munter og livlig Mand som mig“ . . . O, jeg er helt konfus!“

Det kunde man mærke, tænkte Fruen, men højt spurgte hun: „Men hvad vil De da gjøre?“

„Hvad jeg vil gjøre? Det er da klart nok! Mærker jeg, at Bonnesen virkelig mener det alvorlig, saa giver jeg naturligvis Astrup en god Dag — Bonnesen er jo et meget, meget bedre Parti!“

„Jamen Postmesteren . . .“

„Pyh, han! . . . Han trøster sig nok med en Anden! . . . Det er jo heller ikke kommet saa vidt imellem os — det var en ren Guds Lykke, at jeg ikke lod ham tale ud i Formiddags, men bad ham vente og skrive. Det vilde jo have været frygteligt, om man var bleven begravet derovre paa Jyllands Heder!“

Med disse Ord gik Frøkenen fattet og bestemt paa sin Optræden ind til de Andre for at drikke Kaffe, under hvilken Nydelse hun helligede Bonnesen hele sin Opmærksomhed, medens det lod til, at hun ganske havde glemt Astrups Tilværelse, noget vor lille Ven ikke tog sig halvt saa nær, som man kunde have ventet. Det bekymrede ham meget mere, at han ikke fik noget Svar paa sit Telegram, og han var ikke langt fra at antage, at Konen var rømt til Amerika med Kassen og hele Post- og Telegrafstationen.

Da det var en Aftale mellem Herrerne, at de skulde begive sig ud til Pilealleen ad den gamle Jernbanevold, maatte de snart bryde op; men nu opstod der den Vanskelighed, at Postmesteren erklærede ikke at kunne tage afsted, før det ventede Telegram var kommet; da dette imidlertid stadig udeblev, fik de Andre ham dog

overtalt til at gaa med, efterat det paa det mest indtrængende var paalagt Trine, saasnart Telegrammet kom, at sende et Bybud ud med det til Astrup i Pilealleen. Herrerne tog altsaa Afsked med Damerne, og saavel Bonnesen som Astrup undredes i højeste Grad over de mysteriøse Smil og Nik, hvormed Frk. Fangel ledsagede sit Ønske om, at de maatte more sig rigtig udmærket.

Den gamle Jernbanevold bærer ikke sin Titel af Vold med nogen synderlig stor Berettigelse; kun en kort Stump af Volden rager endnu op over det øvrige planerede Terræn, i hvis lerede Jord Ens Fodspor selv efter mange Dages Tørvejr efterlade Mærker som i Asfalt, der er halvt smeltet af Solstraalerne, og man kunde snarere fristes til at anse de afstukne, ubebyggede Fortsættelser af Sidegaderne, som hæve sig over den omliggende Eng, for Jernbanedæmninger.

Sindings Frygt for, at man skulde bevæge sig med en altfor stor Jernbanefart, viste sig meget snart helt ugrundet; den eneste Lighed, deres Tur havde med en Jernbanekjørsel, var den, at Selskabet ligesom et Godstog stoppede op, saasnart det syntes at være kommet i Gang. Skylden var naturligvis Astrups; snart maatte han staa stille for at ryste paa Hovedet ad de kaserneagtige Huse for Smaafamilier, af hvilke hvert enkelt Sted efter hans Paastand magelig kunde rumme Befolkningen i et Par Landsbyer som hans, og snart savnede han de interessante Lossepladser med deres ejendommelige Svin, der altid bare lange Sørgedraperier af Smuds og Støv.

Det var kun ved et Magtsprog, at Bonnesen fik ham videre, og da de først kom ud paa den landlige Del af Volden, gik det raskere. Postmesteren gjensaa

med Glæde den gamle Badeanstalt med de lange, over den sumpede Strandmark løbende Træbroer, de enkelte Beværtningssteder med deres Haver, der prætenderede at konkurrere med Sommerlyst og Alleenberg, og hele det vidtstrakte, flade Landskab, som — han vidste ikke selv hvorfor — stedse havde mindet ham om Dekorationen til „En Søndag paa Amager“; men da de tilsidst naaede ud til Carlsberg med sin herregaardsagtige Have, sine imponerende Drivhuse og sine sydlandske Loggiaer, maatte Astrup atter gjøre Holdt for at beundre den store, murede Viadukt, som han fra sin Barndom havde anset som et Mesterværk af Bygningskunst.

De arbejdede sig her op ad Skraeningen og gjorde en lille Afstikker fra deres Rute, for at Jens og Astrup kunde tage de to storartede Bryggeriers Ydre i Øjesyn; og her var det navnlig Jens, der var nær ved at tabe baade Næse og Mund. De mægtige, høje Fabriksbygninger imponerede ham med deres kolossale, røde Stenmasser; den dækkede Træoverkjørsel, der gik tvers over Vejen højt oppe i Luften; de fleretagers Kontorbygninger, som lignede elegante Villaer; de udstrakte Lagerkjældere, gjennem hvis aabne Porte man saae ind i et Virvar af Hvælvinger; den dæmpede Lyd af de arbejdende Maskiner inde i Bygningerne; Dampen, der hvirvlede ud ad enhver Aabning, ja paa nogle Steder syntes at trænge op af selve Jorden; den muntre, resonnansvækkende Lyd af Hammerslagene paa de vældige tomme Tønder; alt dette formede sig for ham til et storartet Billede, som han længe beholdt, og det rev ham ikke ud af Begejstringen, af Sinding forsikrede, at den største Del af Bygningskomplekset var opført for de Penge, han i sit Liv havde sat i Øl, hvorfor han ogsaa haabede engang

i Tiden at se sin Statue opstillet i det nærliggende Glyptothek.

De vendte tilbage til Pilealleen og drejede snart ind paa det Beværtningssted, hvor de skulde spise til Aften, og den pludselige Overgang fra de storartede Bygninger til det diminutive Hus gjorde et aparte Indtryk. Det lave, hvidkalkede Hus med det mosbegroede Tag, den landlige Halvdør og de smaa Ruder i den blaamalede Vinduesramme var ogsaa saa forskjelligt, som tænkes kunde, fra det mægtige Bryggeri; der var vel kun et eneste Punkt, hvor der var nogen Lighed, idet der nemlig ogsaa paa det lille brolagte Stykke udenfor Beværtningsstedets Dør, som førte den velklingende Titel af Gaarden, stod opstablet flere tomme Øltønder, rigtignok af en saa beskeden Størrelse, at de vilde have taget sig ud som Legetøj ved Siden af Giganterne i Bryggerigaarden.

Bonnesen forespurgte hos en robust Bondepige, hvis Kinder glødede omkaps med den Kobbermaskine, hun kom ud med fra Kjøkkenet, om hun kunde give nogen Oplysning om, hvor Familien Søeborg fandtes, men han blev kun henvist til selv at opsøge Familien i Haven.

Dette var ogsaa en noget eufemistisk Betegnelse, idet Haven hverken kjendte noget til Træer, Buske, Blomster eller andre slige Væxter, som ellers anses for en nødvendig Bestanddel af en saadan, men kun bestod af en smal, bar Jordstrimmel, som paa begge Sider var indfattet af en Række Lysthuse, der laa klods opad hinanden uden anden Adskillelse end den, nogle med Blade yderst sparsomt forsynede Træer leverede, hvorfor det ogsaa var anset for nødvendigt paa flere Steder at slaa Planker op for at forhindre et altfor frit Over-

blik over, hvad Nabofamilien havde paa Bordet. Forøvrigt var der Liv nok i Haven; næsten alle Lysthusene vare optagne, og der var en Løben frem og tilbage mellem disse og Huset af de Damer, som besørgede Anretningen i de forskjellige Familier. Det hele mindede om Livet ved et Skovløberhus en Søndag Eftermiddag: Publikum bestod hovedsagelig af Smaakaarsfolk, som vare tagne herud for at tilbringe en munter Aften med deres Venner og Bekjendte; det var for de Fleste et Surrogat for en Skovtur. I Lysthusene vare de unge Piger beskjæftigede med at pakke Kurvene ud og lod, som de vare skrækkelig kjede af de unge Mænd, som absolut vilde hjælpe til, men naturligvis gjorde alt saa forkert som vel muligt; de ældre Mænd vandrede op og ned og talte om deres Bedrift, medens de ventede paa at blive kaldte tilbords; Børnene, som ikke vare slet saa taalmodige, fik et Stykke Smørrebrød forud og blev sendte bort for at lege med Paalæg om at blive i Nærheden, hvilket ikke var saa vanskeligt, naar de ikke vilde forlade Etablissementet; i det ene Hjørne sad en gammel, hvidhaaret Mand og filede løs paa sin Violin, Fædrelandssange og Pavillonmelodier, smeltende Romancer og Trippevals i et behagelig afvexlende Potpourri; og fra den spinkle Gynges oppe ved Huset, som uafbrudt var i Gang, lød de unge Pigers Skrig og Latter, naar Kavallererne trods deres Protester gyngede dem for højt.

Vort Selskab saae lidt paa dette Folkelivsbillede og begyndte saa en Undersøgelse af Lysthusene for at finde Søborgs, hvilket ikke var ublandet behageligt, da de fra hvert Lysthus, de kiggede ind i, modtog Opfordringer til „at kigge indenfor og drikke en Kop The,

naar deres Vej faldt forbi“ eller lignende humoristiske Indbydelser.

Paa een Gang udbrød imidlertid Postmesteren: „Der har vi dem!“

„Hvor?“ spurgte de Andre og saae sig forgjæves om til alle Sider.

„Ja, jeg kan ikke sige, hvor de er,“ svarede han, „men jeg kan høre Søeborg fløjte.“

Ved at gaa efter Lyden lykkedes det ogsaa snart at finde Søeborg, som havde installeret sig i et af Hjørnelysthusene for Enden af Haven.

„God Aften! Naa, er De endelig der?“ raabte Direktøren Firkløveret imøde fra Lysthuset, hvor han tronede mellem Herrerne fra den foregaaende Dags Middagsselskab. „Kom her og tag Plads! Nu har vi siddet og ventet en halv Timestid paa Dem . . . vi er saa sultne . . .“

„Gud, er det sandt, min Herre,“ sagde Sinding, „saa skulde De sandelig have taget Dem et Stykke Smørrebrød.“

„Aa, Bordet er jo ikke engang dækket endnu,“ bemærkede Bonnesen, medens han skubbede sig ind paa Bænken.

„Hvad er det ikke?“ spurgte Søeborg og tilføjede med hævet Stemme: „Er Bordet ikke dækket, Kone?“

„Jovist saa, nu er det lige paa Minutten færdigt,“ svarede en Damestemme fra Lysthuset ved Siden af.

„Hvad . . . hvad er det?“ udbrød Postmesteren. „Er dine Damer med?“

„Ja, naturligvis! Hvordan skulde jeg ellers skaffe Selskabet noget at leve af?“

„Det var ikke efter Aftalen . . . jeg mener, det sagde Du ikke noget om igaar . . .“

„Det lader ikke til, at De er videre henrykt over vor Nærværelse!“ bemærkede Fru Søeborg hvast og tittede ind over Plankeskjærbrædtet.

„Jo, Gudbevares! . . . Naturligvis altid en Glæde at se Dem . . .“

„Ja, for ellers kan De saa udmærket godt faa Deres Mad derind for Dem selv!“ tilbød Frk. Fangel endnu hvassere og stak sit Hovede op ved Siden af Fruens.

„Hvad for noget! . . . Er De ogsaa her?“

„Ja, og jeg med!“ raabte Fru Klein, hvem man maatte tro paa hendes Ord, da hun ikke formaaede at vise andet end det øverste af sin Hat over Plankeværket.

„Vi sagde Ingenting til Dem hjemme, for det skulde være en Overraskelse.“

Det maatte siges, at denne Hensigt tilfulde var opnaaet, idetmindste for Postmesterens og Bonnesens Vedkommende; thi disse To stirrede aldeles maalløse paa de halvtredie Damehoveder, som præsenterede sig ovenover Plankeværket ligesom paa et Mester Jakels Theater.

Postmesteren var den, der først kom til Besindelse; thi ved at se sig om savnede han Jens, og da han nok kunde begribe, hvor den unge Mand var henne, sprang han op og gik ind til Damerne under Paaskud af at tilbyde sin Assistance. Jens stod ganske rigtig og underholdt Poulina, og det lod ikke til, at Nogen af dem tog sig videre ivrig af Borddækningen; Poulina var falden i Staver med en Stabel Tallerkener paa Armen, og Jens kiggede dybsindig i en Smørkande, han holdt i Haanden, som om han var et JURYmedlem, der skulde bedømme en Smørprøve. Postmesteren nærmede sig Poulina, men

før han kunde gjøre noget Tilbud om at skille hende af med Tallerkenerne, blev han anraabt af Frk. Fangel, som bad ham endelig hjælpe med at trække Flaskerne op.

Ved at se Postmesteren saaledes strax stile hen mod Poulina var nemlig Frøkenens gamle Mistanke mod denne formodede Rivalinde atter bleven vakt tillive, og det saa meget mere, som hun ved at tænke over Bonnesens Advarsel mod Postmesterens Falskhed var kommen til det Resultat, at hun maaske ikke kunde være saa ganske sikker paa sin lille Jyde. Saalænge Bonnesen imidlertid ikke definitivt havde erklæret sig, vilde hun naturligvis ikke give Slip paa Astrup, thi hun anerkjendte fuldstændig Gyldigheden af den bekjendte Sætning om det skidne Vand, man har, og det rene, man ikke har.

Saa nødig den lille Mand end vilde, maatte han derfor give sig i Lag med den lidet underholdende Opvartervirksomhed at trække Bajere op, og han saae Jens og Poulina ganske rolig blive staaende og hviske videre, uanfægtede af, at Fru Søeborg uden et Ord tog Tallerkenerne fra Datteren og Smørkanden ud af Haanden paa Jens.

Kort efter blev Selskabet kaldt tilbords; i Begyndelsen gik Konversationen og Lystigheden sandt at sige noget trevent, thi dels vare jo en stor Del af Herrerne fremmede for Damerne, og dels sad man baade meget knebent og meget umagelig paa de primitive Bænke, der vare konstruerede af en smal Planke paa to Pæle efter det gammeldags Princip for Havebænke og derfor paa en bogstavelig Maade gjorde samme Indtryk paa Sinding som Stigen i Nyboder. Et lille Uheld reddede imidlertid Situationen; idet nemlig Sinding vilde række en Assiet

med Syltetøj forbi Søeborg, var han saa uheldig at give denne en lille Prøve af Indholdet i Skjødet.

„Saa for Pokker!“ udbrød Søeborg ærgerlig. „Hvordan er det, De sidder?“

„Jeg . . . jeg sidder meget daarligt,“ svarede Misgjerningsmanden med den største Oprigtighed.

„Naa—aa! . . . Ja, De maa virkelig tage til Takke, som Lejligheden falder!“

„Gudbevares, naar De bare vil tage til Takke, som Syltetøjet falder; for det var virkelig ikke min Skyld, det var udelukkende en Følge af de fortvivlede smaa Forhold, vi har her.“

Denne Gang kæmpede virkelig Vreden og Gemytligheden i Søeborgs Ansigt, men heldigvis sejrede den sidste, og han slog det hele hen med en Bemærkning om, at i det Grønne maatte man tage det, som man kunde faa det.

Denne Paamindelse om, at man befandt sig i det Grønne, virkede forløsende; Selskabet begyndte at lege, de var i Skoven. Saltet i Kræmmerhuset, Flasken med Fløden, ja selv Osen fra Trækullene i Maskinen forekom saa skovturagtige; Retten til at kaste Rejeskallerne paa Jorden fremmanede for Bonnesen Minderne om mange Skovmaaltider, og den samme Frihed med Hensyn til Æggeskallerne mindede Astrup om hans Deltagelse i Faderens borgerlige Krigerliv paa Nørrefælled; kort sagt, Humøret steg højere og højere, alt som Solen dalede længere ned.

Da man rejste sig fra Bordet, var det allerede temmelig mørkt, og i enkelte af Lysthusene blev der efterhaanden tændt Lys, thi der rørte sig ikke en Vind i den lunt liggende, lille Have, som forøvrigt begyndte

at blive forladt af Gjæsterne. Medens Selskabet klumpede sig sammen udenfor de to Lysthuse for at sige Tak for Mad og Velbekomme, hvad der afstedkom megen Forvirring, da man havde ondt ved at kjende hinanden, blev en af Søborgs Drengene sendt op for at skaffe et Par Lys, for nu skulde den egentlig gemytlige Del af Festen tage sin Begyndelse, og den bestod i intet mindre end at samles om en Bolle Punsch efter den rigtige gamle Recept med Rom, Citron og Sukker.

Astrup var i længere Tid gaaet om blandt Grupperne for at finde Jens og Poulaine, men han kunde ikke opdage dem nogetsteds; han gik derfor længere op i Haven, spejdende i Mørket, saa godt det lod sig gjøre. Han havde omtrent gjort Turen gennem hele Haven, da han blev opmærksom paa en Hvisken, der lød fra et af de mørke Lysthuse. Han blev staaende og lyttede, thi han syntes at gjenkjende Jens' Stemme; for at blive rigtig vis i sin Sag listede han sig ind i Lysthuset ved Siden af, der heldigvis stod tomt.

Det hviskende Par havde gjemt sig inderst inde i Baggrunden, og Postmesteren, som frygtede for Ubehageligheder, hvis det var nogle Ubekjendte, han kom til at overraske, avancerede med største Forsigtighed op i sit Lysthus ved at skubbe sig sidelænds frem paa Bænken. Han var allerede kommen saa nær, at han tydelig kunde skjelne Stemmerne, da Hviskningen med eet sank ned til at blive ganske uhørlig; dette var begrundet i, at et andet Par, som kom gaaende ude i Haven, havde gjort Holdt foran de to Lysthuse.

Astrup antog først, at det var Oxenthal og Caja, thi de To havde omtrent været uadskillelige hele Aftenen; men han blev snart overbevist om, at han tog fejl. Da

der nemlig nærmede sig et Selskab, som støjende og syngende begav sig paa Hjemvejen, hørte han Damen sige til sin Ledsager: „Lad os gaa herind, medens de gaar forbi!“, og han kjendte strax Frk. Fangel's Stemme. Samtidig gjorde han den mindre behagelige Opdagelse, at „herind“ betød det Lysthus, hvori han sad; og før han kunde komme paa det rene med, hvad han skulde gjøre, havde Frk. Fangel og hendes Herre sat sig yderst paa samme Bænk, hvor han sad paa Lyttepost, saa at han var spærret inde mellem de to Par.

Vel var den lille Jyde af Naturen udrustet med en overordentlig skarp Hørelse, og takket være denne fandt han da ogsaa snart ud af, at det virkelig var Jens og Poulina i Lysthuset ved Siden af, samt at det var Bonnesen, der holdt Stævnemøde med Frøken Fangel, men dog overskred det hans Evner at følge med begge Samtalerne. Af de Stumper og Stykker, som han opfangede snart fra den ene og snart fra den anden Side, fik han dog saa meget ud, at det begge Steder drejede sig om Hjerteanliggender; men medens det — som det ved slige Udtalelser i Reglen plejer at være Tilfældet — inde ved Siden af var det mandlige Individ, der førte Ordet, forekom det ham, at det i hans Lysthus var den bly Ungmø, som havde taget Initiativet. Han følte en stille Morskab over Frk. Fangel, som idag syntes uafsladelig at gaa paa Frierfødder; men hans Fornøjelse forsvandt, da han i Samtalens Løb hørte sit Navn blive nævnet paa en alt andet end smigrende Maade, idet Frøkenen tildelte ham diverse, mindre velklingende Titler som Laps, Filur, o. s. v.

Dybt krænket, som han følte sig, stod han just i Begreb med at nedlægge en højrøstet, alvorlig Protest, da et Ord fra Lysthuset ved Siden af pludselig afledte

hele hans Opmærksomhed fra Frøkenens Injurier: Jens bad ligefrem Poulina om et Afskedskys. Den lille Postmester blev som lamslaaet over sin unge Vens Forvovenhed; der var ikke Tale om, at han kunde have hørt fejl, eftersom Frk. Fangel og Bonnesen med eet vare blevne tavse, da der atter nærmede sig et bortdragende Selskab. Nu mente Astrup, at Øjeblikket var kommet til at give sig tilkjende og overraske de to Par, og han opnaaede ogsaa strax dette sidste, ganske vist paa en noget anden Maade, end han havde tænkt sig.

I det Selskab, der forlod Haven, var der nemlig en ung Spøgefugl, som morede sig selv og en Del af de Andre ved den overordentlig underholdende Vittighed at sige et høfligt „God Nat!“ ind i alle de mørke Lysthuse. Da den unge Mand raabte sit „God Nat“ ind til Bonnesen og Frøkenen, blev denne Sidste saa forskrækket, at hun med et Sæt rykkede et langt Stykke ind paa Bænken. Postmesteren, der ikke havde ventet denne pludselige Bevægelse, blev bange for at faa hende paa Skjødets og vilde rykke tilside; men da han uden at ane det sad meget yderlig paa Bænken, blev Følgen ganske naturlig, at han dumpede ned paa Jorden med et vældigt Brag og en saadan Kraft, at Lysthusene for hans Øjne pludselig blev illuminerede med et uendeligt Antal Lys og Blus i alle Regnbuens Farver.

Poulina og Frk. Fangel gav samtidig nogle halvkvalte Angstskrig fra sig; Bonnesen raabte hidsig: „Hvad er det? Er her Nogen herinde?“, og Jens svarede ligesaa brøsig: „Hvem er det? Hvad skal det betyde?“

Medens de to Herrer, som ikke kjendte hinanden, gav sig til at mundhugges, idet de gjensidig beskyldte hinanden for at have luret og stod og truede ad hin-

anden ud i Mørket, kun adskilte ved Plankeskjærmbredtet, vare deres Damer flygtede ud af Lysthusene op til det øvrige Selskab.

Postmesteren, som først var bleven næsten bedøvet af den uventede Illumination, var nu kommen saa meget til sig selv, at han fandt det klogest at forsvinde paa en saa lidet opsigtsvækkende Maade som muligt, hvilket han iværksatte ved paa alle Fire at kravle ud under Bordet. Han var saa heldig at have naaet Udgangen, da Bonnesen og Jens omsider gjenkjendte hinandens Stemmer.

„Hvad Fanden, det er jo Dem, Lundsgaard!“ udbrød Bonnesen.

„Er det Bonnesen?“ svarede Jens.

„Javel! Men hvordan Pokker gik det til, at De faldt ned ad Bænken?“

„Jeg? . . . Jeg faldt ikke ned . . . Det var jo Dem!“

„Mig? Nej, gu' var det ikke nej!“

„Jamen saa maa her jo dog være en Fremmed herinde . . .“

Postmesteren saae dem stryge nogle Tændstikker af for at lede efter den formentlige Misdæder, men han havde ikke Tid til at vente og se dem blive lange i Ansigterne. Skrækslagen ilede han afsted; han havde kun Tanker for alle de Ulykker, han vilde faa af den gamle Lundsgaard, hvis han kom hjem med Jens som forlovet Ægteskabskandidat, og det eneste Middel, han i Øjeblikket kunde tænke sig til at forhindre et saadant Udfald af Sagen, bestod i strax at sætte Søborg ind i Forholdene.

Oppe i den anden Ende af Haven havde de øvrige Gjæster imidlertid atter bænket sig, meget forventningsfulde med Hensyn til det lovede Traktement; Søbørg var af Konen bleven kaldt ind ved Siden af for at sætte Smag paa Punschen, hvis appetitlige Duft trængte ind til Gjæsterne og fik disse til af Utaalmodighed at tromme i Bordet med de tomme Glas, medens Sinding for at paaskynde Serveringen hvert andet Minut begyndte paa Fausts Sang: „O, skjænk mig den varme!“

Endelig viste Søbørg sig i Indgangen med den dampende Bolle i sine opløftede Hænder, og ved dette Syn rejste der sig et almindeligt frydefuldt Jubelskrig. I dette glade Moment kom Astrup hæsblæsende til og greb Søbørg i Armen.

„Halloj, tag Dig i Agt!“ raabte Værten og satte Bollen paa Bordet. „Jeg kunde let have spildt de kostbare Draaber . . . Hvad vil Du?“

„Jeg maa tale med Dig!“

„Tale med mig? . . . Ja, værsgod!“

„Det er noget meget alvorligt . . .“

„Alvorlige Forretninger imorgen!“

„Saa er det for sent, det kan ikke opsættes . . . Du maa høre mig!“

„Hejsa, hvor det lyder højtideligt! . . . Naa, hvad er det saa? . . . Aa, Sinding, De er nok saa god at skjænke i Glassene imedens!“

„Tror De bare, jeg kan? Fru Klein er meget mere vant til at øse op til et større Selskab, saa de Alle sammen faar lige meget.“

Det lod imidlertid til, at Sinding kunde godt nok; Iskjænkningen gik meget hurtig og meget flittig, medens Astrup trak Søbørg lidt tilside og betroede ham sin

Opdagelse fra Lysthuset. Historien syntes ikke at interessere Poulines Fader i nogen overvættets Grad; da Astrup havde sluttet, hviskede han bare: „Naa ja, hvad saa? . . . Hvad kommer det mig ved?“

„Hvad det kommer Dig ved?“ gjentog hans lille Ven konsterneret.

„Jå, jo, det forstaar sig . . . men jeg mener, naar de to unge Mennesker synes om hinanden, saa for mig gjerne!“

„Men der kan ikke blive noget af den Forbindelse . . .“

„Hvad, hvorfor? . . . Hvad er det, Du siger? spurgte Søbørg halvhøjt og blev paa een Gang alvorlig.

„Sandheden! . . . Jeg vil sige det ligeud, som det er: Jens er bunden derhjemme . . .“

Havde Søbørg modtaget den første Del af Vennens Fortælling med stor Ro, gik han nu til den modsatte Yderlighed. Søbørg hørte nemlig til den Slags Mennesker, om hvem selv deres gode Bekjendte tro, at de ere meget rolige og koldblodige, medens Familien kan fortælle ganske andre Ting om deres Temperament, og blev han bragt ud af sin tilsyneladende Ligevægt, kjendte han ingen Grænser.

Bleg af Sindsbevægelse sprang han op og raabte kort og myndig: „Pouline! . . . Lundsgaard!“

Familien, som strax saae, hvorledes det var fat med ham, flokkede sig om ham og spurgte ængstelig, hvad der var hændet, men hans eneste Svar lød: „Hvor er Lundsgaard? . . . Skaf fat i Lundsgaard!“

Jens, som netop var paa Vejen op til Lysthuset sammen med Bonnesen, hørte, at der blev kaldt paa ham, og fremskyndede sine Skridt for at spørge, hvad man vilde ham.

„Kom herhen og sig, at han lyver!“ raabte Søbørg til ham.

„Hvem?“ lød Jens' meget naturlige Spørgsmaal.

„Astrup! . . . Han siger, De er forlovet i Jylland!“

„Hvad? . . .“

Der var selvfølgelig blevet almindelig Tavshed under denne ikke synderlig hyggelige Scene, og Alle saae spørgende og forlegne fra hinanden og hen til den Gruppe, de Talende havde dannet i det ene Hjørne af Lysthuset.

„Nej, nej, nej,“ stammede Astrup, „det har jeg ikke sagt, jeg fik ikke talt ud . . .“

„Aa, nu forstaar jeg! Det er formodentlig Historien om Karen Margrethe, De har villet fortælle?“ spurgte Jens med en Ro, der virkede velgjørende paa Selskabet og endogsaa begyndte at dæmpe Søbørgs Oprør.

„Ja, ser Du, lille Jens . . . forstaar Du . . .“

„Jo—o! Og jeg takker Dem for Deres smukke Hensigt! . . . Forresten kunde De have sparet Dem Ulejligheden, for jeg har selv fortalt Hr. Søbørg Historien idag . . .“

„Hvad for noget?“ udbrød Poulines Fader. „Var det ikke andet end den?“

„Ikke andet?“ snerrede Astrup.

„Nej,“ svarede Jens. „Men da vi nu een Gang er kommet ind paa at fortælle Historier, saa kunde jeg have Lyst til at fortælle en anden . . .“

„Det er ikke noget om mig? Vel, Jens?“ afbrød Astrup ham hurtig, thi den lille Mand blev bange for, at hans unge Ven skulde tage Repressalier.

„Nej, jeg skal nok vogte mig for at røbe Deres Hemmeligheder!“ lo Jens, og efter at have set hen til Søbørg og Kone, som nikkede bifaldende til ham, til-

føjede han: „Jeg vilde kun fortælle Dem og hele Selskabet, at Poulina og jeg idag er bleven forlovede.“

Der gik et overrasket „Ah!“ hen over Selskabet, men inden man fik Tid til at fremkomme med sine Lykønskninger, sank Postmesteren om paa Bænken med det fortvivlede Udraab: „Hvad maa jeg høre!“

Som rimeligt var, vakte denne noget ualmindelige Gratulationsmaade en Del Forbavselse hos de Tilstedeværende, men det var dog for Intet at regne i Sammenligning med den Overraskelse, der betog Forsamlingen, da en mægtig Stentorstemme som et tusinde Gange forstærket Ekko gjentog: „Hvad maa jeg høre!!“

Alle vendte sig mod Indgangen til Lysthuset, der var spærret af en Kæmpeskikkelse, som i det svage Lys antog næsten overnaturlige Dimensioner.

„Fader!“ raabte Jens og fløj Skikkelsen om Halsen.

„Saa smaat med de unge Heste, Dreng!“ svarede Lundsgaard og rystede Jens af sig, som om det var noget Sne, han havde faaet paa Frakken. „Hvad er det her, jeg hører, Postmester?“

Den lille Mand, som vilde have givet, hvad det skulde være, for at kunde gjøre sig usynlig bare i fem Minutter, vred sig under Proprietærens Blik og bevidnede med mange meningsløse Undskyldninger sin Uskyld.

„Veed De, hvad De er? De er en . . . en . . .“ Lundsgaard standsede, da han saae alle Blikke rettede paa sig, og slugte den Kamel, der havde svævet paa hans Læber, saa at Postmesteren ikke denne Gang fik at vide, hvad han var; men efter en kort Pause fortsatte den vrede Jyde: „Lovede De mig ikke at passe paa Drengen? Sagde jeg ikke til Dem, at jeg vilde have, han skulde have Karen Margrethe?“

„Tag Dig bare ikke det nær, Fader!“ intervenserede Jens. „Jeg kan give den mest fyldestgørende Grund til, at jeg ikke tog hende: hun vilde nemlig ikke have mig!“

„Ikke have Dig, min egen velsignede Dreng?“ lød det bagved Lundsgaard.

„Moder! Hurra! Er Du ogsaa her?“ raabte Jens og trak sin lille Moder frem.

„Jeg skulde ikke tro,“ fortsatte Faderen, „at Karen Margrethe understod sig til at give Dig en Kurv?“

„Nej, hun gjorde ikke — af den gode Grund, at jeg slet ikke friede! . . . Hun frygtede vel selv for, at jeg skulde gjøre det, for den allerførste Gang, vi vare sammen efter min Hjemkomst, betroede hun mig, at. . .“

Jens stoppede pludselig, men en Stemme nede fra den anden Bordende raabte op til ham: „Bliv bare ved! Værs'god!“

„Tak! Ja, saa kan jeg give Jer Forklaringen meget kort: Maa jeg præsentere Jer Karen Margrethes Forlovede, Doktor Vissing!“

„Hvad? Doktor Vissing?“ udbrød Lundsgaard.

„Ja,“ svarede Doktoren, „jeg har været forlovet med hende, siden jeg var ovre hos Olesens i Julen, men hendes Fader vilde absolut have, jeg skulde have Examen først. Den har jeg nu faaet, og imorgen bliver Kortene sendt ud.“

For anden Gang skulde Lykønskningerne tage deres Begyndelse, men atter blev de afbrudte, denne Gang af en lydelig Kvindelatter, som lød bagved Lundsgaard og skaffede Stilhed, saa man hørte En raabe over til Astrup: „Maa jeg saa bede om det nye Overstykke, Christian! Du husker nok, vi væddede i Julen, og at jeg holdt

paa, at det nok blev til noget mellem Karen Margrethe og Hr. Vissing.“

„Se, god Aften, Fru Astrup! Naa, De er ogsaa kommen herover?“ hilste Jens.

„Min . . . Min Kone!“ busede det ud af den lille Mand.

Gjensynet mellem Ægtefællerne blev ikke saa ømt, som der maaske kunde have været Anledning til at vente, thi umiddelbart ovenpaa Astrups Udbrud hørte man et gennemtrængende Skrig og saae derpaa Frk. Fangel styrte baglænds om, hvinende af al Magt: „Hans Kone! Han er gift!“

For strax at berolige de Læsere, der muligvis kunde tage sig Frøkenens Skæbne nær, er det maaske rettest med det samme at oplyse, at den daanende Ungmø, før hun faldt, forvissede sig om, at Bonnesen stod bagved hende, parat til at modtage hende i sine Arme.

Fru Astrup, der hidtil havde været berøvet Mælet paa Grund af denne efter hendes Mening meget umotiverede Besvimelse, borede sig ud mellem de Andre henimod sin Mand, idet hun undervejs raabte: „Hvad skal dette betyde, Christian? . . . En Dame, som besvimer, da hun hører, Du er gift . . . Hvad er Meningen? Saa svar dog, Menneske! . . . Christian, Christian, Du har da vel aldrig fornægtet Din ægteviede Kone?“

Den lille Ægtemand begyndte atter at kalde Himlen til Vidne paa sin Uskyldighed, men idet han rakte den højre Haand besværgende op mod Lysthusets bladløse Loft, greb Amalie fat om hans Haandled og skreg i den højeste Diskant: „Hvad er det? Hvor . . . er din Forlovelsesring?“

Postmesteren fik i en Fart trukket sin Haand til sig og stammede med den onde Samvittighed lysende ud af hver Mine: „Den . . . den . . . Naa jo, den er henne hos Guldsmeden for . . . for at blive blokket ud. Du veed, den har saa længe trykket mig . . .“

„Uh!“ skreg Amalie. „Han siger, det har længe trykket ham at være gift!“

Med disse om den bekjendte kvindelige Logik vidnende Ord besvimed Amalie i sin kjære Christians Arme og dannede saaledes en værdig Pendant til Frk. Fangel.

Ingen af Besvimelserne var imidlertid af nogen synderlig alvorlig Natur, saa de paagjældende Damer snart kom til sig selv; først Frøkenen, som med Bestemthed afviste enhver Mistanke om Grunden til sin Afmagt ved med en meget naturlig Latter at forsikre, at hun rigtignok hele Tiden havde vidst, at Hr. Astrup var gift, og derpaa Amalie, som blev betydelig formildet, da Bonnesen hviskende paatog sig hele Skylden, og Christian fortalte om alle sine forgjæves Forsøg paa at meddele Frøkenen Sammenhængen.

„Maa jeg saa bede om at blive præsenteret for min Svigerdatter!“ forlangte Lundsgaard med sin stærke Røst, da alt dette var bragt i Orden.

Jens saae sig om for at føre Poulina hen til ham, men hun var allerede alene paa Vejen; skjælvende og rødmende listede hun sig frem og saae saa bønlig op til den store Mand, som om hun havde begaaet en blodig Uret imod ham. Men det havde hun slet ikke behøvet, thi da Lundsgaard saae hende nærme sig, klarede hans brede, godmodige Ansigt op med et overrasket, glad Smil; uvilkaarlig tog han Rejsehuen af, og nu var det

ham, der skjælvede, da han sagde: „Hvad er det Dem? . . . Vil De virkelig have Knægten? . . . De, saadan en fin, kjøn, lille Frøken . . .“ For at skjule sin Bevægelse og Glæde endte han med at tildele Jens et forsvareligt Dunk i Ryggen og udtale det til Lejligheden mindre passende Ønske: „Du skulde ske al Landsens Ulykker, din Vindspiller!“ Men strax efter, da han saae sin lille Kone stolt og ømt tage Poulines Hovede mellem sine Hænder og give hende det ene Kys efter det andet, udbrød han: „Nej, stop, Mutter! Der vil jeg nok være med!“, og saa løftede han Pouline op saa let, som var det en Dukke, og trykkede et Kys lige paa Munden, saa det gav Gjenlyd i hele Lysthuset, og Selskabet brød ud i een Jubel.

„Se saa, lille Pouline, nu er Du optaget i vores Familie!“ sagde han, da han atter satte hende ned paa Jorden. „Og nu siger jeg: Pokker i Vold med Olesens! . . . Om Forladelse, Hr. Vissing, jeg mente det ikke saadan, men saadan — De forstaar mig nok! Det er af bare Glæde, jeg sludrer! . . . Tænk Dig, Mutter! Hvad siger Du, naar vi faar saadan en lille Prinsesse hjem paa Gaarden?“

„Av!“ sagde hans Kone, dog ikke som Svar paa hans Spørgsmaal, men som en Følge af det Puf, han gav hende i Siden, thi i sin overstrømmende Glæde stødte han lovlig haardt.

„Maa jeg saa bede om et Glas Punsch!“ bad Lunds-
gaard med Humør. „For nu skal vi jo til at gjøre hin-
andens Bekjendtskab, og det gjør man allerbedst med et
Glas i Haanden!“

Det er overflødigt at ende med den almindelige Referentforsikring om, at der herskede den hjerteligste

Stemning, og at man længe blev samlet om Bollen. Vi skulle ikke gjengive Lundsgaards gjentagne Fortællinger om den Skræk, Fru Astrup havde sat ham og Kone i, da hun mødte op med Postmesterens Brev, og om den Fart, hvormed de alle Tre vare tagne til Kjøbenhavn og strax vare styrede mod Fru Kleins Pensionat, hvor Trine havde underrettet dem om, hvor de kunde træffe Jens og Postmesteren; vi skulle ikke prøve paa at referere de mange Taler, der blev holdte; og vi skulle endnu mindre gjøre Forsøg paa at tælle alle de Glas, der blev tømte paa de to Pars Lykke. Kun eet privat Glas maa vi nævne, thi efterat den almindelige Begejstring havde sat sig, trak Oxenthal Jens tilside, og den unge Godejer straaledede over hele Ansigtet, da han tømte sit Glas og kom med nogle sære, formummede Hentydninger til, at det ikke var saa ganske umuligt, at Jens og han med det første kom i meget nær Familie med hinanden.

Vi betragte hermed Kjøbenhavnsturen som endt, skjøndt det var en Selvfølge, at Postmesteren og Jens ikke rejste tilbage næste Dag. Opholdet her i Byen blev tvertimod betydelig forlænget, thi de sidst ankomne Jyder vilde naturligtvis, da de nu engang vare komne til Hovedstaden, ogsaa se sig om.

Den gamle Kjøbenhavner fik her en udmærket Anvendelse for sine opfriskede Kundskaber. Han kjendte alt; det var, som om han hele sit Liv kun havde været en fjorten Dages Tid borte fra Byen. Han fremviste Stadens Forbedringer og Udvidelser ligesaa stolt, som

en Gaardejer præsenterer sit nye Mejeri og sin nye Staldlænge, forsvarede paa det varmeste alt, hvad man havde Indvendinger at gjøre imod, og sagde et smigret, nedladende „Aa ja, det er ganske godt!“, naar man roste et eller andet, saa at han tilsidst bibragte den godtroende Fru Lundsgaard den Overbevisning, at han havde en ikke ubetydelig Andel i Byens Opvæxt.

Jens var vel med overalt, men da han altid gik med Poulina under Armen og kun havde Tanke for hende, kunde han egentlig ikke siges at være nogen videre interessant Ledsager; og hvad hans Kjendskab til Kjøbenhavn og dens Herligheder angik, da viste det sig højst mangelfuldt. Hvert Øjeblik tog han fejl, og Postmesteren maatte utallige Gange rette paa hans Fejltagelser; men naar den gamle Lundsgaard saa blev ærgerlig og udbrød: „Du er s'gu en rar En at sende til Kjøbenhavn! Du har jo ikke havt det mindste Udbytte af Turen!“, saa smilede Jens til Poulina og trykkede hendes Arm lidt tættere ind til sig, for han mente nu, han havde havt det allerbedste Udbytte af sin Kjøbenhavnstur.

